

CATHERINE
DOYLE

&

KATHERINE
WEBBER

İKİZ TAÇLAR

YABANCI

İKİ KIZ KARDEŞ. BİR TAÇ.

Wren Greenrock, bir gün kız kardeşinin saraydaki yerini elinden alacağını çok iyi biliyordu. Doğduğu andan itibaren, ailesinin katledildiği topraklara dönmek ve hayatta kalan tek kişinin hüküm sürdüğü krallığın yönetimini ele geçirmek için eğitilmişti. Güç ve intikam için her şeyi yapardı, ya da yapacaktı, eğer saray muhafızlarından biri dikkatini dağıtacak kadar baştan çıkarıcı olmasaydı...

Prenses Rose Valhart ise sorumluluklarının yükünü omuzlarında hissediyordu. Acımasız bir krallığın prensiyle yapılacak bir evlilik onu bekliyordu; fakat saraydan kaçırılıp çölde, kendini son derece küstah (ve şaşırtıcı derecede çekici) bir adamın elinde bulmak gibi ufak bir pürüz görevine engel olmak üzereydi. Her şeye rağmen saray duvarlarının ötesindeki dünya, düşündüğünden çok daha vahşi ve baştan çıkarıcıydı. Belki de korktuğu o cadılar, yıllardır özlemini çektiğini bile bilmediği ailesi olabilirdi.

Doğdukları gün birbirinden koparılmış ve bambaşka dünyalarda büyütülmüş iki kız kardeş, artık birbirlerinin kaderine ortak olacaktı. Taç giyme günü yaklaşırken ve her biri doğuştan gelen hakkını talep etmenin harekete geçerken krallığın kaderini kim belirleyecekti?

"İkiz Taç" burkan macerası, büyüleyici nokteleri ve detaylıca yazılmış dünyasıyla ilk sayfalardan itibaren beni etkisi altına aldı. Keyifli bir romantizm ve iki unutulmaz anlatıcı da eklenince, bu muhteşem kitap beni tamamen büyüledi! Sakın kaçırmayın!" —**SARAH J. MAAS**

Çeviren: Alp Levi

YABANCI

9 786276 234744

“Baştan sona büyük bir zevkle okuyacağınız *İkiz Taçlar* göz kamaştırıcı bir kitap. Büyülü, zekice yazılmış, şaşırtıcı ve eğlenceli. Kötü kralları, seksi haydutları ve kalbini sınısacak yapacak kız kardeş hikâyelerini seviyorsanız, bu kitabı mutlaka okumalısınız.” —STEPHANIE GARBER

“*İkiz Taçlar*, *Prenses Gelin*’in tüm cazibesine ve *Taht Oyunları*’nın tüm tehlikelerine sahip. Bağımlılık yapıcı, sürükleyici, dokunaklı ve ayrıntılı... Tüm kalbimle sevdim.”
—KIRAN MILLWOOD HARGRAVE

“Bu büyümlü masal zekice yazılmış, eğlenceli, bolca ters köşyle dolu.” —*The Sunday Times*

“Son derece komik, hızlı tempolu ve romantizm dolu olan *İkiz Taçlar*, çocukluk battaniyeleri ve kavanozlardaki ateş böcekleri kadar tanıdık ve nostaljik bir hikâye sunmayı başarırken, aynı zamanda mizahı, cazibesi ve yeniden keşfedilen kız kardeşliğin ilginç hikâyesiyle tam anlamıyla dinlendirici. *İkiz Taçlar* o kadar keyifli ki okuduktan günler geçmesine rağmen hâlâ gülümsüyorum.”

—ROSHANI CHOKSHI

“Tam anlamıyla bağımlı olacağınız bir zevk, kitap formunda minik bir mola.” —*The Guardian*

“Sihir, entrika, romantizm ve eğlence dolu.”

—*The Daily Mirror*

CATHERINE
DOYLE

&

KATHERINE
WEBBER

İKİZ TAÇLAR

Çeviren
Alp Levi

Düzenleme
Ny.ozlem

*Sağ salim uzaklara uç, küçük Wren.
Rose, büyüdüğünde güçlü ve doğru ol.*

*Sağ salim uzaklara uç, küçük Wren.
Rose, büyüdüğünde güçlü ve doğru ol.*

&* &

Anadawn Sarayı'nın altın kapıları batan güneşin ışığında parlıyordu, her bir dikenini bir hançer kadar sivriydi. Bu manzarayı gören Wren Greenrock'ın midesi allak bullak oldu. Kapılar uzaktan bile hayal ettiğinden daha yüksekti, ağır zincirleri rüzgârda hafifçe şıngırdıyordu.

Sarayın bahçelerini çevreleyen ormanın kenarındaki bir oyuğa çöktü. Hava ağaçların güvenliğini terk edemeyecek kadar aydınlıktı; daha fazla yaklaşabilmek için gecenin onu gizlemesini beklemesi gerekiyordu. Ayağının altında bir dal kırılınca Wren yüzünü buruşturdu.

Arkasında bir ses, "Dikkatli ol," diye tısladı. Shen Lo, Wren'in yanında belirdi. Karalara bürünmüştü, yüzünün bir kısmı örtülmüş bir hâlde bir engerek yılanı kadar hızlı ve sessizce hareket ediyordu. "Gözlerini ayaklarından ayırma, Greenrock. Sana öğrettiklerimi hatırla."

"Gözlerimi ayaklarımdan ayırmazsam, bizi gördükleri yerde öldürecek olan o korkunç saray muhafızlarını nasıl sayacağım, Shen?"

Shen'in koyu renkli gözleri sağa sola kaydı, muhafızları izliyordu. Sadece aşağı bahçede on iki muhafız vardı, bir altısı da kapıla-

* (İng.) Wren: Kırlangıç. —yhn

rı koruyordu. Her biri tertemiz yeşil üniformalar giymişti, kılıçları bellerine takılıydı. “Onları halledebilirim.”

Wren öfledi. “İçeri girerken bizden şüphelenilmesini *istemediğimiz* için geride on sekiz ceset bırakmamayı tercih ederim.”

“Bir yanıltmaca mı yapalım o zaman? Bir geyik yakalayıp avluya salabiliriz.”

Wren ona yan yan baktı. “Seni neden yanımda getirmeye karar verdiğimi hatırlatsana?”

“Çünkü büyükannen senden bunu istedi,” dedi Shen kendini beğenmiş bir tavırla. “Ve ben olmadan çölü asla aşamazdın.”

Wren tuniğindeki kumları dalgın dalgın silkeledi. Görevi hâlâ önünde dursa da kavurucu çöl güneşinden kurtulduğu için memnundu. Serin havadan derin bir nefes çekti, sinirlerini gevşetmeye çalıştı.

Zihninde büyükannesi Banba’yı canlandırdı, Eana’nın batı kıyısında dimdik duruyor, güçlü elleriyle Wren’in omuzlarını kavıyordu.

“Anadawn Sarayı’nın taştan kalbini kırıp açtığında ve tahttaki hakkın olan yeri aldığında, Eana’nın bütün rüzgârları ismini şakıyacak. Cadıların cesareti yanında yürüsün, benim küçük kuşum.”

Wren bakışlarını Anadawn’ın doğu kulesinin en tepesindeki pencereye çevirdi, o cesaretin bir parçasını toplamaya çalıştı. Ama içinde, göğsünde bir sinekkuşu gibi çırpınan kalbinden başka bir şey bulamadı.

“Eve benziyor mu?” diye sordu Shen.

Wren başını acı acı iki yana salladı. “Bir kaleye benziyor.”

“Eh, sana meydan okunmasını hep sevmişsindir.”

“Bu işin boyumu aşabileceğini düşünmeye başlıyorum,” dedi Wren tedirgin bir sesle. Ama bu planı kuran Banba’ydı ve ikisi de Wren’in bu plana uyması gerektiğini biliyordu.

Shen yere çöküp bir ağaca yaslandı. “Gece çöktüğünde güney yönünde ırmağa gidecek, sazlıkları aşacağız. Oradaki surlar daha eski, tırmanmamız daha kolay olur. Gözcüler arasından sızabiliriz.”

Wren'in eli, belindeki bağcıklı keseye dokundu. Bu kese ona Ortha'dan ayrıldıkları gün büyükannesi tarafından verilmiş, bir tılsım gibi Wren'in eline tutuşturulmuştu. *"Sihrini elinin altında ama gözlerden uzakta tut. Anadawn'da şüphelenilen cadılar önce idam edilir, sonra sorgulanır."*

"Muhafızları büyüleyebilirim," dedi Wren güven dolu bir sesle. "Uyku sihirlerim şimşek hızında artık."

"Biliyorum," dedi Shen. "Kimin üstünde alıştırma yaptığını unutma."

Wren ayaklarını uzatıp Shen'in omzuna yaslandı. Kuş seslerinin ötesinde, saray hayatının seslerini dinlediler, hizmetçilerin oradan oraya koşturmalarını, muhafızların nöbet yerlerinde dimdik durmalarını izlediler. Güneşin son ışıkları, bir suluboya fırçasının darbeleri gibi gökyüzünden eriyip kayboluyordu.

Wren'in bakışları, güzel bir gül bahçesinin orta yerinde yükselen mermer bir heykele takıldı. Dudakları kıvrıldı. Eana'nın meşhur Koruyucu'sunun bir heykeliydi bu. Son derece hırslı, takıntılı bir adamdı. Büyünün her kırıntısını söküp atma niyetiyle bu sahilleri binlerce yıl önce istila etmişti. Geride pek az canlı bırakan vahşi bir savaşın sonrasında Koruyucu, Eana'nın son cadı kraliçesi Ortha Starcrest'i tahtından indirmeyi başarmış, krallığı kendi üstüne almıştı. Ve tüm cadı nüfusunu olduğu gibi yok etmeyi başaramamış olsa da —bir krallığın kalbi nasıl kesilip atılabilir ki?— Koruyucu'ya bugün bile bir tanrı gibi tapılıyordu. Ve cadılara olan nefreti hâlâ canlıydı.

Shen, Wren'in bakışlarını takip etti. "Kraliçe olduğunda o iğrenç heykeli ne yapacaksın?" diye sordu. "Tuzla buz mu edeceksin? Yerine benim heykelimi mi dikeceksin?"

"Küçük parçalara ayıracağım," dedi Wren. "Sonra da bu çirkin şeyi kim ısmarladıysa ona kaşık kaşık yedireceğim."

O anda, güllerin arasında dolaşan birini gördü. Wren'le aynı yaşlarda gibi görünen bir kızdı. Koyu renk saçları, beline kadar uzanan gevşek dalgalar şeklinde yapılmıştı. Uzun etekli güzel bir

pembe elbise giymişti. Narin çenesini gökyüzüne kaldırmıştı, düşüncelere dalmış gibi görünüyordu.

Wren istemsizce ayağa kalktı.

Shen onun pelerinin ucunu çekti. "Eğil."

Wren uzaktaki kafes çiti işaret etti. "Şu kızı görüyor musun?"

Shen gözlerini kıstı. "Ne olmuş ona?"

"Bu o. Benim kız kardeşim." Wren kalbinde bir ipliğin gerilmesi gibi tuhaf bir çekim hissetti. Bir an için o altın kapılara doğru koşmak istedi. "Bu Rose."

Shen yavaşça ayağa kalktı. Hafifçe kıkırdarak "Prenses Rose, kendi gül bahçesinde' geziniyor," dedi. "Bunun bir işaret olduğunu söyleyebilirim... ve kızın suratu seninkiyle aynı."

Wren kıza öyle dikkatle bakıyordu ki gözlerini bile kırpmıyordu. Dünyanın öbür ucunda bir ikiz kız kardeşi olduğunu bilerek büyümüşü ama onu böyle kanlı canlı görünce hayatında ilk kez dili tutulmuştu.

Shen ona döndü. "Plan konusunda tereddüt etmeye başladım deme bana?"

Wren'in zihninin bir köşesinde büyükannesinin yüz ifadesi sertleşti. "*Anadawn'a vardığında kalbini ormanda bırak. Bir zayıflık ânu hepimizi mahveder.*"

Wren çenesini kastı, gözleri hâlâ Rose'un üstündeydi. "Asla."

* Rose İngilizcede "gül" anlamına geldiğinden burada Rose'un adına bir atıf yapılmaktadır. -yhn

Prenses Rose Valhart, gözlerin üzerinde olmasına alışkındı.

Üniformalarının altın düğmeleri gün ışığında parıldayan saray muhafızları hiçbir zaman uzağında değildi. Hizmetçiler de onu dikkatle izliyor, ihtiyaçlarını çoğu kez o dile getirmeden kestirebiliyorlardı. Sarayın kâhyası Chapman, bir güve gibi sürekli etrafındaydı. Her günün her ânında nerede olduğunu bilir, oyalanıp hûylara dalma huyuna rağmen Rose'un hiçbir yere geç kalmadığından emin olurdu.

Tebaası da onu izliyordu elbette. Başkent Eshlinn'e indiği nadir anlarda, onu görebilmek için sokaklara doluşurlardı. Sonuçta Rose onların sevgili prensesiydi, ismini aldığı gül kadar güzel, kokusu kadar tatlı ve kusursuzdu.

Rose, onun hakkında böyle düşündüklerini *varsayıyordu* en azından. Halkıyla konuşmasına izin yoktu, onlara sadece kirpiklerini kırıştırabiliyor, uzaktan parmaklarını sallayabiliyordu. Ama kraliçe olduğunda tüm bunlar değişecekti. Rose, krallığının uzak köşelerini ziyaret etmekte, orada yaşayanlarla buluşmakta kararlıydı. Onlarla konuşmak, onları tanımak... kendisini tanımalarını sağlamak istiyordu.

Rose bazen kuşların bile onu olması gerekenden daha yakından

izlediklerine yemin edebilirdi. Hayal gücü hep genişti gerçi. Chapman bunun için Rose'un en yakın arkadaşı Celeste'i suçluyordu. Kahkahadan kırılcaya dek birbirlerine her biri daha da abartılı, aptalca hikâyeler anlatmaktan hoşlanırlardı. Bazen en derin arzularını bir parşömen parçasına yazıp mum ışığında yakar, dileklerinin küllerini gecenin göğüne savururlardı.

Rose hep aşk diliyor, Celeste'ye macerayı seçiyordu. Rose bazen ikisine birden sahip olup olamayacağını merak ediyordu. Ama macera dolu bir hayat, bir kraliçeye yakışmazdı. Gündüz düşlerinin heyecanı ve bahçelerinin vahşi güzelliğiyle yetinmek zorundaydı. Çiçeklikten pembe bir gül alıp sapını özenle keserken gülümsedi. Bir çiçeğe daha uzandı... ve olduğu yerde donakaldı.

Aniden birinin onu izlediği hissine kapılıp tedirgin olmuştu. Yeni birinin. Çenesini hızla kaldırdı, altın/kapılarda bekleyen muhafızların ötesindeki, batan güneşin çalılıkları ateşe verdiği, gölgelerle dolu ormanlığı görmeye çalıştı.

Göğsüne bir ağrı yayılınca Rose elini gövdesine bastırdı. Bu akşamüstü çok fazla mı şekerli çörek yemişti? Sinirleri bozulmuş da olabilirdi tabii. Taç giyme töreninin eli kulağındaydı, bu aralar çok meşguldü.

"Rose!" Tanıdık bir ses sessiz bahçeyi yarıp geçerek onu ürküttü. "Burada tek başına ne yapıyorsun?"

Hayatına giren hiç kimse Rose'u Kralnefesi kadar dikkatle gözlememişti. Willem Rathborne, doğduktan birkaç dakika sonra hayatını kurtaran adam, neredeyse on sekiz yıldır onun koruyucusuydu, başı buna tanık olabilecek kır saçlarla doluydu. Ona doğru yürürken kaşlarını çatmıştı, yüzünün kırışıkları öyle derindi ki fena hâlde yaşlanmış görünüyordu.

Rose içgüdüsel olarak kusursuz bir reverans yaptı, pembe elbisesi etrafında uçtu. "Yatak odam için biraz taze çiçek topluyordum sadece."

Willem iç çekti, nefesi burnunda ısıklık çaldı. "Bu hizmetçilerin işi. Gece vakti burada olmamalısın."

Rose onu rahatlatmak için hafifçe güldü. "Güneş daha yeni batıyor. Ben de Eshlinn sokaklarında gezip tozuyor değilim. Bahçelerimde güvendeyim."

Willem onun için bir babaya en yakın kişi olsa da aralarında hep bir mesafe vardı. Rose hayatı boyunca onun takdirini kazanmak için can atmıştı, şimdiyse Kraliçe olmaya hazır olduğunu, krallığın ve geleceğin kendisinin ellerine bırakılabileceğini ona göstermeyi her şeyden çok istiyordu.

Bir diğer çiçeğe uzandı. "Çok fazla endişeleniyorsun, sevgili Willem."

Kralnefesi ona sert bir bakış attı. "Sana hayal dünyandan uyanmanı kaç kez söyleyeceğim Rose? Her zaman tetikte olman *gerekiyor*. Tehlike..."

"...her yerde ve kimseye güvenemem." Rose cümleyi onun için bitirip iç çekti. Willem hayatı boyunca onun güvenliğine kafayı takmış olsa da taç giyme töreni yaklaşırken iyiden iyiye kuruntulu ve evhamlı biri olup çıkmıştı.

Rose, Willem'in bu kadar endişelenmesinin tek sebebinin onu sevmesi olduğunu kendine hatırlattı. Eliyle hafifçe onun koluna dokundu. "Willem, Yüce Koruyucu'nun gözleri önünde Anadawn'a zarar gelmeyeceğini biliyorsun."

Sonuçta onun heykelinin dibinde duruyorlardı, Rose'un soylu atasının mermerden bakışları sessizce sarayı gözlüyordu. Onu gözlüyordu. Rose kendi içinde, bu heykeli hep biraz baskıcı bulurdu. Bahçelere giren ışığı engelliyordu ve gölgesinde kalan güller diğerleri kadar büyümüyorlardı ama bu heykelin hiç olmamasındansa yakınında olmasını tercih ederdi. Bu heykel ona kutsandığını hatırlatıyordu ve...

"Gel. Derhal." Willem'in parmakları Rose'un bileğini kavradı. "Çiçekleri odana gönderteceğim."

Willem'in peşinden giderken, baş döndürücü akşam havasından ve her türlü aşk ve macera dolu düşüncelerden uzaklaşıp sarayın uzun gölgelerine girerken Rose'un neşesi sönüp gitti.

Kulesinde döne döne yükselen basamakları çıkarken kendine, *Kraliçe olduğumda her şey daha iyi olacak*, diye söz verdi. *İstersem bütün gece dans edeceğim, kimse bana ne yapacağımı söylemeyecek.*

Yatak odasının kapısını itip açarken merdiven boşluğundaki muhafıza gülümsedi. Parmaklarına dikenlerin battığını ancak kapının kulpuna bulaşmış kanı gördüğü zaman fark edebildi.

Beyaz sarayın üstündeki gökyüzü yıldızsızdı, Wren ise tedirgindi. Saat gece yarısını geçeli çok olmuştu, soğuk rüzgâr içine işliyordu. Pelerinini kendine çekti. "İçim rahat değil."

Shen karanlıkta, "Hadi canım," diye fısıldadı. "Saraya sızmak üzereyiz."

Wren arkadaşına kötü kötü baktı. "*Genel olarak* diyorum, Shen."

"Bu işin kolay kısmı," diye hatırlattı Shen. Güney surlarını tırmanmış, devriye gezen iki saray muhafızını büyüyle uyutmuşlardı. Önlerinde sadece doğu kulesi vardı şimdi, karanlıkta yamuk bir diş gibi yükseliyordu. "Bir elini diğerinin üstüne, bir ayağını diğerinin önüne atacaksın, hepsi bu."

"Yerçekimi seni endişelendirmeyebilir Shen Lo ama geri kalanımızın oyunu onun kurallarına göre oynaması gerekiyor."

Shen'in sırtışı ay ışığında parıldadı. "Devam et. Hemen arkan-dayım."

"Düşersem beni tutacak mısın?"

"Hayır ama sana el sallarım."

"Tam bir centilmen." Wren ellerini taşa bastırdı. Taşlarda çok hafif girintiler vardı, nasırlı parmaklarını oyuklara geçirip kendini yukarıya çekebilirdi. Bedenini olduğu gibi surlara bastırdı, pelerini sırtından boşandı, kopçasının boğazına bastırıldığını hissetti.

Büyükannesinin sesi kafasının içinde, *"Odaklan şimdi, benim küçük Wren'im,"* diye yankılandı. *"Saray kapılarını aştıktan sonra hata yapamazsın."*

Wren'in nefesi havada incecik bulutlar oluşturuyor, bağcıklı kesesi sanki orada olduğunu hatırlatmak istermişçesine beline hafifçe çarpıyordu. Çok geçmeden yüzünden ter boşandı, gömleğinin yakasının altına birikmeye başladı. Kuleyi bir böcek gibi tırmanırken parmakları ağrıyordu, bacaklarındaki kaslar çığlık çığlıyordu. Bir eli diğerinin üstüne, bir ayağı diğerinin önüne atıyordu.

Gerisinde Shen, karanlıkta bir gölge gibi hareket ediyordu.

Kulenin Gümüşdil Irmağı'na donuk bir göz gibi bakan penceresi yavaşça görüş alanına girdi. Pencerenin mandalı açıldı, serin havayı ve bu gece onunla gelen haydutları içeri alabilmek için bir iki santim aralanmıştı.

Wren pencerenin koluna atladı. Kendini dar pervaza taşırken pencere müthiş bir gıcırtyla ardına kadar açıldı. Odaya sessizce girerken omzunun üstünden Shen'e bakıp pis pis sırtma dürtüsünü bastırdı. Yer çekiminin canı cehennemeydi.

Ay ışığı da peşinden yavaşça odaya girdi, yatak odasını parlak ışık parçalarıyla doldurdu.

Wren çizmesine sakladığı hançeri çıkardı ve bir elini kesesinin üstünde tuttu, kendini dışardaki merdiven boşluğunda beklediğinden şüphelendiği saray muhafızına hazırladı. Sessizlik uzayıp giderken rahatladı. Yatak odası düşündüğünden daha büyüktü. Fildişi duvarlara püsküllü goblenler asılmıştı, yaldızlı gardıroplar loş ışıkta hayaletler gibi yükseliyorlardı. Wren odayı dolaşırken yerdeki halı ayak seslerini boğuyordu.

Bir aynada kendi hayaletimsi yansımasını görünce korkudan ödü patladı. Saç örgüsü çözülüyordu, bağlarından kurtulmuş saçları, son iki günde inatçı toz ve kum lekeleriyle kaplanmış yüzünün etrafında karmakarışık. Wren bir çölde sırtüstü sürüklenmiş, sonra da bir bataklığa batırılmış gibi görünüyordu.

Taze güllerle dolu bir vazo odayı mide bulandırıcı, tatlı bir ko-

kuyula doldurmuştu. Wren burnunu kırıştırdı. *Öff*. Bu boğucu koku, Ortha'nın vahşi fundalıklarından ve okyanustan yayılan tanıdık yosun kokusundan çok farklıydı. Wren'in buna alışması gerekecekti.

Ani bir ipek hışırtısı onu odanın ortasındaki dört direkli yatağa çekti. Örtüler esintiye kapılmış bir sis gibi hareketlendi ve Eana'nın veliaht prensesi ortaya çıktı.

Prenses Rose Valhart bir tablo kadar güzel, uyuyan bir kedi kadar hareketsiz ve uysaldı.

Wren'in büyükannesinin sesi kafasının içinde, *"Tehlike, Rose için çok uzak bir düşüncedir,"* dedi. *"Senin geldiğini göremeyecek."*

Wren göğsünde küt küt atan kalbini umursamadan uyuyan prensese yaklaştı. Ona duyduğu çekim daha da kuvvetlenmişti, kalbinin etrafında kapanan bir yumruk gibi. *"Merhaba kız kardeşim,"* diye fısıldadı. *"Buluştuk en sonunda."*

Rose uykusunda gülümsüyordu. Kestane rengi saçları vücudunu bir hâle gibi sarmıştı. Solgun cildi ay ışığında parlıyordu, kırmızı yanaklarında çil yoktu. Yüzleri birbirinin aynısı olsa da Rose'un kavurucu çöl güneşini asla görmediği, bir deniz rüzgârının dondurucu kırbaç darbelerini yüzünde hissetmediği apaçık ortadaydı.

Çok şanslı.

Yatağa bir gölge düştü.

"Işığımı kapatıyorsun Shen," diye fısıldadı Wren.

"Seni rahatsız etmemeye çalışıyorum." Shen pervazın üstüne çökmüştü. *"Olur da ee..."* —boğazını temizledi— *"duygulanmak istersin diye."*

Wren öfkeyle, *"Duygulandığım falan yok,"* dedi.

"Sakin ol. Büyükanne söylemem." Shen bacaklarını pervazdan aşırıp sessizce odaya girdi. *"Benim yanımda kendin olabilirsin."*

Tırmanırken siyah saçlarından birkaç tutam, meşin kayışından kurtulup alnına dökülmüştü. Shen bunun dışında kusursuz görünüyordu.

Wren onu süzdü. *"Terlemedin bile, değil mi?"*

"Tabii ki."

Wren sesini yükseltmeyerek, "Ee, ne düşünüyorsun?" diye sord
"Senden daha güzel uyuduğu kesin. Sen uyurken salyaların al
yor, iğrenç."

Wren onun kolunu yumrukladı.

Shen yanağının içini ısırarak gülümsemesini bastırdı. "Senin yı
zünde daha çok çil var ve onun saçları seninkinden daha koyu renk.

Wren elini örgülerinde gezdirip kaşlarını çattı.

"Bahse girerim ki senden çok daha hoş biridir."

"Seni şu pencereden atarım Shen."

Rose yattığı yerde dönerken iç çekti, göz kapakları titreşti. On
bu kadar yakinken Wren aniden kız kardeşinin gözlerinin için
bakmak istedi. Rose onu tanır mıydı? Çılgılık atar mıydı? Yoksa...

"Wren!" diye tısladı Shen. "Yap şu lanet sihril"

Rose uykusunda mırıldandı. "Celeste?"

Wren'in içinden bir panik dalgası geçti. Bağcıklı kesesinden bi
avuç Ortha kumu alıp avucunu açtı, parmaklarında sihir birikti
Sözcükler ağzından hızla dökülüyordu. "*Topraktan tozlara, gizleni-
riz karanlıkta, lütfen prensesi döndür uykuya!*"

Rose'un gözleri aniden açıldı.

Wren avucundaki kumu üflerken kalbi tekliyordu. Kumlar altın
kanatlı ateşböcekleri gibi havada asılı kalıp ortadan kayboldular,
prenselerin tuttuğu nefesini de yanlarında götürdüler. Rose'un göz
kapakları gevşedi, baygın hâlde yastığına yığıldı.

Wren kesesinin iplerini çekti, titreyen parmaklarını avucuna
gömdü. O an duraksamakla aptallık etmişti. Wren doğu kulesinde
ne bulmayı beklediğini bilmiyor değildi sonuçta. İkiz kız kardeşi
olduğunu hep bilmişti. Sonuçta onun hayatını çalmak için yetiști-
rilmişti ama Rose'u burada, bu kadar yakından, sıcacık, *canlı olarak*
görmek onu aniden... eh, bir *duyguyla* doldurmuştu.

"Gözlerini gördün mü?" diye fısıldadı.

"Zümrütler kadar yeşil." Shen'in bakışları ay ışığında parlıyor-
du. Wren'i her zaman yaptığı gibi, sanki ruhunun hareketlerini
okuyormuşçasına süzüyordu. "Sen iyi misin?"

“İyiyyim.” Wren hafifçe gülümsedi. “Acele etmeliyiz. İpi ver.” Wren ip kangalını çözmeye koyuldu. “Seni sabitleyeceğim.”

“Harika,” dedi Shen, örtüleri geriye çekti. “Ben de gidip kız kardeşini kaçırayım.”

Wren ipi en yakındaki yatak direğine bağlayıp pencereden dışarı attı. Geriye döndüğünde Shen odanın ortasında duruyordu, prensesi omzuna atmıştı. Müthiş bir kuvvetle pervazdan tırmanıp dışarıya çıktı. Beyaz kuleden aşağı inerken ip gerildi, Rose’un koyu renk saçları Shen’in sırtına yosunlar gibi yayılmıştı.

“Bekle!” diye tısladı Wren. Pelerinini çıkarıp pencereden attı. “Çölde o gecelik hiçbir işine yaramaz.”

Shen pelerini kancasından yakalarken yalpalamadı bile. “Senin kötü kalpli ikiz kardeş olduğunu sanıyordum.”

Wren ona dilini çıkararak karşılık verdi. “Umarım başına bela olur.”

“Bol şans Wren. Tahta çıktığında görüşürüz.” Shen karanlığa karışırken ona göz kırptı, geride sadece kelimelerinin yankısını bıraktı.

Wren o anda harekete geçti, ipleri toplayıp komodine dizilmiş çarşafların altına sakladı. Tırmanış giysilerini çıkardı, çamura bulanmış pantolonuyla bol gömleğini tortop edip yatağın altına tıktırdı. Hançerini yastığının altına gizledi.

Bir çekmecedeki mavi bir gecelik bulup üstüne geçirdi, ipek cildine sürtünürken bunun tadını çıkardı. Geceliğin bel kısmı biraz boldu ve dar omuzlarına biraz büyük geliyordu ama temizdi ve yumuşacıktı.

Wren sırtıttı. Bir ay sonra, dolunay geldiğinde boğazına kadar lükslere batmış olacaktı. Tek yapması gereken, on sekizinci doğum gününe dek –Rose’un uzun zamandır beklenen taç giyme gününe dek– fark edilmemektir. Ve o zaman Kraliçe, Eana ada devletinin tek hükümdarı olacaktı. Krallığı dilediği gibi yıkabilecek, istediği gibi yeniden inşa edebilecekti.

Tıpkı eskiden olduğu gibi.

Wren kraliçe olduğunda, Koruyucu’ya duyduğu delice bağlılı-

ğın on sekiz yıl önce annesiyle babasının katledilmesine neden olduğu Kralnefesî'nden intikamını en sonunda alabilecekti. Willen Rathborne'u gül bahçesinde görmek bile Wren'in parmaklarını kaşınmasına neden olmuştu. Ama Wren sabırlı olmayı öğrenmişti. Önce tacı ele geçirecek, intikamını sonra alacaktı.

Rose'un tuvalet masasının önüne oturdu, sonu gelmeyen esanslı yağ şişelerini, ağır kokulu merhemlerle dolu kâseleri karıştırdı. Tek bir prenses için ne kadar çok parfüm vardı! Wren aynanın önünde saç örgülerini çözerken gözleri karanlıkta zümrütler gibi parıldıyordu. Dudakları çatlamıştı, cildi çöl havasının yol açtığı çillerle kaplıydı, saçları kuş yuvası gibi darmadağınktı.

"Hmm," diye mırıldandı. "Pek prensese benzer bir hâlim yok."

Bağcıklı kesesinden bir tutam kum aldı, gözlerini kapattı ve zihninde Rose'un bir resmini yarattı. Kolunu kaldırıp karanlığa seslendi: *"Topraktan tozlara, zarafet ve dik duruşla, lütfen kız kardeşimin yüzünü ver bana."*

Kumlar alnına değmeden yok oldular. Wren sihrinin tüy kade hafif dokunuşunun, cildinde hissettiği karıncalanmanın tadını çıkardı. Yanaklarının parlamasını, güneşten yanmış cildinin çillerin dökererek hafif bir pembeliğe bürünmesini izledi. Saçları gürleşti rengi koyulaşan bukleler uzayıp kabarak beline kadar uzandı.

Wren aynaya bakıp sıttı. "Merhaba Prenses."

Wren ellerini çevirdi, avuçlarını kaplayan sert nasırları öylece bırakmaya karar verdi. Elleri ona rüzgârların dövdüğü Ortha uçurumlarını, yeni bir dünyayı bekleyen cadıları hatırlatıyordu.

Wren'in büyükannesinin onlara vadettiği dünyayı. Sanki Baba'nın düşünceleriyle yaratılmış gibi bir esinti içeri dalıp bir parfüm şişesini devirdi. Wren hafif bir çığlık attı.

Kapı hızla vuruldu, bir muhafızın sert sesi duyuldu. "Her şey yolunda mı, Prenses Rose?"

Wren içinden küfretti. Sesinin kız kardeşinin sesine benzediğini umarak, "Gayet iyiyim, teşekkürler," diye seslendi. "Şu baş belas rüzgâr! Biraz hava alıyordum sadece."

Pencereyi telaşla çarpıp kapattı, gözleri odanın öbür ucundaki kapının kulpuna kilitlenmişti. Bir sessizlik oldu, Wren ağır ağır rahatladığını hissetti ve pencereye yığılıp kaldı.

“Bunu yapabilirim,” diye hatırlattı kendine. “Bunu yapmak için doğdum.”

Wren bütün hayatını bu değişime hazırlanarak geçirmişti. Büyükannesinin rehberliğinde sihrini Ortha sahillerinde geliştirmiş, büyülerini hemen oluşturup oklar gibi hızla savuracak kadar ustalaşmıştı. Shen’le uzun saatler boyunca çalışmış, ondan gizliliği ve kendini savunmayı, ne zaman saldırıya geçip ne zaman sessiz kalacağını hissetmeyi öğrenmişti. Banba’nın karısı Thea, Wren’i saray adabı konusunda eğitmişti. Wren bir prenses değildi ama öyleymiş gibi davranmayı öğrenmişti. Dilini nasıl tutacağını, küfürlerini nasıl bastıracağını, hiçbir derdi yokmuş gibi masumca gülümsemeyi, neşeyle hoplayıp zıplamayı biliyordu artık.

Sonuçta bu surlar dışında hayatı tanımamış bir kızı oynamak ne kadar zor olabilirdi ki?

Wren kendini dört direkli yatağa attı, bir deniz yıldızı gibi surat üstü düştü. Yastıkların arasına girerek kız kardeşinin geride bıraktığı sıcaklığa gömüldü. Kanı bu değişimin başarısıyla kaynamıyor olsa kendini tuhaf hissedebilirdi. Shen’in güvenle saraydan ayrıldığını, Ortha Starcrest’in ruhunun onu, cadıların anısına isimlendirdiği uçurum kenarındaki limana sağ salım götürdüğünü umut etti.

Wren yana dönüp elini yastığının altına soktu. Soğuk hançer bu yabancı yerde onu rahatlatıyordu. Hançeri elinin altındayken uyku çabucak onu sardı. Wren karanlığa süzüldü, evine dair bütün düşüncelerini geride bıraktı.

Sabaha Eana tahtının veliahdı Rose Valhart olacaktı.

Tatlı, kusursuz ve tehlikeli.

Rose, Dalgalı Kumlar'ın sesini daha önce hiç duymamıştı. Daha önce başkent Eshlinn'in dışına hiç çıkmamıştı. Anadawn Sarayı'nın altın kapılarından dışarı adım attığı nadir durumlarda ona her zaman bir gözetmen eşlik eder, sürüyle saray muhafızı hemen arkasından gelirdi.

Ama prenses, Eana'da daha önce bulunmadığı yerleri sık sık düşlerdi. Yatmadan önce, "*Ben Eana'yım, Eana da ben,*" diye fısıldar, düşünceleri krallığının uzak köşelerine kayardı. Geceleri kendini Lades Körfezi'nin beyaz kumlu sahillerinde dolaşırken, Errinwilde'in yemyeşil düzlüklerinde dörtnala at sürerken veya güneydeki, tezgâhların iyice terbiye edilmiş et ve parlak renkli baharatlarla dolup taşıdığı kalabalık çarşıları gezerken hayal ederdi. Rose uçsuz bucaksız Ganyeve Çölü'nü, üstünde altın bir sikke gibi parlayan güneşi de düşlerdi ama kumlarının efsanevi uğultusu kulaklarına hiç bu kadar net gelmemişti.

Bu rüyada sanki ona sesleniyor, uyandırmaya çalışıyor gibiydiler.

Rose yatak odasının beyaz duvarlarını görmeyi bekleyerek gözlerini açtı. Bunun yerine Ganyeve üzerinde yükselen kehribar rengi bir güneş gördü, kumların kulaklarında çınlayan şarkısını işitti.

Bir anda başka hisler de ona hücum etti. Dudakları kuruydu,

boğazı susuz kalmıştı. Ağzında kum vardı, taneler yüzünün yanına yapışmıştı. Gözlerini hızla kırptırdı. Hâlâ rüya görüyor olmalıydı. Yoksa çölde, bir atın üstüne yığılmış bir hâlde uyanmayı nasıl açıklayabilirdi...

Bir at mı?

Bir panik dalgası Rose'un vücudunda atın toynak sesleriyle aynı ritimle dolaştı.

Bir şey daha aniden, tedirgin edici bir şekilde netleşirken Rose kaskatı kesildi.

Yalnız değildi.

Hafifçe inip kalkan sert bir göğse yaslanmıştı. Bir kol gevşekçe beline dolanmıştı, onu yerine sabitliyordu. Aniden tepki vermemek için bütün gücüyle çabalaması gerekti. Sakinleştirici bir nefes alarak hızla atan kalbini yavaşlatmaya çalıştı.

Sakin ol. O anda kontrolünü kaybederse işi biterdi. Parmaklarını gizlice açıp kapattı. Güzel, elleri bağlı değildi. Kucağına baktığında orada da iplerin olmadığını gördü. Onu yakalayan her kimse onu açıkça hafife almıştı. Eh, çok şaşıracaktı. Gözleri sağa sola kaydı, zihni müthiş bir hızla çalışıyordu. At dörtmala gidiyordu ama kumlar yumuşaktı ve onu yakalayanı şaşırtabilirdi. İçinde yayılan korku ona hükmetmeden önce saldırıya geçmek en iyisiydi.

Cesaretini bul. Bir silah olarak kullan.

Rose bir haykırıyla dirseğini aşağıya doğru şiddetle savurup attan aşağı atladı.

Bu acil inişten ötesini planlamadığının sadece ayakları kuma vurduğunda farkına vardı. Ayrıca —ve en önemlisi— çöl kumlarının bu kadar sıcak olmasını beklemiyordu. *Yalınayak* olmayı da. *Geceliğini giyiyor* olmayı da.

Tek ayağı üstünde sıçrayarak, "Yanan yıldızlar!" diye küfrü bastı.

Tepesinde, "Şaşırtıcı bir şekilde etkileyiciydi," diyen bir ses duydu.

Rose, onu kaçıran adamı görmek için hızla döndü. Epey çarpıcı bir görünümü vardı, karalara bürünmüştü, muhteşem bir atın üs-

tündeydi. Doğan güneş yüzünün etrafını bir hale gibi çevrelemiş ve Rose adamın yüz hatlarını seçemese de onun bir tür haydı olduğunu açıkça görebiliyordu.

Kalp atışları kulaklarında yankılanırken bile kendine “*Sak ol,*” diye hatırlattı. Geçmişte, Rose kaçırıldığını hayal ettiğinde, e baştan çıkarıcı entarilerinden birini giyiyor olurdu. İkinci en se diği geceliğini ve başkasına ait, kaba kumaştan yapılmış ve leş gil kokan bir pelerini değil. Ve hiç *bu kadar çok* kum olacağını düşün memişti.

Yine de kontrolü çabucak ele alması gerekiyordu. O prense ti, ulu ve soylu Koruyucu tarafından korunuyordu. Ona zarar g lemezdi. Korku hâlâ göğsünde küt küt atar bir hâlde omuzlarını geriye çekerken Rose kendi kendine bunları söylüyordu. “*Ki olduğunu bilmiyorum ama beni derhâl sarayıma geri götürme istiyorum.*”

Haydut ona öylece bakakaldı. At hafifçe kişnedi. Bir ter damla burnundan aşağı süzülünce Rose yüzünü buruşturdu. Prensesle *terlememeliydi*. Ama prensesler, tuhaf bir köylü dansı yaparmışças na hoplayıp zıplamazlardı da.

“*Derhâl! Beni hemen geri götür!*” dedi, ayağını kızgın kumları vururken irkildi. “*Sana emrediyorum!*”

“*Aman,*” diye mırıldandı haydut. Tek bir hareketle atından ini ona doğru bir adım attı.

“*Geri çekil! Geri çekil diyorum sanal!*” Rose adamın yüzüne a mak için bir avuç kum aldı.

Haydut saçlarını geriye atarken iç çekti. Rose adamın yüzün net olarak ilk kez gördü. Koyu renk gözleri, çıkık elmacık kemik leri, taştan oyulmuş gibi duran bir çenesi vardı. Parlak cildi esme saçları siyahtı, uzun teller deri bir kayışla bağlanıp yüzünden çek i mişti. Yakınına geldiğinde, Rose onun düşündüğünden daha gen olduğunu fark etti. Yaşıt sayılırlardı.

Bu ona cesaret verdi. Onu halledebilirdi.

Avuç dolusu kumu hayduda fırlattı. “*Sana son bir şans vere*

ceğim. Diz çök ve bana hürmet et. Sonra da eve dönebilmem için bana atını ver. Bunu yaparsan cezanın hafifletilmesi için elimden geleni yapacağım."

Haydut ona gözünü dikip bakmayı sürdürdü. Ne küstahlık! Ama Rose, içinde dolaşan öfke dalgasından memnundu. Korkmaktansa öfkelenmek daha iyiydi. Adam onu dinlemezse neler yapacağını düşünmek istemiyordu.

Boğazını temizledi. "Ve ayrıca... bana doğru yolu göstermene ihtiyacım var."

Haydut kakhaha atma cüretini gösterince Rose daha da öfkelendi. O, Prenses Rose Valhart'tı, bir ay sonra Eana'nın Kraliçesi olarak taç giyecekti. Yüzüne gülünecek biri *değildi*.

Buna rağmen haydut gülmeye devam ediyordu.

Rose ona kötü kötü baktı. "Canına susamış olmalısın."

"*Prenses*," dedi adam anlayışlı bir tavırla. "Bu seni daha iyi hissettirecekse, diz çökerim. Ama atımı almayacaksın. Kasırğa aynı benim gibidir. Çölde doğmuş ve vahşi." Sırtınca sağ yanağında bir gamze belirdi. "Onu zapt edemezsin."

Rose'un yanakları, çöl sıcakıyla alakası bile olmayan bir duyguyla kızardı. "Bu ne cüret! Mükemmel bir binici olduğumu göreceksin."

"Eh, attan inişin harikaydı."

Rose ona bir avuç dolusu kum daha fırlatmayı düşündü ama bundan vazgeçti. Pek etkisi yokmuş gibiydi. Başka hiçbir silahı olmadığı için yazık olmuştu. "Ulu Koruyucu adına yemin ederim ki, oyalandığın her dakika cezan artıyor." Saçlarını geriye attı, içindeki titremeyi gizlemek için sesini yükseltti. "Ve senin kim olduğunu bilmek istiyorum."

Haydut çenesini okşarken Rose onun teklifini düşünüyormuş gibi yaptığını görebiliyordu. "Seni saraya geri götürmek, seni saraydan *almanın* amacını tamamen yerle bir eder, o yüzden bir uzlaşma öneriyorum. İsmimi." Diz çöküp yerlere kadar eğildi, alnı neredeyse kumlara değecekti. "Adım Shen Lo."

Rose ona tepeden bakarak, "Beni neden kaçırdın, Shen Lo?" diye sordu. "Altın mı istiyorsun? Sana altın verebilirim." Rose, bu topraklardaki herkesten daha değerli olduğunu biliyordu. Çok daha değerliydi. Sonuçta o, Eana'nın geleceğiydi. Böyle korunmasının, sürekli sıkı gözetim altında olmasının nedeni buydu. Ama onu yeterince iyi koruyamadıkları *apaçık ortadaydı*, diye düşündü acıyla. Şimdi çöllerde bir başınydı, onu bir tek Koruyucu gözlüyordu.

Özgürlüğünü parayla satın alması gerekiyorsa bunu burada, hemen yapacaktı. Sıcaktan kavrulan Ganyeve Çölü'nde daha da ilerlemeden önce.

Kendini Shen Lo olarak tanıtan hayduda bakıp "Ee, *adam hırsızı*?" diye sordu. "Fiyatını ver bana."

Shen doğrulurken iç çekti. "Paranı istemiyorum, Prenses. *Adam hırsızı* tabirinden de hoşlanmıyorum. Ben daha çok suç ortağı sayılırım. Aracı Shen. Seni A noktasından B noktasına götürmekten sorumluyum sadece."

Rose bu adamı parayla ikna edemeyeceğini, özgürlüğüne karşı takas edebileceği hiçbir şeyin olmadığını fark ettiğinde paniklemeğe çalıştı. *Korkunu görmesine izin verme*. "Söyle bana, bu B noktası neresi?"

"Geldiğimizde söylerim," dedi adam hiç yardımcı olmayarak.

"Kimin için çalışıyorsun?" diye bastırdı Rose.

Shen onu duymamış gibi, "Gidecek uzun bir yolumuz var, öğle vaktinden önce mümkün olabildiğince yol almalıyız," diye devam etti. "Güneş tepedeyken çölde olmak istemeyiz. O zaman hava benim için bile çok sıcak olur." Prensesi ölçüp biçerken kaşları çatıldı. "Ayrıca şimdiden solmaya başladın."

"Solduğum falan yok," diye hırladı Rose.

"Ne olursa olsun, öğle vaktine kadar Altın Mağaralar'a ulaşmamız gerekiyor."

"Beni geri götürmezsen Kralnefesi beni bulur," diye tehdit etti. "Beni güvende tutmaya ant içmiş koca bir ordum var benim."

"Eh, pek iyi bir iş başardıkları söylenemez," dedi Shen kinayeli

bir tavırla. “Dürüst olmak gerekirse, biraz daha zorlanmayı bekliyordum.”

“Beni buldukları zaman –ve beni *bulacaklar*– seni gördükleri yerde öldürecekler,” diye devam etti Rose. “Beni kendi ellerinle teslim etmen senin için çok daha iyi olur. Kralnefesi sana o zaman merhamet edebilir.”

Shen kumlara tükürdü. “O iğrenç sıçan merhametini kendine saklasın. Ona merhamet edilmeyecek.”

Rose nefesini tuttu. “O pis ağzını tut! O senin Kralnefesi’n! Böyle konuştuğunu duysa dilini keser. Ve o *aynı zamanda* benim babam gibi olduğundan, beni kaçırmaya cüret ettiğin için ilk önce kelleni uçurur.”

“Benim bakış açıma göre sen daha çok onun esiri gibi duruyorsun. Senin her hareketine hükmetmiyor mu?” Shen homurdandı. “Seni o kuleden aldığım için bana teşekkür etmelisin, Prenses.”

Rose’un korkusu, bir öfke parlamasıyla yanıp gitti. “Ne konuştuğun hakkında en ufak bir fikrin yok, *haydut*.” Bir ter damlası alnından süzüldü. Bu lanet sıcakta duruşunu korumak giderek zorlaşıyordu. “Ve beni derhal saraya geri götürmezsen nasıl bir acı çekeceğine dair de hiçbir fikrin yok.”

Shen’in gözleri parladı. “Bu kelimeyi bilmene bile şaşırdım; *acı*.” Bir an birbirlerine kötü kötü baktılar, sonra Shen iç çekti. “Seninle burada tartışmak ne kadar eğlenceli olsa da öğle güneşi hakkında söylediklerimde ciddiydim. Kasırga hızlıdır ama o kadar da hızlı değildir. Şimdi ata bin.”

Rose bir adım geri attı. “Hayır.”

Shen başını kaldırdı. “*Yol boyunca uyuyor olacak*, demişlerdi. Prenses bir gün erken uyandığında onunla benden başka başa çıkacak kimsenin olmayışı ne kadar da *elverişli*.” Rose’a döndü. “Beni peşinden koşturma. Bu ikimiz için de eğlenceli olmaz.”

Rose yerinden kıpırdamıyordu. “Muhafızlarım beni almaya geliyor,” dedi. “Bir adım bile atmayacağım.”

“Kimse seni almaya gelmiyor. Bunu sana garanti ederim.”

Rose, Shen'in koyu gözlerindeki kesinliği görünce sarsılmıştı. Atın üstünde uyandığı andan beri kalbine ilk kez gerçek bir dehşet yayıldı. "Yalan söylüyorsun."

Shen ona doğru yürümeye başladı. "Ata bin, Prenses."

"Şuraya bak." Rose, Shen'in omzunun üstünde bir noktayı işaret etti. "Benim Muhafız Komutanı'm." El sallamaya başladı.

Shen dönüp baktı, hiçbir şey bulamayınca küfretti. "Buna kan-
dığımı inanamıyorum."

Geriye döndüğünde, Rose üstünde geceliğiyle kum tepesini koşarak iniyordu. Bir planı yoktu elbette. Ama muhafızları yakınında olmalıydı. Çölün o kadar da derinine inmiş olamazlardı, değil mi? Haydut ne derse desin, saray onu almaya *gelecekti*. Askerleri gerekirse Eana'nın her santimini tazılarla tarardı. Tek yapması gereken, onlar oraya varıncaya dek haydutun dikkatini dağıtmaktı.

"Rose! Durl" Shen koşarak onu kovalıyor, atı kum tepesinin üstünde şaşkın bir hâlde onları izliyordu.

Rose koşmayı sürdürüyor, her adımda ayakları kumlara gömülüyordu. Hızlanmaya başlamıştı —istediğinden çok daha fazla— ve kumlar aniden keskin bir eğim yaparken dengesini kaybetti.

Kumlara surat üstü düştü.

Bir hanıma hiç yakışmayan bir homurtu koyverdi.

"Kalk!" diye bağırdı Shen. "Çabuk!"

Rose mümkün olabildiğince gururlu bir tavırla başını kaldırdı ve bir kum topağı tükürdü.

"Kalk!" Shen kum tepesinden koşarak inerken sesi telaşlıydı.

Rose onu umursamadı. Hırsız, adam kaçırان bir çöl haydutundan emir almayacaktı. Dilediği hızda ilerleyecekti. Mümkün olabildiğince yavaşça ve zarafetle ayağa kalktı ama bacakları kumla kaplıydı ve *fena hâlde* titriyorlardı.

Doğrulmaya çalışırken, sorunun dizleri olmadığının dehşetle farkına vardı. Kum tepesi sarsılıyordu.

Kalbi boğazına fırladı sanki. "Kumlar yer değiştiriyor!"

"Bu kum değil! Bir kanböceği!"

Kum tepesi etrafında çalkalanmaya başlarken Rose haykırdı. Simsiyah, sivri kıskaçlar kumları yarıp her yere savurdu, sonra da yarattığın geri kalanı kapkaranlık, kıvrılan bir bulut gibi ortaya çıktı. Kocamandı, kalın bir kabuğu, parıldayan o korkunç kıskançların altında ufacık kalan bir düzine ince bacağı vardı.

Rose tökezleyerek geri çekildi.

Gerisinde haydut bir gölge gibi hareket ediyordu, Rose'un şimdiye kadar gördüğü herkesten daha hızlıydı. Havada süzüldü, çizmesinden bir hançer çıkardı, Rose'un üstünden atlayıp böceğin tam önüne inerken hançeri havaya savurdu. Omzunun üstünden, "Sana kalkmanı söyledim!" diye seslendi. "Kanböcekleri kalp atışlarını duyabilir. Terinin kokusunu alırlar ve..."

Böcek saldırdı. Shen geriye doğru takla atarak kıskaçtan kurtuldu. Shen yarattığın kafasına inerken Rose nefesini tuttu. Shen tek bir hamleyle hançerini yarattığın iki gözü arasındaki şişkin bölgeye sapladı. Yarattığın çılgınlığı çöl havasını ikiye böldü. Böcek öfkeyle kıvranıp kıskaçlarını Shen'e saplamaya çalışırken Rose kulaklarını elleriyle kapattı.

"Dikkat et!" diye haykırdı prenses ama çok geç kalmıştı. Kıskaçlardan biri Shen'in bacağını kesti. Kan boşanmaya başlarken Shen yüzünü buruşturdu ama hançerini çekmedi, lanet yaratık en sonunda kumlara yığılıncaya dek böceğin kafasına iyice sapladı.

Rose'un başı fena hâlde dönüyordu, bir an bayılacağını düşündü. "Öldü," dedi nefes nefese. "Onu öldürdün."

Shen böceğin üstünden indi. O mücadelede, taktığı altın zincir gömleğinden dışarı çıkmıştı. Shen zinciri çabucak gömleğinin içine sokarken Rose zincirin ucunda sallanan yüzüğü fark etti. Shen uzun bir an boyunca durdu, nefes nefeseydi. Sonra hançeri gömleğine silip çizmesine soktu ve Rose'a baktı. "Sen iyi misin?"

"Be-ben iyiyim." Ama bu kez sesindeki titremeyi saklayamamıştı. Rose kanböceklerinin hikâye kitaplarında okuduğu efsanelerden ibaret olduğunu düşünüyordu, onu öldürebilecek korkunç, gerçek

canlılar değil. Çölde daha ne gibi ucubeler saklanıyordu? “Ya sen sen iyi misin?”

“İyiyim,” diye kısa kesti Shen.

Rose’un bakışları, Shen’in bacağındaki açık yaraya takıldı.

“Yok bir şeyim,” diye üsteledi Shen. “Buradan gitmeliyiz. Başk kanböcekleri de gelebilir, onları yemeyi seven şeyler de bu cesedi kokusunu alacaklardır.” Çenesi kasıldı. “Ve güven bana Prense kanböceği yiyen bir şeyle savaşmak istemeyiz.”

Rose yutkundu. “O şey beni öldürebilirdi.”

“Kolayca.”

“Hayatımı kurtardın.”

Shen’in dudaklarından hırıltılı bir kahkaha döküldü. “Beni kadar övme. Seni bir kanböceğine kaybetsem başım büyük belaya girer. Veya herhangi bir şeye kaybetsem.” Parmaklarını dudaklarını götürüp öyle yüksek sesle ısıklık çaldı ki Rose irkildi.

Kasırğa kum tepesinden dörtünela geldi.

“Dinle Prenses, saray seni bulması için birini göndermiş olsa da Eshlinn doğumlu hiçbir at Kasırğa kadar hızlı koşamaz. Bize asla yetişemezler. Farkına varmadıysan çölün ortasındayız.”

Rose etrafına bakındı, ufukta şekiller görmeye çabaladı. “Bu imkânsız. Kimse çölün içinden geçmez.”

Ganyeve Çölü, Eana Adası’nın orta yerinde çöreklenmiş bir yarım adada gibi yatıyordu, bir engereğin ısırtığı kadar ölümcül ve tehlikeliydi. Bu çölü —en azından tek parça hâlinde— geçmenin tek yolu, küçük çöl kasabalarını sahildeki balıkçı köylerine bağlayan, çölün kenarlarından dolanan tozlu Kerrcal Yolu’nu aşmaktı. Akli başında hiçbir Eana’lı, çölün ortasından geçmeyi aklının ucundan bile geçirmezdi. Bu delirmeye veya ölüme, çoğu kez de ikisine birden giden en kestirme yoldu.

Yine de... Rose’un görebildiği kadarıyla etraflarında hiçbir şey, hiç kimse yoktu. Doğudaki Gallanth köyünün heybetli saat kulesi neredeydi? Veya kızıl surlarıyla meşhur Dearg şehri? Buradan Mishnick Dağları’nın gölgesini bile göremiyordu. Bu yerlerin hiç-

birine gıtmemişti ama ülkesinin haritalarını incelerken zihnine nakşetmişti. Ona alt olan, Kraliçe olduğunda bir gün ziyaret edeceğine kendi kendine söz verdiği yerlerdi buralar.

Şimdi sadece güneş, gökyüzü ve kum vardı.

Ve Shen Lo.

Shen sırtıttı. "Ben bu çölde doğdum ve burayı at sırtında birçok kez geçtim Prenses. Burayı avucumun içi gibi bilirim."

Rose haydutu farklı bakışlarla inceliyordu şimdi. Ona bu çölü aşmanın imkânsız olduğu öğretilmişti ama bu çekilmez —ondan bir iki yaş büyük— çocuk, bunu yaptığını iddia ediyordu. *Birçok kez.* Daha da tuhafı bunu *o anda* yapıyordu. Onunla.

Şaşkınlığı meraka dönüştü. "Benden ne istiyorsun, Shen Lo?"

Shen onunla göz göze geldi, daha önce kimsenin cüret edemediği bir küstahlıkla ona gözlerini dikti. "Hiçbir şey."

Rose kaşlarını çatı. "Anlamıyorum..."

"Şunu anla," dedi. "Canını yakmayacağıma söz veriyorum. Bana güvenmeyi deneyebilir misin?"

Rose hâlâ titreyen kollarıyla bacaklarına lanet okuyarak kuvvetle yutkundu. Onunla gitmezse bu çölde ölecekti. "Pekâlâ. Ama sadece şimdilik."

"Bu yeterli." Shen kumlarda diz çöküp bacağını basamak olarak kullanması için işaret etti.

Rose yanından geçip gitti. "Öff, lütfen. Ata nasıl binilir biliyorum," dedi ve atın sırtına atladı. Zarafetle iniş yaptı, öne uzanıp Kasırğa'nın kulaklarının arasını okşadı.

Shen onun arkasına atladı. "İkimiz anlaşınca daha kolay olmuyor mu?"

Nefesi ensesini gıdıklıyordu. Rose'un omurgası kasıldı. O anda içinden yemin etti. Bu kaçırılmayı sağ atlatacak, ardından tahtına geri döndüğünde ve güç tekrar onun eline geçtiğinde hayduta bunun bedelini ödecekti.

Shen bir kolunu Rose'un beline doladı. "Tutun Prenses," dedi, Dalgalı Kumlar'da hızla ilerlemeye başladılar.

Wren güneşin doğuşundan çok sonra, kapının vurulma sesini uyandı. Yatakta hızla doğrulup çenesine yayılmış tükürüğünü sildi. Şimdiye dek şafak martılarının çığlıkları gıcırdayan duvarlarda yayılır, Ortha'nın çocukları kapısına vurarak maceralara atılmak için ona danışarlardı. Ama Anadawn'ın tepesindeki gökyüzü sessizdi, nasıl olduysa uyuyakalmıştı. *Çürüyen sazanlar!*

Yataktan fırlarken gün ışığı odayı ağdalı bir sıcaklıkla doldurdu. Wren aynada kendine şöyle bir bakarak dün gece yaptığı sihrin tuttuğundan emin oldu. O anda da kıvrıcık kırmızı saçlı, yuvarlak çehreli bir kadın geri geri yürüyerek odaya daldı. Kucağında büyükçe bir bakır sūrahi vardı. Mavi gözleri parıldayarak "Günaydın, Prenses Rose," dedi. "Bu saate kadar uyumanızı beklemezdim. Güzel bir rüya görmüş olmalısınız?"

Gösteri zamanı.

Wren saçlarını geriye atıp boğazını temizledi. "Ah, rüyaların *en güzeli,*" diye şakıdı. "Vahşi bir siyah atın sırtında, Dalgalı Kumlar'ı dörtnala aştığımı gördüm!"

Yaşlı kadın ona gözlerini kırpıştırarak bakınca Wren'in kalp atışları göğsünde yavaşladı. Kaderinin bir bıçağın ağzında dengede

durduğu uzun bir sessizlik oldu, sonra hizmetçi başını geriye atıp hırıltılı bir kahkaha patlattı.

“Ah Tanrım! Bence bu bir kâbus. O güneş beni pişirirdi!” Yatak odasını paldır küldür geçip kemerli dar bir yoldan yandaki banyoya girerek gözden kaybolurken kendi kendine kıkırdadı. “Banyon birazdan hazır olur, canım.”

Bir zafer hissi Wren’i doldurdu, gamsız bir prenses gibi kıkırdadı. “*Ne harika. Teşekkür ederim...*” Cümlelerin orta yerinde donakaldı. İsmi. Lanet olasıca ismi neydi? Zihninin bir köşesindeydi ama beyni uyku yüzünden bulanıktı hâlâ. *Düşün!* Buraya gelmeden önce tüm bunları zihnine kazımişti –Rose’un çevresindeki, taç giyebilmek için kandırması gereken insanların isimleri ve tarifleri– büyükannesine her gece beş kez sayıyordu. Bazen daha da fazla. *Celeste? Hayır. Cam? O aşçının ismi. Ah! bu...* “AGNES!”

Agnes kemerli yola girerken başını çevirdi. “Ne oldu, Prenses? Bir nehir örümceği daha mı?” Telaşla yeri taradı. “Orman karafatması mı? Emory’i çağıracağım.”

Wren boğazını temizledi. “Ben... ah, hayır. Hayır, her şey yolunda. Teşekkür ediyordum sadece.”

Ve beni zararsız bir hayvandan kurtarması için bir erkeğe ihtiyacım yok.

Agnes’in yüzü onunla aynı fikirde değilmiş gibiydi. Rahatlamayla iç çekerek Wren’in banyosu için su çekmeye koyuldu. Wren bu fırsatı kaçırmayıp yastığının altından ucu görünen hançerini gizledi.

Büyükannesi, zihninin bir köşesinde Wren’e kaşlarını çatarak bakıyordu. *Dikkatsiz bir cadı, ölü bir cadıdır.*

Wren, Ortha’da yaşayan küçük bir kızken adı Lia olan başka bir genç cadıyla her gün yüzmeye giderdi. Lia da onun gibi bir tılsımcıydı. Lia denizi öyle seviyordu ki, Wren’in çoğu zaman onu öğle yemeği için sahile sürükleyerek getirmesi gerekiyordu. Ama bir sabah, Wren hâlâ uykudayken Lia bir büyü yapıp boynuna solungaçlar kazımış, kendini bir deniz perisine çevirmişti. Okyanusun

dibine dalmış, bir balık gibi yüzmenin heyecanına kendini öylesine kaptırmıştı ki yüzeye çıkıp sihrini yenilemeyi unutmuştu. Şişmiş cesedi en sonunda kıyıya vurduğunda Banba onu diğer genç cadılara bir uyarı olması için üç gün üç gece oracıkta pişmeye bırakmıştı.

Dikkatsiz bir cadı, ölü bir cadıdır.

Wren bunu asla unutmayacaktı.

“Banyo suyun kaynıyor, Prenses!” Agnes kapı eşiğinden ona dönüp sırtıttı. “Sen yıkanırken kahvaltını getireceğim. Bu sabah istediğin özel bir şey var mı?”

“Ah... her zamankinden!”

Wren geceliğini üstünden fırlatıp atmak ve küvete dalmak için Agnes’in gitmesini bekledi. Keyifle homurdandı. Su yumuşacıktı, sabunluydu, sıcacıktı; okyanusun tuzlu, keskin sularından çok farklıydı. Her sabah Prenses Rose olmak için katlanacağı şey buysa, Wren buna kesinlikle alışabilirdi. Sudaki bütün baloncukları tek tek patlatıp parmakları kırışana kadar suyun içinde yattıktan sonra üstüne ipek bir cübbe geçirdi. Banyodan çıktığında, yatak odasında bir ziyafetin onu beklediğini görüp kıkırdadı.

Rose’un her zamanki kahvaltısı *bu* muydu?

Kız kardeşi kesinlikle zevk sahibiydi.

Aynı zamanda iştahlıydı da.

İşlemeli kâseler böğürtlen ve yabanmersiniyle doluydu, üzümmler âlâ salkımındaydı, narların tadı o kadar keskindi ki Wren tanelerden avuç avuç alıp mideye indirdi. Bunların yanında kalın dilimlenmiş, ısıtılıp üstüne yağ sürülmüş çavdar ekmeği dolu bir tabak, ona eşlik eden taze reçel ve bal vardı. Taze sıkılmış portakal suyu, Wren’in damarlarında akıp gittiğini hissedebileceği kadar sert kahveyle dolu küçük bir fincan.

Karnını tuka basa doyurduğu kahvaltının ardından Wren pencereyi açıp sabah esintisinin odaya girmesine izin verdi. Baharın son zamanlarıydı, beyaz Anadawn Sarayı’nın bulunduğu başkent Eshlinn’de çiçekler açmıştı. Saray duvarlarının ötesindeki ağaçlar, sabah güneşinin altında tembelce sağa sola savruluyorlardı. Avluda

zümürüt yeşil bir bayrağın üstünde altın renkli bir şahin kanat çırpıyordu. Eana sancağı muzaffer bir edayla dalgalanıyordu.

Wren'in doğumundan ve krallığın cadılardan çalınmasından yüzyıllar önce, o şahine binen bir kadın vardı. Ama bu sancak, Eana'da yer alan pek çok şey gibi Koruyucu tarafından değiştirilmişti. Ona hâlâ tapan bir yerdı burası. Koruyucu, ölümlü Valhart hükümdarlarının uzun neslinin kurucusuydu. Bu toprakları cadılardan arındırma idealleri, Rose'un muhafızı ve akıl hocası olan entrikacı Kralnefesi, Willem Rathborne tarafından son zamanlarda yeniden uyandırılmıştı. Günleri sayılı olan bir adamdı o.

Ama Wren'in o anda endişelenecek daha önemli meseleleri vardı.

Tuvalet masasının önüne oturup büyüsünü yeniledi. Bir tutam Ortha kumu ve dikkatlice seçilmiş birkaç sözcük, günün geri kalanı boyunca Rose'un görünümünü korumasını sağlayacaktı. Büyücülüğün beş dalı içinde, sadece tılsımcıların büyülerine karşı toprak takas etmeleri gerekiyordu. Uсталık isteyen bir sanattı bu, o nedenle Wren tılsımlarını yönlendirmek için kafiyeli sözler kullanıyordu. Ama yeteri kadar çalışırsa bir gün kelimelere ihtiyacı olmayacağını biliyordu. Sadece düşüncelerini kullanarak bunu yapabilecekti.

Thea gibi şifacılar, yetenekleri için kendi öz enerjilerini kullanıyorlardı. Shen gibi savaşçılar doğuştan çeviktiler, güneş onları besliyordu. Banba gibi fırtınalar, kasırgalarını esintilerden örerlerdi ve tek bir şimşekten cehennemler yaratabilirlerdi. Kâhinler ise alametler okumak için gecenin karanlığına dönerlerdi, yıldız tepeli kuşların yıldızlarda geleceğe dair desenler oluşturmalarını izlemek için açık bir alana ihtiyaçları vardı. Ama bu yetenek öylesine nadir görülüyordu ki, Wren daha önce bir kâhinle hiç karşılaşmamıştı.

Wren yetenekli bir tılsımcıydı ama çocukluğunun büyük bir kısmını Banba gibi bir fırtına olma özlemiyle geçirmişti. Zaman içinde, kendi yeteneğine dair elinden gelenin en iyisini yapmayı öğrenmişti. Hem kim olduğunu hem de nereden geldiğini kabullenmeyi.

Sonuçta Wren'in annesi de bir tılsımcıydı. Wren, bir gün kralın

göl bahçelerine, çok geçmeden de kalbine giren aşağı tabakadan bir saray bahçıvanı olan Lillith Greenrock'un öyküleriyle büyümüş-tü. Annesi bu soğuk ve tehlikeli yerde sırf kimliği yüzünden ölmüş olsa da Wren aynı yeteneğe sahip olmaktan, içinde herhangi bir sihir bulundurmaktan memnundu.

Diğer yandan Prenses Rose cadı falan değildi. Lillith'ten yeşil gözleri ve uysal tabiatı dışında hiçbir şeyi miras almamıştı. Veya Wren en azından kız kardeşinin böyle biri olduğunu hayal ediyordu. Kıymetli kulesinde el bebek gül bebek büyütölmüşken nasıl başka türlü biri olabilirdi ki? Onu yıkayan hizmetkârlar, örümceklerden koruyan uşaklar vardı! Wren kesinlikle uysal biri değildi. Banba'nın büyüttüğü bir kasırgaydı o ve Eana tacını giydiğinde o rezil Koruyucu'nun ve ona tapan herkesin hatırasını silip atacaktı.

Wren zamanın nasıl geçtiğinin farkına vararak odanın diğer ucuna yürüdü, kız kardeşinin gardırobunun kapılarını savurup açtı. Fısıltıyel Uçurumları'nda yaşamak giysileri en iyi ihtimalle bir rahatsızlık, en kötü ihtimalle de bir ölüm tuzağı haline getiriyordu ama şimdi... Eana'nın en iyi elbiselerinden birkaçına göz gezdirirken süslenip püslenme oyunları oynayan bir çocuğun baş döndürücü neşesi onu sardı.

Göğüs kısmı beyaz çiçeklerle incelikle işlenmiş mavi bir elbise seçti, tam da o anda Agnes içeri girdi. Yaşlı kadın Wren'in giyinmesine yardımcı olurken gevezelik ediyordu, Wren kız kardeşinin hizmetçisiyle nasıl bir dostluk kurduğuna şaşırmış olsa da konuşmasının tek kelimesine bile odaklanamıyordu. Bağcıklar belini sımsıkı sararken nefesinin çaresizce vızıldamasını duyuyordu sadece. Kız kardeşi *her gün* bu işkenceyi mi çekiyordu? Wren kraliçe olduğunda, Eana'nın bunca zamandır ıstırap çeken soylu hanımlarını pantolonun rahatlığıyla tanıştırması gerekecekti.

Agnes gittiği anda Wren hançerini korsesinin içine tıktırdı – ne olur ne olmaz– ve kendini mücevherlere bürümeye koyuldu. Rose'un güney kıtaya bir gemi filosu göndermeye yetecek kadar bileziği vardı, üstüyle de bir bahçe daha satın alabilirdi. Saçmalıklı

bul Wren bunlardan herhangi birini Ortha'da takma cüretini gösterse saksaganın teki gelir, onu uçurup götürürdü.

Altından yapılmış muhteşem bir tacı görünce Wren neşeyle nefesini tuttu. Taç, Rose'un gardırobunun en tepesinde, cam bir fanusun içindeydi. Onu yerinden alabilmek için dört kez debelenmesi ve bir tabure kullanması gerekti. Kocaman bir şeydi, ağırdı, parlıyordu, bir sıra zümrütle kaplanmıştı. Yeşil ve altın, Eana renkleri idi.

Wren tacı başına geçirdi, aynada kendine bakıp sırttı. İçinde bir yıldız onu aydınlatıyormuş gibi, her yanı parıltıyordu. "Ben gerçekten de krallığımın mücevheriyim," diye şakıdı.

Eteklerini öne arkaya hışırdattı.

Hışır, hışır.

"Eana'nın kalbiyim."

Hışır, hışır.

"Ve canım ne isterse giyebilirim."

Hışır, hışır.

"Çünkü küçük güzel prensesler öyle yaparlar."

"Tanrı aşkına, Prenses Rose! Soylu yüce Koruyucu adına, ne yapıyorsunuz?"

Wren eteklerini hışırdatırken birden donakaldı. Aklından Rathborne'un yüzü geçerken midesi bulandı. Ama... *hayır*. Bu o değildi. Wren aynada kısa boylu, çatık kaşlı bir adamın arkasında durduğunu görebiliyordu. Adam zayıf bedenine çok büyük gelen bordo bir frak giyiyordu. Koyu renkli gür saçları, ustalıkla kırpılmış bryğıyla kusursuz bir uyum içindeydi. Göğsüne bir parşömen rulosu bastırmıştı ve Wren'e öylesine dehşet dolu gözlerle bakıyordu ki yağlıboya bir resme benziyordu.

Wren adamı hemen tanıdı, Chapman'dı bu. Willem Rathborne'un oradan oraya koşuşturan yardımcısı, saraydaki gözü ve kulağı.

Wren boynunda yayılan sıcaklığa aldırış etmeden topukları üzerinde döndü. "Günaydın Chapman," dedi neşeyle. "Ben... çok, çok sayıdaki mücevherlerimin envanterini çıkarıyordum sadece."

Chapman telaşla ellerini salladı. "Kaldırın şunu! Eana'nın krali-
yet tacı oyuncak *değildir*."

Wren donakaldı. *Ah, hayır*. Kahrolasica kraliyet tacını takmıştı! Hem de Rathborne'un en sevdiği casusunun önündel Banba onu o anda görebilse bir kasırgayla denize uçururdu.

Tacı öyle hızla çıkardı ki saçından bir tutam kopardı. "Kafama uyduğundan emin oluyordum sadece," dedi, tacı dolabın üstüne bıraktı. "Neyse ki uyuyor!"

Chapman'ın bırıği onaylamaz bir ifadeyle titreşti. "Geçen sefer de böyle söylemiştiniz."

Wren şaşkınlığını gizlemeye özen gösterdi. Kız kardeşinin tam da bu noktada durup onunla tıpatıp aynı şeyi yaptığını düşününce midesi kasıldı. Nedense bu Rose'u çok daha gerçek biriymiş gibi hissettiriyordu ve Wren kız kardeşi hakkında böyle düşünmekten, onu tahta giden yolda bir engel olarak değil, bir insan olarak görmekten hoşlanmıyordu.

Kendini suçlu hissetmeye başlamadan önce bu resmi aklından çıkardı, aynada saçlarını düzeltti. "Evet, ee, emin olmak en iyisi, değil mi, Chapman?"

"Önceliklerinizi hizaya sokmanız çok daha iyi olur," diye öfledi Chapman. "Akşamüstü buluşmanıza geç kalacaksınız!"

Wren gözlerini kırptırdı. "Benim... neyime?"

"Koruyucu aşkına, unuttum demeyin!" diye haykırdı Chapman. "Saatin farkında olmanın Kralnefesi için ne kadar önemli olduğunu gayet iyi biliyorsunuz. Öğlen oldu bile!"

"Geç kaldım," dedi Wren yavaşça. "Bir buluşmaya. *Benimle* buluşacak birine. Evet. Elbette." Aynaya sırtını döndü, yüzü kusursuz bir sakinlik maskesi gibiydi. Bir *buluşma* beklenmedik bir gelişmeydi, ama idare edemeyeceği bir şey değildi. "Tanrım. Zaman *nasıl da* akıp geçiyor?"

"Belki de önceki yaşamınızda onu gücendirmişsinizdir," dedi Chapman iç çekerek. "Hep iki adım gerisinden geliyorsunuz sanki. Prese kur yapmaya *sizin* ısrarcı olduğunuzu da eklemek isterim."

Chapman kulağının arkasından bir tüy kalem çıkarıp par        par  asına işaret etti. "Hepsi programınızda yazılı!"

Wren, Chapman'ın işaret ettiği girdiyi okuyabiliyordu:

*   len on iki - bir arası: Prenses Rose ve Prens Ansel,
a a ı bahçelerde ak am st   ayı için buluşacak.*

Prens Ansel de kim?

Chapman dilini  aklattı. "Bazen  u kafanızın boş olup olmadığını merak ediyorum. Programınızı daha d n gözden geçirdik." Wren'e odadan çıkmasını işaret etti. "Gelin. Bir saniye daha oyalanırsanız Kralnefesi kellemi alır."

Wren dilini ısırıp Chapman'ın peşinden döne döne inen basamaklardan, sonra bir diğerinden indi, dün gece Shen'le muhtemelen etraflarından dola tıkları suratsız saray muhafızlarının yanından geçti.

Wren kom       de ismini duyduğu bütün prensleri aklından bir bir geçirdi ama Prens Ansel'in kim olduğunu çıkaramıyordu.

Chapman telaşla "Neden ka larınıızı böyle  atırıyorsunuz?" diye sordu. "Prens Ansel randevunuzda sizi gülümserken görmek isteyecektir."

"Gerginim sadece," dedi Wren hemen. "Ya Prens Ansel beni be enmezse? Ya beni sıkıcı veya  ımarık bulursa? Fazlasıyla süslenip p slendi imi veya yeterince s slenmedi imi d       ?"

Veya, ne bileyim, TAMAMEN FARKLI BİRİ OLDUĞUMU D       SE?

Chapman bu soruları elini sallayarak savu turdu. "Saçmalık. Siz Eana'nın meşhur g zelli isiniz, sahip olduğunuz hazineler de yabana atılır gibi değil. Ve ilk randevunuz oldukça iyi geçti sayılır, değil mi? Ama onun o satranç maçını kazanmasına izin vermeliydiniz. Caka satan birini kimse sevmez."

Wren kız kardeşine az da olsa saygı duyduğunu hissetti. “Belki de kafamın içi o kadar da boş sayılmaz.”

Önlerindeki koridor, muazzam avluya açılan, mermerden yapılmış kemerli bir yola dönüştü. Chapman ona sırtını döndü, yürürken bir şeyler mırıldanıyordu. Ama Wren onun gevezeliğine katılamayacak kadar sarsılmıştı. Havada yüzüyor gibiydi, altın renkli gün ışığı yağmuru altında, solgun taşların üstünde uçarcasına ilerliyordu.

Ve o oradaydı, gül bahçesinin kenarında onu bekliyordu.

Prens Ansel.

Wren’in gözleri iri iri açıldı. *Tıslayan yosunlar.*

Ansel yakışıklıydı.

Rose olmak, giderek daha eğlenceli bir hal alıyordu.

Soluk altın renkli dağ, çölün ortasında beklenmedik bir şekilde yükseliyordu. Savrulup giden kumların arasında sapasağlam duruyor, öğle güneşinin altında nefes kesici bir şekilde parlıyordu.

Öylesine parlaktı ki Rose'un gözlerini kısması gerekiyordu ama bu manzarayı görmekten memnun olmuştu. Saatlerdir at sırtındalardı. İnişli çıkışlı kum tepelerince vurgulanan, kilometrelerce uzanan kumluklardan geçiyorlardı. Rose hiç bu kadar yorulmamıştı. Uylukları acıyor, sırtı ağrıyordu, ter içinde kalmıştı. At çölde hızla koşarken üstünden düşmemeye öylesine odaklanmıştı ki, kendine karşılarına çıkabilecek şeylerden ne kadar korktuğunu düşünme iznini vermemişti.

Veya Anadawn'da herkesin nasıl telaşlandığını. Rose, Willem'in muhafızları nasıl şiddetle sorguya çekeceğini, vereceği cezaları gözünün önüne getirebiliyordu. Kralnefesi her öfkeye kapıldığında Anadawn titrer, biri de her zaman bunun bedelini öderdi.

Bir de Celeste vardı. Paniğe kapılmış olmalıydı! Ona bu şans tanınsa Rose'un peşine kendi başına düşer, onu bulmak konusunda da büyük ihtimalle çok daha iyi bir iş çıkarırdı... Ama Rose o anda en iyi arkadaşını veya Anadawn'ı düşünemiyordu. Kendini kaybetmeyi göze alamazdı. Tetikte ve uyanık olması gerekiyordu.

Kasırğa onları dağın eteğine kadar taşıdı. Oradaki kayalara kemeri dört ağız oyulmuştu. Shen attan atlayıp elini Rose'a uzattı.

Rose, "Ben iyiyim," diye üstelese de çıplak ayakları kızgın kumlara vurduğunda dizleri çözüldü.

Yere düşmeden Shen onu yakaladı. "Kıpırdama."

Rose ona kötü kötü baktı. "Kadınlarla hep atınla konuştuğun gibi mi konuşursun?"

"Bunu iltifat say. Bu dünyada Kasırğa'dan daha çok saygı duyduğum kimse yok." Shen'in bakışları keskinleşti, yüzü aniden ciddi bir ifadeye büründü. "Güneş çarpmış gibi görünüyorsun." Shen elinin tersini onun alınına bastırırken Rose donakaldı. "Önce alın kızarır." Shen parmağını Rose'un elmacikkemiğinde gezdirdi, onun nefesini kesti. "Ve yanaklar bembeyaz kesilir."

Shen elini indirip dişlerinin arasından küfretti. "Yüzünün örtülü olduğundan emin olmalıydım. Güneşin altında ne kadar az zaman geçirdiğinin farkına varmadım."

Rose bir adım uzaklaştı. "Ben zannettiğin kadar narin değilim. Güneşin altında epey zaman geçiririm. Bahçelerimde sık sık dolaşırım."

"Ne olursa olsun, biraz su içmelisin. Gel, içerde bol bol var."

Mağaraların içi neyse ki serindi. Girişten sızan ışık kırılıp binlerce renge bölünerek duvarlara yansıyor, parıltıyan berrak sular ayaklarının dibinde sığ bir çukurun içinde birikmişti. "Kasırğa'dan daha tepede bir yerde içmeni tavsiye ederim," dedi Shen, o anda da at başını eğip gölcükten kana kana su içmeye koyuldu.

Rose çukura tiksintiyle baktı. "Benden atının yanında su içmemi mi istiyorsun? Ellerimi kullanarak?"

Shen avuçlarını birleştirip sudan büyük bir yudum aldı. "Bu Eana'nın en temiz suyudur. Ta Mishnick Dağları'ndan gelir, şeyin hemen kuzeyinde..."

"Mishnick Dağları'nın nerede olduğunu biliyorum," diye terslendi Rose. "Onlar bana ait."

"Eh, bu çöl de öyle ama burası hakkında hiçbir şeyden hab-

rin yok gibi..." Shen parmaklarını suya sokup saçlarından geçirdi, yüzüne yapışmış saçlarını çekip attı. "Kilometreler boyunca başka temiz su yok, o yüzden iç ya da öl Prenses. Sana kalmış."

Rose geceliğinin kollarını istemeye istemeye kıvrıp ellerini suya soktu. "Ahl Çok soğuk!" Ve tadı muhteşemdi –soğuktu, temizdi, taptazeydi– ama memnuniyetini gizledi.

Shen onu dikkatle takip ediyordu. "İtiraf et. Bu o havasız, eski sarayda içtiğin sudan daha güzel."

"Atınla olduğun kadar, bu suyla da gurur duyuyor gibisin."

Shen dudaklarını çarpıtıp sırttı. "Çöl atı, çöl suyu, çöl adamı... Eana'da bulabileceklerinin en iyisi."

"Öff, hadi ama."

Shen bir yudum daha su içmek için eğildi ve Rose'un bakışları onun omzunun üstüne, tuhaf sembollerle kaplı duvarlara kaydı.

Tuttuğu nefesi boğazına bir kılçık gibi takıldı. "Cadı işaretleri!"

Bir küme hâlinde çiziktirilmiş çizgiler ve dairelerden ibarettiler ama Rose bunların ne olduğunu biliyordu. Sarayın duvarları, anesiyle babasının öldürüldüğü gece bu işaretlerle lekelenmişti. Ve taşlardan silineli çok uzun zaman olsa da bazen sabah güneşinin ışığı saraya dolduğunda Rose mürekkebin geride bıraktığı gölgeleri görebiliyordu.

Shen'i bu işaretlerin önünden çekmeye çalıştı. "Geri çekil!"

Shen yerinden kımıldamayınca onun önüne atladı ve kollarını başının üstünde kaldırdı. Onları öne arkaya sallayıp sonra da havaya çemberler çizerken, bu arada da şiddetle üflerken içine korku dolmuştu. "Git! Git! Yüce Koruyucu'nun iradesiyle, ortadan kaybol!"

Göz ucuyla baktığında Shen'in tedirgin bir ifadeyle ona bakarak kaldığını görebiliyordu. "Ne yapıyorsun?"

Rose ona kötü kötü bakabilmek için ritüeli durdurdu. "Senin için neyin iyi olduğunu biliyorsan arkamda durmanı öneririm. Bir cadının lanetinin böyle savuşturulduğunu Eana'daki herkes bilir."

Shen tek kaşını kaldırdı. "Daha önce hiç böyle bir... önlem duyduğumu söyleyemem."

“Eh, yanımda olduğun için şanslısın.” Rose bir kez daha cesaretini toplayıp yanaklarını şişirdi. Kalçalarını sağa sola sallamaya başladı, kollarını başının üstünde çılgınca çeviriyordu. Daha önce hiç bu kadar taze cadı işaretleriyle karşılaşmadığı için bunun işe yarayıp yaramadığını bilmiyordu ama başı dönmeye başlamıştı, bunu iyiye işaret olarak aldı. Celeste’in yanında olmasını, kalbini acıtacak kadar çok istiyordu. Sarayda soluk cadı işaretleriyle her karşılaştıklarında, bu cadı savuşturma dansını beraberce yaparlardı. Korkuları kahkahaya dönüşene dek sallanır, oldukları yerde döner, üflerlerdi. En iyi arkadaşı yanındayken Rose cesur biri olduğunu hissediyordu, her şeyle yüzleşebilir, her şeyi başarabilirdi. Ama Celeste, bu lanetli çöl mağaralarından çok uzaktaydı. Daha da kötüsü, bunu hiç de hak etmeyen çekilmez bir haydutu koruyordu!

Shen onun etrafında dolaşırken ellerini arkasında birleştirdi. “Bu küçük dansın işe yaradığını, cadıları savuşturduğunu gördün yani?”

“Tabii ki hayır! Saray muhafızları gerçek bir cadının yanıma yaklaşmasına asla izin vermez.” Rose bunu düşününce ürperdi. “Onları gördükleri yerde öldürürler, böyle yapmaları da gerekir.”

Shen’in yüzü karardı. “Bu doğru demek. Cadı katliamlarını destekliyor musun?”

Rose dans etmeyi bıraktı, dosdoğru Shen’in gözlerinin içine baktı. “Halkımın korunmasını destekliyorum.”

Shen’in ağzı kaskatı bir çizgi halini almıştı. “Söyle bana Prenses, senin şu *müthiş yetenekli* muhafızların cadıları nasıl tespit ediyor?”

Rose onun sesindeki kinayeyi duyunca gerildi ama Shen’in onu yemlemesine izin vermeyecekti. “Biliyor olmalısın. Eana’da herkese cadıların nasıl tespit edileceği öğretilir. Çoğunlukla yalnız yaşarlar. Genellikle aileleri veya arkadaşları yoktur. Sudan korkarlar, gün ışığı altında fazla kalamazlar,” dedi, yıllar boyunca cadılar hakkında öğrendiği her şeyi saymaya koyuldu. “Ama işin doğrusu, bir cadıyı yeterince izlersen yeteneklerini ortaya dökerler. Sonuçta kendi kara büyülerinin çekimine direnemezler. Kötülük her zaman, er ya da

geç dışarı sızar. O yüzden Anadawn'da cadı olduğundan şüphelenilenler bile şiddetle cezalandırılmak zorundadır. Willem diğer cadıların uzak durmaları için bir uyarı olarak örnek teşkil etmenin önemli olduğunu söyler."

"Öyle mi?" diye sordu Shen kupkuru bir sesle.

Rose bakışlarını yeniden cadı işaretlerine çevirdi. "Birkaç yıl önce bir terzim vardı, ölçümü alırken iğnelerini sürekli bana batırırdı. İlk seferinde bunun bir kaza olduğunu sandım. İkincide parmaklarının gerginlikten titreyip titremediğini merak ettim. Ve üçüncüsünde, eh... bu üçüncü kez olduğunda bunu Willem'e haber vermekten başka seçeneğim yoktu. O da korkularımı doğruladı."

Shen, Rose'un yanında bir heykel kadar hareketsizdi. "Neymiş o?"

"Büyüleri için kanımı alıyordul"

Haydut gözünü bile kırpmadan "Öldürüldü mü?" diye sordu.

Rose bocalayarak "Hayır," dedi. "Ben... ben canının bağışlanmasını istedim. Öylesine genç ve ürkekti ki, ve, ee, *emin olamadım...* İtiraf etmeyi reddetti. Willem onu sorguya çektiğinde bile." Rose gözlerini sımsıkı kapatıp bu korkunç hatıraya katlanmaya çalıştı. Şikâyetinin nasıl kontrolden çıktığını, Willem'in bunun üstüne ne hızla atladığını, Rose'a karşı hissettiği korumacı dürtünün onu korkunç bir cehennem gibi nasıl tükettiğini düşünmemeye çalıştı. "Böylesi bir ceza... bana doğru gelmedi."

"Eh, neticede bir kalbin varmış gibi görünüyor."

Shen'in hafif gülümsemesini görerek, "Merhameti zayıflıkla karıştırma," diye uyardı onu Rose. "Bir daha hiç kimseyi lanetleyemesi için Willem ellerinin kesilmesini emretti."

Shen'in gülümsemesi kaybolup gitti. "Ve bir daha para kazanamaması için."

"Halkımı korumak için gerekliydi." Bu iş olup bittikten sonra Celeste'in yanında nasıl hıçkırığa hıçkırığa ağladığını hatırlarken Rose'un sesi titriyordu. O anda bile, terzinin başına gelenler yüzünden hissettiği suçluluk duygusu kaybolmamıştı. "Koruyucu bize

sihrin toprağa, Eana'ya ait olduğunu öğretti. Bunu kendi üstümüz alırsak toprak acı çeker. Cadılar bencildir. Sadece gücü önemserler, bunu ele geçirmek için kimin canını yaktıklarını umursamazlar. Kıtlık yaratırlar. Nehirleri taşırır, körfezleri buz kestirirler."

Shen güldü. "Sanırım kıştan bahsediyorsun."

Rose ona aldırış etmeden konuşmayı sürdürdü. "Çocukları yataklarından alıp kaçırlar. Âşıkları lanetlerler. Kasabalarla köylere hastalık yayarlar. Her biri kötü kalplidir." Mağara duvarına dönüp sembollere yenilenmiş bir nefretle baktı. "Kraliçe olduğumda ilk icraatım, Yüce Koruyucu'nun bin yıl önce Eana'ya ilk ayak bastığında başlattığı işi bitirmek olacak. Çok geçmeden, cadılar bu ülkede uzak bir hatıradan ibaret olacaklar ve halkım en sonunda güvende olduklarını bilerek rahatça uyuyabilecek." Suçlar bir tavırla sembolleri işaret etti, korku boğazında yükseliyor, sesi çatlıyordu. "Ve benim de bir daha asla annem ve babamla aynı kaderi paylaşma konusunda endişelenmeme gerek kalmayacak."

"Onları bu kadar genç yaşta kaybettiğin için üzgünüm," dedi Shen, yeniden su çukuruna dönmüştü. Tırnaklarına bulaşan toprağı temizlemeye özen göstererek ellerini yıkadı.

Rose ona tepeden bakarak, "Cadıların yaptıkları için üzül," dedi. "Bir tanesi doğumumdan saniyeler sonra annemin boğazını kesti. Babamı zehirledi. Willem olmasa beni de öldürürdü. Onu, annemin üstünde kullandığı bıçağı tepemde tutarken yakaladı."

Shen'in çenesi hafifçe kasıldı. "Cadıya ne yaptı? Onu boğdu mu? Yaktı mı? Önünde *dans mı etti?*"

"Kadın kaçtı." Bunu düşününce Rose'un midesi ekşidi, bu cadının başladığı işi bitirmeyi bekleyerek bir yerlerde saklanıyor olabileceği düşüncesi onu hâlâ korkutuyordu. "Ve sen bundan sonra neler olduğunu bilecek yaştasın. Onun zalim korkaklığı, halkını savaşa mahkûm etti."

"Lillith'in Savaşı." Shen başını kaldırıp ona baktı, gözlerinin gerisinden bir gölge geçip gitti. "Annenin ismi verildi. O da bir cadıydı. Tılsımcıydı, değil mi?"

Rose ona kötü kötü baktı, öfkesinin ateşi yanaklarında parlıyordu. “Annem dönüşmüş bir cadıydı,” diye tısladı. “Babamla birlikte olabilmek için büyüünü feda etti. Ama cadılar onu affedemediler, onu bu yüzden öldürdüler.”

Shen doğrulurken dudakları kıvrıldı. “Sonra senin askerlerin binlerce masum cadıyı öldürdü.”

“Masum cadı diye bir şey yoktur.”

Shen kollarını kavuşturdu. “Ben de dönüşmüş cadı diye bir şeyin olmadığına bahse girerim.”

“Masaya küstahlığından başka bir şey koyamazsın. Sende kalsın,” diye terslendi Rose.

Shen ona sürtünerek yanından geçip gitti, parmaklarını sembollerde gezdirme cüretini, belki de aptallığını gösterdi. “Cadılar burada seni rahatsız etmeyecekler,” derken kendinden öylesine emindi ki Rose az kalsın ona inanacaktı. “İşin aslı şu, eskiden Ganyeve Çölü’nün kalbinde gizlenmiş bir krallık vardı. Tüccarlar bu krallığı bulmak için gelip bu mağaralarda dinlenirlerdi. Bu işaretler bir lanet değil. Sadece anılar, ‘ben buradaydım’ diyen semboller.” Elini indirip çok kısık bir sesle “Ve artık burada değiller,” dedi.

Rose bu öyküyü daha önce hiç duymamıştı, bu da bu hikâyenin muhtemelen doğru olmadığı anlamına geliyordu ama merakı elinde olmadan uyanmıştı. Shen’in sesindeki suskun, saygılı ton da dikkatini çekmişti. “Peki bu masalsı krallığa ne oldu?”

“Bir gün çöl onu yuttu.”

“Ne korkunç bir masal.”

“Bu bir masal değil Prenses.”

Rose kısa, tiz bir kahkaha patlattı. “Eana ülkesinin *bir tek* hükümdarı var ve o karşında duruyor. Ayrıca, bu tür saçmalıklar Anadawn’ın kadim tarih kayıtlarında geçmiyor bile. Birçok kez okudum.”

Shen omuz silkti. “Belki de bu çölün hareketleri seni hiç ilgilendirmemiştir.”

“Affedersin?”

“Affedildin,” dedi Shen, yüzünü yeniden damla damla akan şelaleye çevirdi.

Rose sessizce burnundan soluyordu. Aşağılık bir haydutun saçmalamalarının onun için hiçbir anlam ifade etmediğini kendi kendine hatırlatması gerekti. Ama sulardan içerken, sözlerinin içine ektiği şüphelerden kurtulamıyordu. Burası Shen’in değil, *onun* krallığıydı. Ne kadar acayip olursa olsun, bu krallığın *bütün* gizli yerlerini ve saklı öykülerini bilmeliydi.

“Köpürmen bittiğinde beni takip et,” dedi Shen, suya sırtını döndü. Rose’un kaçacak hiçbir yeri olmadığını bilen bir haydutun tembelce özgüveniyle mağaralara girerken Rose kaşlarını çatarak onun peşinden gitti.

Prens Ansel bir asker gibi yapıydı, öylesine uzun boyluydu ki Wren'in onu tam olarak görebilmesi için çenesini kaldırması gerekiyordu. Omuzları geniş, kalın kolları kaslıydı. Cildi solgundu, dağınık koyu renk saçlarında kızıl teller vardı. Gümüş sırmalı lacivert bir frak, koyu renk pantolon ve siyah deri çizmeler giymişti. Giysileri usta işiydi. Yüzü de bir ustanın elinden çıkmış gibiydi. İri gözlerinin rengi griydi, fırtınalı bir denizin rengiydi. Çenesinin sert hatları, çok hafif bir gülümsemeyle yumuşamıştı. Wren adamın dudaklarına gözünü dikip bakmıyor olsa bunun farkına varamayabilirdi.

Avluda birbirlerinin uzağında dururlarken muhtemelen bir şeyler söylemesi gerektiğini fark etti. "Günayd— tünay— selam— merhaba!" Kelimeler ağzından tek bir nefeste dökülürmüştü. Bir daha denedi. "Geciktiğim için özür dilerim. Zamanın nasıl geçtiğini *fark edemedim bile...*"

"Özür dilemene gerek yok çiçeğim." Wren gözlerini kırptırdı ama Ansel'in ağzı hareket etmiyordu. Ona öylece... bakıyordu.

Çok daha sıska bir adam onun arkasından öne çıktı. Yanındaki heybetli meşe ağacına kıyasla bir fıdandan farksızdı; cildi süt beyazıydı, narın bir burnu, gülümseyen geniş bir ağzı vardı. "Her zamanki gibi, seni beklemeye değer."

Önünde eğilirken elini çevirdi, gür sarı saçları gözlerine döküldü.

Wren'in heyecanı içinde kaybolup gitti. Başını eğdi, hayal kırıklığını bir reveransla gizledi. "Çok nazıksın."

Gerçek Prens Ansel ona kolunu uzattı ve Wren telaşla onun koluna girdi, yanından geçip giderken sessiz yoldaşının fırtınalı bakışlarını umursamadı.

Parlak çalılar ve ağır çiçek kokularıyla dolu gül bahçesine girdiler. "Bu akşamüstü biraz gergin gibisin çiçeğim. Umarım muhafızımın devamlı yanımızda bulunması seni rahatsız etmiyordur." Ansel başını geriye atıp saçlarını suratından çekti. "Anadawn sarayına nasıl *sonsuz* bir güvenim olduğunu biliyorsun. Buraya vardığımız andan beri bu sarayda misafirperverlikten başka bir şey görmedik ama ağabeyim şahsi bir muhafız bulundurmamda *ısrar ediyor* ve Yüzbaşı Tor Iversen'i öyle uzun süredir tanıyoruz ki ailemizden sayılır. Neyse ki pek konuşkan biri değildir. Arka planda kayboluverir."

Wren omzunun üstünden bakamayacak kadar utanmıştı. Ansel onun hatasını fark etmemiş olabilirdi ama askeri onun salyalarını akıtarak tüm ayrıntılarını içine çekmesine tanık olmuştu. "Hiç önemli değil." Wren avlunun uzak köşelerinde nöbet bekleyen saray muhafızlarına işaret etti. "Sessiz refakatçilere alışığım."

"Eh, senin gibi kıymetli bir hazinenin bir gözcüsü olması gerekir," dedi Ansel, Wren onun iltifat etmeye çalıştığını varsayıyordu. "Biliyor musun, ağabeyim günün her ânında en az on kişinin onu öldürmeye çalıştığından çok uzun zamandır emin," dedi kıkırdarak. "Alarik en güvendiği muhafızlarını sürekli olarak yanı başında tutuyor. Ailece oturduğumuz akşam yemeklerinde bile! Veya özellikle akşam yemeklerinde demeliyim. Kız kardeşim çok kolay öfkelenir."

Alarik. Wren'in içinden bir korku dalgası geçip gitti. Tüm Eana'da Alarik ismiyle tanınan tek bir soylu vardı ve o nezaketiyle bilinen biri değildi. Alarik Felsing, kuzey kıtadaki buzlarla kaplı Gevra Krallığı'nın demir yumruklu hükümdarıydı, kaba kuvvet ve sınırsız bir zulümle hükmeden genç ve vahşi bir kraldı.

Ah, hayır.

“Otur çiçeğim. Pek iyi görünmüyorsun.” Bahçenin ortasına kurulmuş bir masaya varmışlardı. Masanın üstünde minik salatalık sandviçleri ve meyveli tartlarla dolu bir tabak ve nane çayıyla dolu, dumanı tüten bir çaydanlık onları bekliyordu.

Tor, avluya ve onun ötesinde Eshlinn Ormanları’na uzanan uzun bir sarı gül çalılığının yanında yerini aldı. Wren ona bakmamak için elinden geleni yapsa da gözlerinin arada bir ona kaymasına engel olamıyordu. Bu kez ona ilk baktığında gözden kaçırdığı şeyin farkına vardı, görkemli kılıcı. Kılıcın kabzasının topuzu buzlu camdan yapılmıştı, gün ışığında bir buz saçağı gibi parlıyordu. Kını gece mavisiydi, gümüş işlemeliydi; üniformasıyla aynı renkteydi.

Gevra renkleri.

Wren o anda kendini gerçekten de iyi hissetmemeye başlamıştı. Durduğu yerde yalpalayınca Tor’un kolu fırlayıp onu doğrulttu.

“Rose?” Masanın öbür ucunda Ansel’in yüzü endişeyle kıvrıldı. “İyi misin?”

Wren askerin kolunu umursamayıp iskemlesine yığıldı. “Biraz sıcak bastı, hepsi bu.”

Ansel bilgiç bir tavırla başını yukarı aşağı salladı. “Burada baharın sıcak geçtiğini biliyorum ama Gevra’da büyüdükten sonra bu ılık akşamüstleri bana çöl havası gibi geliyor.”

“O zaman Ganyeve’den uzak durmanı öneririm. Öyle sıcak ki yüzün eriyip gider.”

Ansel kaşlarını kaldırdı. “Başkentten hiç çıkmadım dememiş miydin?”

“Öyle *duydum* tabii,” diye ekledi Wren hemen. “Sana yardımı olacaksa, bugün zannettiğimden çok daha sıcak.” Tor’a şöyle bir bakıp tedirgin bir kahkaha attı. “Her neyse. Burada ne varmış?”

Masanın ortasında küçük tahta parçalarla dolu işlemeli bir kutu duruyordu. Ansel çenesiyle kutuyu işaret ederek, “Bugün kendimi bir kez daha satrançta rezil etmek yerine yapboz yapmak ister mi-

sin diye düşündüm. İyi bir kutu oyununun heyecanından ikimizin de keyif alması ne hoş bir tesadüf.”

“Ah, sakın ve düzenli bir eğlence,” dedi Wren, fincanına uzandı. “En sevdiğim.”

“Çilekli tart?” diye sordu Ansel, kendine bir tane seçti.

Wren çayını yudumlarken başını iki yana salladı, kız kardeşinin herkes dururken neden bir Gevra prensine kur yapmaya karar verdiği anlamaya çalışıyordu.

Ansel onaylar bir sesle, “Görüyorum da kendine bakıyorsun,” dedi.

Eh, böyle olmayacaktı. O prens olsa da olmasa da nasıl beslendiği hakkında yorum yapmaya hakkı yoktu. Wren hızla elini uzatıp bütün bir tartı ağzına tıktı. Kırıntılar dudaklarından fırlayarak “FİHKRİMİ DEĞİŞTİRDİM,” dedi. “MMM, NEFİŞŞHİ”

Prensın parlak mavi gözleri iri iri açıldı.

Wren kutudan bulanık beyaz bir yapboz parçası alıp ikisinin arasına koyarken gürültüyle çiğniyordu.

“Gerçi iştahını tatmin eden bir kadın da aynı ölçüde çekici olabilir.” Ansel bir yapboz parçası çıkarıp Wren’in parçasına taktı. “Ah Ne talihli bir başlangıç.”

Wren zorlukla yutkunup ağzına bulaşan kremayı sildi. “Seni hayal kırıklığına uğratmayı hiç istemem.”

“Bu imkânsız.” Ansel yapbozun köşe parçalarından birini yerleştirdi. Gri bir leke. Wren tahta kutuyu karıştırıp bir diğer parçayı aradı. Şimdiden nasıl bu kadar sıkılmıştı?

“Aylardır bu kadar eğlenmemiştim,” dedi prens utangaç bir gülümsemeye. Wren onun dişlerinin her ne kadar kör edici bir parıltısı olsa da güzel olduklarını itiraf edebilirdi. “Böyle büyüleyici refakatçilerimin olmasına alışkın değilim. Sarayını bana açtığı İçir Kralnesesi’ne her geçen gün daha da minnettar kalıyorum.”

“Sanırım benim sarayımı demek istedin.” Wren iki gri yumruyu birbirine kenetledi, bir çatırtıyla birleşirlerken Willem Rath

borne'un boynunun aynı sesle kırıldığını hayal etti. Kana susamış Gevra ülkesiyle ne işi vardı?

"Evet, ee, burayı özenle korumuş. Özellikle de zavallı annenle babanın başına gelenlerden sonra..." Ansel ensesini ovuşturdu, bakışları kederli bir ifadeye bürünmüştü. "Ne korkunç. Ev saydıkları yerde katledilmek, sonra da çıkan o korkunç savaş. Kralnefesi seni himayesine aldığı için minnettar olmalısın."

Wren mimiklerini kontrol altına almaya çabaladı. Banba'nın sesi zihninde, "*Öfkene hâkim ol, küçük kuş,*" diyordu. "*Bu seni canlı canlı yaksa bile.*"

Wren'in annesiyle babasının hikâyesi romantik olduğu kadar acıklıydı, zamansız ölümleri Eana'nın her köşesinde yankı bulmuştu. Wren'in annesi krala âşık olduğu için hayatından endişe etmeliydi ama Koruyucu'nun Savaşı'nın yol açtığı yıkım biteli çok olmuştu ve Wren'in babası cadılara karşı ataları gibi kin beslemiyordu. Yoksa nasıl onlardan birine âşık olabilirdi ki? Banba, Lillith Greenrock'un kalbini bir Valhart'a açtıran şeyin umut olduğunu söylemişti, uzun zamandır savaş hâlinde olan iki nesil arasındaki bir evlilikle en sonunda birlik olan bir krallığın umudu. Hem Koruyucu'nun hem de cadıların neslinden gelecek ve bir gün barış getirecek bir çocuğun hayali.

Ama Lillith doğum yaptıktan saniyeler sonra öldürülmüş, tüm o umut da onunla birlikte can vermişti. Çok geçmeden Kral Keir de yatak odasında zehirlenmiş olarak bulunmuştu. Willem Rathborne bunu yapanın kıskanç bir saray cadısı olduğuna yemin ediyordu—kendi türünden birinin, bir Valhart'la evlenmesi fikrini kaldıramayan bir ebe—ve bu iddia, onun çok geçmeden Gümüşdil Irmağı'na kaçtığını gören birkaç tanık tarafından da destekleniyordu.

Rathborne'un öyküsünde ustalıkla gizlenmiş bir yarı gerçek vardı. Ebe gerçekten de bir şifacı cadıydı. Gümüşdil'den geçip hızla kaçtığı da doğrudu ama suçlu olduğu için değil. Hayatı pahasına. Ortadan kaybolduğunu gören saray muhafızları, kadının kollarındaki kundaklanmış bebeği fark etmemişlerdi.

Sadece geride bırakılandan bahsetmişlerdi.

Zavallı yetim Prenses Rose'un ve katledilmiş annesiyle babasının hikâyesi, Kralnesesi'nin Lillith Savaşı'nı başlatması için yeterli olmuştu. Bu kanlı, beyhude savaş, Koruyucu'nun bin yıl önce başlattığı işi bitirmek için tasarlanmıştı. Eana'da yaşayan cadıların kökünü en sonunda kurutabilmek için. Kralnesesi'nin emriyle, cadıların neredeyse tamamı —tılsımcılarla şifacılar, fırtınalar ve savaşçılar, hatta kâhinler— birkaç hafta içinde yok edilmişti. Hayatta kalan az sayıda şanslı cadı batıda gizli, rüzgârların uçurduğu bir sahil yerleşimine kaçmışlar, oraya son cadı kraliçe Ortha'nın ismini vermişlerdi.

O günden bu yana geçen yıllarda diğer ikiz kız kardeşten hiç kimsenin, ne Willem Rathborne'un ne de Rose'un haberi bile olmamıştı. Annesinin yeteneğini miras alan kızıdan. Krallığını cadılar için ele geçirmek üzere yıllar sonra geri dönen kızıdan.

Burada gururundan çok daha fazlasını tehlikeye atıyor olsa da Wren kendine engel olamadı. "Willem babamın danışmanıydı sadece." *Çatl!* Bir yapboz parçası daha. "Onu himayesine alan *bendim* yani."

Ansel kaşlarını çattı. "Ama daha bebektin."

"Bu da durumu daha da etkileyici bir hâle getiriyor. Değil mi?" Wren, Tor'a bir bakış daha attı. Askerin gözleri uzaklardaki ağaçların üstündeydi ama Wren onun çattığı kaşlarından kulak misafiri olduğunu anlayabiliyordu. Ellerini çenesinin altında kenetledi. "Ama şimdi vahşice öldürülen anne babalardan bahsetmeyelim. Akşamüstünü mahvedeceğiz."

Ansel'in yanakları kızardı. "Korkarım ki hiç açmamam gereken bir konuya girdim çiçeğim. Lütfen affet beni."

Masada öne doğru uzandı ve Rose rolü oynayan Wren onun elini tutmaktan başka seçenek bulamadı. Terli eli Ansel'in gerginliğini ele verse de bunun farkına varmamış gibi yaptı. "Affedildin." Kutudan üç parça daha alıp yerlerine oturttu... *Çatl Çatl Çatl* Gri-ler beyazlara karışıyordu.

“Senin bir yapboz şampiyonu da olacağını bilmeliydim,” dedi Ansel hayran hayran. “Sana yetişemiyorum.”

Wren bir parça daha alırken *lütfe* dene, diye düşündü. *Böylece bu korkunç can sıkıntısı sona erebilir.*

Vızıldayan bir yabanarısı onları şaşırtarak sohbetlerini yarıda kesti. Ansel ayağa fırlarken cıyıkladı, çay fincanı havada süzüldü. Wren hiç düşünmeden yere atladı, fincan yere düşüp paramparça olmadan bir an önce kulpunu serçe parmağına takarak yakaladı.

“Ne kadar etkileyici!” dedi prens nefes nefese. “Özellikle de son randevumuzda satranç tahtasını yanlışlıkla yere devirdiğin düşünülürse. Sence de öyle değil mi Tor?”

Tor gergin gergin gülümsedi. “İyi yakalayıştı Ekselansları.”

Wren homurtusunu bastırdı. Kız kardeşi sakar sersemin teki olacaktı elbette. “Şansım yaver gitti,” dedi, fincanı usulca masa örtüsüne bıraktı. Başını kaldırıp baktığında nefesini tuttu. Beyaz, bulanık bir şekil gül çalılıklarından fırlamıştı, dosdoğru üstüne geliyordu.

“Çürüyen sazanlar!” Wren geriye doğru tökezledi, ayağı bir patırtıyla iskemlesine takıldı.

“Elske! Yere yat!” Tor’un emri havayı şimşek gibi yarı. Yetişkin bir *kurt* olduğu ortaya çıkan bulanık şeklin üstüne atladı, kurt masaya adamadan önce güçlü kolunu ona doladı.

“Sana o yaratığı zapt etmeni söyledim, Tor!” diye haykırdı Ansel. “Prensesin ödünü kopardın!”

“Sadece sizi korumak istiyordu Ekselansları.” Tor kurdun kulaklarının arkasını kaşıdı, o da Tor’un yüzünü yaladı. Wren kurdu bunun için kesinlikle suçlamıyordu. “Ona bunu emretmediğim sürece Elske bir pireye bile zarar vermez.”

“Olsun. Burası kurdun için bir oyun alanı değil, Tor. Onu zincirlemen gerek. Gevra’da hayvanlarımızı evcil hayvanlar değil, askerler olarak yetiştirdiğimizi hele de sana hatırlatmak zorunda olmamalıyım.” Ansel, Wren’in ayağa kalkmasına yardımcı oldu, bir kolunu beline doladı. “Korkacak bir şey yok çiçeğim. Yaratıkların en korkuncuna karşı bile sana kalkan olurum.”

O kahrolasica yabanarısı dışında, diye düşündü Wren.

Tor dimdik ayağa kalktı. Wren onun Ansel'in sözleriyle gücendiğini görebiliyordu ama hayvanını korumaması gerektiğinin de farkındaydı. Prens her ne derse desin, Elske kesinlikle evcil bir hayvandı.

Wren dönerek Ansel'in kollarından kurtuldu. Daha önce hiç kurt görmemişti, bu hayvanın güzelliği onu oldukça etkilemişti. Onu daha yakından görmek için eğildi. Elske'nin postu yeni düşmüş kar rengiydi, gözleri buzullar kadar solgundu.

"Merhaba, tatlı kız," diye şakıdı Wren.

Elske parlak gözlerini kırpıştırıp başını Wren'in kucağına dayadı ve onun eteklerini kemirmeye koyuldu.

Ansel boğazını temizledi. "Hayatım, yapbozumuz."

"Kalsın." Wren yüzünü kurdun postuna bastırdı. Kurt yabancı çam ve macera gibi kokuyordu. "Ah, ne tatlısın," diye mırıldanırken kulaklarının arkasını kaşıdı.

"Elske genellikle yabancılara pek yüz vermez." Wren askerin alnına kilitlenmiş bakışlarını hissedebiliyordu, sesinde bir merak sezdi. "Özellikle de bu ülkede."

"O bir prenses." Wren başını geriye attı, bakışları Tor'un gözleriyle buluştu. Çok kısa bir an boyunca kendini kaybettiğini hissetti. "Benzer benzeri çağırıyor."

"Eh, bu prens de prensesini çağırıyor." Ansel parmaklarını masaya vurdu. "Gel çiçeğim. Yapbozumuzu tamamlamalı, heyecan verici sonunu görmeliyiz."

Tor tiz bir ıslık çaldı. Elske başını Wren'in eteklerinden kaldırıp ağır ağır efendisine doğru yürüdü. Wren yuvarlanarak ayağa kalktı darağacına yürüyen bir mahkûm kasvetiyle masaya döndü.

Ansel şaşırtıcı bir hızla onu canından bezdirmeye geri döndü. Wren geri kalan tüm enerjisini bu lanet yapbozu ve bununla birlikte randevusunu tamamlamaya harcadı. Bugünün ardından, prenslik olan bütün buluşmalarını Chapman'ın takviminden silmenin bir yolunu bulması gerekecekti. Yoksa taç giyme töreninden önce ca

sıkıntısından ölüp gidebilirdi. Gri ve beyaz parçalar ağır ağır, buzlu bir sıradağın kalbine oyulmuş muazzam bir kale halini aldılar. Tepede güneş yoktu, sonu gelmeyen beyaz gökyüzü vardı sadece.

Ansel son yapboz parçasını yerleştirirken gururla, "Grinstad Sarayı," dedi. Son bir çat sesi bu manzarayı tamamladı. "Evlendiğimiz zaman yazlarımızı burada geçireceğiz çiçeğim."

Wren'in kalbi sarsılıp yavaşça durur gibi oldu. Sessiz bir dehşetle prene baktı.

Ansel başını hızla çevirdi. "Ne oldu? Bir yabancısı daha mı? Nerede?"

Wren yüzünü buruşturduğunu gizlemek için öksürür gibi yapsa da vücudundan geçip giden şiddetli şok karşısında hiçbir şey yapamıyordu. Rose'un ne zamandan beri *lanet olasıca* bir nişanlısı vardı? Ve her yer dururken neden Gevra'dan gelmişti? Wren bunu düşündükçe tedirginliği artıyordu.

"Rose?" diye sordu Ansel endişeyle. "İyi misin?"

"Düğünümüzü düşünüyordum sadece," dedi Wren bitkin bir tavırla. "Bazen öyle heyecanlanıyorum ki kusmaktan korkuyorum."

Ansel sırtınca bembeyaz dişlerinin her biri ortaya çıktı. "İtiraf etmeliyim ki, yakında karım olacağını düşününce benim de midemde kelebekler uçuşuyor."

Wren gülümseyerek nefesini bıraktı. Onun midesinde kelebekler yoktu. Akrepler vardı ve o anda onu canlı canlı yiyorlardı. Neyse ki Chapman, kıymetli takvimini kolunun altına sıkıştırmış bir hâlde onu almaya geldi. Wren, Prens Ansel'e veda etti, muhafızına son bir kaçamak bakış attı ve Chapman'ın peşinden saraya döndü.

"Derhal Willem'le konuşmam gerek."

Chapman telaşlı bir ifadeyle gözlerini kırıştırdı. "Kralnefesi ziyaretçi kabul etmiyor, özellikle de randevusu olmayanları!"

"Eh, beni takvime al o zaman."

"Sırtımdan kanat da çıkarayım mı?" dedi Chapman öfleyerek.

Wren ona kötü kötü baktı. "Lütfen Kralnefesi'ne Prens Ansel'le

evliliğim konusunda onunla acilen konuşmak istediğimi söyle. Bazı çekincelerim var.”

Chapman parmağını ona doğru salladı. “Kafasında çok fazla düşünceleri olan bir kız, yeterince meşgul değildir,” diye onu azarladı. “Ve bugün olmaz. Bir saat içinde Celeste’le at binmeye gideceksiniz.” Doğu kulesinin dibinde durdu. “Yukarı çıkın ve üzerinizi değiştirin. Ben seyise atınızı hazırlatacağım.”

Wren ürperdi. Celeste, Rose’un en yakın arkadaşıydı. Rathborne’un meşhur hekimi Hector Pegasi’nin kızıydı ve sarayda Rose’la birlikte büyümüştü, iki kız etle tırnak gibiydiler. Kandırması en zor olan oydu ve Wren öğrendiği bunca şeyden sonra bunu deneyebilecek hâlde değildi.

Basamakları çıkarken, “Buna gerek yok,” dedi. “Korkarım iptal etmek zorundayım. Başım çok ağrıyor.”

Baş ağrısının ismi Ansel’di. Wren saraya, kız kardeşine ihanet edip hayatını çaldıktan sonra tacını aklını yapbozlarla bozmuş Gevralı bir prensle paylaşmak zorunda kalmak için gelmemişti. Anadawn’da geçirdiği tek bir akşamüstünden sonra tek bir şey apaçık ortaya çıkıyordu: Wren kendini hayatı boyunca bu adama veya bir başkasına bağlamaktansa, kendini Elske’ye yem etmeyi yeğlerdi.

Başka seçeneği olmayan Rose, haydutun peşinden mağaranın derinliklerine girdi. Mağaranın genişlediği bir yerde, bir kayanın altına gizlenmiş bir erzak yığınınına rastladılar. “Şanslıyız. Her şey burada hâlâ.” Shen meşin bir çuvalı kaldırıp içinden iki elma ve bir parça kabuklu ekmek çıkardı. “Hah! Bu kez içine böcekler de girmemiş!”

Rose’un midesi guruldadı. Öylesine açtı ki ekmeğin bayatlamaya başlamış olması, elmaların küçük ve kuru olması umurunda değildi. Shen kayış gibi sert birkaç parça kuru et çıkarıp birini iştahla ısırdı. “Kuzu dilimleri, en sevdiğim. Tadı harika ve sonsuza dek dayanır.”

Dilimlerden birini Rose’a uzattı.

“Bunun özel çöl kuzularından yapıldığını söylemediğine şaşırdım.” Rose et parçasını başparmağıyla işaretparmağı arasında tutup inceledi. “Sonsuza dek dayanır derken, bu et parçası tam olarak kaç zamandır o çuvalın içinde çürüyor?”

“Bir tadına bak.”

Rose eti şöyle bir kemirdi. “Sert ama... tadı çok yoğun. Hakkını vermeliyim. Yine de Anadawn’daki aşçılardan bunu pişirmelerini isteyeceğimi sanmıyorum.” Yüzü aniden asıldı. “Ah. Aşçılar. Beni

özlüyorlardır. Çoğu akşam mutfaklara iner, Cam'ın son yarattığı eserlerden tadarım. Harika bir fırıncıdır. Hep yeni tarifler dener. Son zamanlarda Gevra usulü bir buz pastası yapmaya çalışıyor, nasıl da zorlanıyordu." Bu hatırayı düşünerek gülümsedi. Rose, Anadawn'daki en mutlu günlerinden bazılarını sarayın sıcak mutfaklarında geçirmişti, Cam ve Celeste'le saatler boyunca eğlenirdi. Gece vakti yatağa döndüğünde saçları sık sık şeker kokardı, uykuya daldığında rüyalarında uzak köylerden gelen tatlı baharatları görürdü. "Ama bunu başaracak, hep yaptığı gibi."

Shen kaşlarını çattı. "Gevralıların tatlıları olmasına şaşırdım. Zalim kralları her şeyden nefret etmiyor mu?"

"Diline hâkim ol," dedi Rose, daldığı hayallerden çıkıp gelerek "Ben o zalim kralın kardeşiyle nişanlıyım."

Shen bir kuzu eti parçası tükürdü. "NİŞANLI mısın?"

"Tanrım. Sakin ol haydut. Tabii ki nişanlıyım." Rose karmakarışık saçlarını sinirli bir tavırla geriye attı. Onları parlatacak bir fırçası olsaydı keşke. "Benim gerçekten de bu kadar uygunsuz olduğumu mu düşünüyorsun?"

Shen olduğu yere kusacakmış gibi görünüyordu. Yavaşça yere çöktü.

Rose kırıksıklarla dolu geceliğini düzelterek, "Ben bir prensesim," diye devam etti. "Kendi halkımızın iyiliği için başka uluslarla evlenmek hep yaptığımız bir şeydir."

Rose gençliğiyle güzelliğinin gerçek silahları olduğunu çok uzun zamandır biliyordu. Willem bunu ona uzun zaman önce öğretmişti. Rose'un nişanını çok uzun zamandır planlıyor, ona ve krallığına iyi davranacak müstakbel eş adaylarını tarıyor, Eana'nın iyiliği için evleneceği, hükmetmesine yardımcı olabilecek güçlü bir eş bulacağı gün için hazırlanıyordu.

"Dur." Shen hâlâ duyduklarını anlamaya çalışıyordu. "Tam olarak *kiminle* evleneceksin?"

"Prens Ansel Felsing, Gevra Kralı'nın kardeşi." Rose bir kayanın üstüne tünedi, Shen'in giderek çatılan kaşlarının tadını çıkardı.

Bunun sebebini tam olarak anlayamasa da avantajın kendisinde olduğunu hissediyordu. "Böylesine iyi bir eş bulduğum için çok şanslıyım."

Prensi düşünerek kendi kendine gülümsedi. Ona her baktığında mavi gözleri nasıl da kocaman açılıyordu, sanki Rose bu dünyadaki en güzel kadınmış gibi. Rose ilk buluşmalarında onun rahat sıcaklığına ve elini tutuşundaki ürkekliliğine bayılmıştı, Ansel ona çocukluğu hakkında sorular soruyor, esprilerine gülüyordu. Gönderdiği mektuplardan onun iyi bir eş olabileceğini sezmişti ama en sonunda yüz yüze görüşebildikleri için, Rose ikisinin beraber oldukça güzel bir hayat sürebileceklerini hayal edebiliyordu.

"Kralın bir kardeşi olduğunu bile bilmiyordum," dedi Shen. "Neden Alarik'le evlenmiyorsun?"

"Çünkü Ansel'i *seviyorum*," dedi Rose öfkeyle. "Prens kendi başına oldukça etkileyici biri. Ayrıca Alarik evlenecek birini aramadığını açıkça belirtti. Onun aklı başka şeylerde."

"Savaş gibi, şüphesiz."

Rose onu umursamadı. "Gevra ordusunun gücü elimin altındayken Eana hiç olmadığı kadar güçlenecek." Shen'in irkilerek geri çekildiğini görünce hâlimden memnun bir kedi gibi gülümsedi. Shen en sonunda onu kaçırdığına pişman olmuş gibi görünüyordu. "Ve Ansel'le ben sonsuza dek mutlu yaşayacağız."

Shen bacaklarını uzattı, altın rengi kumlar havaya savruldu. "Bundan çok emin gibisin."

"Kaderimizin birlikte yazıldığını onu gördüğüm anda anladım."

"Başka hiç kimseyle tanıştın mı sen?"

"Elbette tanıştım, seni hödük! Zannettiğin kadar içine kapalı biri değilim ben."

"Saray duvarlarının dışında tanıştığın birinin ismini ver," dedi Shen. "Ve bir isim uydurma."

Rose ona ters ters baktı. Resmi bir tavırla, "Marino Pegasi," dedi. "Seni temin ederim ki o sana duyduğum tiksinti kadar gerçek."

Marino, en yakın arkadaşı Celeste'in ağabeyi. Zengin bir denizci tüccar, epeyce de yakışıklı."

Shen güldü. "Bunun ne alakası var?"

"Eh, ima ettiğin gibi sebepsiz yere birine âşık olacak biri olsam, sırf yakışıklılığı yüzünden Marino'ya vurulabilirdim." Sesini Shen'e bir sır veriyormuşçasına alçalttı. "Sanırım pek çok kadın ona şimdiden vuruldu. Celeste onları Lades Körfezi'nde gördü, limanda en iyi elbiseleriyle dolaşıp gemisinin yanaşmasını bekliyorlardı. Bu onu çıldırtıyor elbette."

"Bundan çok hoşlandığından eminim," dedi Shen düşünceli bir tavırla. "Ama burada şu yakışıklı Marino'dan değil, prensinden söz ediyoruz."

"Ansel'in pek çok güzel huyu var, seni temin ederim." Rose, prensin parlak mavi gözleriyle uzun kirpiklerini hatırlayarak gülümsedi. Shen'i hedef alarak, "Öncelikle çok kibar biri," dedi. "Gerçekten soylu biri olmanın ne demek olduğunu anlıyor. Sürekli olarak etrafında yüzlerce kişiyle büyümenin. Etrafın insanlarla çevriliyken bile kendini yalnız hissetmenin. Beni gerçekten önemsiyor. Bu kadar sevildiğimi hissettirecek başka biriyle karşılaşabileceğimi sanmıyorum. Ve satrançta hep kaybediyor." Shen sinir bozucu bir sessizliğe bürünmüştü, daha fazlasını bekliyordu. Rose, Ansel'le ilgili başka neleri sevdiğini düşünmeye çalışarak kaşlarını çattı. "Saçları gün ışığında altın gibi parlıyor. Ve... ve üstü başı kusursuz."

Shen, "Hmm," demekle yetindi.

Rose öfledi. "Ne düşündüğünü umursadığım falan yok ama sen aşktan ne anlarsın, Shen Lo?"

"Sizin kadar anlamadığım kesin Prenses." Shen ayağa kalktı. "Size ve eşinize en iyi dileklerimi sunarım." Mağarayı arşınlarken kendi kendine mırıldanıyordu. "Gevra... Gevra... Sana bol şans Wren."

Rose aniden dikkat kesildi. "Wren de kim?"

Shen olduğu yerde döndü. "Shen," dedi hemen. "' Sana bol şans Shen', dedim."

"Korkuyor musun haydut?" Rose ani bir zafer hissinin tadını çıkardı. "Sonuçta Gevra ordusunun *tamamıyla* tek başına yüzleşmek kolay iş değil."

Shen ona gözlerini dikti, dudaklarında bir sırtış titreşti. "Çölde bir gün bile dayanabileceklerinden şüpheliyim. Eriyip giderler."

Onun küstahlığından usanan Rose, et parçasını Shen'e fırlattı. "Lanet koyun etin senin olsun. İstemiyorum."

Shen eti kolaylıkla yakaladı. "Bana daha fazla kalır," deyip ağzına attı. "Belki de bunu paylaşarak sana fazla iyi davrandım. Biz arkadaş değiliz. Bunu unutmasan iyi edersin."

"Haddini aşıyorsun, Çöllü Shen Lo." Rose'un sesi aşağılama doluydu. "Şu anda sana bağımlı olabilirim ama ikimizin arasında gücün kimin elinde tuttuğunu hatırlaman iyiliğine olur."

Ona öyle kötücül bir bakış attı ki Shen göz temasını kesti.

Erzak yığnında aranmaya koyuldu. "Uyumamız gerek. Hava at süremeyeceğimiz kadar sıcak." Rose'a yırtık pırtık bir geceliğe benzer bir şey fırlattı.

Rose kumaş parçasını eliyle vurarak bir kenara attı. "Bu da ne oluyor?"

"Yatağınız leydim," dedi Shen, abartılı bir şekilde Rose'un önünde eğildi.

"*Ekselansları* diyeceksin," diye düzeltti onu Rose. "Ve ben paçavraların üstünde uyumam!"

"Ya bu ya da mağaranın zemini, *Ekselansları*."

Rose daha önce hiç kimsenin unvanını böyle tıslayarak söylemediğinden emindi, bundan hiç hoşlanmadığını fark etti. Boğazını temizledi. "Başımı nereye koyacağım peki?"

"Mağarada dilediğin yeri seçebilirsin. Ben burada yatacağım." Shen kendi yatağını serdi. Çarşafların içinden bir örümcek fırladı. Rose çığlığını bastırdı.

Haydudun çok yakınında uyuyamazdı, bu kesinlikle uygunsuz bir davranış olurdu. Ama ondan çok uzaklaşmak da istemiyordu. Cadı işaretleriyle dolu bir mağarada bir başına kalamazdı.

"Ben... buraya yatacağım." Rose yatağını kayanın öbür yanını serdi. Cadı işaretleri duvardan ona baktılar. Rose titreyip doğrudu

"Aslında, buraya yatacağım." Shen'i görebileceği ama ondar yine de birkaç metre uzağında olan bir yere döndü. Pelerini içir minnettardı. Her ne kadar kaba kumaştan yapılmış olsa ve pis koksa da bir battaniye olarak iş görüyordu.

"İyi uykular Prenses," dedi Shen esneyerek.

Rose'un uyumaya niyeti yoktu. Shen uykuya dalana dek bekleyecek, sonra da atını alıp Anadawn'a dönecek, onu bayat ekmeği ve sert koyun etine terk edecekti. Aklında Eana'nın haritasını görebiliyordu, engin Ganyeve Çölü tam ortada sapsarı parıldıyordu. Rose burayı haydut kadar iyi tanımasa da bir yön seçip yeterince uzun süre o yönde giderse zaman içinde yolunu bulabileceğini biliyordu.

Yan dönüp abartılı bir şekilde esneyip gerindi. Bu zamanı kendini sakinleştirmek için kullanacağını düşündü, gözlerini kapatıp en sevdiği Eana valsının melodisini usulca mırıldandı, kendini sevgili Ansel'le dans ederken hayal etti. *Adım, yana kay, dön...* Shen'in mağaranın öbür ucunda kendi kendine kıkırdamasını umursamadı. Shen saniyeler içinde uykuya dalınca o ortadan kaybolacak, alt olduğu sarayına dönecekti. Mırıltısının sesi kısıldı... *Adım, yana kay, dön;* bir hayali valsten sonra Shen hiç şüphesiz uyuyakalacaktı... *Adım, yana kay, dön...*

Rose irkilerek uyandı. Mağara tozlu pembe ve turuncu ışıklarla aydınlanmıştı, bu da dışarda bir yerlerde güneşin battığı anlamına geliyordu.

Saatler geçmişti.

Ah, kahretsini!

Zannettiğinden daha yorgun olmalıydı. Ama bu bahane değildi. Kaçmak için elindeki tek fırsatı neredeyse zıyan etmişti...

Neyse ki Shen'in horultuları küçük mağarada yankılanıyordu. Haydut hâlâ derin uykudaydı.

Aptalın tekiyim ama şanslıyım.

Rose toparlanıp ayağa kalktı. Uyuklayan haydutun yanından geçerken onun ayakkabılarını çıkardığını fark etti. Eh. Sadece bir aptal, ayakkabıları olmadan çölde dolaşırdı. Onları almak için eğildi ama ayakkabılara uzanırken duraksadı. Atı alıyordu zaten. Onu çölde yalınayak dolaşmaya terk etmek zalimlik olurdu. Ayakkabılarını ona bırakmanın kraliçelere yaraşır bir hareket olduğuna karar verdi. Onun hayatını da bağışlamış olacaktı. İyi bir ata karşılık, iyi bir değiş tokuş.

Kasırğa mağara girişinin yakınlarında uyuyordu.

Rose atın kulağına, "Uyan," diye fısıldadı.

Kasırğa homurdanıp uyuklamayı sürdürdü. Rose onun gövdesini dürtünce Kasırğa'nın gözleri aniden açıldı. Paniğe kapılıp kişnedi.

"Şşş, şşş, korkmal" diye tısladı Rose. "Beni tanıyorsun, unuttun mu? Prensesinim ben senin."

Kasırğa daha da yüksek sesle kişnedi.

Arkasından bir ses, "Ayakkabılarımı almayı düşünmeni izledim," dedi. Rose'un kalbi sıkıştı. "Onları yerli yerinde bıraktığında şaşırdığımı itiraf etmeliyim. Nazikçe davrandın. Ama nazikçe olmayan ne, biliyor musun? At hırsızlığı."

"Adam kaçırma da aynı şekilde," dedi Rose. "Ve kaçmaya çalıştığım için beni suçlayamazsın." Kumların, altından dalgalar gibi savrulduğu çöle baktı.

"Demek gerçekten de atımı çalmaya ve ben uyurken kaçıp gitmeye çalışıyordun."

"Çok önemli bir noktada yanılıyorsun." Rose ona kötü kötü bakmak için döndü. "Ben yakında bu toprakların kraliçesi olacağım. Hiçbir şeyi çalmam gerekmiyor."

"Siz Valhart'lar, canınız ne isterse alıp sahiplenmeyi seviyorsunuz."

"Ben Eana'yım," diye hatırlattı Rose, "Eana da ben. Kendi ülkemden bir şey çalmam, kendi kulağımı çalmam gibi bir şey."

"Evet, evet, söylemiştin. Her şey senin. Bu at harıç. Bu at bana ait." Shen ısıklık çalınca Kasırğa ânında ayağa fırladı. Shen tek hareketle atın sırtına atladı, Rose'a bakmak için geriye döndü.

"Ee? Geliyor musun?"

Rose ona öfkeyle baktı. Bu mağarada kalırsa öleceğini ikisi de biliyordu, çölü yürüyerek de dolaşamazdı. "Nereye gidiyorsun?"

"Vardığımızda söylerim."

"Bu orta yolu bulmak olmuyor ama."

Shen tembel tembel gülümsedi. "Atın üstünde olan benim. Orta yolu bulmam gerekmiyor."

Rose kaşlarını daha da çatı. "Kendini Anadawn zindanlarında bulduğunda belki de bu lafları sana yediririm."

"Eh, şu anda Anadawn'da olmadığımıza göre bu konuda endişelenmem gerekmiyor, değil mi?" Dişlerini takırdattı ve Kasırğa, mağaradan uzaklaşmaya başladı. Shen omzunun üstünden baktı, kahverengi gözleri batan güneşte alev almıştı âdeta. "Bana katılmak için son şansın."

Rose çölde tek başına kalmaktansa haydutun yanında daha güvende olacağını biliyordu. Hiç şüphesiz, çok geçmeden insanların olduğu bir yere varacaklardı. Vardıklarında Rose attan atlayıp imdat çığlıkları atacaktı ve o zaman, *işte o zaman*, Shen Lo pişman olacaktı.

Shen'in peşinden gitti. "Tahtıma ve sevgilime döneceğim."

"Bu gece değil Prenses," dedi Shen, at yavaşlamaya başladı.

Rose atın sırtına tırmanırken *ama pek yakında*, diye düşündü.

Kasırğa hızlanmaya başlarken, "Biliyor musun," dedi Shen, "zannettiğimden daha ateşlisin. Özellikle de bir prenses için."

Rose omzunun üstünden ona baktı. "Kaç prenses tanıyorsun?"

Shen gülünce kahkahası göğsünde yankılanıp içine işledi. Kalbi pek de nahoş olmayan bir şekilde titredi. "Ayrıca zannettiğimden daha cesursun. Veya öyle olmaya çalışıyorsun en azından." Sesi kulağına yakın, nefesi cildinde ılıktı. Rose yutkundu. "Hayran olmak elimde değil."

“Ah, utanmaz bir kaçakçı haydut tarafından hayran olunmak,” dedi Rose kupkuru bir sesle. Shen bir kahkaha daha atınca Rose’un içine havayla hiç alakası olmayan bir sıcaklık dalgası daha yayıldı. “Ama sen de beklediğim kadar berbat değilsin.”

“Bu beni... katlanılır bulduğun anlamına mı geliyor?”

Rose, Shen’in sesindeki pis sırıtışı duyabiliyordu. “Beni eve götürürsen senden çok daha fazla hoşlanırım,” dedi.

“Bunu neden yapamayacağımı daha önce konuştuğumuza göre, yolculuğumuzun geri kalanını mümkün olabildiğince *katlanılır* kılma sözü vermeme ne dersin?” Sesi bir fısıltıya dönüştü. “Bilemezsin Prenses, belki de hoşça vakit geçirirsin.”

Mağaraların ötesinde, batan güneş çölü parlak renklere boyamıştı. Savrulan kumlar, mor ve altın rengi bir okyanus gibi parlıyordu. Anadawn’ın bakımlı bahçeleri gibi yumuşak bir güzellik değildi bu. Ötedeki ormanlar gibi yabani bir güzellik bile değildi. Rose’un kalbini delip geçen, Eana Adası’nın ne kadar büyük olduğunu ve ne kadar azını gördüğünü ona hatırlatan keskin, şiddetli bir güzellikti.

“Kesinlikle hayır,” dedi Rose, Shen onun sözlerini yalanlayan gülümsemesini göremediği için minnettardı.

Wren doğu kulesindeki pencereden dışarı bakıyor, öfkesine hâkim olmaya çalışıyordu. Altın kapıların hemen ötesinde, yuvarlak bir tepenin zirvesinde Koruyucu'nun Mahzeni vardı; mermerden yapılmış, camdan kubbeli, son derece gösterişli bir binaydı. Buranın bir tapınma yeri, Eana halkının yıllardan beri başlarına bela olduğuna yemin ettikleri büyücülüğe karşı bir korunak olması gerekiyordu. Bu gece oranın tavanından bir adam sallanıyordu.

Wren gözlerini adamdan alamıyordu. Agnes'in dediğine göre, başkent Eshlinn'den gelen bir marangozdu. Hizmetçi kadın, Wren'in yalandan baş ağrısını duyunca akşam yemeğini onun odalarına getirmekte ısrarcı olmuştu. Rose'un yatak odasıyla birleşen, küçük bir yazı masasının etrafında tavana kadar yükselen kitaplıklarla dolu yan odaya bir ziyaret sofrası düzmüştü. Üstüne badem ve nar sosu gezdirilmiş ızgara ördek, tereyağlı yeşillikler, fırın patates, bunun ardından da fırından yeni çıkmış elmalı tart vardı.

Wren tüm bunların bir lokmasını bile yutamamıştı. Agnes'in dediğine göre, Kralnefesî'nin kahvaltı iskemlesi üç gün önce altında çökene dek sarayda çalışan ölü marangoza kafayı takmıştı. Muhafızlar minderin altında tuhaf işaretler bulduklarında marangoz itile kakıla sorguya çekilmişti.

Wren kendine hâkim olmaya çalışarak, “*Cadı mıymış?*” diye sordu.

Agnes iç çekmekle yetindi. “*Kralnefesi’nin ne dediğini bilirsin, tatlım. Konu cadılar olduğunda eşeği sağlam kazığa bağlamak gerekir.*” Wren üzüntüsünü gizlemeyi pek becerememiş olmalıydı ki Agnes sırtını ovuşturmaya koyuldu. “*Üstünde pek kafa yormamak en iyisi. Yoksa kâbuslar görürsün.*”

Yaşlı kadın odadan çıktığı anda Wren elindeki kadehi kitaplığa fırlatmıştı.

Tüm bu kahrolasınca krallık bir kâbustan ibaret, diye haykırmak istiyordu. Hepimiz bir kâbusun içinde yaşıyoruz! Yatak odasına dönüp Rose’un tuvalet masasını tersyüz etti, parfüm şişelerini yere devirdi. İçerde neler olup bittiğini görmek için başını kapıdan içeri sokan şanssız muhafıza saç fırçasını fırlattı, Rose’un sahibi olduğu şatafatlı yüzüklerden her birini odanın her yanına savurdu, duvarlardan teker teker sekmelerini izledi.

Ancak o zaman oturup kendini bir şeyler yemeye zorlayabildi. Gelecek haftalar boyunca, Anadawn’ın ona karşı hazırlamış olduğu nahoş sürprizlere karşı gücünü koruması gerekiyordu. Willem Rathborne onun gözü önünde cadıları katledecekse, Prenses Rose gibi davranmakta çok daha zorlanacaktı.

Rathborne’la acilen konuşmak istediğini Chapman’a söylemiş olsa da Kralnefesi hâlâ onunla görüşemeyecek kadar meşguldü. Wren beklemeye alışkındı ama bu boş oturacağı anlamına gelmiyordu. Bu gece üstünde voltalar ata ata halıda bir delik açmak yerine, Rathborne’un odasına giden yolu bulmaya ve onun neler karıştırdığını görmeye karar verdi. Anadawn Sarayı’nın yerleşimi hakkında biraz bilgisi vardı fakat şimdi oradayken, sonu gelmeyen koridorlar ve döne döne yükselen kulelerin hepsi birbirinin aynısıymış gibi görünüyordu.

Gece yarısı görevi için Rose’un zarif geceliklerinden birini üstüne geçirdi. Parlak kırmızı, uzun bir elbiseydi, hareket ederken ipekli kumaş ses çıkarmıyordu. Kız kardeşinin dipsiz mücevher dolabın-

dan aldığı bir bilezik, kolunun içine gizlediği hançeri yerine sabitliyordu —ne olur ne olmaz— ve masum bir gülümsemeyle çabucak yaptığı bir uyku sihri, kulesindeki muhafızların icabına bakmıştı.

Wren'in ayak sesleri taş zeminde yankılandı, duvardaki meşalelerden yayılan ışık onu gölgelere ve ateşe boğdu. Üçüncü kata çıkan basamakları tırmandı, kralın yatak odasına giden yolda ilerledi. Babası, Kral Keir Valhart, neredeyse on sekiz yıl önce bu odada zehirlenmiş olarak bulunmuştu. Willem Rathborne o günden bu yana bu odayı sahiplenmişti.

Eski krallarla kraliçelerin portreleri duvarlardan ona bakıyorlardı, Yüce Koruyucu'nun nesli, çatık kaşlar ve parıltılı taçlardan oluşan sonsuz bir hat hâlinde önüne dökülüyordu. Onlardan önce Eana'ya uzun yıllar hükmeden cadı kraliçelerle krallardan eser yoktu ama Wren buna hiç de şaşurmamıştı. Tarih galiplere aitti, Anadawn Sarayı'nın uzun koridorları da onlara aitmiş gibi görünüyordu.

Kraliçe olduğunda tüm bunlar değişecekti. İlk cadı Eana'nın ve ondan sonra hüküm süren herkesin portresi bu duvarlarda gururla asılacaktı. Büyü kutlanacak, ondan korkulmayacaktı ve sığınacak bir yer bulmak için gelen her cadıya Anadawn'da bir görev ve bir korunak sağlanacaktı.

Ortha'da geçirdikleri son günde Wren ve Banba denizlerin ıslatıp kayganlaştırdığı kayalara çıkmışlardı, uluyan rüzgâr etraflarında çağlıyordu, ikisi yeni bir ufku amansızca zorluyormuş gibiydiler.

"Senin için bu dünyayı yerle bir ederim, küçük kuş." Büyükannesi onu kendine çekmişti, pelerini Wren'in yanağını kaşıyordu. *"Seni tehlikeden korumak için binlerce adam öldürebilirim ama seni özgür bırakmanın, eve göndermenin zamanı geldi. Halkın için o altın kapıların içinden bir yol açacak mısın? Benim için bir yol açacak mısın?"*

Banba ona gözlerinde öyle bir inançla bakmıştı ki Wren üç metre boyunda olduğunu hissetmişti. Onda sadece bir büyükanne değil, bir aile, onu yetim bırakan bir ülkeye kendini ait hissetmenin bir yolunu da bulmuştu. Bu yüzden hiç duraksamadan, *"Senin için her şeyi yaparım Banba,"* demiş ve bunu içinden gelerek söylemişti.

Ortha'dan mümkün olabildiğince faydalanmış olsalar da hepsi birden dünyanın bir ucunda, soğuk ve nem içinde yaşamaktan, rüzgârların uğultusunda seslerini duyurabilmek için bağışmaktan usanmıştı. Kasırgalar kıyılara her vurduğunda uçurumların altına sokulmaktan, ne zaman bulunacaklarını asla bilmeden başlarını hep yukarı kaldırmaktan. Cadılar huzuru, onlara ait bir yerde yaşamayı hak ediyorlardı. Bin yıllık sürgünün ardından Wren onları evlerine buyur edecekti.

"O tahtı ele geçirmek için ne gerekirse yap, küçük kuş. Eana seni affedecek." Banba bileğinin bir hareketiyle rüzgârları susturmuş, sahile dönerlerken eli Wren'in elini tutmuştu. *"Ben seni affedeceğim."*

Wren koridorun sonunda köşeyi dönüp olduğu yerde kalakaldı. *Tıslayan yosunlar!* Öylesine düşüncelere dalmıştı ki Kralnefes'i'nin yatak odasını önünde belirinceye dek fark edememişti. Güçlü kuvvetli iki asker, tahta kapıların iki yanında nöbet bekliyorlardı. *"Hey! Orada öyle dolanan da kim?"*

Wren'in midesi altüst oldu. Geri dönmek için çok geçti, onu görmüşlerdi. Omuzlarını geriye çekip adımlarını gevşetti. *"İyi akşamlar, beyler. Willem'i arıyordum?"*

Sağda duran soluk benizli, yüzü çillerle kaplı ve parlak kızıl sakallı muhafız, diğerine bir bakış attı. *"Kralnefesi şu anda pek, ee, müsait değil, Ekselansları."*

Şüpheli davranışları Wren'in ilgisini çekmişti. *"Ah. Neden?"*

Soldaki siyah saçlı, esmer tenli, gözlerinin altında koyu renk halkalar olan muhafız tek kaşını kaldırdı. *"Sarayda kendi başınıza dolaşmak için saat çok geç Prenses. Bir şey mi oldu?"*

"Kâbus gördüm."

Muhafızlar bir kez daha bakiştılar.

Wren dudak büktü. *"Çok korkunçtu."*

Sakallı muhafız pes etti. *"Kralnefesi demin gitti," dedi. "Biraz papatya çayı için mutfaklara inseniz iyi edersiniz. Karım sakinleşmeye yardımcı olur diyor."*

Bu Wren'in geri dönüp ortadan kaybolması için mükemmel bir bahane olsa da kendini tutamamıştı. "Nereye gitti?"

"Batı kulesine çıktı."

"*Ralph*," diye tısladı diğer muhafız. "Onun *nereye gittiğini* söylememelisin."

"Yanan yıldızlar adına Gilly, bu sadece Prenses *Rose*."

"Ah, evet, batı kulesi," dedi Wren sakince. "Oraya gitmeyeli çok uzun zaman oldu. Bilmem gereken bir şey mi var?"

Ralph'in yanakları sakalı gibi kıpkırmızı kesildi. "Önemli bir şey yok."

"Endişeleneceğiniz bir şey yok, Prenses," dedi Gilly. "Hiçbir tehdit *bizim* haberimiz olmadan bu sarayın duvarlarından içeri giremez." Göz kırptı. "Krallığın en iyi muhafızlarız biz. Doğru değil mi, Ralph?"

Ralph göğsünü şişirdi. "Bizi kimse geçemez, Prenses."

Wren gülümsememeye çalıştı. "Eh, Yüce Koruyucu'ya şükürler olsun ki siz iki iyi asker sayesinde her şey kontrol altında. Belki de bu gece sağlam bir uyku çekebilirim."

Gilly dişlek dişlek sırttı. "Umarım öyle olur. Düşününüz için güzellik uykunuza ihtiyacınız var."

"İyi geceler, beyler. Böyle devam edin."

Askerler başlarını eğdiler. "İyi geceler, Prenses."

Wren dönüp koridorda ilerledi. Köşeyi döndüğü anda temkinli davranmayı bırakıp koşmaya başladı. Batı kulesine giden koridora vardığında uzaktan gelen konuşma seslerini duydu. Bağcıklı kesesinden bir tutan kum alıp üstünde iyice çalıştığı büyülü sözlerden birini söyledi. "*Toprakta tozlara, bu taş zeminde, adımlarım sussun her seferinde.*" Kumlar yere düşerken gözden kayboldular, yaklaşıırken Wren'in çıkardığı sesleri de alıp götürdüler. Wren kuleye yaklaşıırken gölgelere gizlendi.

Kısık, tehditkâr bir ses, "... gece ziyaretlerim hakkında kimseye tek kelime bile etmeyeceksiniz," diyordu. Wren'in cildini tırmalı-

yordu sanki, daha önce hiç duymamış olmasına rağmen bu sesin kime ait olduğunu anladı.

Rathborne.

Annesiyle babasının katiline bu kadar yakın olmak, Wren'in içinden bir korku dalgasının geçip gitmesine yok açtı. Bu adamlarla tanışmak için hayatı boyunca hazırlanmıştı ama parmakları aniden titremeye, nabızı kulaklarında atmaya başlamıştı.

"Özel işlerimin saraydakilerin ağzına sakız olmasını istemiyorum. Anlaşıldı mı, Chapman?"

Chapman'ın tiz sesi "Evet, efendim. *Elbette*, efendim," dedi. "Ağzımı sıkı tutacağım konusunda bana güvenebilirsiniz, her zamanki gibi."

Wren ötede Rathborne'u belli belirsiz görebiliyordu. Uzun boy-luydu ve bir tüy kalem kadar zayıftı, tedirgin edici bir zarafetle hareket ediyordu. Ateşin ışığı solgun cildine vurmuş, kurlaşan saçlarını sarımsı bir kahverengiye çevirmişti. Chapman yanında bir saray sıçanı gibi koşuşturuyordu. Muhafızlarla çevriliydiler, iki yanlarında birer, arkalarında iki muhafız vardı.

"Siz dördünüz ben dönene kadar burada bekleyeceksiniz, birinizin uyuyakaldığını işitirsem sizi çizmenizin bağlarından Koruyucu'nun Mahzeni'ne asarım." Rathborne boynundaki kayıştan bir anahtar çıkarıp kulenin kapısındaki yuvaya yerleştirdi. Omzunun üstünden bakmak için durdu. "Chapman, beklenmedik bir hareketlenmeye karşı koridorlarda devriye gez. Bir zerre bile şüpheli bir durum olursa alarm ver."

Chapman parşömen rulosunu koltuğunun altına sıkıştırıp Rathborne'u selamladı. "Merak etmeyin. Ufacık bir güve bile beni aşamayacak." Başını sağa sola çevirip etrafı kokladı ve devriyesine başladı.

Batı kulesinin kapısı açılırken homurdandı. Rathborne içeri tek başına girdi, kapıyı arkasından çarparak kapattı. Muhafızlar kapının iki yanında yerlerini aldılar, sırtları dimdik, bakışları uyanıktı.

Wren bir süre gölgelerde bekledi ama Rathborne'un dışarı çık-

mayacağı çok geçmeden ortaya çıktı. Geldiği yoldan geri döndü, tanık olduğu şeye anlam vermeye çalıştı. Doğu kulesine döndüğünde, Chapman'ın sesi merdiven boşluğunda yankılanıyordu. O küçük sansar, Wren'in odası dışında bekleyen muhafızları sorguluyordu. Wren onun yatak odasına girecek kadar ileri gideceğini zannetmese de konuşmalarının orta yerinde içeri giremezdi. Yaptığı büyü yüzünden muhafızların hâlâ uykulu olması yeterince kötüydü.

Merdivenleri çabucak inerek parmak uçlarında kulenin derinliklerine daldı, Chapman'ın gitmesini bekledi. O karanlıkta Wren'in telaşı uyanmaya başladı. Yumruklarını gözlerine bastırdı, nefesini sakinleştirmeye çalıştı. Rathborne, bir işler karıştırıyormuşçasına sarayda sinsi sinsi dolaşıyordu ve bunun ne olduğu hakkında Wren'in en ufak bir fikri olmasa da içinde kötü bir his vardı. Kralnefesi'nin gizliliği ve Rose'un sürpriz Gevralı nişanlısı derken, her şey aniden çok daha karmaşık bir hal almıştı.

Wren, Kralnefesi'yle yüz yüze gelebildiğinde nelerin döndüğünü anlayabilecekti. Ta buralara kadar, bir başkasının tuzağına düşmek için gelmemişti. Taç giyme töreninin önüne hiçbir şeyin veya hiç kimsenin çıkmasına izin vermeyecekti.

Hafif bir esinti Wren'in yanaklarını gıdıkladı, onu telaşından uyandırdı. Bu esinti, basamakların dibindeki kapının altından geliyordu. Wren kapıyı şiddetle itince kapı açıldı ve kendini tozla kaplı fiçılar ve eski mobilyalarla kaplı, terkedilmiş bir mahzenin içinde buldu. Esintinin peşinden karanlığı izledi, bir süpürge dolabının önünde durdu. Dolabı açarken parmakları titriyor, içinde derin, ilkel bir his uyanıyordu. Buradaki hava kadim büyüyle bezenmişti, ona sesleniyordu.

Wren içeri girip kapıyı arkasından kapattı, duvara kazınmış bir çift beyaz sembolen başka bir şey göremiyordu. Bu işaretler karanlıkta iki minik yıldız gibi parıldıyorlardı.

Cadı işaretleri.

Wren parmaklarını sembollerin üstünde gezdirince duvar alçak,

derin bir homurtuyla kendini saldı. Taşlar yerlerinden oynadı, arkalarında dar bir açıklık ortaya çıktı. Wren eşikten geçerken ılık rüzgârlar Wren'in yanaklarını gıdıkladı. Geçit soğuk ve nemliydi, karanlık duvarlardaki oyuklarda titreşen mor alevlerle dağılmıştı.

"Sonsuzışıklar," diye fısıldadı Wren. Bu ateşler fırtınalar tarafından yaratılmış, söndürülünceye dek yanacak şekilde tasarlanmışlardı, ne kadar sürerse sürsün. Banba her kış Ateş Şenliği'nde, Ortha'nın kayalık sahillerinde muazzam gümüşü ateşler yakardı. Alevler yedi gün yedi gece boyunca deniz gökyüzünü yutmuş, yıldızlar için için yanıyorlarmış gibi görününceye dek parlarlardı.

Wren mor ışıkları izlerken adımlarını hızlandırdı. Thea ona bir zamanlar Anadawn Sarayı'nın altında var olmuş dehlizlerden bahsetmişti ama Wren de tıpkı herkes gibi, on sekiz yıl önce hâkimiyeti ele geçiren Rathborne'un bu eski geçitleri mühürlediğine inanmıştı.

Wren'in kahkahası dehliz boyunca yankılandı. Kibirli sersem bunlardan birini es geçmişti! Gerçi bu geçit ona kendini gösterecek değildi. Girişi gözleyen cadı işaretleri buna izin vermezdi, o iki basit sembol Eana'daki bütün kilitlerden daha güçlüydü.

Wren, ırmağın tuzlu kokusu esintiyle burnuna vurana dek Anadawn'ın dehlizlerinde inmeyi sürdürdü. Koşmaya başladı, tünelin sonuna varıncaya dek durmadı. Orada gökyüzü, eski bir mazgalın demirleri arasından parıldıyordu. Wren mazgalı bir kenara itip kendini nehrin kenarına taşıırken rüzgâr yüzünü okşadı. Kaygan sazlıkların arasında sürüne sürüne ilerlerken etekleri çamurlanıyordu. En sonunda Gümüşdil Irmağı'nın kenarında yalnız başına ayakta kaldı.

Wren'in kahkahası ırmağın rüzgârına karıştı. Anadawn'ın önüne attığı bütün engellere rağmen cadılar onu hâlâ koruyordu. Bunu ona bu gece göstermişlerdi. Yakınlarında bir hışırtı onu irkiltti, zaffer havasından koparıp aldı. Wren başını hızla çevirince, tanıdık bir beyaz şeklin sazlıklarda üstüne doğru koştuğunu gördü.

"Elske, HAYIRI!" diye bağırdı ama kurt heyecanlı bir köpek yavrusu gibi Wren'in üstüne atladı, ağırlığı ikisinin birden ayaklarını

yerden kesti. Kurt yüzünü yalarken Wren kıkırdayıp kıvrandı. Bu çok uzun sürse de onu en sonunda üstünden atmayı başardı. Tö-
kezleyerek ayağa kalkıp kendini Elske'nin sahibiyile burun buruna
bulurken hâlâ gülüyordu.

Ah, kahretsin.

Yüzbaşı Tor Iversen, Wren'e sanki o nehirden çıkıp gelen bir
hortlakmış gibi bakıyordu. "Prenses Rose? Bu siz misiniz?"

Wren geceliğinin koluyla yüzüne bulaşmış salyayı sildi. Sakince,
"İyi akşamlar, asker," dedi. "Hava ne kadar da güzel, değil mi?"

Tor şaşkınlıkla gözlerini kırıştırdı. "Sizi bu geç saatte buraya
getiren nedir, Ekselansları?"

Wren midesinde tuhaf bir kasılma hissetti. "Geç mi oldu? Far-
kına varmamışım." Yanaklarının alev alev yandığının farkındaydı.
"Biraz egzersiz yapıyordum sadece." İnandırıcı olmak için kollarını
savurdu.

Tor'un bakışları Wren'in geceliğinde dolaşırken kaşlarını kaldır-
dı. Gecelik sırlıslıkladı, çamur içindeydi. "Bir Anadawn prensesi,
spor yapmak için böyle mi giyinir?"

"Ah, *leş gibiyim*, biliyorum." Wren yatak kıyafetleri içinde ol-
duğu gerçeğini kabullenmeyi reddederek neşeyle güldü. Geceliği
terliklerini örttüğü için minnettardı en azından. "Ama sazlıklarda
koşmayı tercih ederim. Dizler için çok daha iyi." Tor'un kaslı kolla-
rına işaret etti. "Bunu sana anlatmama gerek yok, asker. Egzersize
yabancı olmadığın apaçık ortada."

"Bu türlüşüne yabancıyım," dedi Tor.

"Eh, Eana'da bazı şeyleri farklı şekillerde yapmayı severiz."

"Öyle görünüyor."

"Bunun ikimizin arasında kalması en iyisi olur gerçi," dedi
Wren, bu düşünce aklına daha yeni gelmiş gibi. "Prens Ansel'in
benim kendimi böyle... dağıttığımı düşünmesini hiç istemem."

Tor'un dudakları titreşse de gülümsemesini bastırdı. "Nasıl is-
terseniz, Ekselansları."

Elske, Wren'in bağcıklı kesesini koklamaya başlamıştı. Wren eli-

ni keseye bastırđı, kurdun onun içinde nelerin olduğunu bir şekilde sezebilmesinden, cadı olduğunun ortaya çıkmasından korkuyordu. "Ve sevgili Ansel'den söz etmişken, uyuyan prensini bir başına bıraktın." Wren, muhafızın dikkatli bakışlarını belinden uzaklaştırmak için parmaklarını saçlarından geçirdi. "Nöbet yerinde olman gerekmiyor mu?"

Tor, olduğu yerde gerildi. Wren onun görev bilincini sorgulayarak onu gücendirmişti ama bundan bir zerre bile pişmanlık duymuyordu. Tor'un kaşları çatık ifadesi muhteşemdi. "Geri dönüyorum," dedi. "Elske huzursuzlanmıştı, ben de onu yürüyüşe çıkardım."

Wren kurda bakıp gülümsedi. "Bunun nasıl bir his olduğunu bilirim."

Tor, Elske'nin kulaklarının arkasını kaşıdı ve yüzüne, üniformasının keskin hatları ve kılıcının tehlikeli parıltısına tezat oluşturan yumuşak bir ifade yayıldı. "Evinden çok uzakta fakat gece yarısı gökteki ay onu rahatlatıyor."

"Ya sahibi?" diye sordu Wren, kendini tutamamıştı. Çocukken bile parmaklarını Banba'nın yaktığı ateşlere fazlaca yaklaştırı, tehlikeli çıtırtılardan zevk alırdı. Hem Gümüşdil'in çamurlu kıyılarında, pislikle kaplı geceliği içinde ateşlerde dans ediyordu zaten. "Sen de mi evini özölüyor sun?"

"Bir askerin kılıcı neredeyse evi de oradadır."

Wren güldü. "Bunu ciddi den söylemiş olamazsm."

"Söylediğim her şeyde ciddi yim, Ekselansları." Tor ona bakınca Wren adamın gözlerindeki gümüşü parıltıyı gördü. Eh. "Egzersizinizi böldüğüm için özür dilerim." Wren, Tor'un kendi dürüstlüğü hakkında bir imada bulunup bulunmadığını merak etti. "Sizi kule nize geri götürmemi ister misiniz?"

Karanlıkta çok uzun süre oyalanmışlardı ve Gevralı rahatsız görünüyordu. Onları burada gören olursa sorular sorulmaya başlanırdı. Prenses Rose, kendini asla böylesi uygunsuz bir durumda yakalatmazdı. Wren bunu o lanet olasıca dehlizden çıkmadan önce düşünmüş olmayı diledi.

“Korkarım ki egzersizlerimi henüz tamamlamadım.” Tor’un ona nereye gittiğini sormayacağını umut ederek omzunun üstünde şöyle bir baktı. “Sizi nöbet yerinizden alıkoymayayım, asker. Epeydir yoksunuz zaten.”

Diken yerini bulurken Tor’un çenesi titredi. Başını eğdi. “Pekâlâ, Ekselansları.”

Wren ondan koşarak uzaklaşırken kollarını savurdu. Sazlıklara geri dönerken Gevralı’nın gözlerini üstünde hissedebiliyor, ayakları vıcık vıcık çamura batıp çıkıyordu. Tor’un merakını giderip saraya döndüğünden emin olduktan sonra Wren dizleri üstüne çöküp emekleyerek dehlize girdi. Tünelde atalannın sonsuz ışıkları parıltıyorlardı ve Wren bunun kendi hayal gücünün eseri olduğunu bilse de bu ışıkların ona kahkahalarla güldüklerine yemin edebilirdi.

Rose ve haydut, giderek kararan gecede yol aldı. Ufku yutan kumların sonu gelmiyormuş gibiydi. Gökyüzü kadife bir perdeydi âdetâ, morlardan laciverte, en sonunda da mürekkep karasına dönüşmüştü. Yıldızlar tüm görkemleriyle ortaya çıktı, her biri sanki bir diğerinden üstün gelmeye çalışıyormuşçasına pırıl pırıl parlıyordu.

Shen, Rose'un kulağına doğru, "Güzel, değil mi?" diye sordu. "Bahse girerim ki çölün böyle görünebileceğini hiç bilmiyordun."

"Sanırım güzel," dedi Rose. "Bu tür şeyleri seviyorsan."

Shen güldü ve Rose bu sesin ona ne kadar tanıdık gelmeye başladığını ve bundan ne kadar hoşlanmaya başladığını fark ederek gerildi. Oturduğu yerde kıpırdandı, aralarına biraz mesafe koymaya çalıştı. Bir esinti pelerininin ucunu havalandırdı, hafif bir deniz suyu kokusu burnunu gıdıkladı. "Bu pelerin kimin bu arada?"

"Bir arkadaşın," dedi Shen. Sonra duraksadı. "Onu almanı isteyen bir arkadaşın."

"Sadık bir kula benziyor," dedi Rose, pelerine sarındı.

Shen güldü. "Onun gibi bir şey."

Gece vakti at sürmek, gün ortasında at sürmekten çok daha hoştu. Serin hava Rose'un yanaklarından öpüyor, hilal sanki bildiği ve ona anlatmadığı bir sır varmışçasına tepesinde sırtıyordu. Shen

at üstünde bir şarkı mırıldanıyordu ve Rose bunu asla yüksek sesle itiraf etmeyecek olsa da oldukça hoş bir sestti.

Çok geçmeden uzaklarda Mishnick Dağları'nın ay şeklindeki gölgesini görmek Rose'u daha da neşelendirmişti. Hâlâ çok uzaklardaydılar ama bu dağları görmek onu çok geçmeden medeniyete, belki de bir kasaba veya köye varacakları konusunda ümitlendirmişti.

Boynundaki madalyona sımsıkı tutundu. *Çok yakında sana döneceğim, benim tatlı Ansel'im.*

İkinci buluşmalarını şimdiden kaçırmıştı. Zavallı prens endişeyle aklını kaçırmış olmalıydı! Ansel onunla zaman geçirmek için bunca yol teptikten sonra Anadawn'da geçirdiği günlerin nasıl bomboş olacağını düşününce içini bir suçluluk duygusu kaplıyordu. Rose, Ansel'in arama grubuna katılıp katılmadığını ve tam da bu anda onu bulmak için Eana kırsallarında dolaşıp dolaşmadığını merak ediyordu. Bunu düşününce Rose'un yüzüne gizemli bir gülümseme yerleşti.

"O ne?" diye sordu Shen, Rose'un omzunun üstünden geriye baktı. "Neyle oynayıp duruyorsun?"

Rose elini madalyonun üstüne kapattı. Elmas kakmalı kar taneleri avucuna gömüldü. "Bilmen gerekiyorsa, sevgilimin verdiği bir hediye. Bizzat tasarladı ve ta Grinstad'dan benim için buraya kadar getirdi."

"Görebilir miyim?"

"Tabii ki hayır. Bu madalyon senin şimdiye dek çaldığın bütün ıvır zıvırdan daha kıymetli."

Shen dilini şaklattı. "Hırsız olduğumu farz etmen kabalık."

"Beni çaldığım düşünürsek, adilce bir ifade." Rose yüksek sesle soludu. "Hep bu kadar çekilmez misindir?"

"Kime sorduğuna göre değişir." Rose ne olup bittiğini anlayamadan Shen madalyonu onun boynundan çekip çıkardı ve aya doğru tuttu. Yıldızların parıltısı madalyonun elmas kar tanelerinden yansıyınca Shen hafif bir ısıklık çaldı. "Gerçekten de pahalı görünüyor."

“Onu bana geri ver!” Rose oturduğu yerde geriye döndü, kolunu madalyona doğru çaresizce savurdu. “O benim!”

Shen madalyonu kol mesafesinde tutarak, “Dikkatli ol, Prenses,” dedi. “O kadar kıpırdanırsan attan düşebilirsin.”

“Madalyonumu bana iade etmeni emrediyorum!” dedi Rose öfkeyle.

Shen madalyonu kanırtıp açmaya başlayınca Rose paniğe kapıldı. “Bakalım beyaz atlı prensin sana ne bırakmış? Kendi portresini mi? Sonsuz aşkına dair bir yemin mi?”

“Sakin açayım demel!”

Madalyon Shen’in avucunda bir çatırtıyla açılınca sarı bir saç buklesi ortaya çıktı. “*Göklerdeki yıldızlar aşkına*, Prenses. Sakın bana bunun düşündüğüm şey olduğunu söyleme...”

Rose madalyonun üstüne atladı ama Shen geri çekildi. Bir esinti saç buklesinin etrafında kıvrılıp havaya savurdu.

“Hayır! Aşkım!” Rose attan atladı, çaresizce saç buklesinin peşinden koşarken ayakları kumlara gömüldü. Madalyon çok güzel olsa da Ansel’in ona hediye ettiği saçlar çok daha değerliydi. Aralarında verilmiş bir sözdü sanki ve Rose o anda bu sözü bozuyordu.

Arkasında Shen’in kahkahası yankılandı. “Bu senin aşkın değil, Prenses. Bu... saç.”

“Ansel’den bana kalan tek şey bul” diye haykırdı Rose. “Eğer evime dönemezsem belki de ona dair elimde kalacak tek şey!”

Shen atının üstünde sessizliğe büründü. Altın sarısı saçlar gece vakti çölde kaybolup giderken Rose’un kumlarda oradan oraya koşuşturmasını izledi. “Kalp atış hızına dikkat et. Bir kanböceğini daha üstüne çekmek istemezsin.”

Rose hızla dönüp Shen’in üstüne yürüdü, sıkıdığı dişlerinin arasından, “Benim *asıl istediğim* eve dönmek,” dedi.

“Yaralanmadan ata dön yeter,” dedi Shen. “Sevgilinin saçı için üzgünüm. Bu çöl rüzgârlarının kendi iradeleri var sanki.” Dudakları titreşti. “Al bakalım. Kıymetli madalyonunu geri alabilirsin. Şanslısın ki tarzım değil.”

Madalyonu Rose'un başının üstünde sarkıttı.

Rose madalyonu Shen'in elinden çekip aldı. Boynuna takarken iç çekti, Kasırğa'nın sırtına atlayıp Shen'in önünde ata zarafetle bindi.

Bu çölü ne kadar hızla aşarsak, o kadar hızla kaçabilirim.

Ayrıca Ansel'in güzel saman sarısı saçları gürdü, Anadawn'a döndüğünde şüphesiz onun için bir bukle daha kesebilirdi.

Sessizce at sürdüler.

Shen bir süre sonra, "Madalyonunu aldığım için özür dilerim," dedi. "Hoş davranmadım."

Rose dimdik önüne bakıyordu. "Sana neden inanmıyorum?"

"Bunu telafi etmek istiyorum."

"O zaman beni Anadawn'a götür."

"Bunu yapamayacağımı ikimiz de biliyoruz. Ama seni beğenebileceğin başka bir yere götürebilirim."

Rose olduğu yerde doğruldu. Bu yeni yerde insanlar olabilir, kaçmak için en sonunda gerçek bir fırsat yakalayabilirdi. "Seni dinliyorum..."

"Neredeyse geldik." Shen, Kasırğa'yı iki titreşen kum tepesinin arasından geçirince Rose hayal kırıklığıyla 'başka bir yer'in, 'çölde bir yer' olduğunu fark etti.

Kum tepelerinin arasında beklenmedik bir vaha vardı, bir çöl çalılığı ve küçük beyaz çiçeklerle kaplı uzun kaktüs yığını. Bu bitkilerin hemen ötesinde de parıldayan siyah bir gölet bulunuyordu.

Shen, Kasırğa'dan aşağı atladı, Rose'un peşinden gelmesi için bekledi. "Dikenlere dikkat et."

"Benim adım Rose," dedi Rose. "Dikenlerden sakınmayı bilirim." Parıldayan göleti daha yakından görmek istiyordu, attan indi ve sivri dikenlerle kaplı çalılıkların arasından geçip giden Shen'i takip etti.

Göletin yüzeyi gece göğünü yansıtıyor, elmaslar gibi ışıldıyordu. Sudan buhar demetleri yükseliyor, onu yakınına çağırıyordu. Rose sırtıttı, göletin kenarına yaklaşırken beklenmedik bir neşe onu sar-

mıştı. Çölde saklı bir hazine, Anadawn'dayken asla hayal edemeyeceğı bir yer bulmuştu. Yansımasını görmeye çalışarak öne uzandı.

"Burası Balor'un Gözü. Doğal bir kaplıcadır." Ganyeve ölü'nde yer alan her şey gibi burası da haydutu müthiş bir gururla dolduruyormuş gibiydi. "Buranın var olduğunu tüm Eana'da sadece birkaç kişi bilir."

Ve ben artık onlardan biriyim, diye düşündü Rose gururla.

Çünkü ben Eana'yım, Eana da ben.

"Oldukça etkileyici," diye itiraf etti Rose.

"İçine girene dek bekle."

Rose aniden irkilip kendine geldi. "Senle birlikte içine girmeyeceğim!" diye kekeledi. "Bu... yani, sen ne... kim olduğunu sanıyorsun... *asla* girmem. Ben nişanlıyım!"

"Sakin ol, Prenses. Şöhretini lekelemek gibi bir niyetim yok. Kaynağın öbür yanında oturacağım." Shen, Rose'un kumla kaplı geceliğıyle karmakarışık saçlarına işaret etti. "Pis bir çöl sıçanı gibi görünerek yola devam etmeyi tercih etmiyorsan tabii."

Gömleğini çıkarmaya koyuldu.

Rose'un gözleri kocaman açılınca onları hemen sımsıkı kapattı. Gömleksiz görmesi gereken ilk adam kocası olmalıydı şüphesiz. Ama nedense zihninde Ansel'i üstünde son moda bir yelek veya belki de incelikle tasarlanmış bir ceket olmadan hayal bile edemiyordu.

"ölü aşarken hep burada dururum. Saatler boyunca at sürdükten sonra kaslarımı gevşetir," diye devam etti Shen, sanki havadan sudan konuşuyorlarmış ve o anda üstü çıplak değilmiş gibi. Rose ona bir bakış atmak için bir gözünü açıp hemen kapattı.

Neredeyse cırlıçıplak diyelim.

Sadece iç çamaşırlarıyla kalmıştı. *Yanan yıldızlar aşkına!*

"Bakabilirsin." Shen'in sesi aniden uzaktan gelmişti. Rose gözlerini açınca onun kaplıcanın uzak köşesinde suya girdiğini gördü, başını geriye atıp kollarını açmıştı. Rahatsız edici ölçüde rahat görünüyordu.

"Eh, sen keyfini çıkar," diye seslendi Rose. "Ben iyiyim. İyiden de iyiyim. *Harikayım*. Gidip Kasırğa'yla bekleyeceğim." Sırtını dönerken madalyonunu kavradı.

"Sen bilirsin," dedi Shen, buharlara iyice gömülerek.

Rose bir adım geri atıp duraksadı. "Ben... oldukça kirliyim."

"Öylesin."

"Ve her yerim ağrıyor." İç çekti. "Bir banyo gerçekten hoşuma giderdi." Ansel bakımlı olmanın önemini takdir ederdi şüphesiz. Görünüşü her daim kusursuzdu sonuçta. Bir prenses her zaman temiz olmalıydı. Ansel bunu anlardı. O Eana'nın meşhur güzelliği Rose Valhart'tı! Bir tutsak olsa da olmasa da ülke boyunca süprüntü bir çöl sıçanı gibi görünerek dolaşması doğru olmazdı. Özellikle de çok geçmeden kurtarılmayı umut ediyorsa. Kullarının onu bu hâlde görmelerine izin veremezdi. Onu tanımayabilirlerdi bile!

Kararını veren Rose ayak parmağını suya daldırdı. *Ah!* Öylesine ılıktı ki! "Ne kadar derin?" diye sorarken yüzü kızardı. "Yüzme bilmiyorum."

"Bana duyduğun güven kadar derin," dedi Shen.

"Bu doğruysa sular bileğime bile gelmez."

Shen kıkırdadı. "Suyun içinde ayakta durabilirsin." Rose duraksamayı sürdürünce yüz ifadesi gevşedi. "Bir şeyin nasıl yapılacağını bilmemekte utanılacak bir şey yoktur, Prenses."

Rose buharı tüten suya özlem dolu bir bakış attı. Hayatında hiç olmadığı kadar pisti, her yeri hayal edemeyeceği kadar ağrıyordu. Birisi bunu öğrenecek değildi nasılsa... "Gözlerini kapat ve arkanı dön. Ciddiyim!"

Shen dediğini yaptığında şaşırdı. Derin bir nefes aldı ve pelesiniyle geceliğini çıkardı. Altında pembe bir iç gömleği ve narin çamaşırları vardı. En sonunda madalyonunu çıkarıp bir kayanın üstüne usulca bıraktı. *Ah, Ansel, affet beni.*

Rose kaplıcaya girdi, sular cildine usulca çarparken hızla nefes aldı. İç gömleğini aşağıya doğru çekştirerek kendini sıcak sulara bıraktı ve keyifle iç çekti.

Shen boğazını temizledi.

"Dönebilirsin artık. Ama kendi kenarında kal," dedi Rose.

Shen yeniden sırtıttı. "İtiraf etmeliyim ki bir prensesle birlikte yıkanacağım aklıma bile gelmezdi."

"Birlikte yıkanmıyoruz. Bir alanı paylaşıyoruz. *Ben sana huzurumda kalman için izin veriyorum.*"

Shen bakışlarını yıldızlara çevirdi. "Nasıl istersen, Prenses."

Rose gevşedi, sular neredeyse çenesine gelene dek kendini bıraktı. Sonra başını geriye attı, küt küt atan kalbini sakinleştiren yıldızlara bakarken saçları etrafında bir hale gibi süzülüyordu.

Uzun bir zaman boyunca, kumlardan ara ara gelen fısıltılar ve taşlara çarpan suların şapırtısından başka bir ses duyulmadı. Rose evine dönmek için her ne kadar can atsa da gökler tek şahidiyken gecenin bir yarısında bu dumanı tüten kaplıcada oturmanın aslında çok hoş bir şey olduğunu kendine itiraf edebilirdi. Ona bir çöl haydutu eşlik ediyor olsa bile. Bunu ona asla yüksek sesle söylemeyecek olsa da bu gerçekten de hayatında yaptığı en iyi banyoydu. Anadawn Sarayı'nda Agnes'in çektiği, baloncuk ve parfümlü sabun kabarcığı kaplı sulardan bile daha güzeldi.

Anadawn. Rose yokluğunda orada olup bitenleri bir kez daha merak etti. Sarayda kıyamet kopuyor olmalıydı. Belki de tüm Eshlinn kentinde. Askerleri onu bulmak için gece gündüz at sürüyor olmalıydı. Belki Kralnefesi de onlarla birlikteydi, endişe ona öylesine hâkim olmuştu ki onu bulana dek oturup dinlenmeyi reddediyordu.

Tabii şu da olabilirdi...

Rose bu diğer düşünceyi kafasından silip atmaya çalışsa da bu fikir aklına sızmıştı bile. Görünüşün Willem için ne kadar önemli olduğunu bilirdi. İtibar her şeydi, Rose'un ve Eana'nın itibarıysa birbirinden ayrılamazdı. Willem, Gevra'yla yaptığı anlaşmanın bozulmasını istemezdi. Kral Alarik, prensesin kaybolduğunu öğrenirse kardeşi Ansel'i yeniden evine döndürebilir, ittifak yapacak daha güvenilir bir ülke arayabilirdi. Kralnefesi akıllı bir taktikçiydi. Huzu-

ru korumak için muhtemelen elinden gelen her şeyi yapar, sarayda herkesin gözü önünde halkı kabul ederken bir yandan da Anadawn'ın en iyi askerlerini gizlice Rose'u bulmaları için görevlendirirdi. Ansel onun ortadan kaybolduğunu bilmeyebilirdi bile. Belki de onun hastalandığını ve kulesinde saklandığını düşünüyordul

Ama bazıları onun yokluğunu kesinlikle fark ederdi. Celeste böyle bir dalavereye asla kanmazdı. Cam ve diğer aşçılar onun ziyaretlerini özlerdi. Ve Agnes. Sevgili hizmetkân sorular sormaya başlar, sonra da endişeye kapılırdı. Herkes gibi.

Rose geri dönmeliydi.

Ama yine de... bunu itiraf etmeyi hiç istemese de küçük bir parçası bu maceradan, Eshlinn'den uzakta olmaktan, Eana'nın şimdiye dek hiç görmediği ve belki de daha önce hiç bilemeyeceği yerlerini keşfetmekten keyif alıyordu.

Rose bazen sarayın sessizliğinde, kaderinin iplerinin etrafında gerildiğini hissettiği zamanlarda boğulacakmış gibi oluyordu. Çöl havasında —ve bu kaplıcada— neredeyse panzehiri andıran bir şey vardı. Hasta olduğunu bilmediği bir yanını rahatlatıyordu.

Her neyse, Eana'da, sahibi olduğu bu ülkede daha fazla yer görmek başına gelebilecek en kötü şey değildi. Kaçırılması eğitici oluyordu en azından. Eğitilmeye kim itiraz edebilirdi ki...

Büyük bir şapırtı yükseldi. Rose çenesini hızla eğince Shen'in aniden ayağa fırladığını gördü, öne doğru eğilirken sular omuzlarından damlıyordu. Shen alçak sesle küfrediyordu, ellerini uyluklarına, kanböceğinin kısıracıyla onu kestiği yere bastırmıştı.

Kesik ciddi görünüyordu. Rose bunu ay ışığında bile anlayabilmişti. Daha beteriye, yaradan hâlâ kan sızıyordu.

"Yaralanmışsın!" diye haykırdı.

Shen homurdandı. "Suyun yardımcı olacağını sandım ama kötüleşiyor."

Rose daha önce bir adamın bacağına hiç dokunmamıştı —yıldızlar aşkına, daha önce bir adamın çıplak bacağına *görmemişti bile*— ama Shen açıkça acı çekiyordu ve tüm o kanı görmek Rose'un

içinde derin, yabani bir şey uyandırmıştı. Ona yardımcı olmak istiyordu. Aniden kendini ona yardım etmek *zorunda* hissetti, bu dürtü öylesine kuvvetliydi ki Rose kendini bir anda havuzun öte yanında buldu. “Bir bakayım.”

Rose kendini tutamayarak suların içinde diz çöktü, parmaklarıyla kesigin kenarlarına hafifçe bastırmaya koyuldu. Yara derindi, kıpkırmızıydı, irin akmaya başlıyordu. *Ah, yıldızlar!* Şimdi ne yapacaktı?

Parmak uçları aniden kanncalanmaya başladı.

Shen bir şey söylemek için ağzını açtı, şaşkınlıkla gözlerini kırıştırdı. Elini onun elinin üstüne bastırdı. “Kımıldama,” dedi ters ters. “İşe yarıyor.”

Rose elini olduğu yerde bıraktı. Nefes alışverişi yavaşladı, içinde hafif bir çekim hissetti. Yıldızlar gözlerinin ucunda ışıldarken korkunç bir an boyunca bayılacağını düşündü. Parmaklarındaki kanncalanma hissi artıp başladığı gibi aniden biterken nefesini tuttu.

“Ah.” Shen rahatlayarak uzun uzun iç çekti. Elini kaldırdı.

Rose parmaklarını Shen’in bacağından çekti. Gözlerini iki kez kırıştıırıp ayağa fırladı.

Yara ortadan kaybolmuştu!

Deri kendi kendini dikmiş, geride esmer bir çizgi bırakmıştı.

Tökezleyerek geri çekildi. “Sen... bunu sen yaptın. Bu cadı büyü-sül Cadısın sen!”

Shen’in gözleri kocaman açılmıştı, o kelime dudaklarında sessizdi: *hayır*.

“Evet,” diye bağırdı Rose. “Sen yaptın! Yaptığını gördüm!”

Shen gördüklerine inanamıyormuş gibi bir tavırla başını iki yana salladı. “Bunu *sen* yaptın.” Bir sessizlik oldu, Rose’un kalbi öyle şiddetle çarpıyordu ki düşünemiyordu. *Göremiyordu*. Ve Shen, hayatında duyduğu en kötü beş sözcüğü söyledi.

“Rose, sen bir *şifacı cadısın*.”

“Yalancıl! Sözünü geri al!” Panik boğazını tırmalıyor, onu boğuyordu. “Ben bir tür cadı değilim! Cadı falan değilim!”

Bir cadı, bir cadı, bir cadı.

Shen ona bakakalmıştı.

“Ben yapmış olamam! Bu imkânsız!” Rose’un cadılara duyduğu korku bedenini yakıp geçiyordu, parmaklarındaki karıncalanmayı, o yaranın iyileşmesini şiddetle, neredeyse bunu *buyuracak* kadar istemesini hatırladı...

Kendini toplayıp nefesini bıraktı. Hayır, o cadı falan değildi. Damarlarında Valhart kanı akıyordu. Yüce Koruyucu’nun kutsadığı kan.

Rose Koruyucu tarafından kutsanmıştı.

“Ben bir cadı değilim,” dedi sağduyulu bir tavırla. “Cadı olsam bunu *bilirdim*.” Ona ihanet eden parmaklarına baktı. Başı dönüyordu hâlâ. Sıcak sular yüzünden olmalıydı. Belki de kan gördüğü için. “Cadı olan *sensin*.”

Shen omuz silkti. “Eh, haksız değilsin.”

Rose titremeye başladı. Bu suçlamayı onun yüzüne vurmuş olsa da Shen’in bunu öylece kabullenmesini beklemiyordu.

“Ama bu havuzdaki tek cadı ben değilim. Ve kesinlikle şifacı değilim,” diye devam etti Shen. “Bunu sana söyleyenin *ben* olacağımı sanmıyordum ama sen, Eana’lı Rose, kesinlikle bir cadısın.” Parmağını uyluğunda, soluk pembe yara izinde gezdirdi. “Ve görünüşe bakılırsa, epey maharetli bir cadısın.”

Rose düşüp bayıldı.

Prens Ansel resim odasının penceresinin önünde durmuş, dışarıya bakıyordu. Wren kız kardeşinin nişanlısının yandan görünümünü inceleyip içinden Willem Rathborne'a lanet okudu. Ona acilen ilgilenmesi için işaretlenmiş iki not daha göndermişti, hâlâ yüzünü göstermesini bekliyordu. Kralnefesi ondan kaçınmaya devam ederse bu mide bulandırıcı nişanı atıp planını sürdüremezdi. Gökyüzü gri ve nemliydi, saraya kasvetli bir sis yayılmıştı ama Ansel'in moral-i tedirgin edici ölçüde yüksekti. "Yağmurun sesinde büyüleyici bir şeyler var. Bana minik ayakların patırtısını hatırlatıyor."

Wren alnını pencereye yaslayıp mutlu prensesler gibi düşünmeye çalıştı.

İlkbaharın son günleriydi, günlerin yağmurlu geçmesi değil, ısınması gerekiyordu. Ama fırtınalar sarayı bir hapishaneye çevirmişti, saatler geçmek bilmiyordu. Wren sabahı yatak odasında nakış işliyormuş gibi yaparak geçirmiş, sonra da gevezeliğiyle kafasını şişiren Chapman'la avluda hızlı bir yürüyüşe çıkmıştı. Sonrasında öğle yemeğinde sıcak çorba içip sert kabuklu ekmek yemiş, bunu kütüphanede bir saat boyunca çalışma takip etmişti. Wren oradaki kitapların pek çoğunun Eana yönetimiyle ilgili tarihî, ağır kitaplar olduğunu keşfetmişti.

Görünüşe göre kız kardeşi gününün her bir zihin uyuşturan saniyesini yönetmeye hazırlanarak geçiriyordu. Ama Wren, Valhart tarihinin son bin yılına hiç ilgi duymuyordu. Hükümdarlığına emsal oluşturacak zaman bundan öncesi, cadılar dönemi idi. Bir cadılar meclisine hükmedecekti; tılsımcılar, kâhinler, savaşçılar, şifacılar ve fırtınalar hep birlikte, uyum içinde çalışacaktı. Eshlinn bir kez daha sihir dolu bir yer olacaktı. Banba bunu sağlayacaktı.

Wren ve Prens Ansel ormanlıkta piknik yapmak yerine içeri tıkmışlardı. Tor kapıda nöbet bekliyor, kurdu ayaklarının dibinde uyukluyordu. Wren onunla bir kez göz göze gelince yanakları öylesine kızarmıştı ki bakışlarını kaçırmak zorunda kalmıştı. Gümüşdil'in kenarındaki gece yarısı karşılaşmaları ona yasak bir sır gibi geliyordu ve Wren bunun tadını çıkarmaması gerektiğini bilse de keyiften başı dönüyordu.

"Tabii bu yağmur, Gevra'da yağan tüm o kara kıyasla güzel bir değişiklik," diye devam etti Ansel, düşüncelere dalmış gibiydi. "Öyle sessiz yağıyor ki. Orada bazen dünya çok sessiz oluyor sanki... Her şeyden izole olmuş gibi hissediyorsun."

Wren göz ucuyla prene baktı. "Sık sık yalnız mı kalırsınız, Prens Ansel?"

Ansel utangaç bir tavırla gülümseyerek, "Düşüncelerimle çok fazla zaman geçirdiğim doğru," dedi. "Alarik çoğu zaman askerî meselelerle meşgul oluyor. Biz çocukken bile zamanının çoğunu kılıç talimine veya ailemin kurtlarından biriyle güreşmeye ayırırdı. Kız kardeşim Anika'nın iyi yönleri olsa da o uzun süre rahat duramayacak kadar hareketli biri." Wren o anda en ılımlı Gevra soylusuyla konuşuyor olduğu için yıldızlara şükretti. Neyse ki Ansel bir kurtla öylece güreşecek biri gibi görünmüyordu.

"Senin için daha kötü olsa gerek," diye devam etti prene. "Ailen olmadan büyümenin ne kadar zor olacağını hayal bile edemiyorum." Başını iki yana sallayınca altın sarısı saçları gözlerinin önüne döküldü. "Ama Kralnefesi yanındaydı tabii. Bir de Celeste'in."

Wren, Rose'un en iyi arkadaşının ismi geçince ırkılmamaya

çalıştı. Onu bir kez atlatmayı başarmıştı ama bahaneleri tükeniyordu. "Celeste yanımda olduğu için şanslıyım," dedi, cümlelerin Rathborne'la ilgili kısmını yok saydı. "O benim kardeşim gibi."

Wren'den çok daha iyi bir kız kardeş olduğu şüphesizdi.

"Mektuplarında daha fazlasını aradığını yazıyordun. Daha yakın *birini*." Ansel dudağını ısırды, mavi gözleri özlem doluydu. "İtiraf etmeliyim ki ben de bir süredir böyle hissediyorum. Sanki hayatım..."

"... dayanılmaz ölçüde sıkıcı?" diyen Wren kendini tutamamıştı. "Ruhunu öldürecek kadar tekdüze?"

"Durgun," dedi Ansel. Bir duraksamanın ardından "Yalnız," diye ekledi.

Wren yeniden fırtınaya döndü. Rose onunla aynı şeye özlem duyan bir talip bulmuştu demek; uzun soluklu bir insan ilişkisi, ait olabilecek biri. Bu kız kardeşi için yeterli miydi? Üzerine yepyeni bir hayat inşa etmeyi planladığı bu ufacık ortak zemin? Bu düşünce Wren'i derin bir üzüntüyle doldurdu. Ortha'da kendini hiç yalnız hissetmemişti. Cadılar onun için büyük bir aile gibiydiler. Yanında Banba ve Thea, ve gerekirse onun için bir kolunu seve seve feda edebilecek Shen de vardı.

Ama Rose, taş ve merasimle dolu, rutinler ve sürekli gözetimle boğulmuş bir dünyada büyümüşü, ona göz kulak olacak tek bir dostu vardı.

Tam da Rose'un söyleyeceğini hayal ettiği bir şekilde, "Sanırım ben de yalnız kaldım," dedi.

"O yüzden hayatlarımızı ilk fırsatta çocuklarla doldurmalıyız!"

Wren boğazında yükselen çığlığı tiz bir kahkahaya dönüştürdü. "Ne ilginç bir fikir!"

Ansel'in yüzü mutluluktan ışıldıyordu. "Sence kaç çocuğumuz olur, çiçeğim?" Onlara bakmak zorunda olmayan bir adamın özgüveniyle "Altı güzel, orta karar bir rakam gibi geliyor," diye devam etti. "Kendi küçük Gevra ordumuzu kurarız." Omzunun üstünden baktı. "Ne dersin, Tor? Onları eğitebilirsin!"

Tor sevecen bir tavırla kıkırdadı. "İple çekiyorum, Ekselansları."
"Belki de Elske onlara dadılık yapar," dedi Wren.

Ansel'in yüz ifadesi ciddileşti. "Saçmalama, canım. Elske bir kurt."

Tor bakışlarını çizmelerine çevirip gülümsedi. Aralarından biri espriyi anlamıştı en azından.

"Aceleci davranmayalım," dedi Wren hemen. "Daha düğünümüzü konuşmamız gerek."

Ansel ellerini çırpıp hevesle bu konunun üstüne atladı. "Sadece üç kısa hafta içinde karım olacağını düşünmek harika."

Üç. Kısa. Hafta.

Bu kelimeler Wren'in kafasının içinde top gülleleri gibi patladılar. Midesi ters takla attı ve bir an için kusacağını düşündü.

Zorlanarak kendini toparladı, sol gözü biraz seğiriyordu. "Doğum günüm gelinceye dek bir kocam olacak anlaşılan."

"Ve bir sürü mücevherin." Ansel ona neşeyle bakıyordu. "Yeni eşimi en nadide Gevra hazinelerine boğmaya niyetliyim."

Rose on sekiz yaşına basmadan evlenecek demek. Bir Eana tacından önce bir Gevra duvağı takmalı. Ama Rathborne, Rose'u taç giyme töreninden sadece günler önce neden Gevra'nın kollarına atıyor, böylelikle onun ve krallığın üstündeki hâkimiyetini kaybetme riskini alıyordu ki? Bu hiç mantıklı gelmiyordu... Bu da Wren'i daha da tedirgin ediyordu.

"Keşke babam da evlendiğimizi görebilmek için burada olabilseydi." Ansel avucunu cama bastırdı, sesine bir parça keder yayıldı. "Hep iyi bir adamın aşkın hikmetiyle büyük bir adama dönüştüğünü söylerdi."

Wren çay fincanını alıp şöminenin en yakınındaki koltuğa tündü, oraya annesiyle babasının bir portresi asılıydı. "Ne güzel bir söz. Artık bizimle olmadığı için üzgünüm."

Ansel pencereye sırtını döndü. "Büyük kralımızı kaybedeli yedi yıl olduğuna inanmak güç. O günden beri böylesine vahşi bir dolu fırtınası görmedik, neyse ki bir gemiyi daha batıracak kadar güçlü

bir fırtına daha çıkmadı." İçinden bir titreme dalgası geçip gitti ve Wren içinde ona karşı ani bir anlayış hissetti.

"Ne acı," diye mırıldandı.

Ansel'in gözleri yaşarmıştı. "Ülke bozguna uğramıştı."

"Ağabeyin de mi?"

"Alarik dışında," dedi Ansel mesafeli bir tavırla. "Ağabeyim tacı giymek için her daim hazırды."

"Gevra için büyük şans." Wren, Tor'a bir bakış atınca askerin de onu izlediğini gördü. Sanki onu olduğu yerde sindirmeye çalışıyor-muş gibi. "Nasıl biriydi? Baban yani?"

"İsteyebileceğim en iyi babaydı." Ansel babasının hatırasını düşününce yüzü mutlulukla parladı. Wren prensin konuşmasına izin verdi, gözleri kendi annesiyle babasının portresine kayıyordu. Annesi öyle genç görünüyordu ki. Wren'den sadece birkaç yaş daha büyüktü. Geniş bir gülümsemesi vardı, zümrüt yeşili gözleri elbise- siyle aynı renkti. Bakışları sevgiyle yumuşamıştı. Yanında Kral Keir altın tacını takmıştı, son derece asil görünüyordu, bir eli kılıcının kabzasındaydı, diğeryse Lillith'in şişmeye başlayan karnının üstündeydi. Onun bakışları da yumuşaktı.

Fazla yumuşaktı.

Banba'nın sesi zihninde, "*Yufka yürekli bir hükümdar ölü bir hükümdardır,*" diye yankılandı. "*Sen aynı hatayı yapmayacaksın.*"

Wren bakışlarını anne babasının portresinden ayırırken hayır, diye düşündü. *Asla âşık olmayacağım.*

Hayatını çöpe atmanın ne aptalca bir yoluydu bu.

"... sevgili annem, babam öldüğünden beri Grinstad Sarayı'ndan ayrılmayı reddediyor. Bunca yıldır tek bir nota bile çalmadı. Doğrusu müziği özlüyorum. Ne dersin, Rose?"

Wren gözlerini kırptırdı.

Ansel ona gözlerini dikmişti. "Bana bir şarkı lütfeder misin?" Odanın ortasında parıldayan piyanoya işaret etti. "İlk buluşmamızda bana söz vermiştin."

"Öyle yaptım..." dedi Wren şüpheyle.

Ansel'in yüzü neşeye parlıyordu. "Şimdi mükemmel bir fırsat."
"Yağmurun sesini bastırmayı hiç istemem," dedi Wren hemen.
"Senin de söylediğin gibi, çok rahatlatıcı bir fon."

"Yağmuru güllere bırak. Müsiki yeteneğinin tadını çıkarmayı tercih ederim."

Wren çayından bir yudum aldı, düşünüyordu. Panikliyordu. O bir müzisyen değildi, daha önce bir piyano görmemişti bile. "Korkarım çok utanıyorum, Ansel."

Odanın köşesinden bir ses yükseldi. Tor boğazını temizliyordu.
Ansel ikna edici bir tavrıyla "Hadi çiçeğim," dedi. "Bu kasvetli güne öyle bir ışık saçır ki."

Wren duraksıyordu. "Ama ben..."

"Ben de duymak isterim," diye araya girdi Tor.

Wren ona öfkeyle baktı.

Tor ona boş boş gülümsedi. "Münasebetsizlik etmek istemedim, Ekselansları. Prensini sizi ikna etmesine yardımcı olmaya çalıştım sadece. Buraya geldiğimizde piyanonuzdan öyle şevkle bahsediyordunuz ki çalmanızı duymaya can atıyordum."

Ansel kıkırdadı. "İşte. Bu yağmurlu günde iki Gevralı'yı hayal kırıklığına uğratmak istemezsin, değil mi?"

"Üç," dedi Tor. "Elske müziğe bayılır."

"Gerçekten mi?" diye sordu Wren kupkuru bir sesle.

"Evet ve gece yarısı mehtabına."

Wren yutkundu. Tor ona şantaj mı yapıyordu? Öyle olsun! Askerin gülümsemesi genişledi, o fırtınalı gözleriyle ona meydan okuyordu. Wren şaşkınlıkla bu meydan okumaya karşılık vermek istediğini fark etti.

"Pekâlâ. Ben kimim ki böylesine hevesli seyircileri üzeyim?"
Ayağa kalktı. "Bir saniyeye ihtiyacım var sadece... hazırlanmak için."

Elini bağcıklı kesesine daldırırken sırtını Gevralılara döndü. Bir tutam kumun yetmesi gerekecekti. O zaman bile bu büyüünün riskleri vardı. Bir kere, bu her zaman yaptığı büyülerden değildi. Wren daha önce bu tür bir büyüü hiç çalışmamıştı. Ve tılsımlar bir şey!

yoktan var edemezlerdi. Sadece var olan bir şeyi değiştirebilirler, büyütebilirler veya ortadan kaldırabilirlerdi. Ama Rose'un müziğe yeteneği varsa belki Wren'in de vardı. Sonuçta her ateş festivalini gece yarısına kadar dans ederek geçirirdi. Ritim aksaklığı yüzünden Shen onunla hep dalga geçse de hevesinin bir değeri yok muydu?

Anne babasının yağlıboya tablosunun altında durdu.

Wren, Thea'nın ona bir zamanlar anlattıklarını hatırlayarak, "Bu piyano babama aitti," dedi. "Her sabah kahvaltıdan önce çaldığını anlatırlar. Bazen şarkılarının tatlı notalarıyla kuşları uyandırır mış." Kum tanelerini parmaklarının arasında ovuşturup dünyaya telaşla fısıldadı. *"Topraktan tozlara, yalvarırım kuşkuyla, lütfen parmaklarıma çalacak notalar bağışla."* Kumlar ortadan kaybolurken parmak uçları karıncalandı. Dönüp kararlı bir tavırla piyanoya doğru yürüdü. "Ben ne tür canlılar uyandırabileceğim görelim."

Ansel piyanonun kapağının üstünden sarkarak, "Bize hangi besteyi çalacaksın, çiçeğim?" diye sordu. "Nella Plume'un hayranı olduğunu söylemiştin." Nota kağıdına işaret etti, Wren mürekkep karası lekeleri birbirinden ayırt edemiyordu. "Ama Claude Archer'ın 'Efkârın Uçuşu'nu çalıştığını görüyorum."

"Ah, bu kasvetli günde kim efkârlanmak ister?" Wren piyanonun önüne oturdu. "Kendi bestelerimden birini çalmayı düşünmüştüm."

Ansel kaşlarını kaldırdı. "Ah."

Wren parmaklarını tuşların üstünde esnetti. Önce küçük siyah tuşlara mı yoksa büyük beyazlara mı basması gerekiyordu? Yoksa ikisine aynı anda mı basmalıydı?

"Üstünde çalışıyorum." Tatlı tath gülümsedi. "Lütfen yumuşak davran."

"Elbette."

Tor ona yaklaşırken odanın parke zemini gıcırdadı.

Wren ellerini tuşların üstüne koydu. Nefesini tutup bastırdı, yükselen ahenksiz cınlamayla yüzünü buruşturdu. Parmakları tit-

reşti. Bu seferki uyumlu olan başka bir akor buldular. Ve bir diğeri, ve bir başkası. Wren'in çevik parmakları inci beyazı tuşların üstünde uçuyordu âdeta, öyle hızla hareket ediyorlardı ki Wren yetişmek için kafasını sağa sola sallamak zorunda kalıyordu. Sonuç olarak bir çimenlikte hoplaya zıplaya giden bir tavşanın koşuşturmasını, baharda kanat çırpın bir kelebeğin uçuşunu anımsatan, neşeli ve kesik bir ezgiyle süslenmiş canlı bir beste ortaya çıktı. Wren'in omuzları gevşedi. Omzunun üstünden Tor'a bakarak sırttı.

Tor ondan bir şarkı istemişti, Wren de ona bir şarkı sunuyordu. Ama aniden her şey tersine döndü.

Wren'in parmakları hızlandı, elleri tuşların üstünde öyle hızla kayıyordu ki bulanık görünüyorlardı. Ah, hayır. Kalbi dörtmala atmaya başladı, beste de aynı hızla gitti, notalar ahengini ve uyumunu kaybetti, piyanodan savaş davullarına benzer bir ses yükseldi. Parmakları hâlâ hızlanmaya devam ediyordu. Bestenin sesi daha da yükseldi, piyanonun ahşap çekiçleri her darbeye müthiş bir şiddetle çarpıyordu.

Wren dehşetle parmaklarına bakakaldı.

Büyüsü tutmamaya başlamıştı.

Hâlâ piyanonun kapağından sarmakta olan Ansel başıyla mümkün olabildiğince ritim tutmaya çalışıyordu.

Tor ona öyle yakındı ki Wren onun bastırıldığı kahkahasını duyabiliyordu.

Elske uyanmıştı, fiziksel bir acı çekiyormuşçasına uluyordu.

"NEHİR ÖRÜMCEĞİ!" Wren parmaklarını tuşlardan kurtarıp ayağa fırladı. Taburesi bir patırtıyla devrildi. "İmdat! Biri YARDIM ETSİN!"

Ansel harekete geçti, piyanonun etrafından dolaşp tuşları taradı. "Nerede, çiçeğim? Göster bana, hemen kellesi alınsın!"

Wren piyanoya belli belirsiz işaret etti. "Orada! Altında! Ah, se-kiz bacaklı haydut. *Kocaman!*"

Ansel dizleri üstüne çöküp piyanonun bacaklarını incelemeye koyuldu.

Tor yerinden kımıldamamıştı. "Nehir örümcekleri zararsızdır, Ekselansları."

"Senin için söylemesi kolay," diye haykırdı Wren. "Ben... ben bir keresinde uykuymda bir tanesini yuttum ve... ve... az kalsın boğulacaktım!"

"Patlayan kasırgaları!" diye haykırdı Ansel. "Ne korkunç!"

Wren burnunu çekti. "Hayatımın en korkunç ânıydı."

Tor şüpheli bir tavırla tek kaşını kaldırdı.

Wren onu umursamadı. Elske eteklerini kokluyordu. Kurdu iterek uzaklaştırdı. "Üzgünüm ama ne yazık ki odama çekilmem gerekiyor. Travma yüzünden. Eminim anlıyorsunuzdur."

"Ah hayır, ne yazık," dedi Ansel üzüntüyle. Piyanonun altında diz çökmüş haliyle ona evlenme teklif edecekmiş gibi görünüyordu. Bir kez daha. "Bu kadar çabuk gitmeni görmek hoşuma gitmiyor."

"Seni bırakmak da benim hiç hoşuma gitmiyor." Wren aceleyle reverans yaptı. Odadan koşarak çıkıp gitti, ayakları taştan geçide çarpıyordu. Elske onun peşinden geldi. Kurt, Wren'in bağcıklı kesesini hafifçe ısırp gevşetti. Wren onu kurtarmak için olduğu yerde döndü ama kese kurdun ağzındaydı.

"Tıslayan yosunlar." Wren çömeliş dişlerini takırdattı. "Hadi kızım benim. Geri ver onu, lütfen."

Elske başını iki yana sallayınca Ortha kumları taşlara serpilirdi. Wren emekleyerek kurda yaklaştı, elini keseye doğru savurdu. "Hadi ama, küçük kurtçuk."

Bir gölge üstüne düştü.

Tor dişlerinin arasından bir ısıklık çaldı. "Elske, bırak."

Elske keseyi bıraktı. Wren tam keseyi yerden alacakken kurdun pençesi kesenin üstüne düştü. Bağcık koptu, kumlar her yere saçıldı.

"Hayır, hayır, hayır." Wren kum tanelerini yakalamaya çalışsa da parmaklarının arasından kayıp gittiler, taş zeminde renkleri solup donuk bir sarıya döndü.

Elske aksırdı.

Wren küfretti.

Tor eğilerek, "Nedir bu?" diye sordu.

Wren boş keseyi alıp ayağa kalktı. "Seni ilgilendiren bir şey değil."

Tor kum tanelerini parmaklarında topladı, kaşlarını çattı. "Kum..." Çenesini kaldırarak, "Neden yanınızda kum taşıyorsunuz?" diye sordu.

"Gübre bu," dedi Wren sakince. "Güllerim için. Nasıl bu kadar güzel büyüdüklerini sanıyorsun?"

Tor yavaşça ayağa kalktı. "Ama dün gece de yanınızdaydı. Biz şeydeyken..."

"Tor?" Ansel kapı eşiğinden başını çıkarıp seslendi. "Her şey yolunda mı?"

"Elske biraz huzursuzlanmış gibi görünüyor," dedi Wren, boş keseyi göğsüne bastırdı. "Tam da Tor'a onu yürüyüşe çıkarmasını öneriyordum." Olduğu yerde dönüp telaşla odadan çıkarken omzunun üstünden, "Biraz yağmur bir askere iyi gelir nasıl olsa," diye seslendi.

Rose uyandığında Shen'in kollarındaydı, sırlıslıklamdı. Bir an için her şey hareketsizdi, neredeyse huzurluydu... Sonra olanları hatırladı.

"İndir beni, seni... seni... rezill Seni cadıl Seni rezil cadıl" Shen'in çıplak göğsüne vurdu, kendini kurtarmak için bacaklarıyla havayı tekmeledi.

"Nasıl istersen Prenses." Shen onu bir kez daha havuza attı.

Rose bir şapırtıyla düştü, geriye doğru yüzerken ayakları taşlara sürtündü.

"Bir cadı tarafından kurtarılmaktansa boğulmayı mı yeğlersin gerçekten?"

"Boğulmuyorum," dedi Rose, nefes nefese kalmıştı.

"Eh, artık boğulmuyorsun. Rica ederim."

Rose bir kez daha o cadılardan kurtulma dansını yapmaya koyuldu, tek ayak üstünde sıçrarken kollarını savuruyor, her yere su sıçratıyordu.

Shen burun kemerini ovuşturdu. "Sana şu saçma sapan dansı kimin öğrettiğini bilmiyorum ama seni temin ederim ki bu dansın bir cadıya tek yapacağı şey onu eğlendirmek."

"Görünüşe göre sen gerçek cadılar hakkında her şeyi biliyorsun.

Kendin de onlardan birisin!” Rose dişlerinin arasından konuşmuştu, şiddetle titriyor olduğunu fark etti.

Shen iç çekti. “Büyük bir şok geçirdin. Ve bu suyun içinde yeterince kaldık. Çıkalım.”

“Eğer yalancı ve sinsi bir CADIYLA bir yere gideceğimi düşünüyorsan...”

“Sana hiç yalan söylemedim,” dedi Shen sertçe. Bir duraksamayla, “Ama sinsilik yaptığımı itiraf etmem gerek,” diye ekledi. “Ve evet, ben bir cadıyım. Ama daha önemlisi, *sen de öylesin.*”

“Bunu demeyi kes!”

“Yoksa ne olacak? Bunu gerçeğe mi dönüştüreceğim?” Shen kara kaşlarını kaldırdı. “Beni iyileştirdiğinde hünerini hissetmediğini söyle bana.”

Rose hain parmaklarını kıvrıp yumruk yaptı. Karıncalanma hissi devam ediyordu. Bir kez daha bağırmaya, bunun doğru olmadığına, onlardan biri olmasının *imkânsız* olduğuna yemin etmeye başlayacakmış gibi derin bir nefes aldı. Ama sonra ona çocukluğunda musallat olan korku geri geldi. Rose en kötü kâbuslarında gücün içinde bir cehennem gibi patladığını, kanıyla kemiklerini yakıp geçtiğini görür, çığlıklar içinde uyanıp annesine seslenirdi. Belki de küçük bir parçası içinde bir büyüünün uyuduğunu, uyanıp dikkatli hayatını altüst etmek üzere beklediğinin hep farkındaydı.

“Hayır,” dedi Rose, başını iki yana şiddetle salladı. “Ben bir cadı olamam! Olmayacağım! Cadılar annemle babamı öldürdü. Savaş başlattılar. Onlar Eana’nın başına gelen her kötülüğün sebebi ve gittiklerinde en sonunda barış ve refah olacak ve... ve... ve... ne yapıyorsun?”

Shen suları yararak ona doğru geliyor, hançeri elinde parlıyordu. Rose geri çekilmeye fırsat bulamadan onu omuzlarından yakalayıp kendine çekti.

Shen onun parmaklarını bıçağının kabzasına dolarken Rose haykırdı. Sonra da bıçağın ona doğrultulmamış olduğunu gördü. Bıçağın ucu Shen’e, onun göğsüne bakıyordu. Hançeri tutan ise

Rose'du. Shen'in öbür kolu Rose'un beline dolandı, onu olduğu yere sabitledi.

Kalın siyah kirpiklerinin arasından Rose'a baktı. "Cadıları öldürmeye bu kadar meraklıysan, neden benden başlamıyorsun?"

Rose'un bütün nefesi tek seferde sönüp gitti.

Shen onu kendine çekti, hançerin ucu cildine dokundu. Bir kan damlası göğsünden aşağı süzüldü. "Yap gitsin."

Rose bıçağı düşürmeye çalıştı ama Shen onun elini kendi eline aldı ve sımsıkı tuttu. "Bir cadı eksilse senin için ne fark eder, Prenses? En azından ilkinin kendi ellerinle öldürecek kadar cesur ol."

Rose öyle şiddetle titriyordu ki dişleri takırdıyordu. Shen'in göğsünde bir kan çizgisi süzülüyordu şimdi, bunu görünce içinden haykırmak geliyordu. Büyüsü içinde kabarıp taşacak gibiydi. Bıçak kendi kalbini deliyordu sanki, aynı kan boğazında toplanmıştı.

"Hayırl" diye bağırdı. "Bunu istemiyorum! Bırak beni!"

Shen kollarını indirip ondan uzaklaştı.

Rose tökezleyerek geri çekildi. "Ben, ben bunu asla yapamam..."

"Bir cadıyı öldüremez misin?" Shen'in gülümsemesi o karanlıkta kör ediciydi. "Ben de öyle düşünmüştüm."

Rose bir kez daha bayılacakmış gibi hissetti. Hançeri dikkatle bir kenara bırakıp kaplıcadan çıktı. Pelerinine sarınıp Shen'e baktı. "Seni öldürmeme gerçekten izin verir miydin?"

"Ölmemi isteseydin bunu yapabilirdin," dedi Shen, Rose'un ardından sudan çıktı. Hançeri ucundan tutup sarkıttı. "Bu bıçak dosdoğru kalbime girerdi."

Rose sessiz kaldı. Haydut canını onun ellerine bırakmıştı. Bir bıçak göğsüne bastırırken, onun cadılardan her şeyden çok nefret eden bir Valhart olarak temsil ettiği her şeyi göz ardı etmişti. Rose ellerini ona veya herhangi birine zarar vermek için kullanmaktansa söküp atmayı tercih ederdi. Shen nasıl olduysa bunu ondan daha önce fark etmişti. Prensesi değil, şifacıyı görmüştü.

Bu yeteneğin ona nasıl doğal geldiğini, Shen'i iyileştirirken kendini nasıl iyi hissettiğini düşündü. İçinde korku yoktu, sadece ka-

rarlılık ve mutluluğa çok benzer bir duygu yayan bir parıltı vardı. Geri dönezmezdi artık. Rose, büyüsünün içinde bir işaret fişegi gibi uyandığını hissetmişti ve ne kadar çabalasa da bunu asla unutamayacağını biliyordu.

“Benim gerçekten ölmeyi istemediğini hissettim,” dedi Shen. “Hep haklı olduğum için şanslıyım.” Sonra sırtıttı. “İstemekten söz etmişken, beni iyileştirmeyi *gerçekten* istemiş olmalısın. Büyünün beş dalının herhangi birinde, arzu en önemli kısımdır.”

Rose’un boynuna ani bir sıcaklık yayıldı. Shen için hissettiği bütün kibar düşünceler buhar olup uçmuştu. “Ben nişanlıyım! Şansım varken seni bıçaklamalıydım, seni *küstah*, çekilmez...”

Shen ellerini kaldırdı. “*Beni* istiyorsun demedim. Beni *iyileştirmek* istediğini kastettim.”

“*Düşünmüyordum* bile.” Rose kayalara bıraktığı geceliğini alıp üstündeki kumları silkeledi. “Kanın durmasını istedim sadece. Midedemi kaldırıyordun!”

“Beni bu kadar çabuk iyileştirebildiğine göre içinde çok fazla doğal güç olmalı,” diye devam etti Shen. Kısık bir ısıklık çaldı. “Biraz alıştırmayla neler yapabileceğini hayal et.”

Rose bir kaktüsün gerisine saklanıp geceliğini başının üstünden geçirdi. “İstemez.”

Shen ona cevap vermeyince kaktüsün gerisinden başını uzatıp baktı. Shen giyinmişti bile, atın üstünde oturuyordu. Gerçekten de çok hızlıydı. “Onlardan biri olduğumun hep farkında mıydın?”

“Bir tılsımcı olabileceğini düşündüm. Şey gibi...” Aniden durdu.

“Annem gibi mi?”

Shen bir anlık sessizliğin ardından “Evet,” dedi. “Annen gibi.”

“Kralnefesi ben küçükken beni testten geçirdi,” dedi Rose sessizce. “Defalarca.”

Shen aniden kaşlarını çatı. “*Testten mi geçirdi? Nasıl?*”

Rose’un içinden bir titreme dalgası geçip gitti. Bahçelerde tozun toprağın içinde sürünerek geçirdiği onca saat. Her yeniayda yüzünü çamura bastıran, en ufak bir tepki –büyü tepkisi– göstere-

cek mi diye onu inceleyen Willem Rathborne. Bu işe yaramadığında tombul küçük parmakları arasındaki toprağı avucunda toparlar, küçük kızın tırnakları çatlayınca dek yumruklarını kendi eliyle kapatır, saray muhafızlarıysa bunu görmezden gelirdi. *"Birazdan bitecek, Rose, canım,"* diye mırıldanır, o ağlarken saçlarını okşardı. *"Bu senin olduğu kadar benim de canımı yakıyor."*

Testi her geçtiğinde Willem onun bir gül ekmesine izin verirdi. Geçtiği her sınav için, bir Valhart olduğunu kanıtladığı her gün için bir gül.

"Seninle şimdi hiç olmadığım kadar gururluyum, Rose." Onu kendine çeker, alnından öperdi. Rose gözlerini kapatır ve damarlarında dolaşan kan için, annesi gibi bir tılsımcı olmadığı için Yüce Koruyucu'ya şükrederdi. *"Kalbimin mücevherisin sen."*

On iki yaşma geldiğinde bir gül bahçesi vardı artık. Willem Rathborne bir daha onun yüzünü toprağa bastırmamıştı.

"Rose?" diye seslendi Shen. "Seni nasıl testten geçirdi?"

"Baştan aşağı." Rose pelerinini bağlayıp kaktüsün gerisinden çıkageldi. "Tek bilmen gereken bu."

Shen sessizliğe büründü. Tedirgin olmuştu. "Ya onun büyüsünü miras almış olsaydın? O zaman ne yapardı?"

"Bunun ne önemi var?" diye sordu Rose, doğrusu bunun cevabını o da bilmiyordu. Bunu hayal edemeyecek kadar korku doluydu hep.

"O senin koruyucun. Sana nasıl davrandığı önemli."

"Bazen korkusu onu esir alıyor. Onu elinde olmadan değiştiriyor," dedi Rose korumacı bir tavırla. Son birkaç ayda Willem'in ne kadar kafası karışık olduğunu düşündü. Hep omzunun üstünden bakıyor, kendi gölgesinden bile korkuyordu. Bir şey onu içten içe eritip tüketiyordu ve bunu durdurabilmek için Rose'un yapabileceği hiçbir şey yoktu.

Shen "Öğrendiğinde ne yapacak?" diye sorarak düşüncelerini dağıttı, onu tekrar vadiye çekti. "Sana da mı ihanet edecek?"

Rose içinde büyüyen bu yeni korku kıvılcımını yutmaya çalıştı. "Beni geri götürdüğünde öğreneceğiz sanırım."

Shen doğmakta olan güneşe baktı. "Gitmeliyiz."

Rose başını kaldırıp ona baktı. "Sen en çok korkmam gereken şeysin."

"En çok korktuğun şey sensin." Shen'in yüz ifadesi yumuşadı. "O kadar korkunç musun gerçekten?"

Solgun ay ışığının altında her şey değişmiş gibiydi. Ama Eana, kutlu Eana, hâlâ aynıydı. "Ben Prenses Rose Valhart'ım, Eana tahtının varisiyim," dedi, daha çok kendi kendine konuşuyormuş gibiydi. Çölde veya kendi içinde olup bitenler ne olursa olsun bu değişmeyecekti.

Shen ona elini uzattı. "Ya bundan fazlasıysan?"

Rose sessizliğe gömüldü. Hayatı boyunca bir prenses, Kraliçe olması için yetiştirilen bir yetim olmuştu. İyi kalpli, zarif ve uysal, evlenip krallığıyla müttefiklerini güçlendirecek veliahtlar doğuracak biri. Bundan daha fazlası olabileceğini... kimsenin ondan daha fazlası olmasını isteyeceğini hiç düşünmemişti.

Sonsuza uzayıp gidecekmiş gibi duran bir sessizlik oldu. Rose sanki üstünde geleceğinin haritasını görebilecekmiş gibi Shen'in eline bakıyordu. Anadawn'ın geride bıraktıkları yolda eriyip gitmesini, Willem'in odasını endişeyle arşınlamasını düşündü.

Parmaklarını Shen'in bacağına bastırıp cildini diktiği ânı düşündü. Pürüzsüz. Nefes almak kadar kolaydı. Bu ona iğrenç veya kötü gelmemişti. Verdiği his, eh... büyüleyiciydi. Böyle olmaması gerektiğini bilmesine karşın, küçük bir parçası bu hissin keyfini çıkarmıştı.

Rose, Shen'in elini tuttu. "Ya bulduklarım hoşuma gitmezse?"

"Ya giderse, Prenses?"

Rose gözlerini sımsıkı kapattı. Bundan daha da çok korkuyordu.

At sürerlerken Shen sessizdi, düşünceli gözleri buğuluydu. Rose ellerini çevirip duruyor, bir işaret, hayatının başlamasını beklerken kulesinde geçirdiği yıllar boyunca gözden kaçırmış olabileceği bir alamet arıyordu. Sanki bir yabancıнын elleri gibiydiler.

Cadı, cadı, cadı.

Bu kelime zihninde oradan oraya dolaşıyordu.

Anneni öldüren şeysin sen.

Babanı öldüren şeysin sen.

Gün ağarıp güneş ufukta kendini gösterirken toprak örtüsü de değişmeye başladı. Kum tepeleri en sonunda düzleşti, kumlar dalgalanmayı bıraktı, Kasırga'nın toynakları toprağı dövdü. Uzaklarda, çölün bir ucunda muazzam bir ağaç göğe yükseliyordu. Rose'un hayatı boyunca gördüğü en büyük ağaçtı bu, yumrulu ve eğri büğ-rü dalları mümkün olabildiğince yer kaplamak istiyormuşçasına her yöne doğru uzanıyordu. Rüzgârda sallanırken ağaçtan bir gıcır-tı yükseldi, uzaklarda bir rüzgâr ağacın yapraklarını titreştirdi. Tüm çölü baştan aşağı gözlüyormuş gibiydi.

Onları gözlüyordu sanki.

Ensesindeki tüyler ürperdi. Nerede olduklarını veya ne zaman-dır yolculuk yaptıklarını bilmiyordu ama o ağaca veya ötesinde yükselen tuhaf gölgelere daha fazla yaklaşmak istemediğinden emindi.

"Beni cadılara götürüyorsun." Rose'un içinde eski, tanıdık bir korku uyandı. Ulu ağacın karanlık bir ormanlığın girişini işaret-lediğini görebilecek kadar yaklaşmışlardı. Rose cadıların gölgeler-de gizlendiklerini, onu beklediklerini neredeyse hissedebiliyordu. "Oradaki ormanlıktalar, değil mi?"

Shen boğazını temizledi. "Orası Ağlayan Orman, Prenses. Ora-da bulabileceğimiz canlı cadılar yok."

Rose rahatlayarak nefesini bıraktı.

"Seninle tanışmak isteyenler, ölü olanlar."

Berbat piyano resitalinden saatler sonra Wren, Chapman'a haber yollayıp akşam saatlerini Eana'ya en uzun süre hükmeden kral olan Thormund Valhar'tın ilham verici hayatını okuyarak geçireceğini bildirdi. Kütüphanede bir başına bırakılınca pelerinini giydi ve bir yan kapıdan avluya çıktı. Eshlinn düzlüklerinde şimşekler çakıyor, yağmur bardaktan boşanırcasına yağıyordu. Gökyüzü yıldızsızdı, ay bir buhut kümesinin ardına gizlenmişti. Ara ara çakan şimşekler ve gökyüzünde daireler çizen gümüşü göğüslü tek bir yıldız tepeli kuş dışında, sarayın bahçeleri tamamen karanlığa gömülmüştü.

Wren parmaklarını gül çalılıklarının altındaki toprağa daldırdı ama toprak sırlıslıklamdı ve topaklanmıştı. Çiçeklere dönüp güllerin yapraklarını elleriyle kopardı, onları aceleyle bağcıklı kesesine tıktırdı. Yağmur burnunun ucundan süzülüyor ve dikenler parmaklarına batıyordu fakat Wren bunu umursamıyordu. Güller cadıların ayak izlerini, alın terini, şarkılarını ve göz yaşlarını barındıran Orthakumu kadar kuvvetli değildi ama toprak yine de topraktı ve tılsımları için buna ihtiyaç duyan Wren seçici davranamıyordu. Bu çiçekler Eana topraklarında kök salmışlardı, o yüzden şimdilik bu yapraklarla idare etmesi gerekiyordu.

Kırmızı güllerin yapraklarını kopardıktan sonra sarı çalılıklara

döndü. Onlar daha yüksekti, Anadawn'dan kaçıp gitmeye çalışıyorlarmış gibi göğe doğru uzanıyorlardı. Wren parmak uçlarında yükseldi, bir avuç yaprak almak için uzandı...

Bir el bileğinin üstüne kapandı.

Wren donakaldı.

"Ne yapıyorsun?" Bir şimşegin parıltısı, ona fazlaca yakın duran Rathborne'un yüzünü aydınlattı. Gözlerini kısmıştı, çatık kaşları yüz hatlarını keskinleştiriyordu.

Korku Wren'in boğazına doldu sanki. Yıllar boyunca Kralnefesine bu kadar yakın olmanın nasıl bir şey olacağını hayal etmeye çalışmış ama bunu aklında hiç böyle resmetmemişti. Yalnız başıydı, karanlık bir şimşek fırtınasının içinde silahsızdı.

Rathborne onun bileğini daha da sıkı tutarak kemiklerini hafifçe sıktı. Wren dehşetle nefesini bırakıp duygularına hâkim olmaya çalıştı ama paniğe kapılmıştı. Gül yaprakları avucunda titreşiyor, ani bir telaş dalgası sihrini boğuyordu. "Rose, canım. Dilini mi yuttun?"

"Parfüm," dedi Wren usulca. "Ben... yeni bir esans yapıyorum."

"Gece vakti burada dolaşman konusunda neler düşündüğümü biliyorsun." Rathborne elini bıraktı. "Prensini seni meşgul etmiyor mu?"

"Ben... evet. Elbette." Wren, yapraklar ona ihanet edemedi onları bıraktı ve elini göğsüne bastırdı. Rathborne'un dokunuşu, yakınlığı onu yaralamış gibiydi. Nefret bulutunun içinde körlemesine aranıp doğru ses tonunu, saygılı ve hürmetkâr bir ifadeyi bulmaya çalıştı. "Ama işin doğrusu, Prens Ansel ve ben birbirimizi daha yeni yeni tanıyoruz. Ben... biz... demek istediğim, prensle ben düşünüyorduk da, düğünü birkaç ay ertelemek iyi bir fikir olabilir..." *Ben de tacıma ve bununla birlikte, kendi kararlarımı verebilme özgürlüğüne kavuşabilirim.* "... böylece beraberce daha çok zaman geçirebiliriz," diye yalan söyledi.

Rathborne, Wren'e bakakaldı. "Prens Ansel'in Anadawn'a erken gelişini *tam da bu nedenle* ayarladım," dedi alçak sesle. "Baş başa

daha çok zaman geçirme dileğini yerine getirme zahmetine katlandı.”

“Ama...”

“Rose, canım. Nankörlük ediyorsun.”

Wren kaşlarını çatı. “Sadece düşünüyordum da...”

“Düşünme, Rose.” Rathborne, Wren’in başına hafif hafif vurdu ve elini yüzünün bir yanında gezdirdi, parmakları çenesine çok hafifçe bastırdı. Wren ağzını açıp onun parmaklarını ısırp koparmak istedi. “Sana yüz kez söyledim, çok düşündüğünde endişeye kapılıyorsun. Kendini hasta edeceksin.”

Wren dişlerinin arasından nefesini bırakıp şansını bir kez daha denedi. “Taç giyme törenime kadar beklersek her şeyin çok daha net olacağını düşünüyorum sadece. Bir karara varabilirim...”

“Başını mı çarptın sen?” diye sordu Rathborne aniden.

Wren gözlerini kırıştırdı. “Anlamadım?”

Rathborne’un gözleri parladı, sesi tehlikeli bir havaya büründü. “Burada kararları kimin verdiğini unutmuş gibisin, Rose. Bu ittifakı kurmak için çok çalıştım ben, sen akılsızca bir hevesle iptal edesin diye değil.”

Wren’in öfkesi alevlenip içinde büyüyen paniği boğdu. “Eh, belki bu ittifakı da bir daha düşünmemiz gerekiyor,” dedi cesurca.

“Sadece bir aptal, Kral Alarik’le yaptığı bir anlaşmadan döner,” diye hırladı Rathborne. “O zaman cadı sorunumuz hakkında ne yapacağız? Onların bu ülkenin sırtında açılmış bir yara gibi yayılmalarına izin mi vereceğiz? Onlar bize bir kez daha savaş açincaya dek toplaşıp büyümelerine izin mi vereceğiz? Onların asil krallığımıza çöküp her şeyi yakıp yıkmalarını mı istiyorsun?” Başını tiksintiyle iki yana sallayıp onun yerine cevap verdi. “Hayır, tabii ki istemiyorsun.”

Wren tırnaklarını avucuna gömüp sesini sakinleştirmeye çalıştı. “Neden bu kadar aceleci davranmamız gerektiğini anlamıyorum sadece.”

“Bu topraklarda cadılar var olduğu sürece, her an saldırıya geçebilirler.” Rathborne bir parmağını onu uyarırcasına havaya kaldırdı.

“Her an sorun çıkabilir, Rose. Bunu herkesten iyi bilmen gerekir. O yüzden duvağını tak, beyaz elbiseni giy ve Kral Alarik’in işini yapmasına izin ver. Gevra ordusu kadar vahşi ve sağlam bir ordu daha yoktur. Eana’ya en sonunda barışın hâkim olması çok sürmeyecek.”

Rathborne’un planı gözlerinin önünde iyice netleşirken Wren bir öfke fırtınasına kapıldı. İki kıtada da pay sahibi olmanın karşılığında, Alarik Felsing ordusunu cadıların üstüne salacaktı. Wren bir an için Kralnefesini oracıkta, o gül bahçesinde boğazlamayı düşündü. Ama etrafları muhafızlarla çevriliydi ve o anda öfkeye kapılmışken bile, bu durumla ve onunla başa çıkmanın daha iyi bir yolu olduğunu biliyordu. Willem Rathborne’un ikna edilemeyecek biri olduğu açıktı. Bunu yapmaya çalışarak nefesini boşa harcamak veya özenle koruduğu sakin havasını bozmak akıllıca olmazdı.

“Seni mihraba bizzat taşımam gerekse bile bu düğün yapılacaktır.” Ona öyle yaklaştı ki Wren nefesinin ekşi kokusunu duyabiliyordu. “Anlaşıldı mı?”

Wren başını sessizce yukarı aşağı sallayarak onayladı.

Rathborne sessizce cıkladı. “Bugün neyin var bilmiyorum. Seni bu kadar geçimsiz biri olarsın diye büyütmedim. Hem Prens Ansel’in seni burada güllerini paramparça ettiğini görse delirdiğini düşüneneğini söylemeye bile gerek yok. İyi şöhretin ne kadar önemli olduğunu sana hatırlatmam gerekmiyor. Bu şöhretini on sekiz yıl boyunca birlikte büyüttük biz.” Willem’in “birlikte” sözcüğünü nasıl vurguladığı Wren’in dikkatinden kaçmadı. Willem yana çekilip Wren’i bir köpek gibi başından savdı. “Seni bir daha böyle yakalamayayım. Seni o kulene kapatmayı hiç istemem...”

Karanlığa karışıp gözden kayboldu, tehdidinin fısıltısı havada asılı kaldı.

Wren gül bahçesinden aceleyle çıkarken bağcıklı kesesini sımsıkı tuttu. Omzunun üstünden geriye bakmaya cesaret edemiyordu. Yalnızca odasına güvenle geri dönüp sırlı elbisesini çıkardığında ve korsesinin bağlarını gevşettiğinde rahatlayarak nefesini verebildi.

Tacına giden yol çok daha tehlikeli bir hâl almıştı. Wren'in, kafayı onunla evlenmekle bozmuş sersem bir prensle başa çıkması gerekiyordu. Ama Ansel yanında cadıların kökünü kazıyacak kanlı bir ittifak da getiriyordu. Wren bunun olmasına izin veremezdi, vermeyecekti.

Önünde tek bir yol kalmıştı artık. Willem Rathborne düğünün yapılmasında ve bu düğünün yanında gelecek tüm o vahşette ısrarcıydı, o yüzden Wren'in, onun Rose'un hayatının üstündeki etkisini en kısa sürede ortadan kaldırmaktan başka çaresi yoktu. Wren tuvalet masasının başına geçip saçlarını fırçaladı, yeşil gözleri alev alev yanıyordu. Bir cinayet planlama zamanıydı...

Devasa ağaca yaklaştıkça hava serinliyordu. Güneş gökte yükselse bile hava sıcaklığı düşmeyi sürdürüyordu. Rose pelerinine sarınıp titredi, korkusu merakına karışıyordu. Daha fazlasını öğrenmeye can atarak boynunu yana büktü.

Shen'in bildiklerini bilmeye. Kim olduğu, ne olduğu hakkında daha çok şey öğrenmeye. Onun yanında kalmak, gerçeği öğrenmenin tek yoluydu.

"Bu Ana Ağaç'tır." Shen sessiz bir saygıyla konuşuyordu şimdi. "Eana'nın son gerçek cadı kraliçesi Ortha Starcrest'in mezarı buradadır."

Rose kaşlarını çatı, bu ismi anımsayabilmek için zihninin arşivlerini taradı. "Ortha... Starcrest? Yıldız tepeli kuşlar gibi mi? Onu hiç duymadım. Veya cadı kraliçeleri. Nereden hükmediyordu, o ağaçtan mı?"

Shen ona şaşkınlıkla bakakaldı. "*Tıslayan yosunlar*. Kendi tarihini bilmiyor musun gerçekten de?"

Rose ona boş boş baktı.

"Bu ülke, senin şu kıymetli Koruyucu'n buraya ayak basmadan çok önce cadılara aitti. O cadılara gıpta ettiği kadar korkan tehlike-

li, kıskanç bir adamdan başka bir şey değildi. Bu yüzden kraliçelerini tahtından indirdi ve krallığı onlara karşı kıskırttı.”

“Saçmalama. Cadıların krallığı falan yoktu. Onlar vahşi yaratıklardı, bir ülkeden diğerine dolaşıp durur, ormanlarla dağlarda gizlenirlerdi ve...”

“Anadawn Sarayı cadılar tarafından yapılmıştı,” diye araya girdi Shen. “Eski cadı kraliçelerle krallar Eana’yı oluşturdu. Valhart soyuları bin yıldan uzun süredir onların omuzlarında yükseliyor, hatıralarını ezip geçiyor, toprağa gömüyorlar.” Sözleri sert, keskindi. “Bu ülkeyi başka nasıl sahiplenebilirlerdi ki?”

Rose buna cevap vermedi ama zihni karmakarışık. Cadı kraliçelerle krallar fikri daha dün ona deli saçması gelirdi ama şimdi, Anadawn kütüphanesinde geçirdiği bunca saate karşın daha öğrenmesi gereken çok şey olduğunu düşünmeye başlıyordu. Sadece ülkesi değil, kendisi hakkında da.

Ana Ağaç’ın yanından geçerlerken Shen başını eğdi. Rose geceliği içinde titredi, emanet pelerinini sıkıca omuzlarına çekti. Özlemle Dalgalı Kumlar’a baktı. Çöl onu bir zamanlar korkutmuş olabilirdi ama en azından geride ne bıraktığını biliyordu.

Usulca ışıldayan bir tohum, Ana Ağaç’tan düşüp süzülerek pelerininin kenarına indi. Bunu bir diğeri izledi, sonra tohumlar Rose’un etrafında parıldayan yağmur damlaları gibi yığılmaya başladı.

Gözcü ağacın ötesinde orman karanlık bir ağız gibi açılıyordu. Ağaçlar etraflarını sımsıkı sarmıştı, eğri büğrü dallar birbiri etrafına öyle dolanmıştı ki onları birbirlerinden ayırt etmek imkânsızdı. Her daldan yosunlar sarkıyor, toprak kokulu esintide savruluyorlardı. Sarmaşıklar öyle uzamıştı ki uçları yerleri süpürüyordu, ağaç gövdeleri sanki öne eğiliyormuşçasına bükülmüştü.

“Daha ileri gitmek istemiyorum,” dedi Rose. “Fikrimi değiştirdim.”

“Geri dönmek yok artık,” dedi Shen, Kasırğa’yı dürterek yürüt-

tü. "Burada gerçekten olup bitenleri, Yüce Koruyucu'nun yaptıklarını göreceksin."

Ağaçların arasından geçerlerken Rose sarmaşıkları kenara itmek zorunda kaldı. Uzanıp yüzünü okşuyorlardı, yosunlar sanki derisinin altında bir şey arıyormuşçasına kollarında geziniyordu. Gerilerinde rüzgâr ormanı dolaşıyor, havayı bir ağlama sesi dolduruyordu.

Rose başını hızla döndürdü. "O ses nereden geliyor? Bu şeyler de ne?" Pelerinine düşen ısıtılı tohumlara baktı. Birini silkelemek için elini uzattığında zihnine bir hayal doldu.

Yanakları çillerle kaplı, kızıl saçlı genç bir kadın darmadağın olmuş bir cesedin üstüne eğilmişti. Etrafı yüzlerce bedenle kaplıydı, erkekler ve kadınlar, ateş ve dumana boğulmuş bir savaş alanında yaralanmışlardı, haykırıyorlardı. Cadılar ölürken çığlık çığlıydılar. Bazıları hareketsiz yatıyordu. Genç kadın çenesini hızla kaldırdı, parıldayan gözleri Rose'u buldu.

"Lütfen," diye yalvardı. "Hepsini kurtaramam."

Gümüş bir ok havada süzülüp kadının kalbini delip geçti. Düşerken göğsünden kan fışkırıyordu, bakışları hâlâ Rose'un sütündeydi.

Gördüğü hayal dağılırken Rose nefesini tuttu. "O kadın! Onu sen de gördün mü?"

Shen, Rose'un ötesinde bir yere, etraflarında savrulup duran ağaçlara işaret etti. "Ağlayan Orman bir mezarlıktır, Prenses. Ana Ağaç, Ortha Starcrest'in bin yıl önce Valhartlar tarafından katledildiği yeri işaret ediyor. Burada pek çok cadı, Koruyucu ve ordusu tarafından öldürüldü." Bir elini uzattı, yosunla kaplı bir sarmaşık parmaklarının arasında dolaştı. "O savaşta ölenlerin ruhları hâlâ bu ormanda dolaşıyor. Son hatıraları Ana Ağaç'ta yaşıyor, yakınlar da bir cadı olduğunu hissettiklerinde de dışarı süzülüyor. Öykülerini anlatmak için." Bakışları Rose'un pelerininin üstünde gezindi. "Pek çoğu sana ulaşmak istiyormuş gibi görünüyor."

Rose başını geriye attı. Işıldayan yüzlerce tohum, kasvetli or-

manı ateşböcekleri gibi aydınlatıyordu. Gerisinde süzülüyorlardı, rüzgâr giderek şiddetleniyordu.

“*Büyücülük.*” Çok eski ve şiddetli bir dehşet hissi onu sararken Rose pelerinine sarnarak titredi. “Hayır, Shen. *Hayır.* Bugün yeterince şey gördüm. Canlı ya da ölü cadılar tarafından saldırıya uğramayı reddediyorum.” Gözlerini sımsıkı kapattı, onlara bakmazsa ortadan kaybolacaklarını umuyordu. “Onları durdur. Durmalarını söyle!”

“Yapamam, Prenses.”

“O zaman ben de kaçayım!” Rose kendini Kasırga’nın sırtından aşağı atıp bileklerine kadar çamura battı. Toparlanırken küfretti, sonra omuzlarını hızla geri çekti. Korku bu ölü cadıları tahrik edermişti sadece. Korktuğunu göstermemeliydi. “Önemi yok. Biraz çamur beni rahatsız etmez.”

Shen atının üstünde onu izliyordu. “Sanırım buna pişman olacaksın.”

“Şşş.” Rose hızla dönüp bir çıkış yolu bulmaya çalıştı.

Tohumlar her yönden ona doğru uçuyordu şimdi. Rose geri giderken bir sarmaşık ayak bileğine dolanıp onu olduğu yere sabitledi.

Rose ormana doğru, “Bırak beni!” diye bağırdı. “Benden uzak dur!”

Bir tohum yanağına sürtündü ve yaşlı bir kadın Rose’un zihnine daldı. Yüzü kırışıklarla doluydu. Yanıp kül olmuş bir arazide yalınayak yürürken boğuk bir sesle, “Asla ortadan kaybolmayacağız!” diye bağırdı. Yeşil ve altın rengine kuşanmış bir Valhart askeri kılıcını çekip ona saldırdı. Yaşlı kadın gür bir çığlık koparıp elini ona doğru savurdu ve askeri tam göğsünden vuran bir rüzgâr yolladı. Asker geriye doğru uçtu, kılıcı elinden fırlayıp gitti. Yaşlı kadın kılıcı yakalayıp askerin boynuna geçirdi. Bunu yaparken on iki gümüş ok bedenine saplandı. Kadın Rose’a döndü, dizleri üstüne yıkılırken gülümseyen ağzından kan boşanıyordu. “Eana’nın nehirleri düşmanlarımızın kanıyla kıpkırmızı kesilecek.” Bir ok daha saplanınca

yaşlı kadın yanına devrildi. Toprağa düştü, gözlerindeki ışık söndü.
"Bugün değil. Ama bir gün."

Gülümseyerek can verdi.

Rose haykırarak hayalden uyandı.

"Şu şeyleri üstümden al! Onları durdur!"

"Bu senin tarihin, Prenses. Bu ülkede işler değişmezse gelecek de böyle olacak."

"İstediğim bu değil" Rose çamurun içinde diz çöktü, bileğine dolanan sarmaşığı koparmaya çalıştı. Bir diğeri sol koluna sımsıkı dolandı. "Hayır, lütfen!"

Havada yüzen bir tohumu eliyle savurup savmaya çalıştı ama ona dokunurken yeni bir hayal onu sardı.

Bu kez bir oğlan çocuğuydu. En fazla on yaşındaydı, altın rengi kıvrıkcık saçları ve çarpık dişleri vardı. Rose'a uzandı, bir asker midesini bir mızrakla deşerken yalvaran gözlerle ona bakıyordu. Dudaklarında aynı kelimeyle can verdi. *Lütfen*.

Rose hayalden çıkarken ürperdi. "O sadece bir çocuktul" Bir diğer sarmaşık sağ koluna dolanırken midesi kalktı, kusmuğu boğazına kadar yükseldi. "Ve onu öldürdüler. Kolları bile kıpırdamadan!"

"Evet, Prenses. Senin yüce ve asil Koruyucu'n bizim çocuklarımızı da katletti."

Orman uğulduyordu şimdi. Tohumlar birbiri ardından onu bulup son anlarını zihnine zorla aktarırken Rose onu saran sarmaşıklara yaslandı. Her yaştan, her yeteneğin erbabı erkekler, kadınlar ve çocuklar merhametsiz bir orduya karşı dayanıyor, ayakları dibinde ölüyorlardı.

Çok geçmeden Rose'un hükmedeceği ordu.

Orman onun kim olduğunu, neyi temsil ettiğini biliyordu.

Saatler gibi gelen bir zamanın ardından son tohum onu en sonunda terk etti. Rüzgâr hafiflemiş, boğuk bir esinti hâlini almıştı. Sarmaşıklar yerde sürünerek gözden kayboldu ve Rose çamurun içinde yan döndü, boşluğa bakıyordu.

"Rose?" dedi Shen gergin bir sesle. Atından inip ona doğru yü-

rüdü, adımları cıvık çamurun üstünde hafıftı. “Özür dilerim. Bilmiyordum bu kadar...”

“Çok olacaklarını,” dedi Rose ifadesiz bir sesle. “Hiç bu kadar çok sayıda olduklarını bilmiyordum.”

Shen bir şey söylemedi ama yere çöküp dizini uzattığında Rose onu geri çevirmedi. Ata bindiğinde yüzünde şaşkın bir ifadeyle oturdu. Shen, Kasırga’yı tırısı kaldırdı ve sık ağaçlarla dolu ormanlıkta ilerlediler. Ağaçlar onları düşüncelerine terk etti ve uzunca bir süre ikisi de sessiz kaldı.

Dalların arasından ışık süzölmeye ve Ağlayan Öрман’a bir sis yayılmaya başlarken Shen bir kez daha söz aldı.

“On sekiz yıl önce Rathborne’un ordusu Lillith’in Savaşı’nı kazanmak üzereyken bu orman türümüzün son üyelerini kurtardı. Cadılar geri çekilip ağaçların arasında gizlendi. Onlardan yüzyıllar önce, ta Koruyucu’nun Savaşı’nda öldürölenlerin ruhları, hâlâ hayatta olanları kurtardı. Hiçbir Anadawn askeri, onları ele geçirmek için buradan geçecek kadar cesur olamadı.” Keyifsiz keyifsiz güldü. “Kendini tüm ordundan daha cesur sayabilirsin, Prenses.”

“Daha bebektim, Shen. Bilmiyordum.”

“Ama biliyorsun. Senin tahtının vasisi olan Willem Rathborne, cadıların kendi yarattıkları topraklarda artık hoş karşılanmayacaklarını açıkça belirtti. Eana Krallığı’nın içinde kendimizi gösterme cüretini gösterirsek başımıza neler geleceğini açıkça belirtti. Hapis, sonra da ölüm.” Shen çenesini sıktı. “Bu hatıralar, istediğini iddia ettiğin geleceğin nasıl görüneceğini gösteriyor. Bunu hâlâ istiyor musun, Prenses? Burada tüm gördüklerinden sonra?”

Tüm o cadıların hayatlarının son anları Rose’un aklında yüzüyordu hâlâ. Sessiz dudaklardan dökölen son sözlerin, yüzlerin ve korkuların deniziydi. Rose bunları asla unutamayacağını biliyordu. Bir tanesini bile.

“Sadece Eana için en iyisini istedim,” dedi sessizce.

“Sahiplendiğin Eana hakkında öğreneceğin çok şey var.”

“Belki de haklısın,” dedi ona Rose.

Sis yoğunlaştı, ağaçların ötesindeki dünyayı gizledi. Sarmaşıklar sanki onu geri çekmek istiyormuşçasına yanaklarını okşadı, saçlarına dolandı. Rüzgâr ağlıyordu. Tohumlar yeniden onun peşinde havada süzülüyordu, titreşen ışıkları yoğun siste ısıldıyordu. Rose gözlerini sımsıkı kapattı. Sinirleri yıpranmıştı, aklı karmakarışık. Bu lanetli yerden çıkmaya ve kendine bir an ayırmaya ihtiyacı vardı. Düşünmeye. *Nefes almaya.*

Hızla açtığı gözleri alev alev parlıyordu. Boğuk bir sesle, “Benden ne istediğini biliyorum,” dedi. “Benden bunu itiraf etmemi istiyorsun.” Fısıltılarını kulaklarında işitebiliyor, kolunu çektişdiklerini hissedebiliyordu. “İYİ! Ben bir cadıyım.” Sesi titredi. “Ben bir cadıyım.”

Rüzgâr durdu, her şey sustu.

Sis aralandı, ormanın diğer ucu ortaya çıktı. Buranın ötesinde, yabani çimenle dolu bir arazinin öbür yanında bir bıçağın ucu kadar sivri bir uçurum uzanıyordu.

Yola devam ederlerken Rose, sonsuz gri gökyüzünden başka bir şey göremiyordu. Rüzgârda denizin tuzlu ve keskin tadını aldı. Çok aşağısında bir yerlerde dalgalar kıyıya vurdu. Uçurumun kenarında bir martı dosdoğru gözlerinin içine baktı, sonra da bir çığlık koparıp gözden kayboldu.

Rose omzunun üstünden Shen’e baktı, sesi ürkek bir fısıltıdan ibareti. “Beni neden dünyanın bir ucuna getirdin?”

Shen gözlerini uçurumlardan ayırmıyordu. “Ortha’ya hoş geldin, Prenses. Cadıların evine.”

Düzenleme
Ny.ozlem

Gül bahçesinde Rathborne'la karşılaştığı günün ardından, Wren'in Rose'un en yakın arkadaşından kaçınma teşebbüsleri ağır ağır son buldu. Yemek odasında Chapman'la birlikte akşam yemeği yemiş, fırında pişmiş dana eti, ballı havuç ve fırın patatesi mideye indirdikten sonra kütüphaneye yönelmişti. Orada akşam çalışmaları bahanesiyle kalarak Kralnefesi cinayetini planlamaya başlamıştı. Meraklı gözler ve kulaklarla dolu bu yerde, Wren'in temiz bir cinayet işlemesi gerekiyordu, çabuk ve peşine düşülemez bir şekilde. Araştırmalarının onu zehre yöneltmesi uzun sürmedi.

Celeste onu bir koltuğa kurulmuş, tarihi bir parşömen yığınının gömülmüş bir hâlde buldu.

Kütüphaneye dalarken, "Yakaladım senil" diye şakıdı. Wren çenesini hızla kaldırdı, kalbi göğsünde aniden küt küt atmaya başladı. Rose'un en iyi arkadaşı, hafızasındaki tarife uyuyordu; uzun boylu ve sıskaydı, koyu esmer teni ve her adımında olduğu yerde biraz seken siyah, kıvrık saçları vardı. Elmacık kemikleri çıkık, gözleri koyu kahverengiydi, kıvrık dudakları ona sırtıyordu.

Wren gizlice okuduğu, zehirli bitkilere dair broşürü koltuğun yanından aşağı tıktırırken Celeste onun kucağından bir kitap aldı. Eana'nın ticaret kanunlarına dair, beyin uyuşturan bir kitaptı bu.

Celeste kitabı bir ucundan tutup havaya kaldırdı. "Son zamanlarda tüm bu taç giyme merasimini çok ciddiye alıyorsun," dedi, burnunu kırıştırdı. "Sana kaç kez söyledim Rose, *gerçekten* iyi bir kraliçe kendini salmayı bilir."

Wren kitabı geri alarak içindeki saçmalıkları umursuyormuş gibi yaptı. "Taç kafama oturana dek bekleyemez miyim?"

Celeste ona dil çıkardı. "En iyi arkadaşımı geri istiyorum. Pijama partilerimizi özledim."

"Chapman aklımda hiçbir şey tutamadığımı düşünüyor. Ona bir mesaj vermeye çalışıyorum."

Celeste, Wren'in koltuğunun koluna tünedi. "Chapman'ın ne düşündüğü ne zamandan beri senin umurunda?" Ona öyle yakındı ki, Wren sürdüğü parfümün yasemin kokusunu alabiliyordu. "Benim düşüncelerim senin için çok daha önemli olmalı ve dürüst olmak gerekirse, benden kaçtığına *inanamıyorum!*"

Wren yüzünü buruşturdu. "Başım çok ağrıyordu. Chapman söylemedi mi sana?"

"Ah, evet, bana en iyi arkadaşını göremeyecek kadar hâlsiz olduğunu söyledi ama yeni *sevgilinle* buluşacak kadar hasta değilmişsin." Celeste dramatik bir tavırla koltuğun tepesine yayıldı. "Bunun da taç giyme töreniyle ilgili önemli bir mesele olduğunu söyleme bana. Pabucum dama atılmış gibi hissediyorum."

"Saçmalamal" Wren ayağa kalkıp kitap yığınına yerine yerleştirerek oyalandı. "Ansel'i de ekmeye çalıştım ama bana o kadar... *bağlı* ki."

"Eh, fikrin değişmiş sanki. İlk buluşmandan sonra onun uzun, gevşek saçları ve *şairane* kalbinden bahsedip duruyordun. Onun için bir pasta bile yaptırдын." Celeste'in kahkahası etraflarında çınlarken Wren biraz gevşedi. Rose'un en yakın arkadaşı onun için hoş bir değişim olmuştu. Sürekli olarak onun tarafından enselenme korkusuyla yaşamak zorunda olması talihsizlikti.

Wren hatasını ustalıkla örterek, "Eh, Ansel'den *hoşlanıyorum*

elbette," dedi. "Ama sanırım aşk, güzel saçlar ve hoş sözlerden fazlası."

Celeste ustalıkla kesilmiş kaşlarından birini kaldırdı. "Bunca yılın ardından, beni *en sonunda* dinlemeye başlaman güzel."

Wren neşeyle güldü. "Sadece nadiren."

Celeste ayağa kalktı. "Güzel saçlar ve hoş sözlerden bahsetmişken, sana Archer Morwell'le yaptığım kaçamakları anlatmalıyım. Biliyorsun, demircinin oğlu? Şu *omuzları* olan. Değirmenin orada onunla buluşuyorum."

Wren kendini yelpazeleyerek, "*Gerçekten* omuzları mı var yani? Burnu da var deme bana."

"Ağzı da *çok güzel*." Celeste kaşlarını yukarı aşağı oynatınca Wren bir kahkaha daha attı. Shen bu dünyadaki en yakın arkadaşydı ama onunla bu tür bir sohbete teşebbüs ettiği anda kusmaya başlardı herhalde. Belki de şimdiye dek böyle bir dostluktan mahrum kalmıştı.

"Dehşet verici tüm detayları anlat bana," dedi Wren hevesle. "Dedikodusuzluktan dilim damağım kurudu."

Celeste, Wren'in koluna girdi. "Mutfağa giderken anlatırım. Cam seni soruyor."

Mutfağa indiklerinde Wren, Rose'un yaptırdığı Gevra usulü buz pastasına sessiz bir şaşkınlıkla bakakaldı. Bir sanat eseriymiş. Beş katlı beyaz pandispanya özenle şekillendirilmiş, parıldayan bir kale şeklini almıştı. Üstü donuk beyaz kremayla kaplıydı, kaidesinde gümüşü bir sis yükseliyordu. Pastanın ağız sulandıran her katında narin keten helvası buz saçaklarına benzer bir şekilde sarkıyordu.

"Bu *muhteşem*," dedi Wren. "Grinstad Sarayı'nın *aynısı*."

Aşçıbaşı Cam önlüğü ve beyaz şapkasıyla pastanın gerisinde duruyordu, yüzü gururlu bir baba gibi ışıldıyordu. "Eh, umarım prensin de aynı fikirdedir. Sana becerebileceğimi söylemiştim."

Saat geç olmuştu. Mutfaklarda üçü dışında kimse yoktu, hava

fırınların ısıltısı ve ateşin rahatlatıcı parıltısıyla ısınıyordu. Wren aşçıya bakıp gülümsedi. Ondan hemen hoşlanmıştı. Kısa boylu ve tombuldu, yuvarlak ve güleç bir yüzü, esmer teni ve ela gözleri vardı. Onunla hızla kurduğu arkadaşlıktan da etkilenmişti. Kız kardeşi her şeye rağmen Anadawn'da birkaç gerçek dost edinmeyi başarmıştı.

Celeste parmağını bir krema sarmalında gezdirdi. "Bu büyülü pastanın tadına ne zaman bakabiliriz, Rose?"

"Çek elini şaheserin üstünden!" Müthiş bir planın havai fişekleri zihninde patlarken Wren, Celeste'in eline bir spatulayla vurdu. Willem Rathborne'u zehirleyecekse bunun için kusursuz bir fırsata ihtiyacı vardı. "Bu pastayı üç gün içinde, Prens Ansel için düzenlenecek özel bir hoş geldin yemeğinde servis edeceğim." Kendi zekâsıyla gurur duyuyordu. "Küçük, özel bir davet olacak." *Bir tutam zehirle.* Celeste'in yüzü asılınca Wren onu hemen avuttu. "Merak etme, sen de davetlisin elbette. Willem'i de davet edeceğim. Sabah ilk iş Chapman'a haber göndereceğim."

Celeste'in kaşları daha da çatıldı. "Kralnefes'in geleceğini nereden çıkardın? Bugünlerde yatak odasından nadiren çıktığını biliyorsun. Babam onun bir fare kadar ürkek olduğunu söylüyor."

Wren bunu duyunca Kralnefes'in son zamanlarda neden bu kadar tedirgin olduğunu bir kez daha merak etti ve Gevra'yla kurduğu sakıncalı ittifakın altında yatan daha derin bir neden olup olmadığını düşündü. Onu neyin rahatsız ettiğini öğrenmeye karar verdi. Birincisi, bunu çok merak ediyordu. İkincisiyse, onu zehirleme planı suya düşerse ona karşı kullanabileceği başka bir şey olup olmadığını öğrenebilirdi.

"Yemeğe gelecek elbette," dedi Celeste'e. "Sevgili Willem bu evlilikle en az benim kadar ilgileniyor."

Bu yemeğe katılmayarak Gevra Prensi'ni —veya korkunç ağabeyini— gücendirme riskini göze alamayacağını söylemeye gerek bile yoktu. Wren buna güveniyordu aslında. Meyve dolu kâseden bir limon alıp havaya atarken gülümsedi. Ellerinde oyalanacak bir şey olması onu rahatlatıyordu.

“Öyle diyorsan,” dedi Celeste şüpheyle. Dikkatini yeniden pas-taya yöneltti. “Gerçekten kendini aşmışsın, Cam. Bunu böyle parıldatmayı nasıl becerdin?”

“Kar tozu sayesinde.” Cam sesini etkileyici bir biçimde alçalttı. “Elliott, Lades Körfezi’nde Gevralı bir tüccarı tanıyor. Bundan bir tutam almak için ona on kiloluk bir orkinos vermesi gerekti.”

“Marino’ya gözlerini dört açmasını söylemeliyim,” dedi Celeste. “Bu yaz baharat ticaretine girmeye can atıyor, ben onu rom işine yönlendirip dursam da.”

“Belki de ağabeyinin gemisini sen yönetmelisin,” dedi Wren. “Daha önce hiç isyana katılmadım ama bence çok eğlenceli olabilir.” Bir misket limonu aldı ve havaya atıp tutmaya koyuldu, sarılar yeşillere, yeşiller sarılara döndü. Şiddetli bir fırtınanın ardından arada bir Ortha’ya vuran batık tüccar gemilerini düşündü, bir kez daha Shen’le kıyılarda hazine avına çıkıp çıkamayacağını merak etti.

“Bu arada Elliott’la konuşabilirim,” dedi Cam. “Braddack Körfezi’ndeki korsanlardan ne tür bir egzotik içki koparabilecek görelim.”

Celeste’in yüzü mutlulukla ışıldıyordu. “Kurnaz kocanın eline geçiremeyeceği bir şey yok mu?”

“Ne aradığına göre değişir,” dedi Cam, gizemli bir tavırla göz kırparak.

“Ah, bilmiyorum,” dedi Celeste iç çekerek. “Biraz heyecan, belki?”

Aşçı kahkahayı patlattı. Wren adamın gülüşünün sıcaklığını parmak uçlarında hissetti. “Celeste Pegasi, bir Gevra Prensi’nin bu çatı altında kalıyor olmasından daha heyecan verici ne olabilir? Anadawn’da bir düğün yapılmayalı yıllar oldu.”

Celeste gözlerini devirdi. “Benim için heyecanlı demek istedim.”

“Neden şansını geldiklerinde Gevra gemilerinde denemiyorsun?” Cam kaşlarını yukarı aşağı oynattı. “Anadawn’a neler getiriyorlarmış görelim.”

Wren, Gümüşdil’den kayarak inen Alarik Felsing’i gözlerinin

önüne getirmemeye çalıştı. Kendini hayatının geri kalanı boyunca onun bahtsız küçük kardeşine zincirlerken cadıları ona altın tepside sunmaktan daha kötü bir şey düşünemiyordu. O günü asla görmemeyi diledi. Mutfakta dolanırken meyve kâsesinden bir erik alıp havaya attı. "Ya Archer Morwell ne olacak? O senin için yeteri kadar heyecan verici değil mi?"

"Archer dün de kaldı," dedi Celeste ilgisizce. "Benim ne kadar tez canlı olduğumu bilirsin."

Wren güldü. "Eh, Eshlinn'de daha bir sürü geniş omuz olduğundan eminim."

"Talibini bulmak için *sen* neden ta Gevra'ya kadar gittin o zaman?"

Neden acaba.

Celeste ağız sulandıran pastaya sırtını döndü. "Gerçi bütün Gevralılar Prens Ansel'in muhafızı gibi yapılysa şanslı sayılırım. O kadar yakışıklı olmak suç sayılmalı. Adı ne biliyor musun..." Nefesini tuttu. "Rosel Ne zamandan beri *jonglörlük* yapılabiliyorsun?"

Wren havaya atıp tuttuğu meyvelerin üç ayrı *pat* sesiyle yere düşmelerine izin verdi. "Yapamıyorum."

Cam kıkırdadı. "Şarap kadehini iki eliyle tutması gereken kız bu."

Wren meyveleri alıp aceleyle kâseye bıraktı. "İsmi Tor Iversen," dedi neşeyle. "Sorduğun buydu, değil mi?"

"Tor." Cam "r" sesini dilinde dolaştırdı. "Hoşuma gitti."

Celeste berelenmiş meyveye bakıyordu hâlâ.

Wren kendi aptallığına küfretti. Sinirlerini yatıştırmak için yakınındaki bir tepsiden bir turta alıp ağzına tıktı. Turta ağzında eridi, tereyağı ve şeker bir memnuniyet senfonisiydi âdeta. "*Mmm, çok güzel.*"

"Prenses, HAYIR!" diye haykırdı Cam. "Onun içi tarçın dolu!"

Wren çiğnemeyi kesti.

Aşçı mutfakta kafası karışmış bir kuş gibi çırpınıyordu.

Celeste bir kez daha ona bakakaldı. "Tarçından nefret edersin."

Ah, çürüyen sazanlar.

Tedirgin bir sessizlik uzayıp gitti. Wren turtayı ellerine tükürdü. "Ah, hayırlı lyy! lyyy! Alın şunu elimden!" Yarısı çiğnenmiş lokmayı bir beze sarıp top yaptı ve mutfağın öbür ucuna fırlattı, bez duvarda patladı ve içindekiler her yere saçıldı.

Cam iç çekip başını iki yana salladı. "Eh, buna hiç gerek yoktu."

Wren bir an için fırına girmeyi ve geride sadece pişmanlığının külleri kalıncaya dek alev alev yanmayı düşündü. Önce bu hokkabazlık hatası, şimdi de lanet olasıca şu turta; o bundan daha iyi eğitilmişti. Onun akıllı, dikkatli olması gerekiyordu.

Yüzünün iki yanına yayılan saçlarını düzeltti. "Özür dilerim, Cam. Üstüme bulaşmış olmalı. Sinsi tarçın." Utangaç bir tavırla gülümsedi. "Nerede kalmıştık? Ah, evet! Yakışıklı Gevralılar."

Cam kollarını iki yana açtı. "Mutfakın iriyarı Gevralılar için her zaman açık olacağını resmen ilan etmek üzereydim."

Celeste, Cam'a döndü, şüpheli tavrı kendini garip bir muzipliğe bıraktı. "Elliott böyle cömert bir davete ne der peki?"

"Celeste, tatlım, Elliott bu hayattaki güzellikleri takdir ediyor. Bu yüzden bir tüccar oldu zaten."

"Güzelliklerden bahsetmişken." Celeste parmağına biraz krema sürüp ağzına attı. "Prenses Anika'nın çok güzel biri olduğunu işittim. Bir kar kaplanı kadar vahşi olduğu söyleniyor. Bana meydan okunmasını nasıl sevdiğimi bilirsin."

"Ah, çok kötüsün." Cam müthiş bir kahkaha kopardı. Wren de ona katıldı, yaklaşan düğünü için neşeli bir heyecan içindeymiş gibi davrandı. En sonunda Celeste onun etrafında gevşemeye, saray dedikodularını paylaşmaya ve Wren, Prens Ansel'le buluşma fiyaskosunu yeniden canlandırırken bunun keyfini çıkarmaya başladı.

"Pekâlâ," dedi Cam, ellerini ovuşturdu. "Şu özel akşam yemeği menüsü üzerinde çalışmaya başlasam iyi olur. Üç gün hiç de uzun bir süre sayılmaz ama şansın var ki ben bir sanatçıyım." Wren'e baktı, onu incelerken alını kırıştı. "Bu bana seni biraz yedirip içirme fırsatı da verir. Bir deri bir kemiksin, Rose."

Celeste başını yana eğdi. "Bunu sadece hayal ettiğimi sanmıştım."

Wren kendine sarınıp Ortha uçurumlarının ona verdiği incecik kollarını gizlemeye çalıştı. “Tedirginim sadece. Düğünüme çok az kaldı.”

“Eh, bunun için harika bir ilacım var.” Cam fırından içi kurabiyelerle dolu bir tepsi çıkardı. “Badem ve karamela. Şerefim üstüne yemin ederim ki tarçının *zerresi* bile yok.”

“Eh, bunun için Yüce Koruyucu’ya şükürler olsun.” Wren bir kurabiyeyi ağzına atıp sırttı. Cam bir tane daha alıp bir mendile sardı ve Wren’in cebine koydu. Bu kurabiye nasıl olduysa turtadan bile daha güzeldi. Wren gecelerin soğuk olduğu, denizden esen rüzgârların Banba’nın derme çatma kulübesinin çatlaklarında uluyarak estiği Ortha’da yaşarken, Anadawn’da neleri kaçırdığını sık sık merak ederdi.

Wren’in dokuzuncu doğum gününde Thea gece boyunca uymayarak bir kek pişirmiş, Banba da kekin üstüne damlatmak için daha gün doğmadan uyanarak peteklerden bal toplamıştı. Üçü birlikte sahile inmişler, Banba tüm martılar torununa “İyi Ki Doğdun” şarkısını söylediğini duyabilsinler diye rüzgârı kesmişti. Wren o yavan keki sanki bu onları kaldırıp daha güzel zamanlara, daha güzel pastalara uçurabilecek bir sihirli gibi göğsüne bastırmıştı.

“*Elimde olsa sana dünyadaki bütün lüksleri sunardım, küçük kuş.*” Banba kekten bir dilim kesip kumların lekelediği parmaklarıyla tutmuştu. Ortha’da her şey kumlarla kaplıydı, dişleri bile. “*Ama şimdilik, bu kek sana sözüm olsun.*”

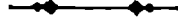
“*Önümüzde daha iyi günler var, Wren.*”

“*Hem senin hem de hepimiz için.*”

Wren sonunda burada, tacın çok yakınındaydı. Daha iyi günlerin tadını alabiliyordu; fırında pişmiş, ağzında eriyen kurabiyenin tadı, ipekten bir geceliğin cildine dokunuşu. Yatak odasında yanan bir ateşin sıcaklığı, bir sabah banyosunun fokurdayarak onu okşayışı. Ve şekerle kaplı bir mutfağın sıcacık karnında akşam saatlerini onunla seve seve çene çalarak geçiren dostları.

Sonuç olarak Rose’un hayatı o kadar da kötü değildi.

Wren bu hayattan Willem Rathborne'u çıkardığında, daha da iyi olacaktı.

Wren, Celeste'e iyi geceler diledikten sonra adımlarını bir büyüyle susturdu ve Kralnefes'i'nin batı kulesini bir kez daha ziyaret edip etmediğini görmek için sarayda gizlice dolaştı. Rathborne'un muhafızlarının kapının iki yanında beklediklerini görünce gölgelere sığındı. *Garip.* Rathborne gün boyunca kendini yatak odasına kapatıyor ama her gece bu rutine bağlı kalıyordu. Kulede her ne varsa onun için önemli olmalıydı. Wren, onu öldürme zamanı geldiğinde buna ihtiyacı olabileceği olasılığıyla bu keşfi dikkatle zihnine kaydetti. Akşam yemeği partisi başarısız olursa onunla kıymetli kulesinde, yüzünde keskin bir gülümseme ve elinde güvenilir hançeriyle buluşabilirdi. Pek temiz bir cinayet olmazdı bu ama bunun yine de tadını çıkarırdı.

Rathborne'un muhafızlarından biri onu fark etmeden saklandığı yerden çıktı. Anadawn Sarayı'nın koridorlarında dolaşırken yağlıboya portreler yerlerini gümüş zırh takımlarına bıraktılar. Rathborne'un batı kulesinde ne yapıyor olabileceği dikkatini öyle dağıtmıştı ki, ilerde aniden yankılanan ayak seslerini duyarak irkildi.

Wren iki devasa zırhın arasındaki oyuga girip duvara iyice yapıştı. Ayak sesleri giderek yükseldi, gölgesi taşlara mürekkep gibi yayıldı. Wren gözlerini sımsıkı kapattı.

Sağına bakma.

Sağına bakma.

Sağına...

"Prenses Rose?"

Wren gözlerini aniden açtı. *"Sen,"* dedi nefes nefese.

Tor oyunun önünde duruyordu, yüzünde şaşkın bir ifade vardı. Elske ayaklarının dibinde oturuyordu, parlak mavi gözleri karanlığı deliyordu. *"Yine mi egzersiz yapıyorsunuz, Ekselansları?"*

"Ah, evet." Wren eteklerini düzeltirken gülümsedi. Bu kez gylt-

niktli en azından. "Kalp atışlarımı hızlandırmak için hiçbir fırsatı kaçırmam."

"Çok zinde olmalısınız."

"Sen de çok arsızsın," diye azarladı onu Wren. Bakışları Tor'un ıslanmış üniformasına, kafasına yapışmış saçlarına takıldı. "Yağmur altında mıydın?"

"Maalesef fırtınalar Elske'yi hiç rahatsız etmez." Tor'un dudakları titreşti. "Ayrıca arada bir biraz yağmurun bir asker için iyi geleceğini duymuştum."

"Eh, sana yakışıyor." Wren ona pis pis sırttı. Bir kez daha ateşlerde dans ediyor olsa da *ah*, bu o kadar eğlenceliydi ki. Bir cinayet planı yapmak zorunda kalmaya kıyasla hoş bir değişimdi. "Bilgece tavsiyelere uyduğunu bilmek de güzel. Belki seni lezzetli bir şeyler tatmaya da ikna edebilirim."

Tor ona telaşlı bir bakış atınca kahkahayı patlattı. "Fesatlaşma, asker. Aklımda başka bir şey yoktu." Wren bunu her ne kadar istese de. Elini cebine sokup Cam'm mendile sarılı kurabiyesini çıkardı. "Aşçımın lezziz kurabiyelerinden birini teklif ediyorum sadece." Elini uzattı. "Hayatını değiştirebilir."

Tor kurabiyeye baktı ama almak için hamle etmedi.

"Badem ve karamela. Cam eminim içine sevgisini de kattığını söyleyecektir," dedi Wren sakince. "Ama onun tadından emin değilim."

Elske kurabiyeyi koklayıp sahibine baktı.

Tor elini hafifçe kurdun başına dayadı. "Teşekkür ederim Ekselansları ama görev başındayken bir şeyler yemem ben."

"Öff," dedi Wren kurabiyeyi açarken. "Tüm Gevra askerleri bu kadar kasıntı mıdır?" Tor ona cevap vermeyince kurabiyeyi ikiye bölüp bir parçasını ağzına götürdü. Kurabiye ağzında erirken gözlerini kapattı, tereyağı tadının keyfini çıkardı.

Askerin nefesinin kesildiğini duyduğuna yemin edebilirdi. Kuvvetle yutkunup gözlerini açtı, kurabiyenin diğer yarısını havada salladı. "Aç olmadığına *emin misin?*"

Tor'un boğazı inip kalktı. "Eminim, Ekselansları."

"Şu Gevra itidaline hayranım." Wren kurabiyenin diğer yarısını sonra yemek için cebine sakladı. "Gerçi kralın Alarik'in bundan yoksun olduğunu duyuyorum. Bu kıyılarda epey kötü bir şöhreti var, bilirsin. Tek arkadaşlarının hayvanları olduğu söyleniyor. Son derece zalim, savaşta çok vahşi biriymiş. Kalbinin olacağı yerde bir buz kütlesi varmış. Bu doğru mu?"

Kralından söz edildiğini duyunca Tor'un yüzü ifadesiz bir hâl aldı. Duruşunu dikleştirdi. "Kral Alarik son birkaç yılda güçlü bir hükümdar olarak nam saldı. Herhangi bir ülkenin Gevra'ya karşı savaşması aptallık olur."

Wren dilini dişlerinde gezdirdi. "Eğitiminin tadını alabiliyorum."

Tor'un çenesinde bir kas seğirdi. "Eğitimi sadakatle karıştırıyor-sunuz, Ekselansları."

"Eh, o zaman Ansel yanında bu kadar *sadık* adamları olduğu için şanslı. Ağız sulandıran bir kurabiye bile seni sarsamıyor. Ama kurdunun beni çok daha etkilediğini söylemeliyim." Merakını El-ske'ye yöneltti. "Gerçekten çok güzel. Doğum günüm için kendime bir tane almayı düşünüyorum."

Tor'un kahkahası Wren'in omurgasını titretip geçti. "Elske savaş için yetiştirildi, Ekselansları. Zararsız görünebilir ama gerektiğinde vahşidir."

Wren kaşlarını kaldırdı. Eğer bu asker onu korkutmaya çalışı-yorsa, başarılı olamayacaktı. Merakım daha da alevlendiriyordu sadece. "Efendisi gibi mi yani?"

Tor'un gülümseyişi gerildi. "Öyle de denilebilir."

Wren'in düşünceleri Rathborne'a ve ona yapmak istediklerine kaydı. "Gevra uğruna kaç adam öldürdün?"

Tor gözlerini ondan ayırmadı. Karanlık bir bulut bakışlarından geçip gitti. "Yeterince."

"Sonra bu yüzden uykusuz kaldın mı?"

"Savaşta uyku yoktur, Ekselansları."

Gevra savaşçı bir ulustu elbette. Wren çok geçmeden işe koyul-

mazsa, ünlü vahşetlerini bu kıyılara getireceklerdi. Kapıldığı telaşı yüzüne yansıtmamaya çalışsa da Tor onu çok büyük bir dikkatle izliyordu, Wren'in avuçları terlemeye başlamıştı. Aralarındaki dostça, hafif havayı bulmaya çalışarak "Uyuyacak zamanı nereden buluyorsun?" diye sordu.

Tor kurda işaret etti. "Gece nöbetini sırayla tutuyoruz."

"Bu kulağa etkileyici geliyor desem yalan söylemiş olurum." Tor'un çizmelerini baştan aşağı salyaya bulayan Elske'ye baktı. "Sen uyurken kaçmasından endişe etmiyor musun? Daha eğlenceli ve nasıl desem... daha prensesvari biriyle?"

Tor'un kahkahasında şaşırtıcı bir ezgi vardı. Wren'in midesi ters takla attı. "Elske ona sadece bu emri verirsem yanımdan ayrılır."

"Ben *çok* ikna edici olabilirim."

"Bunun için karamelalı bir kurabiyeden fazlası gerek, Ekselansları."

Wren diz çöküp Elske'nin çenesinin altını kaşdı. Kurda, "Daha ne kadar istersin?" diye sorar gibi yaptı. "Teklifini yap, tatlım. Çok zenginim ben."

Tor onun önünde bir kule gibi dikilmişti, gözlerindeki gümüşü benekler merakla parıldıyordu. "Bu gece sizde farklı bir şey var, Ekselansları..."

Wren'in ensesindeki tüyler diken diken olmaya başlamıştı. "Ya?"

Elske sanki Wren ona sessiz bir komut vermişçesine eteklerini koklamaya başladı.

Wren aniden ayağa kalktı. Tor ona doğru dikkatli bir adım atarken hava değişti âdeta. Wren farkında olmadan bir fırtınaya adım attığını çok geç anladı.

Tor elini yavaşça kaldırıp onun kulağının arkasında bir şeye uzanırken Wren yarı donakalmış bir hâlde onu izledi. Ona değil de kendi kendine konuşur gibi bir havayla "Saçlarınız..." dedi Tor. "Sanırım renk değiştiriyor."

Wren'in kalbi tekledi.

Kafasının içinde bir ses ona *kontrolü eline al* diye tısladı.

Wren, Tor'un bileğini tokatladı. "Ellerine hâkim olmanı öneririm, asker."

Tor gözlerini kırptırdı. "Affedin. İstedğim sadece..."

Wren mümkün olabildiğince buz gibi bir sesle, "Eana'nın veliht prensesine dokunmaktı," dedi. Saat gece yansını geçeli çok olmuştu, sabah yaptığı büyü tükeniyordu. O gül yaprakları düşündüğünden daha zayıftı!

Tor parmaklarını saçlarından geçirdi, yüzünde öyle yoğun bir pişmanlık ifadesi vardı ki Wren ona neredeyse acıyacaktı. Tor hemen kendini topladı, bir kez daha bir askere, korkulacak, çekinilecek birine dönüşürken olduğu yerde gerildi.

Wren gölgelere çekilmeye başlamıştı bile, değişen görünümünü gizliyordu. "Bunu ilk ve son uyanım say, asker. Daha fazla rezil olmak istemiyorsan, bu karşılaşmamızı kimseye anlatmamamı öneririm."

"Nasıl isterseniz, Ekselansları." Gevralı karanlıkta bir heykel gibiydi. Wren onu geride bırakıp attığı her sessiz adımda, şüphesinin daha da arttığını hissedebiliyordu.

Doğu kulesine dönerken, Banba'nın kaşları çatık yüzü onu izliyordu sanki. Wren bu gece belasını aramaya gitmiş ve bunu Gevralı bir askerin fırtınalı bakışlarında bulmuştu. Ortha Denizi'nde kendini boğan cadı Lia kadar dikkatsizdi. Kendini çok geçmeden toplamazsa yapacağı bir sonraki hata, son hatası olabilirdi. Dikkatsizliği yüzünden kendi sonunu getirirse, Eana'nın tüm cadılarının da sonunu getirirdi. Uykuya dalarken bu korkuya sığındı. Rüyasında Rathborne'un öfkeyle hırlayan yüzünü gördü, bu görüntü yerini onun Wren'in ayakları dibinde acılar içinde ölüp kasılıp ağzından köpüklerin saçıldığı bir hayale bıraktı.

Rose aşağıdaki sonsuz boşluğa baktı. Altında okyanus fokurduyor, uçurumlara yosun şeritleri tükürüyordu. Bir canavardı âdeta, onu mideye indirmeyi beklerken ağzından köpükler saçılıyordu. Onu görmek bile Rose'un başını döndürüyor, ağzını kurutuyor, ödünü patlatıyordu ve... "Yapamam."

Geriye doğru tökezleyerek Shen'e çarptı.

Shen onu omuzlarından tutarak doğrulttu. "Dikkat et."

Rose dik uçurumdan aşağı bakınca başının bir kez daha dönmeye başladığını hissetti. "Aklını mı kaybettin sen?"

"Sadece ayakkabılarımı." Shen çizmelerini Rose'un ayaklarının dibine attı. "Fısıltıyel Uçurumları'nı yalınayak inemezsin."

"İnmek istemiyorum ki! Aşağı inmenin başka yolu yok mu?"

"Maalesef yok, Prenses. Ortha cadıları sığınaklarını ulaşma neredeyse imkânsız hâle getirdi. İleride kırılan dalgaları görüyor musun? Bu koy, bir kayalık resifi tarafından korunuyor. Hiçbir gemi—senin en iyi kraliyet savaş gemin bile—buradan paramparça olmadan geçemez. O yüzden uçurumdan ineceğiz."

"Hayır, teşekkürler." Rose kenardan uzaklaştı, çimenlikte hızlıca ilerlerken bir şey bacağına çarpınca haykırdı.

Çimen meledi.

Shen diz çöküp eğilirken kıkırdadı. "Merhaba, ufaklık." Başını kaldırıp Rose'a baktı. "Yavru keçilerden korktuğunu bilmiyordum."

Rose boğazını temizledi. "Şaşırttı beni sadece, hepsi bu. Keçilerden korktuğum yok."

Shen sesini alçalttı. "Kimliğini gizlemiş cadı olanlardan bile mi?"

"Sana inanmıyorum." Rose çimenlikte diz çöküp keçinin burnunu avucuna bastırmasına izin verdi. "Bunun bir cadı olma ihtimali yok."

Shen kalkarken ona mânâlı bir bakış attı. "Cadıları tespit etmekte rezalet olduğunu kabullendik sanıyordum."

Shen dalgalanan sislerin arasında onlara göz kırpan derme çatma ahırların bulunduğu çimenliklere doğru ilerledi. Kasırga ve yavru keçi onun peşinden geldiler. Rose uçurumun kenarında otlayan diğer hayvanlara, keçilere, atlara ve koyunlara baktı, onların sislerin içinde kendisinin kesinlikle sahip olmadığı bir beceriyle yönlerini bulmalarını izledi. Shen muazzam uzunlukta bir ip merdivenle yalınayak döndü. Çömelip merdivenin bir ucunu uçurumun üstündeki çentikli bir taşla bağlamaya koyuldu.

"Maalesef senin şu anda umut ediyor olabileceğinin aksine cadılar uçamazlar da." Omzunun üstünden Rose'a bakıp göz kırptı. Rose elinde olmadan, Ortha'ya yakınlığının Shen'i nasıl rahatlatmışlığının farkına vardı.

"Söylediğimin arkasındayım. Oradan inmeyeceğim."

Shen'in bakışları, Rose'un gerisindeki ağaçlara kaydı. "Şarısını bir kez daha Ağlayan Orman'da mı denemeyi tercih edersin? Üstelik yalnız başına?"

Rose istemeye istemeye uçurumun kenarına geldi. İşte buydu, bu onun iradesini kıracak, belki de onu öldürecek şeydi. Ganyeve Çölü'nü aşmayı başarmış, cadı işaretleriyle kaplı mağaralarda uyumuş, Balor'un Gözü'nde neredeyse boğulmuştu. Bir cadı olduğunu keşfetmiş ve Ağlayan Orman'ı yara almadan aşmıştı. Ama bu dipsiz uçurumdan aşağıya geceliğiyle inmek bardağı taşıran son damlaydı. "Düşeceğim!"

“O zaman yakalarım seni,” dedi Shen, bu dünyadaki en basit şeymiş gibi. Başını kaldırıp ona baktı, batan güneşin ışığı koyu renk gözlerinde dans ediyordu. “Buraya kadar geldik, Prenses. Şimdi pes etmek mi istiyorsun gerçekten?”

Rose, ahırların yanında mutlu mutlu otlayan Kasırğa’ya baktı. Çaresiz bir an boyunca ona doğru koşmayı, atın sırtına atlamayı ve ormanı aşmayı, çölü geçmeyi ve ta Anadawn’a kadar olan yolu gitmeyi düşündü. *Eve giden yolu.*

Buna rağmen... burada, Ortha’daydı, annesi hakkındaki gerçekleri en sonunda öğrenmek üzereydi.

Kendisi hakkındaki gerçekleri.

Yatıştırıcı bir nefes aldı. O Rose Valhart’tı, Eana tahtının varisiydi. Bu uçurumlar krallığının bir parçasıydı. Bu da onların Rose’un bir parçası olduğu anlamına geliyordu. Bir günlüğüne burada kalacak, sonra da kaçmanın bir yolunu bulacaktı.

“Pekâlâ, Shen Lo.” Rose gözlerini kısarak ona baktı. “Ama eğer buradan düşerek ölürsem sana söz veriyorum ki ruhum o ormanda kalmayacak. Günlerinin sonuna dek sana musallat olacak, sonra da sen öldüğünde ben zamanın sonu gelinceye dek başının etini yiyeceğim.”

“Zamanın sonuna dek benimle birlikte olmak istemeni iltifat kabul ediyorum.” Shen ip merdiveni açıp bir tekmede uçurumdan aşağı sarkıtırken ona pis pis sırttı. “Ayrıca benden pek hoşlanmadığını sanıyordum.”

“Öff, ne demek istediğimi biliyorsun!” Rose ayaklarını Shen’in yıpranmış deri çizmelerine geçirip bağcıklarını sımsıkı bağladı. Çizmeler ayaklarına çok büyüktü ve eski püsküydüler ama onları giymek Rose’u tuhaf bir şekilde rahatlatmıştı da. Emanet pelerini ve şimdi giydiği emanet çizmeleriyle, kendini olması gereken yerden binlerce kilometre uzaktaymış gibi hissediyordu.

Bir an sonra, “Çizmeler için teşekkürler,” dedi. “Çok nazıksın.”

Shen ipi düğümlüyor, sıkı bağlandığından emin oluyordu. “Eh, seni yatağından alıp ülkenin diğer ucuna sürüklediğimi düşünür-

sek, seni travmaya sokacağı kesin dik bir uçurumdan inmeden önce sana ayakkabılarımı vermenin lafı mı olur.”

Rose kaşlarını çatı. “Düşündüm de, boş ver gitsin.”

Shen bacaklarını uçurumdan sarkıttı. Rose da çekingen hareketlerle aynısını yaptı. Prenses ve haydut bir an boyunca yan yana oturdular, dünyanın ucundan aşağı bakarlarlarken omuzları birbirine sürtündü.

Sonra Shen, bir göle gıriyormuşçasına basit bir hareketle uçurumdan atladı.

Rose haykırdı. “SHEN! İp!”

Shen’in sesi, sislerle kaplı boşluktan yükseldi. “İp senin için, Prenses. Sıkı tutunduğundan emin ol.” Sanki Rose’un yüzüne yayılan korkuyu görebiliyormuş gibi, kıkırdaması rüzgârda ona ulaştı. “Şerefim üstüne yemin ederim ki bu uçurumlardan düşmene izin vermeyeceğim.”

Rose kendini uçurumun derinliklerine indirirken ipten merdivene tüm kuvvetiyle tutunuyordu. Elleri yanıyordu, ipler avuçlarını kesiyordu ama Rose tutuşunu hâlâ gevşetmiyordu, gevşetmeyecekti de. Yanında Shen kayalıklardan etkileyici bir ustalıkla iniyordu, parmakları taşlara dokunmuyormuş gibiydi.

Söz verdiği gibi Rose’un yakınında kalmayı başarmıştı. Bazen solunda, bazen sağındaydı ve rüzgârın merdivenle oynadığı birkaç seferde Rose’un basacak yer bulmasına yardımcı olmak için aşağısına inmişti. Parmakları çıplak ayak bileğine sürtündüğünde Rose kalp atışlarının daha da hızlandığını hissetmişti fakat uçurumdan düşüp ölmemeye neden bu şekilde tepki verdiği kafa yoramayacak kadar yoğunlaşmıştı.

“Sanırım. Yer. Çekimi. Sadece. Birimize. İşliyor,” dedi nefes nefese.

Shen başını geriye atıp güldü. “Tırmanma becerilerimi kıskanan

ilk cadı sen değilsin. Wren hep..." Gözleri kocaman açıldı, ağzını aniden kapattı.

Wren. Yine o isim. Rose, Shen'in bu isimden mağaralarda da bahsettiğinden emindi. Ama neden bu konuda bu kadar ürkek davranıyordu ki?

İmalı bir tavırla, "Wren senin sevgilin mi?" diye sordu.

"Kesinlikle hayır." Shen yüzünü buruşturdu. "Wren benim en iyi arkadaşım. Hepsı bu."

"Wren ve Shen," dedi Rose. "Ne hoş bir kafiye."

"Ah, düşündüğünden daha da hoş," diye mırıldandı Shen, dikkatini yeniden uçuşuma yöneltti.

Rose, Shen'in ani suskunluğu yüzünden onun üstüne varacakken rüzgâr şiddetlendi, yanaklarına deniz köpüğü sıçrattı, saçlarını gözlerinin önüne uçurdu. Pelerini havalandı, kopçası boğazına bastırdı. Rose geriye doğru devrilip dengesini kaybetti.

"Shen, pelerin!"

Shen ânında arkasına geçmişti, ellerini Rose'un kollarının iki yanına dayayıp onu vücuduyla uçuşumun kenarına sabitledi. Başını onun omzuna dayadı, nefesi kulağının dibinde sıcaktı. "Kımıldama, tamam mı?"

Rose gözlerini sımsıkı kapattı.

Shen tek eliyle pelerinin kopçasını ustalıkla çözdü ve Rose'un omzunun üstünden attı. Yere düşmesine izin verdi ama Rose pelerinin nereye indiğine bakmaya cesaret edemedi. Kendini fena hâlde savunmasız hissediyordu şimdi, bir uçuşumun dik yüzüne yapışmıştı, üstünde sadece bir gecelik bir ipe tutunuyordu, rüzgâr etrafında şiddetle esiyor, geceliğini üstünden atmakla tehdit ediyordu.

Titremeye başlama nedeninin sıcaklık eksikliği mi, yoksa Shen'in vücudunun ona yakınlığı mı olup olmadığına karar veremiyordu. "Daha ne kadar var? Bakmamaya çalışıyorum."

"Yolu yarılalık."

"Geçen sefer de böyle söyledin!"

"Eh, bu kez ciddiym. Geçen sefer sana doğruyu söylesem geri-singeri yukarı tırmanacağından korkuyordum."

"Gerçekten yolu yarılacak mı?"

Shen, Rose'un onu başını çevirmeye gerek kalmadan görebilmesi için yanağını uçurumun yüzüne bastırdı. "Söz veriyorum."

"Bana sözler verip duruyorsun, haydut. Bir prensese verilen sözleri bozmak iyi bir fikir değildir."

"Ben sözlerimi hep tutarım." Rüzgâr müthiş bir uğultuyla geri dönünceye dek bakışlarını onun gözlerinden ayırmadı.

Rose ip merdivene tutundu.

Shen sakince, "Adım adım," dedi. "Başarabilirsin."

Rose gözlerini kıstı. "Neden bana aniden bu kadar iyi davranıyorsun?"

"Çünkü şu anda bana ihtiyacın var." Shen çok yavaşça gülümse-di. "Ve bu benim hoşuma gidiyor."

"Sen hayatımda şimdiye dek gördüğüm en çekilmez insanısın."

"Ben aynı zamanda seni bu uçurumlardan tek parça hâlinde indiren insanım."

Rose gülümsemesini bastırdı. "Şşş. Bırak da odaklanayım."

Dilinde yosun tadı, yanaklarını hafifçe ısırarak rüzgârla Rose ağır ağır inişini sürdürdü. Elleri ağrıyordu, bacaklarındaki kaslar çılgılık çılgılaydı —ve açlıktan ölüyordu— ama içinde tuhaf, yeni bir ateş yanıyordu. Onu ileriye taşıyor, ona pes etmemesini söylüyordu. Shen yolun her adımında onun yanındaydı, uçurumun en dik yerlerinden inmesine yardımcı oluyor, onu en şiddetli rüzgârlardan koruyordu.

Fısıltıyel Uçurumları'nın dibine doğru, kayalar uçurumun dik yüzünden bir dizi uzun çıkıntı hâlinde uzanıyordu. Rose, vücudu taşlara yaslanır hâlde, dikkatli ve yavaşça adımlarla yürürken merdiveni bırakıp ilerleyebileceğini fark etti.

Bir süre sonra hava tuhaf bir vızıltıyla doldu.

Rose başını hızla çevirdi. "Bu ses ne? Uçurum hareket mi ediyor?"

Shen onun arkasında kıkırdadı. "Kumlar dalgalanır ama bu uçurumlar Eana'nın kemikleridir. Onları rüzgâr bile yerlerinden oynatamaz." Rose'un ötesinde taşlı bir düzlüğe işaret etti. "Duyduğün o ses, Ortha bal arılarından geliyor. Kovanlarını uçurumun dik yüzüne kurarlar."

Rose bu kovanları görünce ağzı açık kaldı. Anadawn'da da arı kovanları vardı ama onlar tahtadan yapılmışlardı ve düzenliyidiler, meyve bahçelerinin yanındaki dar sokaklara kurulmuşlardı. Sarayın arıcıları kovanlara yaklaşıırken şapkalar ve ağlar giyerlerdi, ama burada uçurumdan öylece sarkan yüzlerce kovan vardı sadece. "Bizi sokacaklar!"

Shen, Rose'un dehşete kapılıp uçurumlardan atlamasından korkuyormuş gibi bir tavırla kolunu onun önünde uzattı. "Onları rahatsız etmezsen seni rahatsız etmezler Prens. Bu yönden biraz cadılara benzerler."

Rose ona kötü kötü baktı, cesaretini toplayıp adım adım ilerlemeyi sürdürdü. Buraya kadar şimdi başarısız olmak için gelmemişti.

Uçurum çok geçmeden düzleşti, kıyıya vuran dalgaların sesleri sağır edici bir şekilde yükseldi.

Rose gözlerini açıp bakmaya cesaret etti.

Rüzgârların dövdüğü, batan güneşte parıldayan Ortha önüne serilmişti.

Koy eğimli, kumları altın rengiydi. Tıpkı arı kovanları gibi uçurumun kenarına sığınmış, ince işlemeli, sayısı yüze yakın ahşap kulübe vardı, bazılarıysa köpüklü dalgalara parmaklar gibi uzanan kayalık yarımadalara yayılmıştı. İnsanlar her yerdeydi; erkeklerle kadınlar balıkçı teknelerinin arasından geçiyor, denizden ağlar topluyorlardı. Çocuklar sahilde oyunlar oynuyorlardı.

Rüzgâr kahkaha seslerini Rose'a taşıdı ama uçurumun dibine ulaştığında hissettiği rahatlama, önlerinde neyin serili olduğunu hatırladığı anda kaybolup gitti.

Cadılar.

Ondan ne istiyorlardı? Neden onu çağırmışlardı? Rose yutkundu. "Shen, bana bir söz daha verebilir misin?"

Shen ellerini silkeledi. "Ne olduğuna bağlı."

"Beni cadılarla yalnız bırakma."

Shen ona döndü, bakışlarındaki yumuşaklık Rose'u sersemletmişti. "Günlerdir bir cadıyla yalnız başınasın, unuttun mu?"

"Ve bak bu beni nereye getirdi."

Shen'in gülümsemesi genişledi. "Hayatının en büyük macerasına mı?" Rose ona gülümsemeyince ciddileşti. "Sana zarar gelmeyeceğine söz verdim ve bu sözü tutmaya niyetliyim. Bana güvenebilirsin." Onu kumlara çekti ve Rose, Shen'in parmaklarına sımsıkı tutunduğunun farkına vardı. Onu bırakmak istemiyordu. Sadece iki gün önce dünyada en çok korktuğu kişi bu muazzam, yabancı yerde onun dayanağı olmuştu ve Rose o anda, yanında Shen olmadan kendini güvende hissetmiyordu.

Neyse ki pelerini yakınlarda bir yere düşmüştü. Shen pelerini kumlardan çekip aldı ve Rose'un omuzlarına örttü. "Seni buraya tek parça hâlinde getireceğim demiştim."

Rose ne kadar indiğini görmek için başını kaldırdı. Uçurumlar önünde yükselip sislerle kaplı boşlukta gözden kayboluyorlardı. Celeste'in bu uçurumları fethettiğini görmesini diledi. Ne zaman sıvışıp elma ağaçlarına gitseler hep Rose'dan daha yükseğe tırmanırdı. Celeste korkusuzdu, düşmekten değil de zirvede kaçırabileceği şeylerden korkardı. En iyi elmaların oradan geldiğini söylerdi. Elmaları Rose'a atar, o da eteklerini ganimetle doldururdu. Sonra da tüm o elmaları mutfağa kadar taşır, zavallı Cam'ın kafasını ütölerek onlardan bir turta yaptırırlardı.

Rose elma ağaçlarına bir daha asla burun kıvırmayacaktı. Celeste, onun bu uçurumlarla ilgili söylediği hiçbir şeye inanmayacaktı. Ve Rose ona *anlatacaktı*. Burada, Ortha'da cadılarla yüzleştikten sonra evine, Anadawn'a dönecekti. Ama şimdi omuzlarını geri çekti, kendini bir sonraki zorlu imtihana hazırladı. Bu ne olursa olsun.

Shen ona bakakalmıştı.

Rose aniden utanarak, "Ne oldu?" diye sordu.

"Yok bir şey. Sen sadece..."

"Shen! Geri dönmüşsün!" Yeni bir ses, Shen'in cümlesinden geri kalanları tuzla buz etti ve Rose onun ne dediğini duyamadığı için öfkelenildi. Parlak kıvıll saçları arkasında uçuşan genç bir kız kumsaldan koşarak gelip şiddetle Shen'e çarptı, kollarını ona doladı. "Öyle endişelendik ki!"

Shen de ona sarıldı. "Benim için endişelenmeye hiç gerek olmadığını biliyorsun, Tilda."

Kız, Rose'a bakmak için döndü. Nefesini tuttu, ağzı kusursuz bir çember halini aldı. "Tıpkı Wren'e benziyor!"

Rose kaşlarını çatı. "Anlamadım?"

Shen'in en iyi arkadaşının onunla ne ilgisi vardı?

Shen uyarı dolu bir sesle, "Tilda," dedi ama kız onu dinlemiyordu. Rose'a öyle gözlerini dikip bakıyordu ki gözlerini kırıştırmayı unutmuş gibiydi. "İkiz olduğunuzu biliyordum ama *bu kadar da...*"

"Tilda!" diye azarladı onu Shen. "Bu kadarı *yeter*."

Kız bir adım geri giderken sırtı. "Her neyse, ben Tilda. Seni tanıyorum elbette. Prenses Rose." Sarsak bir reverans yaptı. "*Herkes* tanıyor seni."

Rose, Shen'e döndü ama o ayaklarına bakıyordu. "Shen," dedi alçak sesle. "O neden bahsediyor?"

Shen ona bir daha baktığında yüzünü buruşturdu. "Şifacı meselesi yeterince büyük bir şeydi, daha fazla bir şey söylemem gerekiyordu. Anlatmak istedim, gerçekten ama Banba bana konuşmamı emretti. Bana düşmezdi..."

"Ona Wren'den bahsetmedin mi?" diye haykırdı Tilda. "Ben bunu içimde tutamazdım!"

"Orası belli," dedi Shen bıkkınlıkla. "Rose, açıklayabilirim."

Rose, kalbi göğsünden fırlayacakmış gibi atsa da kendini sakın kalmaya zorladı. Bu bir yanlış anlaşılma idi, öyle olmak zorundaydı. "Açıkla lütfen," dedi kısaca. "Wren *tam olarak* kim?"

"Wren senin kız kardeşin!" diye patladı Tilda. Yanakları kıpkır-

mızıydı, heyecandan hoplayıp zıplıyordu. “Burada, Ortha’da yaşıyor. Eh... aslında hayır. Sanırım o teknik olarak...”

“*Kapa çeneni, Tildal*” diye terslendi Shen.

Rose’un nefesi kesildi. Düşünemiyordu. Zorlukla nefes alabiliyordu. “Bu doğru mu?”

Shen ürperdi. “Anlatmadığım için özür dilerim...”

“Sana güvenebileceğimi söyledin.” Rose tökezleyerek ondan uzaklaştı. Adam kaçırın bir hayduta güvenemezdi elbette! Güzel sözleri, hoş bir gülümsemesi olan bir hırsızın onu bu kadar kolayca etkilemesine izin verirse bir krallığa nasıl hükmedebilirdi? Aptallık etmişti, sersemin tekiydi. “Bunca zamandır bana yalan söyledin!” Cadılar, Shen’in omzunun üstünden ona doğru yaklaşıyorlardı. Aniden tüm bunlar ona çok ağır geldi. Onlarla yüzleşemiyordu, hiçbir şeyle...

Rose kumsalda koşarak uzaklaştı; Shen’den, yalanlarından ve kızıl saçlı sırttan kızıdan, üstüne akbabalar gibi çullanan tüm o cadılardan uzağa. Koşarken Ortha etrafında bulanık bir şekle, birbirine karışan kahverengilere, mavilere ve altın rengine dönüştü. Uçarçasına giderken rüzgârda fısıltılar duydu, onu izleyen yüzleri gördü.

Cadı, cadı, cadı.

Kaçacak, saklanacak bir yer yoktu. Gerekirse o uçurumlardan gerisingeri tırmanacaktı. Buradan çıkıp gitmeliydi. Pervasızca kayaların üstüne atlarken havada donakaldı.

Bir rüzgâr şeridi belini bir kayış gibi sararken Rose haykırdı. Geriye, Ortha’ya doğru çekilmişti. Cadılara doğru.

“Bırak beni!” Bir kez daha rüzgâra karşı savaştı ama rüzgâr onu daha da kuvvetle çekti ve Rose tok bir sesle kumlara düştü. Bu tuhaf basınç geldiği hızla ortadan kayboldu ve Rose kendini öfkeli bir çift zümrüt yeşili göze bakarken buldu, gözlerini kırptırdı.

Bu gözler, cildi kırışıklarla dolu, kısa beyaz saçlı, ince ve kaslı bir kadına aitti. Kadın koyu yeşil bir pelerin giymişti, gümüş kopçası boğazında parıltıyordu. “Affet beni, Rose ama daha buraya yeni gelmişken gitmene izin veremem.”

Kadının derin ve candan sesi, kendine has bir kuvvetle titreşiyor gibiydi. Elini uzatırken, "İsmim Banba," dedi. "Belki de seninle biraz yürümeliyiz."

Rose kadının eline öfkeyle baktı. "Bunu neden yapmak isteyim?"

"Çünkü ben senin büyükannenim." Yaşlı kadın parmaklarını oynatınca rüzgâr Rose'u daha sıkı tuttu. Rose hoyratça ayağa kaldırıldı. "Ve korkarım ki bu konuda yapabileceğin hiçbir şey yok."

Doğu kulesinin altındaki gizli geçit, Anadawn Sarayı'ndan sızışmayı içeri gizlice girmekten çok daha kolaylaştırıyordu. Bu durum, Eshlinn'de zehirle alakalı acilen halletmesi gereken bir işi olan Wren için şanstı. Tek yapması gereken gece olmasını beklemek ve merdiven boşluğunda kaybolmadan önce odasının dışında bekleyen muhafızları büyülemektir. Wren dakikalar içinde sarayın ateşlerle aydınlatılmış dehlizlerinde ilerliyor, ırmaktan esen rüzgârı izliyordu. Geçitten Gümüşdil'in kıyısına çıktı, sazlıkların arasından dolaştı. Tepesinde tek bir yıldız tepeli kuş havada çemberler çizerken köprüyü aştı ve karanlığı arkasına alarak fildişi sarayı geride bıraktı.

İrmağın öbür yanında, değirmenin ötesinde Eshlinn'in parke taşla kaplı sokakları ay ışığında parıltıyordu. Meyhanelerden tatlı bir duman ve bira kokusu yükseliyor, tüm bunlara uzaklardan gelen kahkahalar eşlik ediyordu. Wren fark edilmeden geçip gitti, pelerininin kapüşonu yüzünü gölgelere gömüyordu.

Uluyan Kurt Hanı'nın yanından geçerken, küfürler yağdıran kırmızı suratlı bir adam karga tulumba dışarı atıldı. Wren oradan karşıya geçti, demirci ve tekerlekçi dükkânlarının yanından telaşla yürüyüp giderek kentin karanlığa gömülü köşesine vardı. Ama

Wren'in hafızasında bütün ışıklar yanıyordu ve Eshlinn hâlâ Banba'nın onu tekrar tekrar üstünde çalışmaya zorladığı haritalarda gördüğü gibiydi. Altı ara sokağın yanından geçti, başını eğerek dar bir sokağa girdi. Orada, buğulu bir camın gerisinde tek bir mum yanıyordu.

Kapının üstündeki eğri büğrü bir tabelada şöyle yazıyordu:

Alvina'nın Eczanesi.

Wren kapıyı itip açarken bir zil hafifçe çınladı. İhtiyarlıktan çatlamaş bir kadın sesi, "Kapatıyoruz," dedi. "Yarın gelin."

"Şeytankökü." Wren üç altın sikkeyi tezgâha çarparak koydu. Tezgâhın üstü kurutulmuş otlar ve böcek ölüleriyle dolu kavanozlarla kaplıydı. Duvarlardaki raflar da tıklım tıklımdı, camdan yapılmış yüzlerce kap gözün görebildiği her yerdeydi. "Sonra gideceğim."

Alvina karanlıklardan çıktı. Saçları uzun ve simsiyahtı, koyu renk gözleri çok yaşlıydı. "Zehir yasaktır," dedi dikkatlice. "Burada satmayız."

Wren tezgâha üç altın sikke daha bıraktı. "Evet, satarsınız."

Kadının gözleri sikkelerden Wren'in pelerininin katlarına kaydı. Wren, Rose'un para kesesini oraya, korsesinde içine gizlemişti. "Bu kadar genç bir kız için bu çok para."

"Yeterli olur mu?"

Sessizlik uzayıp gitti, kadın girdiği riski kafasında tartıyordu. Sonra geri çekilip bir merdiveni raflara doğru itti. En üst basamağa kadar çıktı, oradaki kavanozlar toz içindeydi, üstlerinde yazılanları okumak imkânsızdı. Tezgâha getirdiği kavanoz bir yüksükten daha büyük değildi, incecik beyaz bir tozla doluydu. "Tadı da yoktur, kokusu da. Çabucak işler."

Wren gülümsedi. "Biliyorum."

Kadın parayı cebine attı. "Genç ve hoş bir kız böyle bir şeyi nereden biliyor?"

Wren şeytankökünü pelerininin cebine soktu. "Araştırdım."

Boştaki eliyle belindeki keseden bir avuç dolusu gül yaprağı çıkardı.

Kadın gülümseyince iki sıra hâlinde sarı dişleri ortaya çıktı. "Dikkatli olun, Prenses. Zehir tespit edilemeyebilir ama onu veren el gizli olmalıdır."

"Olacak." Wren boştaki elini hızla uzatıp kadını boğazından yakaladı. *"Topraktan tozlara, yapıyorum seçimini, unut yüzümü, duyma sesimi."*

Yaprakları Alvina'nın üstüne serperken ortadan kayboldular, geride sadece hafif bir parıltı kaldı.

Kadın geriye doğru tökezlerken gözlerini kırıştırdı. Kendinden pek emin değilmiş gibi bir sesle, "Kapatıyoruz," dedi. "Yarın gelin."

Wren gölgelere çekilip bir anda ortadan kayboldu. Kapüşonunun altında sırtarak Eshlinn'in parke taşlı sokaklarında geldiği yerden geri dönerken serin bir esinti yanaklarını okşuyordu.

Dünyanın öbür ucunda ona sırttan büyükannesini düşündü. İki yaz önce, günler uzunken ve deniz ısınmışken Banba kayalıklarda Wren'le birlikte oturmuş, onunla bir zehir oyunu oynamıştı. Çıplak bacakları kayalıklardan yan yana sarkarken Wren'e üç ufak şişe uzatmıştı: biri parlak kırmızı bir sıvıyla doluydu, diğerinin içindeki sıvı şeffaftı, sonuncusuysa koyu, dalgalı bir mor renkti.

"İçmem için birini seç. Akıllı ol, küçük kuş. Daha yaşayacak çok yılım, yapacak çok şeyim var."

Wren yanakları kızarıncaya dek yakıcı güneşin altında oturmuş, şişeler arasında karar kılmaya çalışmıştı. Önce kırmızı sıvıyla dolu şişeyi bir kenara ayırmıştı, onun zehir olduğundan emindi. Şişeyi dalgalı denize boşaltırken, "Aferin, kızım," demişti ona Banda. *"Bunlar resif taşbalığı bağırsakları. Beni üç gün üç gece boyunca yatağa bağlardı."*

Wren son iki şişe üzerinde uzun uzun düşünmüş, onları çevirip koklamış, en sonunda da mor sıvıyla dolu şişeyi uçurumdan atarak kayalarda parçalanmasını dinlemişti. Şeffaf sıvıyla dolu şişeyi kararlı bir tavırla Banba'ya uzatmış, o da şişeyi kaptığı gibi kafasına dikmişti. Wren bir hata yaptığını ancak büyükannesi öğürmeye başladığında anlayabilmişti. Banba boş şişeyi Wren'in ellerine sür-

müştü. “*Güzelavratotu,*” diye homurdanmıştı. “*Öldürmese de zarar verecek kadar güçlü. Şimdi, etkisi geçene dek bana sen bakacaksın.*” Wren tökezleyerek ayağa kalkmış, büyükannesini omuzlayarak uçurumlardan ağır ağır inerken öyle çok özür dilemişti ki nefesi kesilmişti. “*Onu neden içtin, Banba? İçmen gerekmiyordul*”

Banba acıyla yüzünü buruşturarak kolunu Wren’e dolamıştı. “*Sana bir ders vermek için içtim.*” Wren’in telaşla ona baktığını görünce çok hafifçe gülümsemeyi başarmıştı. “*Zehirle oynamayı seçersen araştırmayı yap. Ve bir dahakine şarabımı denize dökmeden önce bana sor.*” Sonra kumlara kusmak için dönmüş ve Wren hatasına lanet okuyarak gözlerini kaçırmıştı.

Sonra, hayatta olduğu sürece bir daha büyükannesini yüzüstü bırakmayacağına dair kendi kendine söz vermişti.

Wren, zehir dolu küçük şişe korsesinin içine iyice yerleştirilmiş bir hâlde Eshlinn kentini dolaştı. Başarılı bir geceyi bu kadar çabuk bitirmenin mânâsı neydi ki? Chapman’ın kıymetli takviminden ve saraydaki dikkatli gözlerden kendini bir geceliğine kurtarmıştı ve bu gecenin tadını çıkarmayı planlıyordu. Uluyan Kurt Hanı’nın pencerelerinde mum ışığı titreyiyor, onu içeri davet ediyordu. Wren odayı taradı. Gözleri kızarmış eğlence düşkünleri bira bardaklarına sarınmışlardı. Bir köşede baygın bakışlı, zayıf bir adam ona bakıp dudaklarını yaladı.

Wren ona bir el hareketi çekip bara oturdu. Tezgâha bir altın sikke indirdi. “Baloncuklu bir şeyler, lütfen. Üstü kalsın.”

Bar kızı parayı tezgâhtan aldı. “Biraz Gevra buzbadesi var ama seni uyarıyorum tatlım, korkaklara göre değildir.”

Wren dudaklarını araladı. “Eh, ben de değilim.”

Wren, üç ay önce Shen’le yaşadığı olaydan beri alkol almamıştı. Bir tüccar gemisi Ortha yakınlarındaki kayalıklara vurmuş, on iki fiçı dolusu baharlı romu dalgalı denizlere bırakmıştı. Dalgalar –ve arkadaşı Rowena’nın fırtına büyüsünden bir tutam– fiçıları dos-doğru onlara yuvarlamış, akşamı ateş başında içerek ve sesleri kısı-

lincaya, Banba gelip onların boğazına sarılıncaya dek eski denizci şarkıları söyleyerek geçirmişlerdi.

Sonraki gün Wren'in başı öyle ağrımişti ki gün batıncaya dek dışarı çıkamamıştı. Yine de akşam olunca kumsalda içinde ne varsa boşaltmış, kumsalın öte yanında Rowena ve Shen de diz çökerek aynısını yapmışlardı.

Ah, dostluk.

Wren buzbadenden ilk yudumu alırken içinden onlara kadeh kaldırdı.

Damarlarında bir buz dalgası kabarıp dolaşır gibi oldu. Wren kadehi kafasına dikti, bu gezintisinin başarısını düşünüp sırttı. Şimdi tek yapması gereken, iki gün sonra Willem Rathborne'un akşam yemeğini gizlice zehirlemektir. Kralnefesi ölüp saray mateme girdiğinde Rose'un düğün planları hızlıca su yüzüne çıkacak, Gevra'yla yapılan ittifak da ortaya dökülecekti. Wren taç giyecek, Eana cadıları onun koruması altına girecekti.

Zekice planını düşünüp gülümseyerek bir içki daha söyledi. Meyhane yavaşça boşalıyor, pencerede yanan mumlar eriyip tükeniyordu. Wren üçüncü kadehini boşaltıp bardan ayrıldı. Başı dönmüyordu ama kafasının içini dolduran sisi hoş karşıladı. Müthiş bir gündüz düşünün içindeydi âdeta. Meyhaneden neredeyse süzülerek çıktı, kendi kendine eski bir denizci şarkısı mırıldanıyordu.

Sokaklar terk edilmiş, Eshlinn'in son sefakârları yataklarına dönmüştü ve Wren'in yer-yön algısı bulanıktı. Duvarları karanlık ve dar, havada bayat içki kokusunun asılı kaldığı bir sokağa girdi. Gerisinde hızlı ayak sesleri duyuldu. Wren omzunun üstünden bakınca meyhanedeki tuhaf adamın onu takip ettiğini gördü.

"Yavaş ol, kız!"

Wren olduğu yerde biraz sarsılarak döndü. "Evine dön, ayyaş!"

Adam gölgelerden onun üstüne atlayıp Wren'i boğazından yakaladı. "Paranı bana verirsen yaşamana izin veririm."

Wren ondan kurtulmak için çırpınırken, "Bırak benil" diye bağırdı.

“Ver şunul” Adam ellerini Wren’in pelerininin altında dolaştırdı. Bağcıklı kesesine dokunduğunda gözleri parladı. “Ah.”

“Hayır. O olmaz.” Wren keseyi geri almaya çabaladı.

Adam keseyi onun ellerinden söküp alarak Wren’i bıraktı. Wren bileğini oynatınca hançeri avucuna yerleşti. Shen’in ona öğrettiği bir hareketi kullanarak ayağını saldırganın ayağına şiddetle indirdi, onu yakasından tutup çekerek dizini adamın burnuna geçirdi. Saldırganın burnu mide kaldıracı bir çatırtıyla parçalandı. Adam homurdanarak iki büklüm oldu, keseyi düşürdü. Wren diğer eliyle havada bir yay çizerek düşmekte olan keseyi kaptı. Hançerini adamın uyluğuna saplarken saldırgan acıyla haykırdı.

Wren hançeri hızla çıkarıp adamın omzuna sert bir tekme indirdi. Adam acınası bir iniltiyle yere yuvarlandı.

Wren hançeri pelerininin kenarına silerken tükürürcesine, “Hırsız,” dedi. “Bir dahaki sefere kalbine girecek.”

Kendi kalbi göğsünde çarparken kesesini aceleyle bağlayıp hızla ana caddeye doğru ilerledi. Karanlıkta yeni ayak sesleri duyuldu, önünde bir silüet belirdi. Wren duraksamadı bile. Gölgelelerden fırlayıp dirseğini adamın midesine geçirdi. Adam geriye doğru tökezleyince Wren fırsatı kaçırmayıp adamı duvara çarptı, hançerini çıkarıp boğazına bastırdı. “Kimıldama,” diye tısladı.

Adam çenesini kaldırdı. “Yoksa ne?”

“Yoksa karnını deşerim senin.” Hançeri adamın boğazında tutmak için Wren’in parmak uçlarında yükselmesi gerekiyordu. Baş dönüyordu hâlâ. İçtiği buzbadesi yüzünden tökezledi. Adam şimşek gibi hareket edip Wren’i olduğu yerde döndürdü. Hançeri ellerinden hızla aldı, onu gerisingeri duvara dayadı ve koluyla Wren’i olduğu yere sabitledi.

Hançerin ucu çenesinde belirdi, kapüşonu yüzünden çekilip alındı. “İyi akşamlar, Ekselansları.”

Wren gözlerini kırpıştırıp tanıdık fırtınalı gözlerle baktı. “O bıçak benim.”

Tor hançeri başının üstüne kaldırdı. “Alın o zaman.” Wren başı-

nı kaldırdı. Asker fazlaca uzun boyluydu ve onun önünde hoplayıp zıplayarak kendini küçük düşürmeyecekti. "Komik olduğunu mu sanıyorsun?"

Adamın kahkahası aralarındaki havayı ısıttı.

Wren dizini hızla kaldırıp onu bacaklarının arasından vurdu. Tor homurdanarak iki büklüm oldu, Wren hançerini onun gevşeyen elinden çekip aldı. Topukları üzerinde döndü, ara sokaktan çıkarken omzunun üstünden ona öfkeyle baktı. "Çünkü ben öyle düşünmüyorum."

Gümüşdil İrmağı'nın çağıltısı Tor'un kararlı ayak seslerini boğsa da Wren onun peşinden geldiğini biliyordu. "Bir şey yapmaya kalkışsan seni gerçekten bıçaklarım," diye seslendi.

"Size göz kulak olmaya *kalkışıyorum*, Ekselansları," diye seslendi Tor. "Burada tek başınıza ne yapıyorsunuz?"

Wren olduğu yerde döndü, ırmaktan gelen bir esintiyle pelerini savrulup açıldı. "Geceyansı yürüyüşlerini nasıl sevdiğimi bilirsin."

"Başkent Eshlinn'de," dedi Tor kupkuru bir sesle. "Karanlık bir ara sokakta. Tek başınıza."

"Bana en iyi eşlikçinin kendim olduğunu fark ettim."

"Gece etkinlikleriniz tek kelimeyle acayip."

"Senin bunlardan haberdar olman kadar acayip değil," dedi Wren imalı bir tavırla.

Tor ona yaklaşırken bakışları, sanki ona dair ip uçları arıyormuşçasına üstünde gezindi. Wren aniden görünüşünün farkına varmış gibi kollarını kavuşturdu. Büyüsünü akşamın erken saatlerinde yenilemiş olsa da gül yapraklarının gücüne güvenemeyeceğini zor yoldan öğrenmişti.

Konuşmanın hâkimiyetini eline alma çabasıyla, "Sen burada ne yapıyorsun?" diye sordu. "Kurdunu hiçbir yerde göremiyorum."

Tor omuz silkerek, "Bazen ben de huysuzlanırım," dedi. "Yürüyüşe çıkacaktım, sonra Uluyan Kurt'un penceresinden sizi gördüm. Prenseslere göre bir yer değil kesinlikle."

Wren gözlerini devirdi. "Bir gün olsun beni rahat bırak, asker."

Köprüye yöneldi.

Tor onun peşinden koştu. "Size böyle dövüşmeyi kim öğretti?"
"Anadawn sincapları."

"Kralnefesi eğitiminizin olmadığını söylemişti." Ona yetişti ve Wren bir kez daha adamın cüssesine bakıp irkildi. Başının tepesi, Tor'un omuzlarına ancak yetişiyordu. "Kral Alarik'e, bir bıçağı sadece ekmeğinize yağ sürerken kullandığınızı söyledi."

Wren güldü. "Eh, sanırım bu Willem Rathborne'u yalancı durumuna düşürüyor."

"İkinizden birini yalancı durumuna düşürüyor."

"Neye inanırsan inan." Köprüye varmışlardı. Uzaklarda Anadawn Sarayı, ay ışığında bir hortlak gibi uzanıyordu.

Tor onu kolundan tutarak geri çekti. "Bana bir şeyi açık açık söyleyin, Prenses."

Wren, Tor'un dirseğini tutan parmaklarına baktı, omurgasının tehlikeli bir şekilde titrediğini hissetti. "Ne yaptığını sanıyorsun sen?"

Tor onu ânında bıraktı. "Sizi anlamaya çalışıyorum sadece," dedi ellerini kaldırarak. "Size güvenmeye çalışıyorum."

Wren gözlerini ona dikti. "Neden?"

"Çünkü Prens Ansel'in güvenliğinden sorumluyum. Başarısız olamam, *olmayacağım*." Düşüncelerini yüksek sesle dile getirmek isteyip istemediğinden emin değilmişçesine duraksadı. "Sizde bir *gariplik* var, Ekselansları. Tam olarak anlayamadığım bir şey..."

Wren, Tor'un gözlerinde kabaran fırtınayı taradı. İhtiyat ve merak bu, bir de adını koyamadığı bir şey. Tehditkâr bir histi bu, çok yaklaşırsa onu havaya savurabilecek serseri bir yel gibi.

"Göz kamaştırıcı zekâm mı?"

Tor'un çenesi kasıldı. "Prens Ansel güzelliğinizden kolayca etkilanmiş olabilir ama benim karakterinize dair biraz daha ikna edilmem gerek."

Wren kaşlarını kaldırdı. "Mahkemeye çıkarıldığının farkında

değildim ama en azından gördüklerinin hoşuna gittiğini duymak güzel.”

Tor bakışlarını ondan ayırmadı. “Görünüş yanıltıcı olabilir.”

Ah, ne demezsin.

Sırtışını gizlemek için ırmağa doğru dönüp akıntıların birbiri üstünden aşmasını izledi. “Hikâye sever misin, asker?”

Tor duraksasa da yanından ayrılmadı. “Bazen.”

Wren gerçek bir hikâye düşünüp ona anlatmaya koyuldu. “İki bin yıl önce, cadı kraliçe Mirella, Eana’nın hükümdarıyken, öfkesi ülkece meşhurdu. Eşi yakışıklı olduğu kadar gösterişçi biriydi ama aynı zamanda çok da etkileyiciydi. Kızları konuşarak çabucak yatağa atabildiği için saraylılar ona Gümüşdil adını taktılar.”

Asker yanında onu sessizce dinliyordu.

“Gümüşdil, Eshlinn’li mütevazı bir fırıncıya âşık olduğunda zamparalığı bıraktı. Kraliçeden ve saray maceralarından ayrılmaya karar verdi.” Wren başını ırmağa uzattı, yansımalarını görmeye çalıştı. “Ama Kraliçe Mirella öyle öfkelenmişti ki gözyaşlarıyla ülkeyi ikiye böldü ve onu sevgilisinden sonsuza dek ayırmak için çağıldayan bir ırmak yarattı.”

“Cadılar o kadar güçlü değildir,” dedi Tor.

“Artık değiller,” dedi Wren sakince. “Ama bu çok uzun zaman önceydi. Koruyucu, Eana’ya gelip Ortha Starcrest’i öldürmeden önce. Ülke parlak ve yeniyken, cadılara aitken.”

Tor rahatsız rahatsız kıpırdandı. “Hiç böyle bir büyü duymadım ben.”

“Seni seve seve eğitebilirim,” dedi Wren.

Tor isteksiz bir merakla “Sonra ne oldu?” diye sordu. “Gümüşdil sevgilisine ulaşmak için bu köprüyü mü yaptı?”

“Hayır.” Wren sulara sırtını döndü. “O âşık sersem ırmağı yüzerek aşmaya çalışırken boğuldu. Kraliçe Mirella kulesinden onu izleyip gülüyordu.”

Tor rahatsız olmuş gibiydi. “Ne zalim bir son.”

“İntikam zalimce bir iştir Tor. Aşk da öyledir.” Wren bir kez

daha harekete geçti, köprüyü aşarken kollarını salladı. “Bu sana söyleyebileceğim, aklıma gelen en gerçekçi şey.”

Asker onun peşinden yürüdü. “Prens Ansel’e duyduğunuz sevgiden bahsederken sanki buna inanıyor gibisiniz. Ama şimdi, sanki bu bir lanetmiş gibi konuşuyorsunuz.”

“Bazen aşk bir lanet *olabilir*,” dedi Wren. “Mahkûmiyet olabilir. Veya idam cezası.”

Banba’nın sesi kafasının içinde onu *dikkatli ol*, diye uyardı. Buzbadesinin yarattığı sisin içinde Wren kim olması gerektiğini hatırladı: Rose. Omzunun üstünden Tor’a bakarak kirpiklerini kırpıştırdı. “Ve *bazen*, aşk –özellikle de soylu bir aşk– doğru bir anda sarayına giren bir kayan yıldız gibidir. Hayatını öyle bir ışıltıyla doldurur ki, bir daha *asla* üzölmeyeceğini, yalnız kalmayacağını veya heyecanlı bir kutu oyunundan yoksun olmayacağını bilirsin.”

Tor’un kaşlarının arasında bir kırıksık belirdi.

Wren ona dişlerini göstererek gülümsedi. “Endişelenme, asker. Sevgili Ansel’i bir nehirde boğacak değilim. O korkunç cadı Mirella’yla alakam bile yok.”

Tor üç adımda ona yetişti. “Sevgilisi hakkında bana anlattığınız hikâyeye inandığımdan emin değilim. Daha çok bir uyku vakti masalını andırıyor.”

“Uyku vakti masallarının mutlu sonları olur.”

“Gevra’da değil. Bizim hikâyelerimizde sonunda herkes kurtlara yem olur. Çocuklarımızı ilk fırsatta korkutmayı severiz. Sonuçta ürkek bir çocuk, güvende bir çocuktur.”

“Bu korkunç!” diye haykırdı Wren ama askere baktığında onun gülümsediğini gördü. “Ah, şakaymış. Espri anlayışın olduğunu bilmiyordum.”

“Gevralılar hakkında öğreneceğiniz çok şey var Ekselansları.”

“Neden senden başlamıyorum o zaman?” diye sordu Wren. “Nerelisin? Ve yapbozlara bayılan bir prensi korumak için bu kıyılara nasıl geldin?”

Tor öyle uzun bir süre sessiz kaldı ki Wren bu konuşmayı bi-

raz fazla ileri götürüp götürmediğini merak etti. Ama sonra Tor ona bir kez daha ayak uydurdu ve yan yana yürümeye koyuldular. "Ben Carrig Adası'nda büyüdüm. Orada vahşi doğadan başka bir şey yoktur pek. Başkent Grinstad'a bir gün mesafede, buna tekne yolculuğu dahil değil. Epey... sapa bir yer."

"Eminim leş gibi yosun kokuyordur," dedi Wren, hayallere dalmış gibiydi. Ortha'yı düşünüyordu, oraya aniden tüm kalbiyle özlem duydu. "Carrig'de ne var?"

"Çoğunlukla çiftlikler."

"Sen bir çiftçi çocuksun yani." Wren adımlarını yavaşlattı, ona Ortha'da yaşayan hayvanları anlatmaya dair acayip bir dürtü onu sarsmıştı. Banba'ya yavrulama mevsiminde yardımcı olmaya gönüllü olduğu ilk seferde üstüne başına nasıl kustuğunu anlatmak istiyordu. İki kez. "Ne tür bir çiftlik?"

Tor ona bakmak için döndü. "Gerçekten bilmek istiyor musunuz?"

"Evet," dedi Wren, bunun doğruluğu onu şaşırttı.

"Yabani bir çiftlik." Wren onun sesindeki gülümsemeyi duyabiliyordu. "Ailem çobandır. Hayvanlar yetiştirip eğitiriz. Kar kaplanları. Küheylanlar. Tilkiler. Kurtlar. Buz ayıları..."

"Hayvanlar *oradan* geliyor demek," dedi Wren. "Sonra senin kana susamış kralın ve onun kana susamış savaşları için eğitiliyor olmaları..."

Tor'un ses tonu değişti. "Hep böyle değildi."

Wren ona bir bakış daha attı. "Bu hoşuna gitmiyor, değil mi?"

"Nelerin hoşuma gidip gitmediğinin önemi yok. Carrig'de yaşamıyorum artık."

"Ama hâlâ çobanlık yapıyorsun?" Wren bunu onun içinde, keskin gözlemleri, özenli dikkatinde hissedebiliyordu. Tor bazı yönleriyle tıpkı kurdu gibiydi.

Tor omuz silkti. "Kalbimde hâlâ çoban olabilirim. Ama bu mesleğim değil."

Altın kapılar önlerinde parıldıyordu ama Wren geri dönmek

istemediğini fark etti. Saray muhafızları onun Gevralı askerle yürüdüğünü görürlerse Chapman fırtına gibi üstüne çullanırdı. Rathborne'un nasıl bir tepki vereceğini düşünmek bile istemiyordu. "Neden bunu geride bırakmayı seçtin peki? Seni askerlik yapmaya baban mı zorladı?"

Tor ona ayak uydurmak için adımlarını yavaşlattı. "Babam on yıl önce bir kaza geçirdi. Annem ona bakıyor, kız kardeşlerim de onun yerine çiftliği yönetiyor. Onlar da çoban. Ama gençler ve hayvanlar çok vahşi olabiliyor. Saatler uzun, toprak sert." Yüzünden bir gölge geçip gitti. "Bazı kışlarda ancak yetecek kadar yiyecek bulabiliyorlar."

Wren askere bakakaldı, onu üstünde zırhı, şüpheleri olmadan ilk kez gördü. O bir oğuldu. Bir ağabeydi. Bir koruyucuydu. Önceden hissettiği tehlikeli titreme başka bir şeye, midesinde uçuşan, sıcak bir duyguya dönüşüyordu. Bu daha da kötüydü elbette. "Çoban savaşa gitti yani."

Tor keyifsizce, "Çobanlar savaş için uygundur," dedi. "Hayvanlara olan doğal yakınlığımız, onları ehlileştirmekle kalmayıp onlar gibi savaşabildiğimiz anlamına da geliyor."

"Alarik'in en güvendiği askeri olmayı böyle mi başardın? Doğal yeteneklerinle mi?"

Tor başını iki yana salladı. "Çocukken Alarik'le birlikte talim yaptık."

"Bir saniye." Wren'in ağzı açık kaldı. "O kötü kralla arkadaş mısın?"

"Eskiden farklıydı," dedi Tor.

"Nasıl farklı? Düşmanlarını kaplanlarına yedirdiğini duydum."

"Keder insanları değiştirir."

"Bu şekilde değiştirmez," dedi Wren. "Alarik Felsing ruh hastası."

Tor gerilince Wren çok ileri gittiğini sezdi. *Eyvah*. "Savaşta her ne kadar vahşi olursak olalım, bir Gevralı ailesine her zaman kol kanat gerer. Sonuna kadar." Lades Körfezi'ne ve ötesindeki her şeye

doğru kuzey yönüne işaret etti. “Bunu çok yakında öğreneceksiniz Ekselansları.”

Wren kaşlarını çattı. Dügünden bahsedip de keyfine limon sıkmanın ne gereği vardı şimdi?

“Sevgili Ansel benim için hangi korkunç canavarları katledecek acaba,” dedi.

Ansel’den söz edilince Tor’un gülümseyişi yumuşadı. “Prensin ruhunda cesaret var ama korkarım o bir kılıç ustası değil.”

“Hiç öğrenmedi mi?”

“Prens Ansel kitapları askerlere her zaman tercih etmiştir. Ağabeyinden çok daha hayalci biri.” Tor’un sesi sıcaktı ve Wren onun içinde görev bilincinin ötesine uzanan bir korumacılık, Ansel’den daha çok hoşlanmasına sebep olan bir candanlık sezdi. “Bir savaşçı olmaktansa bir kelime ustası olarak hatırlanmak isteyeceğini Ansel size bizzat söylerdi. Onu tanıdığım süre içinde, kan görmeye hiçbir zaman katlanamadı. Başkalarının yaraları onu da yaralıyor.”

Wren prensi yeni bir açıdan düşündü. Ansel, Gevra’nın buzlu pençelerinden kaba kuvvetle değil de anlayış ve nezaketle bir şekilde sağ kurtulmayı başarmıştı. Evet, beceriksiz biriydi ama hiçbir şekilde yapmacık davranmıyordu, Wren bunun için ona saygı duyabilirdi. “Pekâlâ,” dedi. “Düşmanlarımı *sen* öldürebilirsin, Ansel de bana şiirler okur.”

“Belki de siz piyanonuzda bizim için bir şeyler çalarsınız.”

Wren’in gülümseyişi sönüp gitti. Tor’un bunu unutmasını ummuştu.

Yürümeyi sürdürürlerken Tor ellerini ceplerine soktu. “Söyleyin bana Ekselansları. Eshlinn’e yalnız başınıza sık sık gelir misiniz, yoksa sadece eczaneye uğramanız gerektiğinde mi?”

Wren durdu, kendini aniden son derece uyanık hissetmişti. Asker kesinlikle gardını düşürmemişti. Wren onunla flört ederken Tor onu pusuya düşürmeyi beklemişti. “Beni takip ediyordun demek.”

Tor bakışlarıyla onu olduğu yere çiviledi. “Yeğeninizin içindeki şişe. İçinde ne var?”

Wren hızlı düşünerek "Kediotu kökü," dedi. "Seni ilgilendirdiğinden değil ama son günlerde pek iyi uyuyamıyorum."

"Görebilir miyim?"

Wren ellerini kaldırdı. "Ben, Eana Prensesi Rose Valhart, şerefim üzerine yemin ederim ki pelerinimin içindekiler kafaya takmanı gerektirecek şeyler değil."

Tor onun bileğine uzandı ve Wren tam bir aptal gibi onun kolunu tutmasına izin verdi. Tor onun bileğini sabitledi, başparmağını onun nasırlarla kaplı elinde gezdirdi. "Bunlar bir prensesin elleri değil."

Wren, Tor'un çenesinde bir kas seğirinceye dek ona yanaştı. "Daha önce kaç prensese bu kadar yakın oldun?"

Tor onun elini bırakıp bir adım geri gitti.

"Ben de öyle düşünmüştüm." Wren hızla döndü ama Tor'un ayağı inip onu elbisesinin ucundan yakaladı. Wren tökezledi, şişe yeğinin içinden yuvarlanıp gitti. Wren dört ayak üstünde şişeye doğru ilerledi. Tor şişenin üstüne atlarken parmakları zehrin etrafında kıvrıldı. Wren körlemesine bir telaşla sırtının üstünde döndü ve ona çelme taktı. Tor onun üstüne yıkıldı, onu ezmek için dirsekleri üstüne düştü.

Wren'in nefesi kesildi. Bir anda onun altında kalmıştı, Tor'un kolları kafasının üstünde sımsıkı duruyordu.

Asker ona bakarken nefesi aniden kesildi, ikisi birden şaşkınlıkla anlık bir sessizliğe gömüldü. Bacağı Wren'in bacaklarının arasında sıcaktı, beli onu yavaşça toprağa bastırıyordu. Wren, Tor'un kalbinin kendi kalbiyle birlikte küt küt attığını hissedebiliyordu, adamın arzusunun yanaklarını usulca renklendirmeye başlamasını izledi.

Tor'un gözlerindeki fırtına karardı. Kısık sesle, "Beni düşürdün," dedi.

Wren sırıttı. "Düşen sendin."

Tor onun kapalı yumruğuna doğru uzanırken göğsünü onun göğsüne bastırdı.

Wren burunları birbirine sürtününceye dek çenesini kaldırdı.

Tor donakaldı. Adamın dudaklarına doğru, "Daha ne kadar ileri gitmek istiyorsun?" diye sordu. "Beni zor durumda bıraktın bile."

Sarmaş dolaş olmalarının gerçekliği ona çarparken Tor gözlerini kırptırdı. Wren'den sanki ateşe verilmişçesine uzaklaşıp ayağa fırladı. Ellerini saçlarından geçirirken yüzünde öyle şaşkın bir ifade vardı ki Wren az kalsın kahkahalarla gülecekti. "Ben asla..."

Wren dirsekleri üstünde doğruldu. "Sen ne? Onurunu tehlikeye atmaz mısın?"

Tor nefes nefese, "Sizin onurunuzu," dedi.

"Güzel," dedi Wren ama içinde ufak bir hayal kırıklığı hissediyordu. Bu son derece pervasızca bir hareket olsa da askerin vücuduna bastıran bedenini hissetmek epeyce hoşuna gitmişti.

Ayağa kalktı ve küçük şişeyi göstere göstere yeleğinin *iyice* içine gizledi.

Tor gözlerini kaçırdı. "Saraya dönmeliyiz."

"Önden buyur. Ben kendi yolumu bulabilirim."

"Geç oldu. Size eşlik edeyim." Asker öylesine gerilmişti ki Wren'e zorlukla bakabiliyordu. Önden yürüyüp Wren'e peşinden gelmesini işaret etti. "İsrar ediyorum."

Wren duraksadı. "Gecenin bir yarısı beni evime tek başına götürdüğünü görürlerse muhafızlarım ne der?"

"Onların işini yaptığım için memnun olurlar sanırım," dedi Tor gergin bir sesle.

Gevralı iyi bir noktaya değinmişti. Onu gammazlayacak bir asker kendi kellesini de kaybederdi. Aceleyle Tor'un peşinden gitti. Tor, saraya doğru kısa yolculuklarında başka hiçbir şey söylemedi. Avluda onu bırakırken Wren'e kekeleyerek veda etti, solgun yanaklarında hâlâ kızıl lekeler vardı.

Wren doğu kulesine çıktı, akşamın başarısıyla başı dönüyordu. Zehri almış, gizli tutmuş ve bu arada Ansel'in bekçi köpeğini de halletmişti. Gerçi işin bu kısmının bu kadar *zevкли* olmasını bekle-miyordu. Daha önce —ve birden fazla kez— öpülmüştü ama Tor'un dudakları onunkilere dokunmadan önce bile hiç böylesi bir tutku

hissetmemişti, onu tüketmek üzere olan bir ateşti sanki.  imenlerde, onun altında az kalsın çözülecekti.

Ama bu anlık bir zayıflıktı sadece. Wren'in yarın sabaha zar zor hatırlayabileceği çok kısa bir öpüşme  ncesiydi. Uykuya dalarken kendine bunları söyledi ama rüyalarında Tor onu buldu ve onu öpmek için eğilirken bu sefer durmadı.

Rose, Shen'i öldürecekti. Tabii büyükannesi olduğunu iddia eden bu suratsız yaşlı cadı onu daha önce öldürmezse. Shen ona nasıl böyle yalanlar uydurabilir, bunu nasıl bu kadar *kolayca* yapabiliirdi? Kumsalda itilip kakılırken başı dönüyordu. Yaşlı kadın kısa boylu ve tıknazdı ama adımları bir askerin adımlarıydı.

Banba.

Rose'un beline sarınmış rüzgârdan ip, onu balıkçı köyüne doğru sürükleyerek götüren cadıya bağlıyordu. Sahilde bir kalabalık toplanmaya başlamıştı, çocuklar onu daha iyi görebilmek için kayalıklara tırmanıyordu. Rose, cadılardan bazılarının onu gördüğü için hiç de mutlu görünmediklerini gözünden kaçırmadı. Bazıları ona açık bir öfkeyle gözlerini dikeyor, bazılarıysa kendi aralarında fısıldaşıyordu.

"Büyükanneimin öldüğünü sanıyordum," dedi.

Banba omzunun üstünden ona baktı. "Hayal kırıklığına uğramış gibisin."

Rose duraksadı. Onu Banba'ya bağlayan tek şey rüzgâr değildi. Bunu göz ardı etmeye çalışsa bile hissedebiliyordu, göğsünde tuhaf bir çekim vardı. Aileyle birlikte olmak böyle bir şey miydi? Kemiklerine kadar işlemiş, içten içe kaynayan bir aşinalık hissi mi?

"Şaşkınım. Sanıyordum ki..." Rose'un sesi sönüp gitti.

"Yalnız olduğunu mu sanıyordun?" Banba'nın yüzü yumuşasa da sesi sertti. "Biz hep yanındaydık kızım." Sonra da gözlerini kısıp Rose'u iyice taradı. "En azından o eski taştan sarayda seni beslemişler gibi görünüyor."

Cadılardan bazıları, denizin sürüklediği dalları toplayarak bir çember haline getirmişlerdi, giderek büyüyen bir yığın haline getiriyorlardı. Bazılarıysa denizden henüz yakaladıkları morinaları getiriyorlardı, balıklar oltalardan sarkıyordu. Sert kabuklu ekmek dolu hasır sepetler, kumsalda taşınırken etrafa saçılan kırmızı şarap dolu sürahiler Rose'un gözüne çarptı.

Midesi guruldadı, çıkan ses kıyıya çarpan dalgalardan bile yüksekti. Yüzünü buruşturdu.

Banba'nın kahkahası bir karganın gaklaması gibiydi. "Seni burada da besleyeceğiz, merak etme."

Aklına takılan bir düşünce, Rose'un dikkatini yiyeceklerden uzaklaştırdı. Gizlice, çaresizce içinde sakladığı bir umut. "Annem burada mı?" Banba sahilde aniden durdu, rüzgâr etrafında gerilirken Rose hafif bir çığlık attı. "Düşündüm ki, hayatta kalan bir kız kardeşim ve hiç tanımadığım bir büyükannem varsa belki de..."

"Saf olma çocuğum." Rüzgâr, Rose'u Banba'ya doğru itti. Yaşlı cadı, Rose'u bileğinden tutarken içinden küfretti. "Annen öldü. Baban da öyle." Rose'a ölçülü bir bakış attı. "Artık burada olduğuna göre, olanlar hakkında gerçekleri öğrenme zamanın geldi. Annenle baban şimdilerde tahtın etrafında dolanan, onunmuş gibi davranan Willem Rathborne tarafından katledildi."

Rose babaannesini uzaklaştırmaya çalıştı ama Banba onu daha da sıkı tuttu.

"Willem böyle bir şey yapamaz," dedi hiç düşünmeden. "Annemle babamı öldüren bir cadıydı." Rose, Ağlayan Orman'da gördüklerinden sonra bile bu hikâyeye tutunuyordu. Ne olduğuna dair bunca şeyi açıklayan o öyküye. Eğer bu doğru değilse... hayatındaki hiçbir şey gerçek değildi ve bunu kabul edemezdi. Etmeye-

cekti. "Cadılar, bir Valhart'la evlendiği için anneme öfkeliydi. Onu kıskanıyorlardı. Onlar..."

"Ortha'da sakın böyle bir şey söyleyeyim demel" Banba, Rose'un bileğini öyle bir sıkı ki, pençeler cildine batıyormuş gibiydi.

"Canımı yakıyorsun!" diye haykırdı Rose.

Banba rüzgârı salıverince Rose geriye doğru tökezledi, bileğini göğsüne bastırdı. Başını hızla yana çevirdi, yaşlar gözlerini yakıyordu. Aile hakkında pek bir şey bilmesede uzun zamandır kayıp olan bir büyükanneye kavuşmanın böyle bir şey olmadığından emindi.

"Cadılar anneni severdi. Ben anneni severdim," dedi yaşlı kadın öfkeyle. "Ama bu onu Willem Rathborne'dan kurtarmaya yetmedi. Bizi her zaman yok etmenin peşinde olan bir adam."

"Bu saçmalıklı Willem iyi biri," dedi Rose aynı öfkeyle. "Bana tüm hayatım boyunca baktı. Beni *seviyor*."

Banba ona acıyarak baktı. "Hayır, Rose. Sana *ihtiyacı var*." Rose sessiz kalınca yaşlı kadın konuşmayı sürdürdü, kelimeleri göğsünde gittikçe derine gömülen bir hançer gibiydi. "Anlamıyor musun? Willem Rathborne seni hayatta tutmak zorundaydı, sen onun perde arkasından Eana'yı yönetmesine olanak verecek mükemmel bir kukla prensesdin. Sadece birinize ihtiyacı vardı elbette. O odada Wren'i bulsa onu da öldürürdü."

Rose dudaklarını büzdü. İtiraz edip tartışmanın, hep inandığı şeyi, Willem'in onu kurtarmak için tam zamanında odaya daldığını söylemenin anlamsız olduğunu biliyordu. Ama eğer bu doğruysa, kız kardeşine ne olmuştu? Wren gerçekse, Willem'in öyküsü de aynı anda nasıl gerçek olabilirdi?

Ellerine baktı, yanlarında bir çift daha el hayal etti. *Bir ikiz*. Bu gerçekten mümkün olabilir miydi?

"Willem Rathborne masum değil," diye devam etti Banba. "Yapabilse Eana'daki bütün cadıları teker teker öldürür. Ama bunu zaten biliyorsun, değil mi?"

Rose bunun doğru olduğunu bilse bile başını iki yana salladı. Bu hikâyenin geri kalanının doğru olduğu anlamına gelmiyordu.

Bu yaşlı kadın, ona en yakınındaki danışmanına sırt çevirtip sarayda ikilik yaratmaya çalışmak için gözünün içine baka baka yalanlar uyduruyor olabilirdi. Düşünmek için bir dakikaya ihtiyacı vardı ama Banba onu bir kez daha çekıştirdi.

“Gel. Bu kadar korktuğun cadılarla tanışma vaktin geldi.” Yaşlı kadın duraksayınca Rose onun belki de bileğindeki sızıyı hafifletecek, onun bu vahşı yerden biraz daha az ürkmesine yardımcı olacak, dostça bir şeyler söyleyeceğini sandı. Ama Banba’nın bakışları daha da sertleşti. “Beni hayal kırıklığına uğratma.”

Rose ve Banba uçurumun dibindeki küçük köye vardıklarında kehribar rengi gün ışığının son ışınları ufukta eriyordu. Rüzgârdan yıpranmış kulübeler kümesi onlara kayalıkların sırtından bakıyor, eğimli çatıları solgun okyanusa doğru uzanıyordu. Uçurumlardan tahta basamaklar yükseliyordu, kütüklerden bazıları öyle tuhaf açılarda duruyordu ki Rose sert bir esintinin dalgın bir tırmanıcıyı doğrudan denize atacağından emindi.

Sahilde tuhaf, gümüşü bir ateş çıtırdayarak yanıyordu. Cadılar ateşin etrafına toplanmıştı, ateşlere avuç avuç kum atıyor, bu da her nasılsa alevlerin daha da kuvvetle, daha da parlak yanmasına yol açıyordu. *Tılsımcılar*. Küçük çocuklar ateşin etrafında birbirlerini kovalarken kıkırdayarak gülüyorlar, yaşları daha büyük olanlarsa ziyafeti hazırlıyorlardı.

Rose kalabalıktaki yüzleri inceledi, kendi yüzünü aradı. Boğazı kupkuruydu, kalbi öyle hızla atıyordu ki nabzını kulaklarında hissedebiliyordu. “Kız kardeşim nerede? Onunla tanışmak istiyorum. Bana söylediklerinin doğru olup olmadığını bilmem gerek.”

Banba homurdandı. “Sözüme güvenmen gerekecek. Wren evinden en az senin kadar uzakta kızım.”

Rose kaşlarını çatıp Banba’nın konuşmaya devam etmesini bekleli ama yaşlı kadın onu itekleyerek yürüttü.

Gökyüzüne duman yükseliyor, havayı kömür tozu kaplıyordu. Bulutlar yayılıyor, yıldızları gerilerinde gizliyordu. Rose onları görebilmeyi diledi, bu şekilde bir şey —*herhangi bir şey*— aynıymış gibi

hissettirebilirdi. Denizden esen rüzgârda titredti, pelerinini kendine çekti.

Hayır. Bu pelerin *ona* ait değildi.

"Wren." Rose bu ismi ağzında dolaştırdı. Kendi uysal, masum, *asil* ismine kıyasla bu isimde bir yabanılık vardı. Çocukluğunda daldığı hayallerde annesiyle babasını düşünürken bir kız kardeşi aklına bile getirmemişti. Hayatını çok daha az yalnız hissettirebilecek birini.

Kes şunu, dedi kendine. Kendini acındırmanın sırası değildi. Hiç de yalnız değildi, Celeste her zaman yanındaydı. Cam da öyle. Ve Willem.

Cadılar onu çok yakından inceleyerek geçmesi için iki yana dağıldılar. Ama Banba'nın dürtüklemelerine rağmen Rose'un aklı Anadawn'a geri dönmüştü.

Willem'i düşündükçe kendini giderek daha az kendinden emin hissediyordu. Kralnefesi hayatı boyunca Rose'un etrafında pervane olmuştu ama gerçekten istediği onun tahtı mıydı? Kendinden... kaderinden ayrılamayan o şey. Gerçekten de bir kukladan farksız mıydı, ailesini on sekiz yıl boyunca ondan gizleyecek kadar büyük bir yalana inanması için büyütölmüş biri miydi sadece?

Rose bir cadıydı. Bu vahşi, yabancı yerde emin olduğu tek şey buydu. Bunu kanında, kemiklerinde hissedebiliyordu. Ama Willem'in bunun için onu affedip affetmeyeceğini bilmiyordu ve bu onu endişelendiriyordu. Yüzünü bir kez daha toprağa bastırıldığını hayal etti ama bu kez masumiyeti için bir gülle ödüllendirilmeyecekti. Zihninde Willem'in yüzü çarpılmıştı, sanki hayatı boyunca bir maskenin altındaymış ve şimdi altında yatan çirkin gerçekliği göz ucuyla görebiliyormuş gibiydi. Aniden midesi kalktı, durup kumlara kusmak için olduğu yerde döndü.

Banba tepesinde dikildi. "Ayağa kalk, kızım," dedi. "Seni diz çökerken görmelerine izin verme."

Rose arkasında kahkahalar, kalabalıkta yayılan mırıldanmalar duydu. Kumların üstünde diz çökerken "zayıf" ve "acınası" kelime-

leri kulağına çalındı. Bir an için yere yığılacağını, bir daha asla ayağa kalkamayacağını, yükselen denizin onu alıp götüreceğini sandı. Şansı varsa akıntı cesedini Anadawn'a sürüklerdi. Ait olduğu yere.

"Rosel"

Ağzını sildi, başını kaldırıp baktı. Shen sarsak adımlarla koşarak ona doğru geliyordu. Onu görmek bile Rose'un dimdik ayağa kalkmasına, üstünü başını silkelemesine, ateşlere ve tüm o yargılayıcı bakışlara doğru bir adım daha atmasına yetti. Omuzlarını döndürdü. Shen'in önünde zayıf düşmeyecekti, ne onun ne de diğer tüm cadıların tükendiğini görmelerine izin vermeyecekti.

"İyi misin?" Shen, Rose'u toparlamak için elini uzattı.

Banba, Shen'in elini tokatladı. "O bir çocuk değil Shen. Bırak yürüsün."

Rose ona bakmadı bile. "Sana söyleyecek bir şeyim yok."

"Rose." İsmi söyleyiş şeklini duyunca Rose'un içinde bir şeyler koptu. "Üzgünüm, gerçekten. Ben..."

"Yeter," dedi Banba sert bir sesle. "Mesele çıkarıyorsun. Bu gece Rose için önemli. Halkını tanımasının zamanı geldi."

Shen bakışlarını indirdi. "Evet, Banba," diye mırıldanıp kalabalığa karıştı.

Rose kaşlarını çatı. Onun gelecekteki kraliçesi olmasına karşın Shen ona hiç böylesi bir hürmet göstermemişti. Rose, onun böylesi bir saygı gösterebileceğini aklına bile getirmemişti. Banba'yı daha dikkatle süzerken Tilda onlara doğru koşarak geldi. Arkasında sıcak esmer tenli, uzun beyaz saçlı yaşlıca bir kadın daha yavaş adımlarla yürüyordu. Oldukça kıvrımlıydı, yuvarlak ve sevecen bir yüzü vardı, sol gözünü bir kumaş parçasıyla kapatmıştı.

Tilda, Rose'un elini tuttu. "Hadil! Hepimiz seni bekliyoruz!" Kızın samimiliği Rose'un garibine gitse de bu sahilde bir müttefik bulmaktan memnundu. "Ateş gürlüyor, ziyafet hazır!"

Yaklaşırken diğer kadın, "Banba!" diye seslendi. "Umarım torununu korkutmamış, onu hak ettiği gibi hoş karşılamışsındır." Sesi bir ninni gibi kısıp ve melodikti, bu seste bir şey Rose'a tuhaf bir

sakinlik veriyordu. "Ve umarım ona onuruna hazırladığımız kutlama şöleninden bahsetmişsindir."

Banba gerildi. "Kendi torunumu nasıl karşılayacağımı bana anlatma Thea."

"Bunu onun ödünü kopardığın şeklinde anlıyorum." Thea, Rose'un boştaki eline uzandı ve Rose çok kısa bir an için güneş göğsünde doğuyormuş gibi hissetti. Parmakları titreşti, bileğindeki ağrı sönüp gitti. "Çok uzun zaman oldu Rose. Ama seni yeniden görmek güzel."

Rose yaşlı kadına baktı, onu tanımaya çalıştı. "Tanışmış mıydık?"

"Hadi gel, yiyip içelim. Sana anlatacağımız çok şey var."

Wren ara sokağın dibinde titreşen ışığa doğru koşarken ayakkabıları Eshlinn'in arnavut kaldırım yollarında takırdıyordu. Arkasında yeni ayak sesleri giderek yükseliyor, yaklaşıyordu. Wren hançerini kaldırıp döndü ama Tor hançeri onun elinden kolaylıkla düşürdü. Onu duvara bastırdı, elleri saçlarına dolandı.

Wren'in dudaklarına doğru, "Bana doğru bir şeyler söyle," diye hırladı.

Wren onun için ağzını açıp dilinin sıcak okşayışını bekledi ve...

"UYAN BAKALIM PRENSESİ"

Wren gözlerini aniden açınca tepesinde pis pis sırtan Celeste'i buldu. "Bu her neyse bölmekten nefret ediyorum ama uykunda inliyordun."

Wren doğrulup kendine gelmeye çalıştı. Eshlinn'e yaptığı yolculuktan sonraki gündü, yorgunluktan ölüyordu. Katılmaya hiç de niyetinin olmadığı bir düğün için elbise provalarıyla geçen bir akşamüstünden sonra biraz kafa dinlemek için gizlice kütüphaneye sızmıştı. "Uyuyakalmış olmalıyım. Saat kaç?"

"Akşam yemeği saatini geçeli çok oldu ama merak etme. Sana mutfaklardan bir hediye getirdim." Celeste arkasından bir şişe kırmızı şarap çıkarıp Wren'in önünde salladı. "Avluda biraz yürüyelim."

Wren ayağa kalkarken sırttı. "Evet, *lütfe*."

Dışarı çıktıklarında, gül bahçesine doğru giderlerken şarap şişesini muhafızlardan gizlediler. Tepelerinde ay gökyüzünde bir fener gibi parlıyor, çalılıklara solgun bir ışık yayıyordu.

"Öff. Çiçekler berbat görünüyor," dedi Celeste. "Çoğunun taç yaprakları dökülmüş."

"Geçen geceki fırtına yüzünden olmalı," dedi Wren, şarabından ilk yudumu aldı. Nefis bir erik tadı vardı, içkiyi yudumlarken gerginliğinin keskin kenarları köreliyordu.

"Birileri çok susamış," dedi Celeste, şişeyi ellerinden aldı.

Wren gelecekte prenseslere yaraşır nazik yudumlar almayı aklının bir köşesine yazdı. "Eh, akşam yemeğini kaçırdım sonuçta."

Bir banka oturup başlarını geriye yaslayarak yıldızları seyrettiler.

Celeste şişeden bir yudum alıp aralarına koydu. "Geçen gece seninle ilgili çok tuhaf bir rüya gördüm."

"Ya?" dedi Wren, şişeden kocaman bir yudum daha almamak için kendini zorladı.

"Deniz kenarındaydın." Celeste rüyayı anımsarken gözlerini kapattı. "Bir uçurumun ucunda duruyordun. Uçurumun dibinde kocaman dalgalar kıyıya çarpıyordu. Sen de geceliğinle orada öylece duruyordun." Yanağının içini ısırdı. "Üstün başın darmadağınktı. Senin... eh, senin tam tersin gibiydi."

Wren şaraptan küçük bir yudum alarak tedirginliğini gizledi. Dünyanın öbür ucundaki Rose'u düşündü. Shen zaman kaybetmemişse Fısıltıyel Uçurumları'ndan inmiş ve şimdiye dek Orth'a'ya varmış olmalıydılar. Ama Celeste'nin bunu bilmesine imkân yoktu. Bir tesadüftü bu. Tuhaf, tedirgin edici bir tesadüf...

Wren ayağa kalkıp avlunun kenarına doğru yürüdü. Ötede Gümüşdil Nehri sakindi, gri suları sessizce Lades Körfezi'ne doğru süzülüyordu. "Ben de pek iyi uyuyamıyorum. Kötü havadan olmalı."

Tepelerinde ani bir gıcırta duyuldu, bunu şiddetle çarpan kanat sesleri izledi. Wren başını kaldırıp baktığında, bir yıldız tepeli kuş

sürüsünün batı kulesindeki pencereden aniden havaya fırladıklarını gördü. Kuşlar dalış yapıp havada kümелendi, gümüşü göğüsleri gökyüzünde kayan yıldızları andırıyordu. Wren bu kuşların uçuş düzenlerinde geleceğe dair fısıltılar olduğunu biliyordu ama bunları okuyamıyordu. Bir kâhin değildi sonuçta. Ortha'da yaşadığı bunca zaman boyunca tek bir kâhinle bile karşılaşmamıştı. Banba bazılarının güneydeki kayıp Amarach köyünde yaşadıklarını iddia ediyordu ama oradaki kuleler öyle iyi gizlenmişti ki bir kâhini bulmak, nereye bakacağınızı bilerseniz bile yıllar alabilirdi.

“Sanırım Willem kuşlara kafayı taktı,” dedi Celeste, kuşları o da aynı Wren gibi dikkatle takip ediyordu. “Yıldız tepeli kuşlar neredeyse her gece uçuruyor.”

Wren kaşlarını çatı. Rathborne batı kulesinde *bunu* mu yapıyordu? Onların uçuş düzeni alametlerini kendi kendine öğretebileceğini düşünecek kadar kibirli olamazdı. Yoksa onu bu denli kuş toplamaya iten şey, cadılara olan takıntısı mıydı?

“Ne garip,” diye mırıldandı.

“Bahse girerim Kral Alarik buraya geldiğinde onun için bir tür kuş gösterisi sunacak,” dedi Celeste. “Bir yıldız tepeli kuş kümesi büyüleyici olabilir ve Gevra Kralı hayvanlara tutkun.”

Wren onu, “Yırtıcı hayvanlar demek istedin sanırım,” diyerek düzeltti. “Ayrıca kaplanlarına insan yediren birinin parlıdayan bir kuş sürüsünden etkileneceğini sanmıyorum.”

Celeste şarabını yudumlarırken, “Alarik seni şaşırtabilir,” dedi. “Belki de Ansel’e senin düşündüğünden daha çok benziyordur. Yumuşak bir tarafı olduğundan eminim.”

Wren güldü. Alarik Felsing bir buluta sarınmış beyaz bir tavşan kadar yumuşak olabilirdi ama Eana cadılarının kökünü kurutmaya niyetli olduğu sürece ondan uzak duracaktı.

Banka dönüp şarap şişesini Celeste’den aldı. Şişe boşalmak üzereydi. Dibini görmek için başını geriye atarken batı kulesindeki pencerede bir yüz gözüne çarptı. Gözlerini kırıştırdınca o yüz kaybolup gitti. Wren şişeyi indirdi, içine bir kurt düşmüştü.

Rathborne o anda orada durmuş, onları mı izliyordu?"

"Hadi," dedi. "Bacaklarımı esnetmek istiyorum." Şarap şişesini bankın altına gizledi ve batı kulesinden görülmeleri imkânsız oluncaya dek Celeste'yi gül bahçesinin iyice içine, Koruyucu'nun İğrenç heykelinin ötesine sürükledi.

Yürürlerken Celeste gözlerini kuşlardan ayırmıyordu. "Annem bana bir zamanlar Eana genç bir ülkeyken cadıların yıldızları çağırıp onları yıldız tepeli kuşlara çevirdiklerini anlatmıştı, bu şekilde gökleri okuyup geleceği görebilirlermiş." Boğazını temizledi. "Saçmalık tabii ama bu aptal peri masallarına bayılırdı."

Wren şaşkınlığını gizledi. Yıldız tepeli kuş efsanesi cadılar arasında yaşayan bir masal, anne babaların uyku vakti çocuklarına anlattıkları bir öyküydü ama tamamıyla Koruyucu'ya tapan bir yer olan Eshlinn'de pek bilinmezdi. "Arada bir biraz aptallık iyidir bence," dedi sakince.

"Annem öldüğünden beri bu hikâyeyi düşünmemiştim," diye mırıldandı Celeste. "Şarap yüzünden olmalı."

"Bir de kuşlar," dedi Wren kibarca. Annesinin cadılara olan ilgisini açığa çıkardığı için Celeste'in utandığını hissetmişti. Şarap onun hatıralarıyla dilini çözmüş olsa da gerçekte sadece Wren'in ondan daha da hoşlanmasına yol açmıştı. Celeste'in annesini merak ettiğini söylemeye gerek bile yoktu.

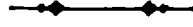
"Bazen beni tedirgin ediyorlar," dedi ona Celeste. "Gümüşi göğüsleri. Çok parlak oluyorlar, kümелendiklerinde gözlerimi acıtıyor."

Bahçede dolaşırlarken Wren göz ucuyla Celeste'i inceledi. Önce rüyasında Ortha'dan bahsetmesi, şimdi de yıldız tepeli kuşlara karşı gösterdiği bu garip tepki... Onun bir kâhin olma ihtimalini çitlatmak bile Celeste'i ölüme mahkûm ederdi, o yüzden Wren bu teoriyi kendine sakladı ve Rose'un en iyi arkadaşını daha yakından gözlemek için kendi kendine söz verdi. "Ben pek endişelenmedim," dedi sakince. "Willem'in onlardan yakında sıkılacağından eminim." *Veya öleceğinden.* "Sonra da uçup gidecekler."

Bir süre daha yürüdüler, kuşların kulelerine dönmelerini izler-

ken iki kız da düşüncelere dalmıştı. Kuşlar teker teker pencerenin pervazına konup acıklı bir ötüşle gözden kayboldular.

Kulenin penceresi çarparak kapandı. Wren tam sırtını dönecek-ken Rathborne'un yüzünü bir kez daha gördüğüne yemin edebilirdi. Sonra bir el cama bastırdı ve yavaşça karanlığa karıştı.

Wren doğu kulesine uzun yoldan döndü, bunun iyi bir fikir olup olmadığına karar veremedi. Ayakları onu üçüncü kattaki koridora sürükledi. Değildi elbette. Tor'u aramaya çıkmak, özellikle de dün gece şeytan kökünü bulmaya ne kadar yakın olduğu düşünülecek olursa aptallıktı. Ama kütüphanede gördüğü rüya zihninde hâlâ taptazeydi ve şarap ona yardımcı olmuyordu.

Basamakların tepesine ulaşır ulaşmaz onun pencerenin yanında durduğunu fark etti. Elleri ceplerinde bir ay ışığı huzmesinin altında duruyordu, birini bekliyormuş gibiydi. Göğsünde hızla çarp-tığı, Tor'un orada onu beklediğini umut ettiği için Wren kalbinden nefret ediyordu.

"Bir Gevralı'ya arkadan sinsice yaklaşmak asla iyi bir fikir değildir, Ekselansları," dedi Tor, gözlerini geceden ayırmadan.

Wren sırtıttı. "Aya melül melül bakarken seni rahatsız mı ettim?"

Tor ona bakmak için döndü. "Kediotu kökü işe yaramamış anlaşılan. Uyuyamadınız mı, Ekselansları?"

"Belki de canım bir kez daha sorguya çekilmek istemiştir," dedi Wren. Tor'un bakışları altında yanakları titreşiyordu.

Bir gülümseme Tor'un çenesinin keskin hatlarını yumuşattı. "Bunun yerine yürüyüşe çıkmaya ne dersiniz?"

Wren bunu düşünürmüş gibi yaptı. "Pekâlâ," dedi iç çekerek. "Ama sırf kendimi cömert hissettiğim için."

Tor'un kahkahasıyla omurgasından aşağı hoş bir sıcaklık dalgası indi. Yürümeye başladılar, ikisi de birbirlerini aramamışlar gibi davranarak Anadawn Sarayı'nın terk edilmiş koridorlarında ağır ağır giderlerken gümüşü ay ışığı önlerini aydınlatıyordu.

Rose cadıların arasından geçerken başını dik tuttu. Cadılar açıkça fısıldaşıyorlar, gözlerini dikip bakıyorlardı. Yanlarından geçip giderken birkaç genç cadı ona tısladı. Yaşlı bir kadın sararmış dişlerini gösterip tüylerini ürpertti. Rose yine de ona çarpan bakışlardan kaçınmadı. Cadı olsun ya da olmasın, kimseden ürkemeyecekti.

Ben Eana'yım, Eana da ben.

Üstünde geceliğinin olmamasını diledi. Keşke yüzü temiz, saçları düzgün olsaydı. Bal rengi en iyi elbisesini ve en şatafatlı mücevherlerini özlüyordu, bu şekilde kendini Eana'nın prensesi, bu vahşi yerin gerçek hükümdarı olarak işaretleyebilirdi. Prenses Rose Valhart, güzel ve sevilen.

Ama o anda sahibi olduğu tek şey gururuydu ve bununla yetinmesi gerekiyordu.

Uzun kıvrak sakallı ihtiyar bir cadı Banba'yı kalabalığın arasından çekerken Tilda dost canlısı bir kuş gibi Rose'un kulağına cıvıldıyordu. "Ben orada yaşıyorum, şuradaki kulübede, hemen yanındaki büyük kulübe de Thea ve Banba'ya ait. Yağmurlu günlerde Thea şifacılığını da orada yapıyor. Bunu biliyorum çünkü uçurumlardan düşüp kolumu kırdıktan sonra oraya gitmiştim."

Rose, Thea'ya döndü. "Şifacı mısınız?"

Thea gülümsedi. "Shen bana senin de bir şifacı olduğunu söylüyor."

"Shen benim hakkımda konuşma hakkını nereden buluyor bilmiyorum," dedi Rose hemen. O hilekâr haydutu düşününce içinde yeni bir öfke dalgası dolaştı. "Ama onun bir yalancı olduğunu biliyorum."

Thea bir kaşını kaldırsa da üstelemedi.

"Yolculuğunda Shen yeteneğini kullanmak zorunda kaldı mı?" diye sordu Tilda heyecanla. "Onu hiç *gerçekten* dövüşürken görmedim. Sadece talim yaparken gördüm. Bazen beni de eğitiyor. Doğrusunu söylemek gerekirse henüz pek iyi bir savaşçı değilim ama Shen her gün çalışır ve ekmek kabuklarımı yersem bir gün onu alt edebileceğimi söylüyor." Kıkırdadı. "Wren'i de eğitti. Başlangıçta bu Wren için çok zordu, onun yeteneği bu değil çünkü. Çok yükseğe zıplayamıyor ve pek iyi tırmanamıyor. Bir keresinde bir yosun kütmesine dolanmıştı, onu bir bıçakla kurtarmak zorunda kaldık." Tilda öyle hızlı konuşuyordu ki nefeslenmek için durmak zorunda kaldı. "Her neyse, Shen bazen kayalara tırmandığında *uçuyormuş* gibi görünüyor!"

Rose, onun hayatını kurtarmak için kanböceğinin üstüne atladığında Shen'in ne kadar hızlı hareket ettiğini hatırladı. Yeteneğinin doğal olmadığını, onun bir savaşçı cadı olduğunu o anda anlaması gerekirdi. "Kiminle dövüşecek ki?"

"Sarayın askerleriyle tabii!" Tilda sanki Rose'a bir sır veriyormuş gibi sesini alçalttı. "Shen'in aynı anda on adamlar dövüşebildiğini biliyor muydun? Muhtemelen daha da fazlasıyla. Ama onu en fazla on kişiyle dövüşürken gördüm ve bu sadece talimdi, o yüzden onun elinden gelenin en iyisini yaptığından bile emin değilim!"

"Korkarım bunu ona senin sorman gerekecek," dedi Rose gergin bir tavırla. "Beni kaçırdığında uyuyordum."

Tilda'nın yüzü asıldı. "Ah, doğru..."

Thea boğazını temizledi. "Tilda, Rose'un başının etini yemeden önce onun bir şeyler yemesine ve buraya alışmasına izin versek

mi? Prensesin buraya gelene dek zorlu bir yolculuk geçirdiğinden eminim.”

Rose kinayeli bir tavırla, “Öyle de denebilir,” dedi.

Kalabalıkta Shen’in yüzünü ararken ellerini kenetledi. Küstah, sinsi, yalancı Shen. Ateşin etrafında neredeyse iki yüz kişinin toplandığını tahmin ediyordu. Banba ve Thea’nın giydiklerine benzer kaba kumaştan tunikler ve koyu renk pantolonlar giymişlerdi, saçları denizden esen rüzgârda uçuşuyordu. Bunca zamandır korktuğu insanların arasında olmak tuhaf bir histi. Rose kendi kendine, cadıların tehditkâr görünmemesinin onların tehlikeli olmadığı anlamına gelmediğini hatırlattı. Gardını düşürmemeliydi.

“Gel, tatlım.” Thea onu kumlara serilmiş örgü bir mindere götürdü. “Otur ve sakinleş. Rowena sana yiyecek bir şeyler getirecek.” Elini sallayarak altın rengi kıvrıcık saçları ve çillerle dolu bir yüzü olan uzun boylu bir kıızı yanına çağırdı. Kız aşağı yukarı Rose’la aynı yaştaymış gibi görünüyordu ama çatık kaşları onu olduğundan daha genç gösteriyordu. “Ben birazdan dönerim. Tilda, gel de şarabı getirmeme yardım et.”

Thea ve Tilda kalabalığa karışırken Rose içinde gittikçe artan bir telaşla onları izledi. Bir an sonra da Rowena ona ızgara balık ve esmer ekmekle dolu tahta bir tabak getirdi ve hoyratça önüne bıraktı. “Buna alışayım deme *Prenses*,” dedi soğuk soğuk. “Ortha’da kendi yemeğimizi kendimiz alırız.” Ateşin bir köşesinde pis pis sırttan kısa siyah saçlı bir kızın yanına giderken omzunun üstünden ona öfke dolu bir bakış attı.

Rose kumlardan bir dilim morina balığı alırken elleri titriyordu. Hayatı boyunca hiç kimse onunla bu şekilde konuşmaya cüret edememişti. Cadılar onu şimdiden sınıyorlardı. Balıktan dikkatle küçük bir ısırık aldı.

Kulağının dibinde bir ses, “Rowena’nın sinirini bozmasına izin verme,” dedi.

Rose başını hızla çevirince Shen’in yanında diz çöktüğünü gör-

dü. İrkilerek, “Sen nasıl her zaman bu kadar sessiz olabiliyorsun?” diye sordu. “Bu doğal değil.”

Shen ona dişlerini gösterip sırttı. “Cadıyım, unuttun mu?”

Rose, Shen’in çizmelerini ayaklarından çıkarıp kucağına attı ve kalkıp geceliğini silkeledi. Birden ne kadar pislik içinde olduğunu farkına varmıştı, karmakarışık saçlarından ve yüzündeki güneş yanıklarından bahsetmeye gerek bile yoktu. “Beni lütfen yalnız bırak.”

Shen ona cevap veremedi. Ateşin etrafından dolaştı, sahilde bir başına durdu.

Gözyaşlarına hâkim olmaya çalışarak denize bakarken dalgalar ayaklarına çarpıyordu. Shen’le aştığı çöl ürkütücüydü ama bazen ona heyecan da vermişti. Kumlarda ilerlerken bir planı vardı. Şimdiyse, o dik uçurumlardan indikten ve dibinde Banba’yla tanıştıktan sonra kaçış ihtimali imkânsıza yakınmış gibi görünüyordu ve tahtı —*hayatı*— hiç olmadığı kadar uzaktaydı.

Sivri bir şey bacağının arkasına çarpınca Rose haykırdı. Başını hızla geriye çevirdiğinde dört cadının ona doğru ilerlediklerini gördü. Rowena ve sırtkan arkadaşı önden yürüyorlar, onları iki uzun boylu ve sıska çocuk takip ediyordu. Birinin esmer cildi ve kısa kesilmiş saçları vardı, diğeri beyaz tenli ve kıvrık sarı saçlıydı. Bakışları Rose’u tararken birbirlerini dürtüp gülüyorlardı.

Rowena’nın gülümseyişi vahşiydi. Bir avucu taşlarla doluydu, onları pervasızca Rose’a doğru atıyordu. Rose başını çevirip Thea’yı —ona iyi davranan cadıyı— hatta Tilda’yı aradı. Ama ateş ve dumanın gerisinde ona gözlerini dikip bakmış yabancılardan başka bir şey göremedi.

Zorlukla gülümsedi. “Yardımcı olabilir miyim?”

“Ne kadar da resmî” diyen Rowena güldü. “Bryony, duydu mu? Prenses bize *yardımcı olmak* istiyormuş.”

Bryony kumları Rose’a doğru tekmeleyip onu ayağa kalkmaya zorladı. “Sen ve sevgili Kralnefesin yapacağınızı yaptınız.”

Genç cadılar bir kurt sürüsü gibi etrafını çevirirken Rose’un mi-desi düğümlendi. “Sanırım bir yanlış anlaşılma oldu...”

"Yanlış anlayan sensin," dedi Rowena, ona bir taş daha attı. "Cadılardan nefret eden bir prensesin burada hoş karşılanacağımı düşünüyorsan fena hâlde yanılıyorsun."

"Ne dersin, Cathal?" Bryony sanşın çocuğa bakıp sırttı. "Wren'in yerini tutabilir mi?"

Cathal, Rose'a döndü. "Bunu bilmek için tadına bakmam gerekir. Sen ne dersin Grady?"

Diğer çocuk öğürür gibi yaptı. "Pis bir Valhart'ı öpmektense kendi ayak parmaklarını öpmeyi tercih ederim."

"Hayır. Bizim Wren'in tırnağı olamaz," dedi Bryony.

Rose onların yanından geçip gitmeye davrandı. "Kutlamalara dönmeliyim."

Rowena onu okyanusa doğru itti. Dört cadı hep birlikte Rose'un üstüne yürüdüler.

Dalgalar Rose'un bacaklarına vuruyordu. "Ben... geçmeme izin vermenizi emrediyorum!"

Dört cadı birbirlerine bakıp kahkahayı patlattılar.

"Sen bizim prensesimiz değilsin," dedi Rowena sırtarak.

"Ve *asla* kraliçemiz olmayacaksın," dedi Cathal. Ona tükürdü, tükürüğü Rose'un yanağına çarptı.

Rose yanağını hiddetle sildi. "Bunun için seni zindana attırabilirim!"

"O kıymetli ordun olmadan bunu denemeni görmek isterdim. Ona karşı hiç şansın yok." Rowena, Cathal'ı dürttü. "Hadi. Göster ona."

Cathal bir avuç dolusu kum alırken pis pis sırttı. Rose irkildi, çocuğun kumları üstüne atmasını bekledi. Ama Cathal bunun yerine konuşmaya başladı.

"Topraktan tozlara, alıyorum senden, tüm nefesini ciğerlerinden."

Avucunu açtı ama kumlar yere dökülmedi.

Ciğerleri sıkışan Rose, "Sen ne..." diye vızıldadı. Nefes almaya çalıştı ama hava bulamadı. Bir şapırtıyla dizleri üstüne devrildi, çaresizce boğazını tırmalıyordu.

Tümü birden gülmeye başladılar, onları alevlerin arasından izleyen daha büyük cadılar olsa da hiçbirinin onun yardımına gelmedi. Rose sığ sularda emekliyor, görüşü kararmaya başlarken kafasının içi zonkliyordu. Bu kumsalda, bu cadılar ona kıkırdarken ölecekti. Asla evine dönemeyecek, Kraliçe olamayacaktı. Kahkahaların zalim yankısı ve pes eden kalbinin ağır atışları dışında hiçbir şey duyamayınca dek dünyası –ve bununla birlikte geleceği– altından kayıp gitti.

Aniden Shen cadıları iterek ona doğru geldi.

“Geri çekilin. *Yürüyün*. Rose? Rose, beni duyabiliyor musun?” Onu ayağa kaldırdı ve Rose tüm ağırlığıyla ona yaslandı, kendi başına ayakta duramayacak kadar zayıftı. Shen ona bir bakış atıp diğer cadılara döndü. “Düzeltilin onu. *Hemen*.”

“Ben yaparım.” Bryony bir avuç kum alıp hızlı bir büyü mırıltısıyla Rose’a fırlattı.

Rose’un ciğerleri acı verici bir vızıltıyla açıldı. Dengesini topladı, dünya yeniden netleşirken derin derin nefesler aldı.

Shen eklemelerini çatırdattı. “Bunu ona kim yaptı?”

“Hadi ama Shen,” dedi Cathal, geri çekildi. “Biraz eğleniyorduk sadece.”

Shen’in sesi tehlikeli ölçüde alçalmıştı. “Bana eğlence gibi görünmedi.”

“Sonuna kadar gitmeyecektik,” dedi Rowena gamsız bir tavırla. “Bir şeyi olmayacaktı.”

Shen’in gözleri parladı. “O Wren’in kız kardeşi.”

“Bizden nefret ettiğini biliyorsun,” dedi Rowena. “Ona kalsa hepimiz ölmüş olurduk.”

“Hem o neden senin umurunda?” diye meydan okudu Grady. “Wren sana kız kardeşini baştan çıkarma demedi mi?”

“Bana ayrıca onu korumamı söyledi.” Shen öne çıkıp Rose ve cadıların arasına girdi. “Bir sorunuz varsa Banba’yla konuşun.”

Banba’nın adı geçince grup sessizliğe büründü.

Bryony, Rose’a döndü, koyu gözleri kocaman açılmıştı. “Banba’ya söylemeyeceksin, değil mi?”

Rose kuruyan gözyaşlarını yanaklarından sildi. Ciğerleri taze nefesle dolarken korkusu kan kırmızı bir öfkeye döndü. Hiç kimse-den bu dört cadı kadar nefret etmemişti. Bir de diğerlerinden, bir kenarda durup izleyenlerden, ona yardımcı olmak için parmaklarını kımıldatmaktansa boğulmasını yeğleyenlerden. Ama bir gün –ve o gün çok geçmeden gelecekti– Rose yalnız olmayacaktı ve başındaki Eana tacının gücüyle ve ordusunun kudretiyle, hükümdarları olarak geri dönecekti. Onun önünde eğileceklerdi.

“Ben masallar anlatan bir çocuk değilim,” dedi tüm kalbiyle. “Ama bunu unutmayacağım.”

Bryony gevşeyip rahatladı.

“Güzel,” dedi Rowena sertçe. “Unutmamalısın.”

Shen, Rose’u okyanustan uzaklaştırdı. “İyi misin?”

“İyiyim.”

“Özür dilerim Rose. Yaralanmayacağına söz vermiştim.” Ellerini saçlarından geçirdi, koyu renk tellerini çekiştirdi. “Burada sana karşı düşmanlık olduğunu biliyordum ama kimsenin harekete geçmeye cüret edeceğini hiç düşünmedim.”

Rose kollarını kavuşturdu. “Benim için üzülüyormuş gibi yapma. Burada olmam *senin* suçun.”

“Öyle yapmıyorum...” Shen iç çekti, diyeceği her neyse bundan vazgeçmişti. “Oturmalısın. Biraz daha balık al. Yiyecek seni sakinleştirir. Belki sonra konuşuruz?”

“*Sakinleştirir mi?*” diye parladı Rose. “Bir cadı ciğerlerimdeki havayı çalıp beni ölüme terk etmişken nasıl sakin olabilirim? Ben *nasıl olur da...*”

“Rose! Buradasın!” Tilda ellerinde şarap dolu bir sürahi ve tozla kaplı birkaç kadehle onlara doğru koştu.

“Teşekkür ederim Tilda. Zamanlaman kusursuz.” Rose kendine büyük bir kadeh şarap doldurdu. Bir dikişte içti, sonra kadehini hemen tazeledi.

“Yavaş ol,” dedi Shen, sürahiyi ondan aldı.

“Rahat bırak beni,” dedi Rose, sürahiyi Shen’den geri çekti. “Burada bir dakika daha duracaksam, bunu katlanılır kılmam gerek.”

“Burada bundan çok daha uzun süre kalacaksın,” dedi Tilda neşeyle.

“Hiç sanmıyorum.” Rose kadehini bir daha doldurdu. “Taç giyme törenimde evimde olmaya niyetliyim.”

Bir şekilde. Nasıl olacaksa.

Tilda sürahiyi göğsüne bastırdı. “Ama bu artık Wren’in işi. Onun bir prensese senin kadar benzemediğini biliyorum ama elbiseler giymeye alıştığı ve ağzı açık çiğnememeyi veya sürekli küfretmemeyi aklından çıkarmadığı sürece bence harika bir kraliçe olacak.”

Rose ağzındaki şarabı tükürdü. “Ne?”

“Tilda,” diye homurdandı Shen. “Ona tam da değişimden bahsetmek üzereydim.”

Tilda tüm dişlerini göstererek sırttı. “Anlayamadın mı daha?”

Rose bir cümle bile kuramadan, aklından tek bir düşünce bile geçiremeden Banba geniş adımlarla onlara doğru geldi. “Ah, şarap buradaymış!” Sürahiyi Rose’un ellerinden alıp havaya kaldırdı. “Bu gece kutlama vakti. Şişmiş karınlarla ve bulanık gözlerle ayın altında uyuyakalana dek yiyip içeceğiz. Rose’un burada bizimle olması, bizim Wren’in çok yakında Eana tahtına oturacağı anlamına geliyor.” Bir kış kasırgası kadar kuvvetli ve şiddetli sesi kumsalın her yanına yayılıyordu. “Ay döndüğünde yeni bir cadı kraliçemiz olacak, toplumun dışına itilmemiz son bulacak. Ortha Starcrest’in lütfuyla Anadawn’ın altın kapıları bin yılın ardından bize açılacak, Gümüşdil düşmanlarımızın kanıyla kıpkırmızı akacak. Kader en sonunda yüzümüze gülüyor, kardeşlerim. Cadıların zamanı yeniden başlıyor!”

Banba sürahiyi dudaklarına götürürken Rose olduğu yerde sallandı. Kumsalda şenlik ateşleri kadar parlak ve neşeli bir tezahürat patlarken yaşlı kadın kana kana içti.

"Bu gece bir kar tanesi kadar muhteşemsin Rose." Prens Ansel, yemek masasının bir ucundan Wren'i hayran hayran süzüyordu. "Yüzün gerçekten de nadir bulunan bir güzellik."

Düşündüğün kadar nadir değil.

Wren kibarca gülümsedi. "Sen de bir... eee... buzul kadar yakışıklısın."

Celeste yanında gözlerini devirdi. "Ben de bir buz ayısı kadar açım. Kimsenin umurunda olmasa da."

"Willem'i beklememiz gerek." Wren dibinde Tor'un nöbet beklediği kaprıya baktı. Ona göz kırpınca yüzünün kızardığını görüp bundan müthiş bir zevk duydu. Dün geceki yürüyüşleri tamamen masumaneydi ve çok kısa sürmüştü ama karanlıkta yalnız başlarıyken sanki aralarında yasak bir şey uyanmaya başlamış gibiydi. Wren'in oldukça keyif aldığı bir şey.

Celeste abartılı bir tavırla iç çekti. "Beş dakika daha beklerim, sonra başlıyorum."

"Chapman, Kralnefes'i'nin burada olacağını söyledi." Wren kucığına serili mendili büküp sakinleşmeye çalıştı. Her şey bu geceye bağlıydı. Kralnefesi ortaya çıkmazsa onu zehirlemenin başka bir yolunu bulması gerekecekti ve bu günler, hatta haftalar alabilirdi.

Resmî yemek odası görkemli bir şekilde süslenmişti. Odanın bir köşesinde heybetli bir şömine çıtırdıyor, dört yer açılmış masaya sıcaık bir ısıltı yayıyordu. Yüksek tavanlardan sarkan kristal avizeler duvarlara asılmış, savaş sahnelerinin incelikle işlendiği goblenleri aydınlatıyordu. Wren'in bakışları Koruyucu'nun Savaşı'nın bir resmine kaydı, korkunç yüzlü cadılar arka planda yanarken Valhart ordusu muzaffer bir tavırla kılıçlarını havaya kaldırmıştı.

Gözlerini çevirdiğinde Tor'un bakışlarının fırtınasına yakalandı ve oturduğu yerde kıpırdandı. Kaburga kemiklerine bastıran şeytanoököyle dolu küçük şişe soğuktu ama yanakları alev alev yanıyordu.

Ansel onun tedirginliğini yanlış anladı. "Tor mobilyanın bir parçası, çiçeğim. Onu önemseme."

Celeste, "Ne heybetli bir gardırop," derken yemek odasının kapısı savrulup açıldı. Willem Rathborne peşinde iki saray muhafızıyla içeri girdi.

"Buradasın," dedi Wren, rahatlayarak gülümsedi. "Gelmeyeceğinden endişelendim."

Rathborne geciktiği için özür dilemedi. Başını şöyle bir yukarı aşağı sallayarak Wren'i savıp dikkatini prene yöneltti. "İyi akşamlar, Ekselansları."

Prens Ansel onunla tokalaşmak için ayağa kalktı.

Rathborne titreşen mum ışığında berbat görünüyordu. Örgü şişi kadar sıskaydı ve solgun cildi griye çalıyordu. Gözlerinin altı koyu lekelerle kaplıydı, şakaklarındaki saçlar seyrelemişti. Geceleri uyumadığı açıktı ve Wren onun bir şeyler yüzünden gergin olduğunu Celeste'den duymuştu. Eh, gergin olması gereken tek şey kendisiydi.

"Willem cesede benziyor," diye fısıldadı Celeste.

Wren onunla aynı fikirdeymişçesine mırıldandı. *Bu geceden sonra bir cesede dönüşecek.*

Şölen iştah açıcılarla başladı. Somon kreması, çıtır hamur içinde, üstünde kapariyle servis edilmişti. Celeste bir lokma alınca keyifle

inledi, Rathborne her yemekten ilk lokmayı muhafızının tatmasında ısrarcı olsa da peş peşe üç tanesini mideye indirdi. Wren karnını doyuramayacak kadar gergindi. Rathborne'a öylesine yakındı ki dirsekleri birbirine değiyordu ve zehir dolu şişe cildine bastıran bir buz küpü gibiydi.

Tor'un dikkatinin tamamen üstünde olması da ona yardımcı olmuyordu, heybetli asker masanın sadece birkaç adım ötesinde dikilmişti.

"Şerefime böyle muhteşem bir akşam yemeği tertiplediğiniz için sana teşekkür etmeliyim," dedi Ansel. "Ben bir prensten ibaret olabilirim ama bu gece beni bir kral gibi hissettirdiniz."

"Çok naziksiniz Ekselansları," dedi Rathborne, övgüyü kendi üstüne alarak. Keskin bakışlarını Wren'e çevirdi. "Rose'u babası gibi düşünceli biri olması için yetiştirdim." Eline hafif hafif vurdu, bu umulmadık temasla Wren'in boğazında bir çığlık patlayacak gibi oldu. "Alabildiğine uysal."

Tor'un durduğu yerden ani bir hırıltı yükseldi. Tor, "Özür dilerim," diye mırıldandı.

"Rose'la ilgili *başka* neleri seviyorsunuz, Prens Ansel?" diye sordu Celeste. "Güzelliği dışında elbette."

"Eh, prenses mükemmel bir satranççı... yetenekli bir piyanist olduğundan bahsetmiyorum bile!" Ansel, Wren'e göz kırpıp parmaklarıyla masa örtüsü üstünde ritim tutarak onun berbat kaçış melodisini yeniden canlandırdı. "Seni temin ederim çiçeğim, Gevra'da o iğrenç nehir örümceklerinden yoktur. Grinstad Sarayı'nı dilediğin gibi müziğinle doldurabileceksin." Celeste'e bakıp gülümsedi. "Rose için endişelenmeniz gerekmiyor. Tıpkı benim burada geçirdiğim zamanın keyfini çıkardığım gibi o da Gevra'daki yeni hayatının tadına varacak. Birkaç ay geçmeden soğuk havaya tutkun olacak."

Wren oturduğu yerde gerildi.

"Bir saniye," diye araya girdi Celeste. "Rose'un Gevra'daki yeni hayatı derken ne demek istediniz?"

Rathborne boğazım temizledi. "Eh, sanırım sırtımız ortaya çıktı."

Ansel dudağını ısırdı. "Amanın. Ben ve koca çenem. Bunun bir düğün sürprizi olmasını istediğini biliyorum."

Böyle de denilebilirdi. Rathborne'un ihanetinin boyutları Wren'i şaşırtmamalıydı ama söyleyecek kelime bulmakta zorlandığını fark etti.

Kralnefesi'ne döndü. "Beni Gevra'ya yollamaya mı niyetlisin?"

"Ah, hadi ama Rose, tatlım. Evlendikten sonra nerede yaşayacağını sanıyordun?"

"Burada, Eana'da elbette," dedi Celeste, o da Wren kadar öfkelenmişti. "Rose gıyaben kraliçe olamaz, Ansel ise Gevra'nın kralı bile değil"

"Eh, hepimiz böylesine baş döndürücü yüksekliklere tırmanmaya talip değiliz." Ansel kucağındaki mendili düzeltti. "Prens olmaktan gayet memnunum."

"Öyleyse neden Eana'ya taşınmıyorsunuz?" diye sordu Celeste.

Ansel, Rathborne'a baktı. "Ben... eee... eh, öyle karar verildi."

Celeste gözlerini kıstı. "Kim tarafmdan?"

"Kralnefesi tarafından," dedi Wren, gözlerini Rathborne'dan ayırmıyordu. "Benim için başka planları olduğu açık."

Rathborne ceketinin kolundan bir toz zerresini çekip aldı. "Annenle babanın senin için ne dilediğini biliyorum Rose," dedi sakince. "Güvenli bir yaşam. Onurlu bir eş. Ve bir gün, sana ait bir aile. Bunları Gevra'da bulamaman için hiçbir sebep yok."

"Ben bunları sağlayacağım," dedi Ansel, Wren'in eline uzandı. Wren bunu görmemiş gibi yaptı.

"Ya Rose'un buradaki hayatı ne olacak?" dedi Celeste öfkeyle. "Arkadaşları? Görevi? Taç giyme töreni?"

Kralnefesi, Celeste'e uyaran bir bakış attı. "Taç giyme merasimine gerek olmayacak. Böylesine tantana, ne için? Politik bir baş ağrısı," dedi sanki Rose'un kaderi onu bundan kurtardığı can sıkıcı bir ev işiymiş gibi. "Hayır. Rose yeni hayatını Gevra'da kuracak, ben de burada tahtı korumaya devam edeceğim. Kral Alarik her şeyi Grinstad'dan idare edecek elbette."

İşte Rathborne'un planı olduğu gibi önlerine dökülmüştü. İki kıtada da söz sahibi olma karşılığında Alarik Felsing, Kralnefesi'ne Eana cadılarının kökünü kurutmakta yardımcı olacaktı. Bunu da akla gelebilecek en vahşi şekilde yapacaktı. On sekizinci doğum gününün akşamında Wren taç giymeyecek, Alarik Felsing çifte taç takacaktı.

Celeste, Wren'e doğru eğildi. "Neden bir şey söylemiyorsun?" diye fısıldadı. "İstediğin bu değil herhalde?"

Wren ellerine baktı. Rathborne'u öldürmesine dakikalar kalmıştı. O anda onu sinirlendirirse başka bir şans bulamayabilirdi. "Benim için çok büyük bir sürpriz oldu," dedi usulca. "Sanırım bunu düşünmem gerekecek."

Celeste yeniden iskemlesine yığıldı. "Düşünecek ne var? Kraliçe olmak senin için dünyadaki en önemli şey olmuştur hep," dedi giderek artan bir şaşkınlıkla. "Bu senin doğum hakkın Rose. Çocukluğumuzdan beri bundan bahsediyorsun." Wren ona cevap vermeyince Ansel'e döndü. "Ya *sen*? Rose'u ülkesinden, halkından çalmakta gerçekten bir sorun göremiyor musun?"

Ansel'in gülümsemesi titreşti. "Onu paylaşabiliriz?"

"O bir ekmek somunu değil" Celeste şarabından öfkeyle bir yudum aldı. Alkol onu fazlasıyla cesaretlendirmişti. "Bu bana bir nişandan çok sürgün gibi geliyor. Rose'u güneşin doğmadığı, tahından ve evinden uzakta bir ülkeye göndermek."

"Bu kadarı *yeter*," dedi Kralnefesi öfkeyle. "Bu seni hiç ilgilen-dirmez, Leydi Pegasi."

"Tabii ki ilgilendirir! Rose benim en iyi arkadaşım."

"Bu konuda edeceğiniz bir sonraki söz, son sözünüz olacak." Rathborne yumruğunu masaya indirince oda aniden buz kesti. "Dilinizi tutun, yoksa bu gece zindanlarda uyursunuz."

"Boş ver," diye tısladı Wren. Rose'un en iyi arkadaşı her şeyi mahvetmeye çok yaklaşmıştı. Wren masanın altından onun ayağına bastı ve yüzüne bir gülümseme yerleştirdi. "Celeste beni nasıl özleyeceğini bildiği için üzgün sadece. Yedikten sonra hepimizin

laaha iyi hissedeceğinden eminim." Sabırsızlıkla parmaklarını tıkrattı. "Bir sonraki yemeği getirin lütfen. Açlıktan ölüyorum."

Celeste ona garip garip baktı ve kadehinden derin bir yudum aldı.

Çorba geldiğinde Rathborne keyiflendi. Muhafızı çorbanın tadına bakarken, "Ah, yabancı kış havucu," dedi. "En sevdiğim."

"Ve bir Gevra tarifi," dedi Ansel neşeyle.

"Gevra'yla ilgili hayranlık duyulacak pek çok şey var," dedi Rathborne, çorbasından kocaman, gürültülü bir yudum aldı. "Mesela, Gevra ordusuyla başa çıkılamaz."

Wren mendilini düşürdü. "Aman."

Mendili almak için eğildiğinde zehir dolu küçük şişeyi korsesinden çıkarıp kucağına, mendilin altına yerleştirdi. Çorbasına döndü, soştaki eliyle şişenin tıpasını usulca çıkardı.

"Ağabeyim taç giydiği günden bu yana ordumuzla özel olarak ilgileniyor." Ansel, Tor'a başıyla işaret etti. "Onlar sadece asker değil, aynı zamanda avcılar. Biz hem insan *hem de* hayvanız, her alanda vahşiyiz. Saklı olup da bizim tarafımızdan bulunamayacak bir şey yok."

Celeste ayağa kalkarken, "O zaman umalım da Rose kaçmaya hiç çalışmasın," diye mırıldandı. "İzninizle, sanırım tualete gitmem gerekiyor."

Wren o anki dikkat dağınıklığını iskemlesini Rathborne'a yaklaştırmak için kullandı. Willem'in vücudu Ansel'e dönüktü, iki adam da Gevra ordusunu tartışmaya iyice dalmıştı. "En çok hayranlık duyduğum da o hayvanlar. Kral Alarik onları nasıl böyle eğitebiliyor?"

Wren dirseğini masaya, yanağını avucuna yasladı. Ansel cevap verirken onu hayran gözlerle süzdü, diğer eli ağır ağır Rathborne'un çorbasına yaklaşıyordu.

Yüzünün bir yanında Tor'un bakışlarını hissedebiliyordu, saçlarını çözüp bir perde gibi kullandı. Parmakları Rathborne'un çorba tabağının kenarına sürtündü ve...

“BUMI” Ansel ellerini şiddetle masaya indirdi. “TİLKİ TOP NAMLUSUNDAN UÇUP GİTTİ.” Tabaklar sarsıldı ve sıcak çorbadan bir yudum tabaktan sıçrayıp Wren’in bileğine yayıldı. Wren hızla geriye sıçradı, küçük şişeyi telaşla kucığına çekerken içinden küfretti.

Rathborne ellerini havaya savurup kahkahayı patlattı. “Ne büyük bir hata!”

“Tam tersine,” dedi Ansel, o da kahkahalara boğulmuştu. “Tüm bunları canlı atlattı. Kız kardeşim Anika öyle etkilendi ki onu evcil hayvanı olarak aldı.”

Rathborne mendiliyle gözlerini sildi. “Sanırım hayvanlarla savaşmak hatasız olmuyor. Kendi gözlerimle görmeyi iple çekiyorum.” Çorbasını bir kenara itince Wren’in kalbi ezilir gibi oldu. “Kral Alarik bana tamamını gösterme sözü verdi.”

Ansel’in yüz ifadesi ciddileşti. “Ah, evet. Cadı sorununuz için.”

“Korkunç yaratıklar,” dedi Rathborne, dilini şaklattı. “Ağabeyiniz, düğünden sonra askerlerinin onların icabına çabucak bakacağını bana temin etti. Cadılardan istediğini alabilir, gerisini kış kurtlarına bırakır.” Öfkeyle kıkırdadı. “Onlara hayran olduğunu duymuştum.”

Wren parmaklarını avuçlarına gömdü. O anda Rathborne’u yaban havucu çorbasında boğmaktan başka bir şey istemiyordu. Tor’a baktı. Konunun değiştiğini duyunca kaşlarını çatmıştı. Wren bunun, akıl sağlığı yerinde olan herkes gibi Tor’u da rahatsız ettiği anlamına geldiğini umut etti. Gerçi o da bir Gevralıydı...

Ansel suçlu gözlerle Wren’e baktı. “Rose annesiyle babasının korkunç kaderini paylaşacağından endişelenmek zorunda kalmayacağı için memnunum sadece. Veya hükümdarlığımız altında çıkabilecek başka bir savaş gibi nahoş şeylerden.”

Rathborne ellerini çırpıp bir sonraki yemeği çağırırken Celeste odaya döndü. “Umarım hâlâ savaş konuşmuyorsunuzdur. Eğer öyleyse sarhoş olup uygunsuz şarkılar söyleyeceğim.”

Ansel utanıyormuş gibi görünme becerisini gösterdi. "Celeste haklı. Bu gece savaş konuşmayalım. Rahatsız edici olabiliyor."

"Beni rahatsız etmiyor. *Canımı sıkıyor.*" Celeste kadehinden bir yudum daha aldı. "Sanırım bunun çok daha kötü olduğunda hem-fikirsiniz."

Kralnefesi ona kötü kötü baktı.

"Ağabeyim buraya vardığında cadılara dair planını bizzat açıklamaktan memnuniyet duyacağından eminim," dedi Ansel hemen.

Wren kendini tutamadı. "Onları bulmakta çok zorlanacak."

Rathborne ağır ağır gülümsedi. "Çöl cadılarını kaybetmiş olabiliriz ama casuslarım batıda oldukça geniş bir yerleşim keşfettiler." Wren'e doğru yanaştı, sanki bu sır ve zafer ikisine aitmiş gibi sesi bir fısıltı hâlini aldı. "Bu kez onları Fısıltıyel Uçurumları ve o lanet olasıca körfez bile kurtaramayacak."

Wren oturduğu yerde kaskatı kesildi, telaşı onu esir aldı.

Hayır, hayır, hayır.

Nabızı kulaklarında küt küt atıyor, odadaki sesleri boğuyordu. Gözlerini kırpmayı, nefes almayı unuttu.

Celeste masanın altından Wren'in dizini kavrayıp onu aniden hayata döndürdü. "Ne oldu?"

Ama Wren konuşmıyordu.

"Kendilerini total ördeklere çevirdiler. Kral Alarik'in vahşi hayvanları için müthiş bir şölen olacaklar." Rathborne sert bir kahkaha attı ama kimse ona katılmadı.

Ansel giderek uzayan sessizliği titrek sesiyle bozdu. "Ördeklerden bahsetmişken, bu sabah nehir kenarında yürüyüşe çıktığımda küçük ördek yavruları gördüm, öyle harikaydılar ki." Kimse bir şey söylemeyince gergin havaya aldırmadan konuşmayı sürdürdü. "Ya kuşlara ne demeli! Ah, *kuşlar*. Eana kuşlarının harikulade olduğunu duydum. Özellikle de yıldız göğüslü kuşlar çok ilgimi çekiyor. O meşhur sürülerinden birini ne zaman görebilirim acaba?"

Rathborne yakasını düzeltirken Wren adamın boynundan sar-

kan altın anahtarı gördü. “Anadawn’ın yıldız göğüslü kuşları kafeslere kapatılmışlardır. Tüm nadir kuşlarda olması gerektiği gibi.”

Sessizlik havada bir fırtına bulutu gibi asılı kalmıştı. Wren ağzını açarsa haykırmaya başlayacağından korktuğu için bir şey söylemedi. Celeste yanında konuşmaya olan tüm ilgisini kaybetmiş, akşamın tuhaflığını içerek atlatıyordu. Odanın havası değişmişti, Ansel bile durumu kurtaracak saçmalıkta bir konu bulamıyormuş gibiydi.

Ana yemek masaya servis edildi. Portakal ve baharlı sos eşliğinde domuz kızartması, sarımsak kremalı patates ve çeşnili taze fasulye. Cam her zamanki gibi muhteşem bir iş çıkarmıştı ama Wren’in midesi fokur fokur kaynıyordu. Kucağındaki zehir şişesini sımsıkı tuttu, diğerlerinin bitirmesini beklerken çatalıyla tabağındaki yemeği karıştırdı.

Tatlı ve gecenin son yemeği olarak Gevra usulü buz pastası masaya geldiğinde Ansel yabancı bir devlet elçisini ağırliyormuşçasına ayağa kalkıp bir elini göğsüne bastırdı. Cam pastayı masanın ortasına yerleştirip prensin övgülerinin tadını çıkardı.

“Gerçekten bir sanat eseri. Şayet Grinstad’da iş istersen seni seve seve kabul ederiz!”

Rathborne başını iki yana salladı. “Korkarım en iyi aşçımdan asla ayırlamam.”

“Sadece Rose, öyleyse,” dedi Celeste.

Wren onun cesaretine hayran kalmıştı. Celeste’in babası Rathborne’un şahsi hekimi olmasa onun ikinci yemek masaya varmadan zindanlara gönderileceğinden şüpheleniyordu.

“Bununla ne iyi gider, biliyor musunuz?” diye sordu Wren. “Gevra’nın en iyi buzbadesinde bir bardak.”

Ansel ellerini havaya savurdu. “Ne harika bir fikir!”

Rathborne parmaklarını şıklatınca içki masaya getirildi. Bir an sonra da bardakları fokurdayan alkolle doluydu, kendi kadehi zehir testinden geçmişti. Wren kadehini kaldırırken Tor’la göz göze geldi. “Askerine neden bir kadeh vermiyoruz, Ansel? Susamış görünüyor.”

Tor gülümsedi. "Beni düşündüğünüz için çok nazıksınız Ekselansları. Ancak görev başındayken içmem."

"İyi bir asker," diye homurdandı Rathborne.

"Gerçekten de iyi," dedi Wren.

Ansel ayağa fırladı. "Kadeh kaldıralım!"

Prens boş boş krallıklardan, dostluklardan ve Rose'un kusursuz güzelliğinden bahsederken Wren bağcıklı kesesini çözüp birkaç gül yaprağı aldı. Pencerenin en yakınındaki şamdanlığı görünceye dek etrafına bakındı.

Yaprakları avucunda un ufak etti, boştaki elini ağzına götürerek fısıltısını gizledi.

Yapraklar toza döndü, odanın öbür ucunda bir mumun ışığı bir an için parladı. Perdeler aniden alev aldı.

Celeste haykırdı.

Ansel iskemlesinin üstüne sıçrayıp panikle kollarını savurdu. "YANGIN! YEMEK ODASINDA YANGINI!" Dengesini kaybederken sarsıldı, iskemle geriye savrulurken yere nefesi kesilmiş bir deniz yıldızı gibi devrildi.

Rathborne mutfaklara doğru koşarken saray muhafızları başı kesik tavuklar gibi peşinden koşturdular. Celeste onları izledi. Tor aniden harekete geçti, odanın bir ucuna yürüdü ve yanmakta olan perdelerin yanındakileri onlar da alev alamadan söküp yere attı.

Alevleri üstüne basarak söndürürken küfretti, Wren tüm akşam boyunca ilk kez gözlerin üstünde olmadığını fark ederek şeytan-kökü dolu küçük şişeyi Rathborne'un kadehine boşalttı, boş şişeyi kesesine gizledi. Diğerleri mutfaktan ellerinde su dolu sürahilerle dönünceye dek yangın sönmüştü, Tor topuklarının üstüne çömelmiş, alnının terini siliyordu.

Ansel yerden kalktı, güvende olup olmadığını görmek için masanın üstünden etrafa göz gezdirdi. Sonra da ayağa fırladı. "Ne kargaşa! Özür dilerim çiçeğim, korkarım seni kurtaramadan yere devrildim." Ellerini beline dayadı. "Aferin Tor. İşleri yoluna koyacağını

biliyordum. Devasa bir buz ayısı kadar sakın, kış vakti bir kar tilkisi kadar hazırlıklı. Her zamanki gibi.”

Wren kendini yelpazeliyordu. “Şükürler olsun herkes güvende.”

Rathborne harap olmuş perdeleri inceledi. “Neler oldu?”

Tor ayağa kalktı, havada bir şeylerin tadını alabiliyormuşçasına alt dudaklarını yaladı. Olanlara anlam vermeye çalışırken kaşları çatıldı. “Bir mumun alevi kontrolden çıkmış olmalı.”

“Tam zamanında bastırdın! Ne kahramanca bir çabal” Wren kadehini kaldırdı. “Bence hepimiz bu askerin çevik zihni şerefine içmeliyiz.”

“Tor’a içelim,” dedi Ansel, kadehini kaldırdı.

“Tor’a içelim,” dedi Celeste ona katılarak.

Rathborne kadehini kaldırdı. “Gevralı becerisine içelim. Önümüzdeki haftalarda daha da fazlasını görmemiz dileğiyle.”

Ansel buzbadesinden bir yudum aldı. “Ah,” diyerek ağzını sildi. “Gerçekten de sinirleri yatıştırıyor.”

Wren kadehinin kenarından Rathborne’u izliyordu.

Kralnefesi küçük bir yudum alıp yüzünü buruşturdu. “Sert.”

“En iyisi tek dikişte içmektir,” diye salık verdi Ansel. “Ağabeyim böyle içer. Gerçi Alarik şimdiye dek tanıdığım herkesten daha dayanıklı.”

Rathborne “Öyle mi?” diye sorunca Wren, onu böylesine ustalıklıla dolduruşa getirebildiği için masanın öte yanına uzanıp Ansel’i öpebileceğini düşündü.

Kralnefesi kadehi dudaklarına götürüp uzun uzun içti. Wren’in kalbi hızla çarpmaya başladı. Celeste hızla omzuna çarpınca Rathborne’un üstüne devrildi. Kadeh adamın ellerinden uçup yere şiddetle çarptı.

Zehirli buzbadesinin geri kalanı halıya dökülürken Wren dehşetle izledi. Öfkeyle Celeste’e döndü. “Beni ittin.”

“Başım dönüyor,” dedi Celeste, iskemlesine gömüldü. “Dumandan olmalı.”

“Daha önce hiç böylesine dramatik bir akşam geçirdiğimi ha-

ırlamıyorum,” dedi Ansel. “Anika’nın anneme buzdan bir heykel fırlattığı gün de buna dahil. Bu gece havada bir şeyler olmalı.”

“Muhtemelen,” dedi Wren gergin bir sesle.

Ve Rathborne homurdandı.

Wren olduğu yerde döndü. “Willem?”

Kralnefesi kollarını karnına dolayıp öğürmeye başladı.

Wren’in içine vahşî, çılgınca bir umut yerleşti. “İyi misin, Willem?”

“Sanırım... içki... benim... için... fazla... sertti.”

Ansel hafifçe kıkırdayarak, “Ufacık bir yudum aldınız sadece,” dedi.

Rathborne masadan uzaklaştı.

Kapıya doğru tökezleyerek ilerlerken Tor aceleyle yanına koştu. Wren, askerin Rathborne’u incelediğini görebiliyordu; rengi hızla atan cildi, alnından boşanan ter. Bir dakika daha geçerse bu sinir bozucu Gevralı onun neler karıştırdığını anlayabilirdi.

Tor’u iterek yoldan çekti. “Geri çekil. Muhafızların geçmesine izin ver.”

Tor geri çekilince saray muhafızları Rathborne’u hızla odadan çıkardılar.

Wren onların peşinden koridora geçti.

“Chapman’a Hector’u çağırmasını söyle. Ah. Midem allak bulak. Yanıyor.” Rathborne yüzünü buruşturdu. “O beni uyarmıştı... alevler içimde... *yanıyor...* ah... ama henüz dolunay değil, ah, bu ay...” Sözleri sönüp gitti, yerini anlamsız bir mırıltıya bıraktı.

Wren onun eline uzandı. “Sana yardım etmeme izin ver Willem. Bana güvenebilirsin.”

Rathborne onu itti. Bir kez daha öğürdü, bu kez ağız dolusu kan kustu. “Düşmanın iki yüzü var Rose... Onlar bizim peşimize düşmeden biz cadılarla yüzleşmeliyiz... ve geliyorlar... bizi yakacaklar... alevler... görebiliyorum... tadını alabiliyorum...” Şiddetli bir titreme kriziyle bir kez daha öğürdü. “Yüce Koruyucu bizi gözetсин.”

Kendi kendine telaşla mırıldanmaya devam ederek aksak adım-

larla yürütüp gitti. Wren onun uzaklaşmasını izledi, ona bu tuhaf şeyleri kimin söylediğini ve bu sözlerin ne anlama geldiğini merak ediyordu.

“Rose?” Celeste yemek odasının eşiğinde duruyordu. “Neler oluyor?”

“Buzbadesi zavallı Willem’e pek yaramamış gibi görünüyor.” Tor yüzünde aynı şaşkın ifadeyle Celeste’in yanında belirirken midesini tuttu. Wren ikisinden de uzaklaştı. “Şimdi düşünüyorum da, ben de kendimi pek iyi hissetmiyorum. Odama çekilmeliyim.”

İkisi de tek kelime edemedi Wren hızlı adımlarla oradan ayrıldı, kulesinin güvenliğine koşarken ayak seslerinin takırtısı koridorları dolduruyordu. Bu gece bir fiyasko olmuştu ama şansı ya-ver giderse —kader onu gözlemişse— zehir dolu o yudum, Willem Rathborne’un işini bitirmeye yetebilirdi.

Güneş Ortha'nın üzerinde yükseliyor, uçurumları parlak altın rengi bir ışıltıya boğuyordu.

"Mmm." Rose onu kaşındıran samandan döşegin üstünde döndü ama bir kez daha uykuya dalması imkânsızdı. Güneş fazla parlaktı ve Banba'nın horultuları kulübeyi olduğu gibi sarsıyordu. Rose uçurumun tepesinden bile kayalara çarpan dalgaları, martıların tiz çığlıklarını duyabiliyordu.

Anadawn Sarayı'ndaki yatak odasının hafif sessizliği, cildine sürtünen ipeğin hışırtısı ve hemen yakınında fokurdayan lavanta esanslı banyosu için neler vermezdi. Baş fena hâlde zonkluyor, ona her an kırılıp açılacak bir yumurtayı andırıyordu.

Kutlamalar gecenin geç saatlerine kadar sürmüştü. Şarkılar söylemişler, dans etmişler ve içmişlerdi —öyle çok içmişlerdi ki— ve Rose tüm bunları, baş her an daha da beter dönerek izlemişti. Shen onun yanı başından ayrılmamıştı, birilerinin Rose'a bir kez daha zarar verme cüretini göstermesi için meydan okuyormuş gibiydi. Shen ona Wren hakkında yalan söylediği için Rose onu başından savmak istemişti ama cadılarla tek başına yüzleşemeyecek kadar korkuyordu. Hava ciğerlerini terk ederken çıkan o korkunç vuf sesini de, bunu takip eden dehşet verici panik hissini de unutamıyor-

du. O kadar ki bir şarap sürahisi yanından her geçtiğinde uzanıp kana kana içmişti. Evde içeceğinden çok daha fazlasını.

Bu bir hata olmuştu.

Şenlik ateşinden uzaklaşıp kumsalda tökezleyerek ilerlerken Shen'in onu yakaladığını hayal meyal hatırlıyordu. O ve Tilda onu taşıyarak uçurumun sırtına, Banba ve Thea'nın köhne kulübesine getirmişti. Zemin ayaklarının altından kayıyordu fakat Rose bunun sebebinin rüzgârda sarsılan ahşap suntalar mı yoksa şarabın sarstığı kafası mı olduğundan emin değildi.

Banba ve Thea eve daha sonra dönmüşlerdi, kolları birbirine dolanmıştı, yanakları şaraptan kıpkırmızı kesilmişti. Rose'u sanki o bir çocukmuş gibi yatağa yatırmışlardı. Banba yatağın yanına boş bir leğen bırakmış, Rose'u yerlere kusmaması için uyarmıştı.

Rose nasıl olduysa gece vakti kusmamayı başarmış olsa da rüzgâr küçük kulübeyi kasıp kavurup midesini alabildiğine çalkalarken bu sabah o kadar şanslı olmayabileceğini düşündü.

"Geceyi atlattığını gördüğüme sevindim." Thea uyanmıştı, sallanan sandalyesinde oturuyordu. Uzun beyaz saçları örgülüydü, gülümsüyordu.

"Günaydın," diye gakladı Rose. Kendi sesini duyar duymaz baş ağrısı şiddetlendi. Tanrı aşkına, içmek bir insana *bunu* mu yapardı? Kendini Ganyeve Çölü boyunca sürüklenmiş, sonra da güneşin altında pişmeye bırakılmış gibi hissediyordu.

"Hazır uyanmışken, sabah erkenden balığa çıkmak için bana eşlik etmek isteyebileceğini düşündüm."

Balıktan bahsetmesi bile Rose'un midesini kaldırmaya yetti. "Korkarım kendimi pek iyi hissetmiyorum."

"Deniz havası çok iyi gelir." Rose'un koyu renk gözlerinin etrafı kııştı. "Özellikle de birileri çok fazla şarap içmişse."

Rose irkildi. Durumu bu kadar hassasken kendisiyle dalga geçilmesinden hoşlanmamıştı.

"Veya Banba uyanana dek burada kalabilirsin," diye devam etti Thea sakince. "Ama seni uyarmalıyım, sabahları çok huysuz olur."

Rose ânında doğrulup karmakarışık saçlarını yüzünden çekti.
"Seninle geliyorum."

Rose, Wren'in solgun gri tuniklerinden ve aynı renk pantolonlarından birini alıp giyindi ve saçlarını telaşla örgü yapıp dar patikada Thea'nın peşinden gitti, güvenle kumlara dönünceye dek nefesini tuttu. Henüz erkendi, Rose kumsalda yalnız başına olduklarını görünce memnun oldu. O anda veya belki de sonsuza dek cadılardan herhangi biriyle yüzleşebileceğinden emin değildi.

Kıyıya yaklaşırlarken sabah güneşinin sulara vuran yansımasını görüp irkildi. Başının ağrısı şiddetlenirken adımları yavaşladı. Burada, bu ıssız yerde, evinin rahatlığından ve geride bıraktığı insanlardan bu kadar uzakta olmak istemiyordu. Böylesine ürkek ve yalnız hissetmekten nefret ediyordu. Bir yanda, tacını çalmayı planlayan hırsız ikiz kız kardeşi de vardı!

"Kaşlarını böyle çattığında tıpkı Wren'e benziyorsun."

Rose öfkeli bakışlarını fazlasıyla parlak denizden çevirip yanındaki kadına yöneltti. Dün geceki buluşmalarından Thea'nın tabiatı gereği nazik biri olduğunu sezmişti ve hiçbir beklentisi olmadan, bedavaya sunduğu bu nezakette her şeyi daha da kötüye götüren bir şeyler vardı. Vahşi büyükannesinin önünde dimdik durmak daha kolaydı ama Rose, Thea'nın sıcaklığında ona sokulup ağlamak istiyordu. Fakat bunu *yapamazdı*. Bunu yapmaya yönelik hissettiği şiddetli arzu onu daha da öfkeliyordu.

"Bilemem," dedi hiddetle. "Onunla tanışmadım ki."

Thea o sinir bozucu, sakinleştirici, melodik sesiyle, "Ah," dedi. Başka bir şey söyleyemedi Rose kumları tekmeleyip her yöne savurdu.

"Görünüşe göre hiçbir şey bildiğim yok!" dedi Rose öfkeyle. "Aptal cadı kraliçeleri ve kralları bilmiyorum. Daha önce Ortha'nın—bu yerin veya o kişinin—veya Banba'nın *adını bile duymadım!* Öz annemle ilgili bildiğimi zannettiğim her şey yanlış, bu da yetmez-

miş gibi kendimle ilgili en önemli şeyi bile, lanet olasıca bir cadı olduğumu bile bilmiyordum!” Kumlara bir tekme daha savurdu, ayağı bir taşa çarptı. Rose dengesini kaybedip tökezleyerek soğuk sulara girerken küfretti. Ortha Denizi’nin buz gibi soğuk dokunuşu, dün gecenin kötü hatıralarını geri getirmişti.

“Bu benim suçum değil” Ayaklarını şiddetle suya indirince deniz köpükleri her yer saçıldı. Hızla Thea’ya dönerken sesi tizleşmişti. “Kıymetli, zeki Wren olmamam benim suçum değil Burası yerine bir sarayda büyütülmüş olmam benim suçum değil Elimde olmayan bir şey yüzünden buradaki herkes benden nefret ediyor!”

Rose titrek bir nefes aldı. İşte. Öfkesinin birazını boşaltması ona az da olsa yardımcı olmuştu.

Onun sinir krizini sabırla karşılayan Thea gülümsemekle yetindi. “Senin suçun olmadığını biliyorum Rose. Ayrıca buradaki herkes senden nefret etmiyor.” Denize adım attı. “Baş ağrını geçirsem sana faydası olur diye düşünüyorum, sence de öyle değil mi?” Rose ona cevap vermeyip kaşlarını daha da beter çatınca yaşlı kadın, Rose irkilip kaçmak üzere olan bir hayvanmış gibi ellerini yavaşça kaldırdı. Rose’un başının üstüne yerleştirdi, baş parmaklarını Rose’un alnına hafifçe sürtündü. “Kapat gözlerini, Rose. Deniz havasını içine çek, acını dışarı ver.”

Rose öfkeyle kıpırdandı. “Bence buna hiç...”

“Sessiz ol.”

Rose sırf onu başından atmak için Thea’nın dediğini yaptı. Nefes aldı, nefes verdi. Bir daha, bir daha. Omuzları gevşedi, içinden tuhaf bir sıcaklık dalgası geçti. Zihninin köşeleri karıncalanmaya başladı ve birden —bunun olduğu ânı neredeyse fark edemeyeceği kadar aniden— acısı ve buna eşlik eden, onu saran öfkesi ortadan kayboldu.

“Ah.” Rose gözlerini açınca güneşin artık canını yakmadığını fark etti. “Belki de gelecek sefere kendi kendimi iyileştirmeyi öğrenmeliyim.” Bir daha içki içme düşüncesi bile yüzünü buruşturmaya yetmişti. “Gelecek sefere burada olmaya niyetim yok gerçi.”

Thea onu bıraktı. "Ne yazık ki bir şifacı kendi üstünde çalışamaz Rose." Bir parmağını gözündeki bandın kenarında gezdirince Rose kendi düşüncesizliğinden iğrendi. "Büyünün beş yeteneğinde de bir denge olmalıdır, bizimkisi de bu."

Rose gözünü dikip bakmamaya çalışsa da uyanan merakına engel olamıyordu,

Thea onun düşüncelerini okuyormuşçasına "Gözümü Lillith'in Savaşı'nda kaybettim. Maalesef şifacılar iyi savaşçılar çıkmıyor. Acıyı çok derinden hissediyoruz. Hem kendimizinkini hem de başkalarınınkini."

"Üzgünüm," dedi Rose, gerçekten de üzülmüştü.

"Orada olmaktan memnundum," dedi Thea, hüzünle gülümse-di. "Başka bir yerde olmak istemezdim."

Rose buradaki kaç cadının Thea gibi hikâyeler sakladığını merak etmişti. Willem'in, annesinin uğruna açtığı savaş yüzünden hayatları sonsuza dek değişmiş miydi? Rowena ve avanesi dün gece Rose'u bunun için mi cezalandırmaya çalışmıştı, yoksa Valhart'lara duydukları nefret daha mı derin, daha mı kadimdi?

Thea'nın küçük bir balıkçı teknesini kayalardan çözmesine yardımcı olurken deniz ayak bileklerine çarpıyordu. Yaşlı kadın tekneyi dalgalara doğru itti, sonra da şaşırtıcı bir atıklıkla içine atladı.

Rose sığ sularda onun peşinden gitti. Buna bir *tekne* demek zordu. Rüzgârla yıpranmış, denizin çiğneyip tükürdüğü bir saldan biraz daha fazlasıydı. Gümüşdil'de yolculuk yaptığı birkaç seferde Anadawn Kraliyet Armadası'nın gemilerinde bulunmuştu ve o gemiler o kadar büyüktü ki suyun üstünde olduğunu bile fark etmek zordu. Rose'un da hoşuna giden buydu.

Utangaç bir tavırla, "Ben yüzme bilmiyorum," dedi. Cadının bunu o anda bilmesi daha iyiydi.

"Eh, şansın var, yüzmeye değil balığa çıkıyoruz. Gel. Benimle güvendesin."

Güvenlik ve cadılar Rose'un zihninde, özellikle de geçen gece olanlardan sonra pek yan yana gelecek kelimeler değildi fakat

dönüp kıyıya baktığında başka cadıların kulübelerinden çıkmaya başladıklarını gördü. Kumsalda tek başına olmaktansa denizde Thea'nın yanında olmanın daha güvenli olacağını hissediyordu, o yüzden cesaretini toplayıp tekneye atladı.

Ortha cadıları yeni günü baş ağırlarıyla karşılarken Thea kürekleri alıp Rose'u sahilden uzaklaştırdı.

Denize açıldılar. Thea kürek çekmenin zorluğuyla homurdanmaya başlayınca Rose utançtan yüzü kızararak küreklerden birine uzandı. "Yardım edebilirim."

Thea başını geriye atıp rengi solmuş, düzgün dişlerini göstererek güldü. "Rose, sana kürek çekmeyi öğretmek kendi başıma kürek çekmekten daha zahmetli olur. Ama teklifin için teşekkür ederim. Yardımseverliğin için minnettarım." Sessizce gülümsedi. "Annen de böyleydi."

Rose oturduğu yerde doğruldu. "Onu yakından tanır mıydın?"

Thea kürekleri bıraktı. Tekne yukarı aşağı sarsılıyor, sabahın dalgaları teknenin iki yanına çarparak üstlerine deniz suyu sıçratıyordu. "Burası biraz balık tutmak için iyi bir yer sanırım." Ağları atıp Rose'a döndü.

"Ortha'da yaşayan herkes Lillith'i tanırdı. Ben onu herkesten de iyi tanırdım. Babanla evlendiğinde onunla Anadawn'a gittim. Banba'ya ona göz kulak olacağıma dair söz verdim..." Gülümsemesi sönüp gitti. "Annene ebelik yaptım ben. Seni ilk tutan, bu dünyaya getiren bendim."

Rose teknenin iki yanına tutundu, içinde bir telaş uyanmaya başlamıştı. Ona hayatı boyunca, onu dünyaya getiren kadının annesiyle babasını öldürdüğü anlatılmıştı. İşte şimdi oradaydı, o kadının karşısında oturuyordu. İrkilip Thea'dan uzaklaştı, geriye doğru giderken küçük tekne olduğu yerde şiddetle çalkalandı.

"Benden korkmana gerek yok Rose. Anneni öldüren ben değilim." Thea tek gözünü ona dikmişti, yüzünde alışılmadık bir ciddiyet vardı. "Bence öldürenin kim olduğunu biliyorsun artık."

Rose titreyen elini göğsüne bastırdı. Annesini öldürenin bu yu-

muşak bakışlı, içinde şifanın gücünü taşıyan kadın olamayacağını içten içe hissediyordu.

Bu da suçlunun Willem olduğu anlamına geliyordu. Her zaman Willem'di.

Gözlerinin önünde siyah benekler uçuşmaya başlayana dek başını geriye attı. Günişğının ona hep söylenen, hep inandığı yalanları yakıp geçtiğini hissediyordu. "Annemin ölümünü gördün mü?"

Thea'nın sessizliği yeterli bir cevaptı. "Annen öleceğini biliyordu," dedi Thea usulca. "Ama bunun nasıl olacağını bilmiyordu."

Rose başını hızla indirdi, gözlerini kırıştırtarak bir kez daha şifacıya odaklandı. "Nasıl biliyordu?"

"Amarach Kuleleri'nden bir kâhin Lillith'e haber yollayıp bir görüde onun kaderini gördüğünü, ona bebeklerinin büyüüp serpildiğini görece kadar yaşamayacağını ve ölümünün feci bir savaşta yol açacağını söyledi." Thea, Rose'un başının üstünden güneşin altın rengine boyadığı tepelere baktı. "Baban iyi bir adamdı ama bir cadı değildi Rose. Kâhinin kehanetini durdurabileceğine inandı. Keir altın kapılardaki muhafızları iki katına çıkardı. Saraydaki her koridora, her oyuğa askerler yerleştirdi. Doğum odasının dışında da askerler vardı."

Yüz ifadesi sertleşti. "Hiç kimse Willem Rathborne'un hareketlerini sorgulamayı aklının ucundan bile geçirmedi. Sonuçta o Kralnefes'iydi; Eana'daki en önemli kişilerden biriydi, babanın en yakın danışmanıydı. Pek çok yönden onun en yakın dostuydu. Rathborne, Keir'i zehirledikten sonra dosdoğru doğum odasına girdi. Kralın adına Lillith'e göz kulak olduğunu söyledi." Yaşlı kadının sesi titredi, gözlerini kaçırdı. Gözyaşları sessizce denize akıyordu. "Bir şeylerin yolunda gitmediğini anlamam gerekirdi. Keir asla ulak göndermezdi. Ama annen, bıçağını çıkardığı âna dek Willem Rathborne'a güvenmişti."

Rose ırkıldı. "Daha fazla duymak istemiyorum."

Thea bir parça sıcaklıkla onun eline uzandı. "Eana'lı Rose, an-

nenin ölümüne hazır olduğunu bilmelisin. Son dileği seninle Wren'ın güvende olmasıydı. Doğmadan önce sana adını verdi."

Rose'un gözleri yanıyordu. "Willem bana onun son nefesinde adımı fısıldadığını söylemişti."

"O iğrenç haşaratın şimdiye dek yaptığı tek onurlu şey, sana annenin istediği ismi vermek oldu."

Bir gözyaşı Rose'un yanaklarından süzülüyordu. "Beni neden onunla bıraktın? Neden beni de yanına almadın?"

"Böyle olması gerekiyordu Rose. Eana'da yaşayan herkes, Lillith'in hamile olduğunu biliyordu. Annenle baban, kâhin ve benim dışımda hiç kimse iki bebek olacağını bilmiyordu. Gizli bir nimet." Thea yaşlı gözleriyle gülümsedi. "Ve onun gördüğü sendin. Annen ona senin adını söyledi."

"Sonra Willem onu öldürdü."

"Bıçağını çektiğinde ben yan odada Wren'i yıkıyordum. O anda kaçmak için, kollarımdaki ve onun kollarındaki bebeği kurtarmak için tek bir şansım olduğunu anlamıştım." Thea yüzünü buruşturdu. "Keşke seni de yanıma alabilseydim. Neredeyse on sekiz yıl boyunca bunu düşledim. Ama çok sevildin sen Rose. Uzaktan bile olsa."

Rose titrek bir nefes aldı. Yalanlar ciğerlerindeki boşluğu dolduruyormuş gibiydi, içine yeterince hava çekemediğini hissediyordu. Hayatı boyunca kutsandığını düşünmüş ama yanılmıştı.

"Annen sana bu ismi verdi çünkü dikildiğin yerde büyümeni istiyordu," dedi Thea. "Çocuklarının bir gün cadıları yeniden Anadawn'a, evlerine geri getirmelerini istiyordu. Kraliçe olmayacağını bilmek seni sarsmış olmalı ama görüyorsun ya, kraliçe olması gereken Wren. Halkı için en iyisinin ne olduğunu bilen, bizi karşılamaya hazır bir cadı. Eana'da ancak o zaman barış —gerçek bir barış— olabilir."

"Banba barış istiyormuş gibi görünmüyor," dedi Rose acı acı. "İntikam istiyor."

Thea güldü. "Barış ondan sonra gelecek."

“Willem çok akıllı. Wren’i hemen fark eder, sonra da arkasında iki orduyla benim peşime düşer.”

Thea cevap vermeyince Rose konuşmayı sürdürdü. “Wren asla tahta ulaşamaz. Canlı kurtulursa şanslı sayılır.”

Thea ona acıyarak baktı. “Bizim Wren’i tanımıyorsun.”

Rose bu kelimeleri duyunca öfkelenmişti. *Bizim Wren*. Geçen gece Rose’a saldıran cadılar da kız kardeşini böyle anmışlardı. Wren, Ortha’da yaşayan herkes için değerliydi. Bir cadı ailesiyle kutsanmıştı. Onu büyötmüşler, ona bakmışlar, onu sevmişlerdi. Rose’un hiç sahip olamadığı her şeye sahipti ve tüm bunlar bile ona yetmiyordu. Eana tahtını da istiyordu.

Rose’un kafasının içinde bir ses *benim tahtım*, dedi. Ona ait olanı verme düşüncesiyle içinde bir öfke kıvılcımı parladı.

Cadılar, Wren’in yanındaydı. Onun olsun.

Rose’un doğum hakkı olan tahtı da ona bıraksın.

Sonuçta Wren bir sarayda, gerçek sevgiye muhtaç bir hâlde, anne babasının katilinin yanında boşuna büyümemişti. Bedeli bu olacaksa, öyle olsun. Wren’in her şeye sahip olması gerekmiyordu. Ailesini, Thea’yı, hayat boyu sihri ve Eana tahtını alamazdı. Bu adil değildi. Olanların hiçbiri adil değildi!

Rose sahile bakınca, geçen geceye dair düşünceleriyle onu oraya çağırmaşçasına Rowena kumsalda belirip hızlı adımlarla yürümeye koyuldu, uzun sarı saçları arkasında dalgalanıyordu. Teknedeki Rose ve Thea’yı izliyordu, kollarını göğsünde kavuşturmuştu.

Thea onun bakışlarını izledi. “Korkarım cadılar hakkındaki düşüncelerin bir sır değil Rose.”

“Beni suçlayabilir misiniz?” diye sordu Rose. “Tüm hayatımı, başıma gelen her kötülüğün sorumlusunun cadılar olduğuna inanarak geçirdim. Böyle düşünen tek kişi ben değilim. Eana’da biri hapsirse bile yanından bir cadı geçtiğini söylerler. Geçen sonbaharda mısır hasadı başarısız olduğunda herkes bunu cadıların yaptığını söyledi. Eshlinn’li bir çocuk Gümüşdil Irmağı’nda boğulduğunda annesi bir cadının onu lanetlediğine yemin etti. Şiddetli

bir fırtına her koptuğunda diz çöküp Yüce Koruyucu'dan bızleri cadılara karşı güvende tutması için dua ederiz."

"Böyle söylentilere inanıyor musun artık?"

Rose ellerini kenetledi. "Neye inandığımı bilmiyorum. Ama burada kendimi güvende hissetmiyorum," dedi, gözleri yeniden sahil taradı. "O cadılar benim ölmemi istiyor."

Thea kelimelerini dikkatle tartarak "Böylesinin daha kolay olacağını düşünenler var," dedi.

Bunu bu kadar açıkça duymak, Rose'un yeni bir korku depremiyle titremesine yol açmıştı. "O zaman Shen neden beni buraya getirme zahmetine girdi? Neden beni çölde öldürmedi?"

"Çünkü Shen, yeteneği ne olursa olsun acımasız bir katil değil. Daha da önemlisi, burada sana kötü niyet besleyen ne kadar cadı varsa, seni evinde hoş karşılamak isteyenlerin sayısı daha da fazla. Bunu en çok isteyen de büyükannen. Gerçi Banba bunu göstermekte zorlanıyor olabilir. Ona alışacaksın."

Rose, Ortha'daki hiçbir şeye alışmaya niyetinin olmadığını söylemek üzereyken tiz bir çığlık koptu. "Neydi o?"

Thea hızla başını çevirdi. "O ses, genç Rose, acının sesi." Uçurumlardan uzanmış bir kayalık kümesini işaret etti. "Orada. Görüyor musun?"

Kayalardan birinin üstünde yaralı bir martı çırpınıyordu. Rose, martının kanadının eğilmiş olduğunu uzaktan bile görebiliyordu. Kuş her havalanmaya çalıştığında acıyla haykırıyordu.

Kalbi sıkıştı. "Zavalılık burada fazla dayanamaz."

Thea ona dikkatle baktı. "Onu iyileştirebilirsin."

Rose başını iki yana salladı. "Büyüye dair hiçbir şey istemiyorum."

Thea tek kaşını kaldırsa da üstelemedi. Bunun yerine haykıran martıya doğru kürek çekti, ağlar arkalarında süzülüyordu. Tekne kayalara yanaşırken kuş yüksek sesle gakladı.

Rose kulaklarını kapattı ama kalbi bir kez daha şiddetle kasıldı.

Yaralı kuşa duyduğu çekimi yok sayamıyordu. "Acele et, onu iyileştir."

Thea kürekleri bıraktı. "İyileştirmeyeceğim."

Rose ona kötü kötü baktı. "O zaman ona zulmediyorsun."

"Senden daha zalim değilim. Kuşu sen de iyileştirebilirsin."

"Şifacı olan *sensin*."

"İkimiz de şifacıyız Rose." Rose ona daha da öfkeli bir bakış atmak dışında cevap vermeyince Thea uzanıp çırpınan martıyı ellerine aldı ve ona uzattı. "Gücün içinde ilerliyor. Kabullenme zamanın geldi. Bu yanını tanıma zamanın geldi."

Rose gözlerini sımsıkı kapattı. "Hayır. Beni buna zorlayamazsın." Şımarık bir çocuk gibi konuşuyor olsa da bunu umursamıyordu. Kaplıcada Shen'le olanlar bir kaza, zaman geçtikçe unutmayı tüm kalbiyle dilediği bir hatıraydı. Ama bir kez daha bir şeyi, kasten ve buna niyet ederek iyileştirirse bu bir cadı olarak yaşamayı seçtiği anlamına gelecekti.

"O zaman onun acı çekmesine izin vereceğiz." Thea kuşu kucasına yatırırken martı acınası bir çığlık kopardı. "Zaman içinde ölecek. Ya açlıktan ölecek ya da başka bir kuş gelip onu yiyecek."

Rose gözlerini açtı. Zavallı kuş hareketsiz kalmıştı. Rose onun boncuk gözlerinde pes etmişliği sezdi, ruhunun bir parçası ezilir gibi oldu. Büyü duygularıyla oynadığı için böyle hissettiğini biliyordu ama gerçek gibiydi. Acı veriyordu.

Thea ellerini kuşun altında birleştirdi. "Veya onu suya atıp balıklara verebiliriz."

"Hayır!" Rose ellerini açtı. "Onu bana ver."

"Sadece bundan eminsen Rose. Sonuçta niyet..."

"Biliyorum, biliyorum. Niyet en önemlidir," dedi Rose sabırsızlıkla. "Kuşu iyileştirmek istiyorum. Tamam mı? Daha fazla acı çekmesini istemiyorum."

Thea, kuşu Rose'un kucasına yatırırken ağzının kenarları titreşti.

Rose ellerini tir tir titreyen kuşun üstüne koydu. Minik kalp

atışlarını parmak uçlarında hissedebiliyordu. Kuşun kanadı öyle kötü eğilmişti ki kemik tüylerini delip geçmişti.

“Ben... ben ne yapacağımı bilmiyorum. Shen’i iyileştirdiğimde bunu düşünmedim bile.” Rose onun çıplak bacağına dokunduğunu hatırladığında yanakları kızardı. “Ellerimi yaranın üstüne koydum ve iyileşti. Şey gibiydi...”

“Büyü gibi mi?” diye sordu Thea. “Onu iyileştirmeyi o kadar çok istemiş olmalısın ki bunu fark etmeden yapmışsın. Bunu şimdi dene. Kuşa odaklan. Arzun sana rehberlik etsin.”

Rose gözlerini kapattı. Kuşun hayatını zihninde altından, kısa ve hafifçe parıltıyan bir ip olarak canlandırdı. Elini bu ipe uzattı.

Martı ellerinde hafifçe çırpındı.

Sakinleş, telaşlı kuş. Kırılanı iyileştirmeme izin ver.

Parmakları karıncalanmaya başladı. Rose, parmaklarının altında ince kemiklerin kendilerini teker teker onardıklarını hissedebiliyordu. Zihnindeki altın ip giderek güçlenip parlaklaştı.

“Güzel,” dedi Thea kısık sesle. “Şimdi kanadı usulca yerine yerleştir.”

Rose çok hafifçe nefes alıp vererek içgüdülerinin onu yönetmesine izin verdi. Parmaklarını çok yavaşça, usulca oynattı. Kanat hafif bir tıkırtıyla yerine oturdu.

Gözlerini aniden açtı. “Başardım!”

Kuş aniden çırpındı, onarılmış kanadı Rose’un yüzüne çarptı. Rose bir kahkahayla onu saldı. Martı çınlayan bir ötüşle havaya yükseldi, tepelerinde bir çember çizerek sahile doğru uçtu.

Rose geriye doğru yığıldı, bir yorgunluk dalgası neşesinin hemen peşinden gelmişti. Bir şeyi iyileştirmişti. Kasten!

“İyileştirmenin çok yorucu olduğunu göreceksin. Sınırlarının farkında olmalısın.” Thea, Rose’un dizine hafif hafif vurdu. “Seninle gurur duyuyorum Rose. Shen haklıymış, sende doğal bir yetenek var.”

Rose gururla parlıyordu. Ona daha önce hiçbir şeyde doğal bir yeteneği olduğu söylenmemişti. Bir şeyde iyi olmak güzel bir hıslı. Bu şey büyü olsa bile.

"Okyanusta bir kuşu iyileştirmen de uygun oldu," dedi Thea. "Eana'nın kökenini biliyorsun, değil mi?"

"Elbette," dedi Rose. "Yüce Koruyucu, Eana'yı bin yıldan uzun süre önce kurdu. Buraya yiğit şövalyeler ve güzel bakirelerle dolu bir gemide Ebedi Krallık'tan geldi, hep birlikte cadıları buradan sürüp ülkeyi kara büyüden kurtardılar. Koruyucu bir krallık kurdu ve... ne? Bana neden öyle bakıyorsun?"

Thea mırıldandı. "Bu güzel bir hikâye ama ne yazık ki işin doğrusu bu değil. Adamızın neden bir kuş şeklinde olduğunu da kesinlikle açıklamıyor."

Rose güldü. "Kuş şeklinde mi? Ne demek istiyorsun?"

"Daha önce hiç harita görmedin mi?"

"Tabii ki gördüm! Ama Eana, Eana gibi görünüyor."

"Bir dahaki sefere daha yakından bak." Thea, haritayı çiziyormuş gibi parmağını havada gezdirdi. "Ülkemiz uçuşa geçmiş bir kuş şeklinde. Şu anda biz onun kanadının altındayız."

Rose, Thea'ya nazikçe gülümsedi. "Güzel bir resim bu."

"Öyle, çünkü ülkemiz bir zamanlar bir kuştı."

Rose bir kez daha, bu kez daha tedirgin bir kahkaha attı. Yaşlı cadının akıl sağlığı hakkında, belki de biraz iyileştirmeye ihtiyacı olup olmadığına dair meraklanmaya başlamıştı. "Eana'nın tıpkı diğer ülkeler gibi topraktan, çölden ve ırmaklardan yapılmış olduğundan eminim."

Thea sanki Rose'u hiç duymamış gibi konuşmayı sürdürdü. "Eana kuşun kendisi değil elbette. Bu ülkenin isminin verildiği kişi. Eana ilk cadıydı. Binlerce yıl önce yıldızların arasında yaşar, yeşil kuyruklu şahininin sırtında bir yıldızdan diğerine uçardı. Ama bir gün göklerde uçmaktan sıkıldı. Bir yere yerleşmek, ayaklarının altında kumları, derisine çarpan tuzlu suları hissetmek istiyordu. Bu yüzden şahinine denize inmesini emretti ve sonra onu büyüyle toprağa çevirdi. Zaman içinde Eana gibi diğerleri de geldi, topraklar da onları ağırlamak için genişledi. Eana ilk cadı kraliçe olarak hüküm sürdü ve büyü yeteneği nesilden nesle aktarıldı." Rose'a

bakıp başını yukarı aşağı salladı, gözünde aniden bilgiç bir ifade belirmişti. “Eana’nın kanı her cadının damarlarında dolaşır. Kaderimizde bu adaya hükmedeceğimizin yazmasının sebebi de bu.”

Rose bunun iyileştirmenin getirdiği yorgunluk yüzünden mi, yoksa omuzlarına binen bir diğer doğruluğun ağırlığı yüzünden mi olup olmadığını bilmiyordu ama bir kez daha titremeye başladığını fark etti. “Ben Eana’yım, Eana da ben,” diye fısıldadı.

“Kesinlikle,” dedi Thea. “Kesinlikle.”

Denizde bir süre daha kaldılar, Rose rengi değişen ufuklara bakıyor, damarlarında akan Eana kanını düşünüyordu.

Annesiyle babasının başına gelenlerin gerçekliğini düşünüyordu.

Hiç tanışmadığı, şimdi tahtını çalmak isteyen kız kardeşi düşünüyordu.

Rose iyi bir kraliçe olacağını biliyordu. Cadılar dahil tüm Eana’ya. Wren nasıl cadı olunacağını biliyor olabilirdi ama hükmetmeye dair hiçbir şey bilmiyordu.

Veya kız kardeşliğe dair. Nasıl bir kız kardeş ikizinin tüm hayatını çalardı?

Rüzgâr aniden hızlanınca Thea sahile doğru endişeli bir bakış attı.

Banba ellerini havaya kaldırmış bir hâlde hızla volta atıyordu.

Rüzgâr uğuldarken şiddetli bir esinti tekneyi sarstı. Rose teknenin iki yanına tutundu, tuzlu sular aniden üstüne sıçrarken hafifçe haykırdı.

“Eve dönme vakti.” Thea ağları toplayıp tekneye aldı. Ağlar Rose’un ayakları dibinde debelenip çırpınan gümüşü balıklarla doluydu. “Bugün biraz yardım alacağız gibi görünüyor.”

Bir esinti daha teknenin altından esip onları sahile doğru çekti.

Hızlanırlarken Rose olduğu yerde kaskatı kesildi. “Bunu hep yapar mı?”

“Yok yere oradan oraya rüzgâr estirmek mi? Sadece gergin olduğu zaman.” Thea kaşlarını çatı. “Henüz Wren’den haber almadık. Buraya gelişin, değişimin yapıldığının ilk işaretiydi. Banba onun için endişeleniyor. Aslında hepimiz endişeliyiz.”

Hiç tanışmamış olsalar da ve Wren kesinlikle onun dostu olmasa da, Rose’un ensesine bir gerginlik hissi yayıldı. Sarayda bir başına, tüm Eana’daki en zeki adamlardan birini kandırmaya çalışan kız kardeşini düşündü. Rose’un hayatı hakkında ne çok şey bildiğini düşünüyor olsa da veya bu bilgileri almaya çalışmak için ne kadar büyü kullansa da Wren, Rose’u kendi kızı gibi yetiştiren adamı asla kandıramazdı.

Rose kıyıya döndüğünde tekneden indi, Banba’nın gözlerinin içine baktı ve “Endişelenmekte haklısın,” dedi.

Wren, Ortha'nın uçurumlarında tek başına duruyor, haykırarak büyükannesini çağırıyordu. Banba onu duyamıyordu. Kumlarda emekleyerek aranırken güçlü kuvvetli bir kar kaplanı onun peşine düşmüştü. Körfezin öte yanında cadılar acıyla haykırıyor, deniz onların kanlarıyla köpürüyordu.

Banba'nın sesi uğuldayan uçurumdan Wren'e ulaşarak, "Bizi kurtaracağına söz vermiştin!" dedi. "Bize yeni bir dünyanın sözünü verdin!"

Wren aşağı, aşağı, daha aşağı inerken dehşeti boğazında alev alev yanıyordu. Ama körfez boştu, kumlar kızıl lekelerle kaplıydı. Büyükannesinin cesedinin üstüne eğildi, parmaklarını boynundaki deliklere bastırdı. Wren'in yeşil pelerini bembeyaz kesilmişti, denizden korkunç bir hırıltı yükselirken etekleri sonsuz dantel tabakaları hâlinde dökülüyordu. Dalgalar Wren'in gözleri önünde kar beyazı kürkleri, kan damlayan dişleri olan vahşi hayvanlara dönüştü. Arkalarında Ansel altın işlemeli fildişi rengi bir mintan giymişti, dalgaların arasından salına salına geliyordu.

Wren'e elini uzattı, onun da parmaklarının ucundan aynı kan damlıyordu.

"Dans edelim mi çiçeğim?"

Wren haykırarak uyandı.

Yatak odasının kapısı vurulup savrularak açıldı ve bir saray muhafızı kılıcını çekmiş bir hâlde odaya daldı. Wren yatağında hızla doğrulup battaniyeyi çenesine kadar çekti. Boğuk bir sesle, “Çık dışarı!” dedi. “Kâbus gördüm sadecel”

Muhafız ona endişeli bir bakış atıp aceleyle odadan çıktı.

Wren yastığına yığıldı, nefesi kesilmişti. Güvendeydi, Anadawn’daydı. Ortha’dan hiç olmadığı kadar uzaktaydı. Bir kâhin olmadığı, Banba’yı gördüğü rüya sadece bir kâbustan ibaret olduğu için hiç bu kadar minnet duymamıştı. Ama yine de bu rüya onu tedirgin etmişti. Büyükannesine haber yollamalıydı.

Wren yataktan inip komodinin üstündeki su dolu sūrahiye uzandı, bir bardak bulmakla uğraşmayıp doğrudan sūrahiden içti. Sonra aynada kendine baktı. Berbat görünüyordu, gördüğü kâbus gözlerinin altında kapkara birikintiler bırakmıştı. Saçlarında kendi solgun altın rengi telleri yollar açmıştı ve güneşin ısıttığı ten rengi doğal olarak solmuş olsa da çilleri yerli yerinde duruyordu. Büyüsünü hızlıca yeniledi ve Rose’un gardırobundan kendine uçşan, menekşe rengi bir günlük elbise seçti.

Çok geçmeden Agnes elinde kahvaltı tepsisiyle çıkageldi. Tepsiyi masaya bırakırken, “Hiç iyi görünmüyorsunuz, Prenses,” dedi.

Wren dikkati dağılmış bir hâlde yemiş dolu bir kâsedden bir şeyler atıştırdı. “Beni boş ver. Willem nasıl?”

Agnes ciddi bir tavırla başını iki yana salladı. “Korkarım bir gelişme yok. Hector gece boyunca yanından ayrılmadı.”

“Çok endişeliyim.” Wren doğruları söylüyordu ama Agnes’in düşündüğü sebepten değil. Rathborne hayata tutunurken düğün hâlâ son hızla üstüne geliyor, bunu Gevralılar’ın istila tehdidi izliyordu. Kendi kararlarını verebilmesi için Kralnefes’in ölmesine –hem de *çabucak*– ihtiyacı vardı. Düğünü iptal edecek, Ansel’i ilk gemiyle Gevra’ya geri gönderecek ve öyle görkemli bir taç giyme töreni düzenleyecekti ki, kimse Gevralı prensin adını bile hatırlamayacaktı.

Ama Rathborne ölmezse –zehirlenme teşebbüsünü bir şekilde atlatmayı başarırsa– o zaman Wren’in onu öldürmek için yeni bir yol bulması gerekecekti. Akşam yemeği partisindeki felaketin ardından şüpheli gözler onun üstündeydi. Tor meraklı gözlerle onu izliyordu –sonuçta o bu ülkede bir yabancıydı– ama babası Hector’un desteğiyle, Celeste’in kuşkuları Wren’i mahvedebilirdi.

Herkesi mahvedebilirdi.

Wren’in başarısızlığı sadece kendi sonunu getirmezdi. Cadıların da sonunu getirirdi. Alarik Felsing, Eana’ya vardığında vahşi hayvanları Ortha sahillerini dağıtır, cadıları paramparça ederdi. Tüm planları –hazırlık ve umutla geçen uzun yıllar– boşa giderdi.

Her biri çığlıklar içinde can verirdi.

Wren tabağını bir kenara itti. “Sanırım sabah yürüyüşüne çıkacağım. Değişen bir şey olursa beni bulursun, değil mi?”

Agnes kederli gözlerle ona baktı. “Elbette Prenses. Bu arada endişeden hasta düşmemeye çalışın. Yüce Koruyucu, Kralnefes’ne göz kulak olacak. Sonuçta sevgili Willeim de kendince bu ülkenin koruyucusu oldu.”

Wren odadan çıkıp kulenin merdivenlerinden hızla indi. Avluya çıktığında aynı Agnes gibi darmadağın görünen bir çift saray muhafızına gergin gergin gülümsedi. Hava sıcak ve güneşli olsa da sarayın üstünde yoğun bir beklenti bulutu asılıydı âdeta. Rathborne’un kaderine bağlı olarak dağılıp gün ışığı getirebilecek veya şimşeklerle toz duman olabilecek bir bulut.

Wren sarayın gerisinde konuşlanmış bir dizi ahşap kulübenin bulunduğu arka sokaklara gitti. Burada çimenler uzamıştı, yabancı çiçekleriyle parlıyordu. İçerde haberci kuşlar kafeslerinin içinden onu izliyordu. Chapman buradaki muhafızlarla sonu gelmeyen parşömen rulolarından birini inceliyor, tüy kalemiiyle notlar alıyordu.

Wren’in içinde bir öfke fokurduyordu. Buraya her geldiğinde bu küçük sansar onun tepesindeydi. Chapman, Anadawn’daki her şeyi sıkı bir gözetim altında tutardı, doğanları bile. Onun onayı olmadan Eshlinn semalarına haber yollanamazdı. Wren bir kuş gön-

dermek için onun gitmesini beklese bile, kuşun dönüp mesajını doğrudan Rathborne'a iletmesi riskini göze alamazdı.

Gül bahçesine döndü, uzamış çalılıkların arasında hızla yürümeye koyuldu. Yüce Koruyucu'nun heykeli ifadesiz, mermerden gözleriyle ona bakıyordu. Wren o heykeli balyozu kaptığı gibi tuzla buz edeceği günü iple çekiyordu.

Bir banka oturup gökyüzüne baktı. "Yardıma ihtiyacım var," dedi rüzgârlara. "Büyükanneme ulaşmanın bir yolunu bulmalıyım."

Uzunca bir süre, kulaklarının etrafında esen rüzgârdan başka bir cevap gelmedi. Sonra batı kulesinin penceresi, tek bir yıldız göğüslü kuşun pervaza çıkmasına yetecek kadar açılırken uzaklardan bir gıcırta duyuldu. Kuş gümüşü bir pırıltıyla kuleden inip usulca heykelin kafasına tünedi.

Garip. Rathborne ölüm döşegindeyse kuşlarıyla kim ilgileniyordu?

"Hadi," dedi Wren, kuşu Koruyucu'nun üstüne pisletmeye çalışıyordu. "Tek kelime etmeyeceğim."

Kuş bir kez öttü, sonra da süzülerek bankın üstüne iniş yaptı.

Wren kuşa baktı.

Kuş da ona baktı.

Bir yıldız göğüslü kuşu hiç bu kadar yakından görmemişti. Kuşun boncuk gözleri dolunay kadar parlak ve kararlıydı. Sanki kuş onu tanımış, kemiklerinde dolaşan büyü yeteneğini sezmiş ve birbirlerinin eşi olduğunu anlamış gibiydi; ikisi de bu boğucu yerde sıkışıp kalmış, büyüden doğmuş yaratıklardı. Wren batı kulesine bakıp kuşu kimin gönderdiğini görmeye çalıştı ama pencerede camlara vuran gün ışığından başka bir şey yoktu.

"Sadece ikimiz buradaymışız gibi görünüyor küçüğüm. Belki bana bir iyilik yapabilirsin..." Wren o sabah yazdığı notu korsesinin içinden çıkarıp sımsıkı bir rulo yaptı. Banba'ya hemencecik, telaşla yazdığı bir uyarı notuydu bu, Wren'in paniği kendini tutamadan parşömene dökülmüştü. Yine de dürüst olmak, cadıları başlarına geleceklere karşı uyarmak en iyisiydi. Saçlarındaki kurdeleyi çözüp

notu kuşun ayağına bağladı. Avuç dolusu gül yaprağını un ufak edip kara tüylerinin üstüne serper, büyü yaprakları yutarken kuş hareketsiz kaldı. *“Topraktan tozlara, martıların dolaştığı yere, lütfen bu notu güvenle götür evime.”*

Kuş son bir kez cıvıdayıp havalandı.

“Hızla ve güvenle uç.” Wren bu kelimeleri dua eder gibi havaya savurdu, kuş batı yönüne dönüp bulutların arasında kayboluncaya dek onu izledi. Sonra gül bahçesinden ayrılıp yatak odasına dönünce orada farklı bir notun kendisini beklediğini gördü.

Okuduğunda kalbi büzüldü sanki.

Öyle vakti benimle hamamda buluş – Celeste

Wren saray hamamına vardığında Celeste oraya çoktan gelmişti. Oda sıcak ve nemliydi. Buharlar yükselip kubbeli tavanda toplaşiyor, damlacıklar hâlinde mozaikli duvardan süzülüyorlardı. Buharlar Wren’in bu buluşmaya dair hissettiği gerginliği gevşetmese de dikkatle yüz ifadesini koruyordu. Celeste mermerden bir küvetin ucunda oturuyor, bacaklarını sularda öne arkaya sallıyordu. Beyaz bir bornoz giymiş, koyu renk kıvrıcık saçlarını başının üstünde bir topuz şeklinde toplamıştı. Buharların arasından Wren’e el salladı. *“Mesajımı almışsın.”*

“Buluşma için ilginç bir yer.” Wren, Celeste’in karşısına yerleşti. Rose’un dolabından mavi ipekten bir entari ve bir çift terlik almıştı. Terlikleri çıkarıp ayaklarını suya soktu, parmaklarının arasında köpüren banyo tuzlarının keyfini çıkardı.

“Öyle mi?” diye sordu Celeste, tek kaşını kaldırdı. “Burada sık sık buluşuruz.”

“Biliyorum,” dedi Wren hemen. Buhar yüzünün etrafına yayılmış saçlarını kıvrırken yaptığı büyüünün tutmayacağından endişe-

lenmişti. "Ama dışarda hava çok güzel. Belki yürüyüşe çıkarız diye düşünmüştüm."

"Duyulmayacağımız bir yerde konuşmak istiyorum." Buharlar kabarıp Celeste'in yüzünün önünde yoğun bir sis bulutu oluşturmuştu, Wren onun yüz ifadesini okuyamıyordu. "Babam, Kralnefesinin çok hasta olduğunu söylüyor. Her nefeste can çekişiyormuş."

Wren bu hatırlatmayla gerildi. "Zavallı Rathborne. Ben öyle..."

"Willem," dedi Celeste.

"Ne?"

"Demin ondan Rathborne diye bahsettin." Celeste'nin koyu kahverengi, bir şahininkiler kadar keskin gözleri buharın gerisinde parıldadı. "Ona asla öyle demeysin."

Wren yutkundu. "Willem, o hâlde."

"Babam onun ani hastalığı için bir neden bulamıyor," diye devam etti Celeste. "Onun zehirlenmiş olabileceğinden şüpheleniyor."

Bir ter damlası Wren'in omurgasından ağır ağır süzüldü. "*Gerçekten mi?*"

"Akşam yemeğinde olup bitenleri anlatmamı bile istedi."

Wren tamamen hareketsiz kaldı. Celeste'in onu nasıl Rathborne'un üstüne devirerek buzbadesini her yere saçmasına neden olduğunu hatırladı. Bunun gerçekten de bir kaza olduğunu umuyordu ama ensesindeki tüyler diken diken olmaya başlamıştı. "Ona ne dedin peki?"

"Bir şey görmediğimi söyledim."

Wren burnundan nefesini bıraktı. "Belki de Willem'in buzbadesine alerjisi vardır. Artık her neyse, eminim ki biz..."

"Ama bence bir şeyler gördüm ben." Celeste öne doğru eğilince yüzü bir buhar bulutunun ortasında belirdi. "Onun içkisine bir şeyler attın."

"Ne?" Wren kendini zorlayarak kahkaha attı.

"İlk başta hayal gördüğümü sandım," dedi Celeste. "Öyle çabuk, o kadar anıydı ki. Ama sonra onu izlemeni izledim. Sanki içmesi

için ona *meydan okuyordun*.” Kollarını Wren’in iki yanına dayayarak onu oturduğu yere sabitledi. “Başından beri şüpheleniyordum elbette. Gece boyunca bir tuhaftın. Epeydir tuhaf davranıyorsun.”

Bir ter damlası daha Wren’in burnunun ucundan akıp köprücük kemikleri arasındaki çukura süzüldü. Wren aniden sıcaktan başının döndüğünü, hayal gördüğünü hissetti. Ellerini suya daldırıp göğsüne biraz su sıçrattı. “Bence buharlar hafızanla oyun oynuyor, Celeste.”

Celeste kaşlarını daha da çattı. “*Kimsin sen?*”

“En iyi arkadaşınım,” dedi Wren ama telaşı sesine yansımıştı. Soğukkanlılığını kaybediyordu. Buhar gözlerini yakıyor, boğazına doluyordu ve nefes almakta zorlanıyordu.

O sıcakta Celeste’in gözleri çelik gibiydi. “*Sen Rose değilsin.*”

“Saçmalıyorsun Celeste,” diyen Wren birden ayağa kalktı. “Buradan şimdi çıkıp gitmezsem sanırım buharlaşacağım.”

Celeste ayağa fırlayıp Wren’i omuzlarından kavradı. “Atımın adı ne?”

“Leydi,” dedi Wren hemen.

“En çok korktuğun şey nedir?”

“Boğulmak.”

“Benim en korktuğum şey nedir?”

“Macerasız bir hayat.” Wren bu son cevabı sadece tahmin etmişti ama Celeste’in yüzündeki memnuniyetsiz ifadeden haklı olduğunu görebiliyordu.

Celeste onu daha da sıkı tuttu, tırnakları Wren’in köprücük kemiklerine batıyordu. “Hatırlıyor musun, annem öldüğünde herkes uyurken mutfaklara gizlice girip karnımızı armutlu turtalarla doyurmamız gerektiğine karar vermiştin. Sonraki sabah, Cam beni kırıntılarla kaplı bir hâlde ocağın yanında uyurken yakaladığında beni savunmuş ve suçlunun saraydaki fareler olduğuna Eana’daki tüm yıldızların üstüne yemin etmiştin.”

“Elbette,” dedi Wren gözünü bile kırpmadan. “Böyle bir şeyi nasıl unutabilirim?”

Celeste dudaklarını büzdü. "Bu hiç yaşanmadı."

Tıslayan yosunlar.

"Beni kandırdın," dedi Wren öfkeyle.

"Bir soru daha, o zaman." Celeste'in sesi kinaye doluydu. "Doğum günüm ne zaman?"

Wren aralarında birikmeye başlayan, yüzündeki katıksız paniği gizleyen buharlara ani bir minnet duymuştu.

Celeste onu iterek bıraktı. "Bugün."

Wren gözlerini sımsıkı kapattı, korku midesine bir taş gibi gömülmüştü. Bu kadar önemli bir şeyi nasıl unutabilirdi? Ne aptaldı! "İyi ki doğdun?" diye sordu zayıf bir sesle.

"Hiç zahmet etme," diye terslendi Celeste. "Birbirimizi tanıdığımız bunca yılda doğum günümü bir kez bile unutmadın. Dün gece ise prensin için bir akşam yemeği düzenledin ve *onun şerefine* pasta servisi yaptın."

Wren "Ah," diyebilirdi sadece. Mahvolmuştu. Aslında, o lanet olasıca akşam yemeğini planladığı andan beri mahvolmuş sayılırdı.

Celeste sözünü bitirmemişti. "Rose Valhart'ı tüm hayatım boyunca tanıdım. Onun her yüz ifadesini, espri anlayışını, kalbini tanıyorum. *Onu* tanıyorum. Fakat seni tanımıyorum. İyi bir taklit olabilirsin ama yeterince iyi değilsin." Wren'in göğsünü dürttü. "Sana burada, bana karşı dürüst olman için tek bir fırsat vereceğim. Bana bir kez daha yalan söylersen muhafızlara seslenir ve seni zindana attırırım. Gerçekten kimsin sen?"

Wren nemli saçlarını yüzünden sertçe çekti, hissettiği paniğin sıcaklığı buharlara karışıyordu. Yalan söylemeyi düşündü.

"Aklından bile geçirme," diye uyardı onu Celeste.

Wren olduğu yerde büzüldü. İşi bitmişti, ikisi de bunun farkındaydı. Çevirdiği dolap suya düşmüştü. Celeste'in o kapıdan çıkıp gitmesine izin verirse Wren sabah olmadan zindanlara gönderilir veya daha kötüsü Koruyucu Mahzeni'ne asılırdı. Küvete iyice gömüldü. Sular beline çarpıyor, entarisi etrafında parlak renkli bir

nilüfer gibi süzülüyordu. "İsmim Wren. Rose benim ikiz kız kardeşim."

Celeste onun tepesine dikildi. "Bu nasıl mümkün olabilir?"

"Willem Rathborne on sekiz yıl önce annemle babamı öldürdü," dedi Wren, Celeste gözlerindeki gerçeği görebilsin diye başını kaldırdı. "Rathborne annemi öldürmeden saniyeler önce ebe beni de alıp kaçtı. Sırf tahtı kontrolü altında tutabilmek için kız kardeşimi hayatta bıraktı. Hâlâ da tahtı kontrolü altında tutmaya çalışıyor."

"Böyle olmadı," dedi Celeste sert bir sesle. "Ebe..."

"Duyduğun her şey yalan," dedi Wren dümdüz bir sesle. Eana'nın geri kalanı gibi onun da böylece dolandırılmasının Celeste'in suçu olmadığını biliyordu ama ani öfkesine engel olamamıştı. "Ebe Thea annemin ailesindendi. Onu korumak için Anadawn'a geldi."

Celeste başını iki yana salladı. "Hayır. Bu doğru olamaz."

"O zaman bana bir açıklama yap."

Aralarında sessizlik giderek uzadı, buharlar yoğunlaştı.

"Seni açıklayamıyorum," dedi Celeste tedirgin bir sesle. "Bu hiç mantıklı gelmiyor."

"Benim anlattığım, doğru versiyonu dinlersen gelir."

"Rose'a ne yaptın?"

"O güvende."

"Nerede?"

"Uzaklarda." Wren batıya işaret etti. "Deniz kıyısında bir köyde."

Celeste ağır ağır küvetin kenarına oturdu. "Orada uçurumlar da var mı?"

"Devasalar," dedi Wren. "Birini görmek bile nefesini keser."

Celeste kendi kendine konuşur gibi "Sanırım orayı rüyamda görmüştüm," diye mırıldandı.

"Orası annemizin büyüdüğü yer."

"Sen Lillith gibisin, değil mi? Bir cadısin." Celeste son kelimayı söylerken nefesi kesilmişti.

Wren çok hafifçe gülümsedi. "Sanırım kişi kendinden bilir işi," dedi.

"Sakin bana öyle deme," dedi Celeste dişlerinin arasından. "Ben cadı falan değilim."

Wren gözlerini devirdi. "Rose'u Ortha'da gördüğün hayaller tesadüf müydü yani? Hadi ama Celeste. Bundan daha zekisin sen. Rathborne'un kuşlarına neden bu kadar duyarlı olduğunu hiç merak etmedin mi?" Wren, Celeste'in yüzündeki dehşet dolu ifadeden bunu aklından bile geçirmediğini görebiliyordu. Wren'in şüpheleri doğruysa, Celeste'in yeteneği yıllar boyu korku ve inkârla boğulmuş bir hâlde kemiklerine gömülmüş olmalıydı.

O anda bu konunun üstüne gitmek hiç de iyi bir fikir değildi.

Celeste küvetin kenarını tuttu. "Bunu neden yapıyorsun?"

"Cadıları Kralnefes'i'nden korumak zorundayım."

"Gerçekten de Rose'un evliliğini mahvedip tacını çalmanın bunu yapmanın tek yolu olduğunu mu düşünüyorsun?"

"Evet," dedi Wren. "Sen de bu düğünün gerçekleşmesini istiyor sayılmazsın. Fark etmediysen diye söylüyorum, Rose'a oyun oynanıyor. O Ansel'e 'evet' dediği anda Gevra'ya gönderilecek ve bu krallık Willem Rathborne'un hâkimiyeti altında kalacak."

Celeste endişelerini gizlemiyordu. "Rose'un iyiliğini gerçekten istesen onu cadılara yollamazdın."

"Endişelenmen gereken Gevralılar." Wren ayağa kalkınca sular her yere saçıldı. "Ama ben onları durdurabilirim, Celeste. Tüm bunları durdurabilirim."

"Kralnefes'i'ni öldürmeye çalışarak mı yani?" Celeste başını şaşkınlıkla iki yana salladı. "Aklını mı kaçırdın sen? Bu ihanet!"

Wren dişlerini gösterip gülümsedi. "Birazcık."

Celeste bornozunun kordonunu çekip küvetten çıktı. "Seni muhafızlara vermeyi o kadar istiyorum ki."

Wren onun bileğini kavradı. "Beni zindanlara gönderirsen, Rose'u Ortha'da ölüme yollamış olursun."

"Ansel, askerlerinin eşini öldürmelerine asla izin vermez." Ce-

leste, Wren'den kurtulup kapıya doğru gitti. "İlk olarak onu bulmak için ülkeyi karış karış tarar. Senin hilekârlığın için cezalandırıldığını gördükten sonra," dedi omzunun üstünden. "Biliyor musun, Generalılar basit hırsızları hayvanları için oyuncaklar olarak kullanırlar. Ülkenin prensine ihanet etmenin sana nasıl işkenceler çektireceğini *hayal bile edemiyorum.*"

Wren arkasından, "Ansel, Rose'a Banba'dan önce ulaşamaz!" diye seslendi. "Büyükanneemin bu sarayın her köşesinde casuslar var. Buraya nasıl bu kadar kolayca sızabildim sanıyorsun? Beni ele verirsen Rose'u öldürür."

Celeste yürümeyi kesti. "Yalan söylüyorsun."

"Bu riski al o zaman." Wren'in ses tonu ifadesizdi. Bir blöftü bu ama o anda aklına gelen tek şeydi; Rose'un güvenliğini kendi güvenliğine karşı koz olarak kullanmak ve Celeste'in arkadaşına duyduğu sadakatin, Wren'e olan düşmanlığına üstün gelmesi için dua etmek. Küvetten çıktı. "Veya başka bir yoldan gidebiliriz. Tercihen ne benim ne de Rose'un ölmek zorunda kalmayacağı bir yoldan."

Celeste olduğu yerde döndü. "Eğer planların ve zehrinle Anadawn'da öylece dolaşmana izin vereceğimi sanıyorsan fena hâlde yanılıyorsun."

"Ben sadece Kralnefesi'nin peşindeyim. Rose ondan kurtulmayı hak ediyor. Hepimiz bunu hak ediyoruz."

Celeste'in burun kanatları açıldı. "Gerçekten Rose'un iyiliğini düşünüyor olsan onun hayatını çalıyor olmazdın. Sen sadece tahtı ele geçirmek istiyorsun."

Wren omuz silkti. Bunu inkâr etmenin anlamı yoktu. "İkisi birden doğru olamaz mı?"

Sessizlik iyice kabarıp yoğunlaştı, iki kız birbirine buharların arasından kötü kötü baktılar.

"Üç gün," dedi Celeste en sonunda. "Rose'un güvenle Anadawn'a getirmen için üç günün var. Onu bana geri getirmezsen seni muhafızlara teslim ederim."

Wren bu teklifi düşünüyormuş gibi yaptı. Buna elbette hiç ni-

yeti yoktu fakat Rose'u saraya geri getirmek istese bile prenses çok uzaklardaydı. Onu geri getirmek için Kasırga kadar hızlı bir ata ihtiyacı olacaktı. Eana'da da bu kadar hızlı tek bir at vardı.

Ama Wren özgürlüğü için pazarlık yapmıyordu. Zaman kazanmaya çalışıyordu. Şimdilik üç gün, Rose'un en iyi arkadaşıyla başa çıkmak için bir yol bulmaya yeterliydi.

"Pekâlâ Celeste." Wren saçlarını yüzünden çekip ikna edici bir yüz ifadesiyle Celeste'in gözlerinin içine baktı. "Üç gün içinde Rose'a kavuşacaksın."

Celeste olduğu yerde büzülüp Wren'i uzun bir an boyunca inceledi. "Çok garip," dedi en sonunda. "Rose'a öyle benziyorsun ki içimden sana güvenmek geliyor."

Wren terliklerini almak için eğilirken sırttı.

Belki de Celeste bir kâhin falan değildi.

Cadılar hiç de Rose'un hayal ettiği gibi değillerdi. Ortha kahkaha, dans, şarkı ve öykülerle dopdoluydu. Gerçi Rose bunların hiçbirine katılmıyordu. Cadılara karşı, tıpkı onların Rose'a karşı oldukları kadar temkinliydi. Onların sert bakışlarını her gün üstünde hissediyor, yargılayıcı fısıltılarını duyuyor ama başını dik tutuyor, Rowena ve nefret dolu arkadaşlarından uzak durmaya dikkat ediyordu.

Rose her gece ayın gökyüzünde büyümesini izliyor, zamanının tükenmekte olduğunu biliyordu. Taç giyme töreni hızla yaklaşıyordu. Wren'in tahtını ondan çalıp cadılara sunmasına izin veremezdi. Bu Rose'a ne kazandırır? Hayatının geri kalanını Ortha'da, yosun ve deniz suyu kokularının arasında, gerçekte olmadığı biriymiş gibi davranarak geçirmeyi reddediyordu. Eana Prensesi *oydu*, tüm hayatını Kraliçe olmaya hazırlanarak geçirmişti. Bu kader ona, sadece ona aitti.

Willem'le yüzleşme fikri Rose'un midesini altüst etse de on sekizinci doğum günü yaklaşırken Kralnefes'i'nin onun üstündeki yetkisi en sonunda ortadan kalkacaktı. Rose altın kapıların ötesindeki dünyadan korkan küçük bir kız değildi artık. İlk fırsatta Anadawn'a dönmeye ve bu onu her ne kadar dehşete düşürse de ona yalan

söyleyen adamla yüzleşmeye niyetliydi. Willem'in tahtı bırakma zamanı gelmişti.

Böylece günler geçip giderken Rose giderek daha gözlemci biri oluyordu. Ortha cadılarının hareketlerinden mümkün olabildiğince çok şey öğreniyor, sessizce ve dikkatlice kaçış planını hazırlıyordu.

Oraya vardığı günün ardından Banba, Rose'a işe yaramaya başlamasını söylemiş, Rose da işe yarar ne kadar az sayıda beceriye sahip olduğunu çabucak öğrenmişti. Yemek pişiremiyor, balık tutamıyor, midesi kalkmadan balıkları temizleyip ayıklamayı bile bilmiyordu. Bitki toplamaya veya halat örmeye dair en ufak bir fikri yoktu ve bir keresinde, Thea'yla birlikte eski bir tuniği tamir etmeye çalışırken, nasıl olduysa eteğin altına kendi saçlarını dikmeyi başarmıştı.

Tilda, Rose'un gündelik işlerinde ona yardımcı olmasını önermişti. Rose her gün Wren'in eski giysilerini ve yıpranmış deri çizmelerini giyiyor, saçlarını örüyor ve genç cadının çalı çırpı toplamasına yardımcı olmak için sahile iniyordu.

Rose'un Ortha'ya varışının ardından neredeyse iki hafta geçmişti. Bir sabah dalgaların arasında yengeç avlarken Tilda'ya, "En iyi arkadaşım Celeste şu an beni görse şok geçirirdi," dedi. "Pantolonların ne harika giysiler olduğundan bahsedip duruyor ama maalesef bir kraliçe ve soylu hanımları bu kadar basit giyinemez."

Tilda dalgaların arasında hoplayıp zıplarken güldü. "Wren tüm hayatı boyunca bir kez bile elbise giymedi. Yortu gecesi bile! Bence farklı türden bir kraliçe olacak."

"Bundan eminim," dedi Rose sakince.

Tilda omzunun üstünden ona baktı. "Düğününü kaçıracağın için üzgün müsün? Şenlik akşamında Shen'in Banba'ya senin özel prensinden bahsettiğini duydum."

Rose olduğu yerde gerildi. "Bu onu hiç ilgilendirmez."

"Sanırım şimdilik Wren'i ilgilendiriyor." Tilda burnunu kııştırdı. "Eğer bir yardımı olacaksa, Wren hep evlenmektense denizde boğulmayı tercih edeceğini söyler, o yüzden sevgilini senden çalacağını sanmıyorum. Belki de tüm şu taç giyme meselesi bittikten

sonra onu geri alabilirsin." Dişlerini göstererek sırttı. "Belki de burada, Ortha'da kendine yeni bir sevgili bulabilirsin!"

Rose dehşet dolu bir sesle, "Tilda!" dedi.

Küçük kız kahkahayı patlattı.

Rose kıpkırmızı kesilerek, "Bu kadar gevezelik yeter," dedi. Son günlerde Prens Ansel'i pek düşünmemişti. Kız kardeşinin onun tahtını ve nişanlısını çalabilme ihtimalini aklının ucundan bile geçirmemişti. Rose Anadawn'a dönüp tüm olan biteni ona anlattıktan sonra, özellikle de prensin Wren'in taklit ettiği kişi olmadığını hiç şüphesiz çoktan fark etmiş olduğu düşünülürse ona anlayış gösterirdi.

Tilda öğle yemeğini hazırlamaya yardımcı olmak için koşup gittikten sonra Rose, kimsenin onu takip etmediğinden emin olmak için omzunun üstünden bakıp gizlice Fısıltıyel Uçurumları'na yöneldi. Cadıların onu gözlerinin önünden ayırmayacaklarını düşünmüştü ama çoğu zaman onun nerede olduğu veya ne yaptığı kesinlikle umurlarında değilmiş gibi görünüyordu. Rose'un güç ve sebat gerektiren herhangi bir şey yapabilmesinin imkânsız olduğunu, Anadawn'da hayatı boyunca başkalarından hizmet görmenin onu ürkek ve çaresiz bıraktığını düşündükleri apaçık ortadaydı. Eh, böyle düşünmeleri onun yararınaydı. Adımlarına cesaret kazandırmaya çalışmak için günlerdir uçurumları azar azar tırmanıyordu. Bugün, rüzgârlar sakinken şimdiye dek hiç çıkmadığı kadar yükseğe tırmanmıştı. Uçurumun tepesine kadar çıkıp geri dönmemeyi düşünürken dosdoğru Shen'e çarptı.

Dar bir kayalığın ucunda birbirlerine baktılar. "Burada ne yapıyorsun?" diye sordu Rose.

Shen tek kaşını kaldırdı. "Aynı soruyu benim sormam gerekir."

Rose'un yanakları alev alev yanmaya başladı. "Ben... biraz yalnız kalmak istiyordum."

"Böylesine baş döndürücü yükseklikte mi?" Shen'in koyu renk gözleri, Rose'un yüzünü taradı. Onun boynunu işaret etti. "Madalyonuna ne oldu?"

Rose gözlerini kırptırdı. "Ne?"

"Senin Gevralı'nın verdiği madalyon. Hani şu narin altın renk saçlarını koruyan şu kutsal, parıldayan kutu vardı ya?"

"Ah." Rose elini boynuna bastırdı, Ansel'in madalyonunu takmadığının ancak o anda farkına vardı. Madalyonu günlerdir takmıyordu. Daha beteri de onun nerede olduğuna dair en ufak bir fikri yoktu.

"Sakladım," diye yalan söyledi. "Yastığımın altında. Bir cadının onu çalması riskini göze almak istemedim."

"Ne kadar da duyarlısın." Shen'in bakışları kıpır kıpırdı, Rose onun korkunç gerçeği düşündüğünden emindi; sevgilisi son zamanlarda pek aklına gelmemiştir.

"Gerçi bu seni hiç ilgilendirmez," diye ekledi Rose.

"Onu özölüyor musun?"

"Kimi?"

Shen sırttı. "Karlar prensini."

"Ahl Evet. Tabii." Rose kaşlarını çatı. Ansel'i özölüyordu, değil mi? Hafta boyunca onu düşünmemesi biraz garipti belki ama dikkati öyle dağılmıştı ki. Zihni cadılarla ve kaçış planlarıyla dopdoluydu.

"Her neyse, izin verirsen yoluma gideceğim," dedi Rose, Shen'in yanından geçip gitmeye çalıştı. "Eminim olman gereken bir yer vardır. Kaçırarak birileri belki de."

Shen onun önünü kesti. "Rose. Son zamanlarda seni özledim, bilirsin."

Açık yürekliliği Rose'u şaşırtmıştı. Kalbine bir şeyler yapmıştı, aynı anda hem fazla hızlı hem de çok yavaş atıyormuş gibiydi. Rose bunu itiraf etmekten nefret etse de küçük bir parçası Shen'i özlemişti. Ahenkli kahkahası, anlattığı hikâyeler. Belki de onun ismini söyleme şekli. Sanki değerli bir mücevhermiş gibi.

"Bunu bütün kızlara söylediğinden eminim."

"Hayır."

"Eh, sözlerinin benim için hiçbir anlam ifade etmediğini unutuyorsun."

“Bana sonsuza dek kızgın olamazsın Rose.”

Rose dudaklarını büzdü. “Olabildiğimi göreceksin.”

“Bunu bu günlük askıya almaya ne dersin? Kovanlara gidiyordum, sana da göstermek isterim.” Hafifçe gülümsedi. “Yarın bana yine kızgın olabilirsin.”

Rose bocalıyordu. Onu derinden sarsan, çok şaşırtan bir şekilde kovanlara giderken ona eşlik etmek istediğini fark etti. Daha önce hiç kimseye karşı böyle hissetmemişti. Kimseyi özlememişti. Ne düşündüklerini hiç merak etmemişti. Sırf beraber zaman geçirebilmek için on binlerce arının topluca tehdidiyle yüzleşmek istememişti.

Öff, kahretsin.

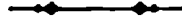
Eh, diye düşündü, bu baldan tatmak bir kraliçe olarak onun göreviydi. Araştırmaları için. Ve Cam için. Evet, Cam, Ortha balının tadının nasıl olduğunu kesinlikle bilmek isteyecekti. Yeni tatlar onu büyülüyordu, eşinin gezilerinden getirdiği lezzetlerle baharatların başından ayrılmıyordu.

“Ee, Prenses? Ne diyorsun?”

Rose alt dudağını ısırды. Sonra da yüzüne isyankâr bir sırıtış yayıldı. “Bugün içimden cömert olmak geliyor haydut. Öfkemi askıya alıyorum. Ama yarın sana kızmaya devam edeceğim.”

Shen, “Sonsuza dek, değil mi?” diye ona takıldı.

“Sonsuza dek.”

Kovanlar daha da yüksekteydi. Rose’un içinde, Shen’in istese uçurumları birkaç dakika içinde aşabileceğini fakat dar tepeleri tırmanırken hızlarını onun ayarlamasına izin verdiğine dair garıp bir his vardı. Rüzgâr şiddetlenip etraflarında esmeye başladı ama Rose esintiler ılık çalmaya başladığında kayalara yaslanmayı öğrenmişti.

Tökezlememek için gözlerini ayaklarından ayırmadı. “Bu uçurumların isimleri isabetli olmuş!”

“İlk cadı Eana bu uçurumlara isimlerini çok uzun zaman önce

verdi," dedi Shen arkasından. "Dikkatli ol." Rose gevşek bir taşın üstüne basıp kayarken hızla elini uzatıp onu tuttu.

Rose kayalara iyice yaslanırken küçük bir çığlık kopardı. "Bu işte iyi olmaya başladığımı sanıyordum."

"Oluyorsun," dedi Shen. "Geceliğin yerine pantolon giydiğinde tırmanmak daha kolay olmalı." Rose ona bakmıyor olsa da sesindeki sırtışı duyabiliyordu.

"Bu sana abartılı geliyor olabilir ama gerçek giysilerimi özlüyorum. Kurdeleleri, dantelleri, eteklerimin hacmi." Özlemle iç çekti. "Elbiselerim benim zırhım olmuştur hep. Onları giydiğimde kendimi bir şekilde daha güçlü, daha cesur hissediyorum." Dudağını ısırды. "Bunun çok aptalca olduğunu düşünüyor olmalısın."

Shen onu çok şaşırtarak gülmedi. Düşünceli bir tavırla, "Hiç de değil," dedi. "Bir prensesin girdiği dövüşlerde bıçaklarla kılıçlara pek ihtiyaç olmadığını düşünüyorum."

"Hayır," dedi Rose, anlaşılacak onu memnun etmişti. Giydiği tuniğe işaret etti. "Bu şey epey solgun ve şekilsiz olsa da geceliğimden iyidir herhalde. Hizmetçilerimin o geceliği tanıyacağından bile şüpheliyim. Pislik içindeydi, leş gibi kokuyordu."

Shen güldü. "Ortha'da giysilerimizi denizde yıkarız, böylece denizin kokusundan asla kaçamayız."

Rose dönüp ona baktı. "Ama sen denizi seviyorsun, değil mi?"

Shen omuz silkti. "Seviyorum ama çölü sevdiğim kadar değil. Kumlar her zaman ilk evim olarak kalacak." Sesi özlem doluydu. Rose onda daha önce farkına varmadığı bir şey gördü, üzüntüydü bu. Bu his, gözlerinin gerisinde bir gölge gibi yayılmıştı.

Sonunda Rose, "Çöl çok güzel," dediğinde Shen'in yüz ifadesinde bir şeyler yumuşadı.

Uzaklara dalarak, "Ganyeve Çölü'nün kendine has büyüğü var," dedi. "Efsanelerde Eana, şahinini denize indirmeden önce o ve güneşin sevgili oldukları anlatılır. Yeni bir dünyada başka bir hayata başlamak için onu terk etmeden önce, güneş ona veda öpücüğü vermek için göklerden inmiş. Ama Eana sıcaklığa dayanabilir-

ken toprak dayanamamış. O öpücük toprağı kavurmuş, çöl böyle doğmuş. Güneşin ısıttığı bu altın topraklar, bu yeni dünyaya bir hediyeymiş. Onu yaratan cadiya bir hediye. Ama çöl güneşli hiç unutmamış. Kumlar bu yüzden hep hareket halindedir, hep dalgalanırlar, eve dönmeye çalıştıkları için.”

Rose aniden durdu, bu hikâye onu büyülemişti. Bir zamanlar böylesi bir öyküyü çok saçma bulacakken şimdi daha fazlasını dinlemek istediğini fark etmişti. “Bu efsaneleri daha önce hiç duymamıştım.”

Shen uçurumlara döndü. “Valhart’lar efsanelerimizden hep korkmuştur. Sonuçta bu efsaneler, sahip olmayı asla umut edemeyecekleri güçlerden bahseder. Bir hatırayı öldürmenin en iyi yolu, onu yüksek sesle anmayı bırakmaktır.” Bir elini Rose’un sırtına bastırarak ilerlemesini işaret etti. “Ama biz hikâyelerimizi anlatmayı hiç bırakmayacağız. Sen de onları dinlemeyi hak ediyorsun Prenses.”

Rose, Shen’in beline bastıran elini, boynuna vuran nefesini yok saymaya çalıştı. Yol daralıp uçurum dikleşti, dik durabilmek için tüm gücünle yoğunlaşması gerekiyordu.

Bir esinti daha uğuldarken Rose tökezledi. Shen onu o anda yakaladı, kolu beline sarıldı.

“Ah!” Rose utanarak hızla geri çekilince bir ayağı boşlukta sallandı.

Shen onu sertçe göğsüne doğru çekti ve sırtı kayalıklara iyice yaslanıncaya dek onu olduğu yerde döndürdü. “Dikkatli ol Prenses.”

Bir an boyunca, burunları neredeyse birbirine değecek kadar yakın mesafeden birbirlerine baktılar, ardından Shen kolunu gevşetti. Bir eliyle çenesini ovuşturdu, yüz ifadesini anlamak imkânsızdı. “Neredeyse geldik. Oyuk hemen ileride.”

Nefes nefese kalan Rose, “Rüzgârlara Banba gibi hükmedemem ne kötü,” dedi.

Aptallık etmeyi bırak, diye kendi kendini azarladı. Shen’le birlikte iki gün boyunca at üstünde yolculuk yapmıştı. Zorunda kaldığı için bir anlığına onu belinden tuttu diye bu kadar etkilenmemeliydi.

“Wren büyürken büyükanneni bunun için hep kıskanmıştı,” dedi Shen gururla. “Bir fırtına olmayı çok istiyordu.”

“Bir tılsımcının kendi büyüsü yok mu?”

“Var tabii. Tıpkı şifacılar gibi.”

“Ve sen, Shen Lo.” Rose ona bir bakış daha attı. “Savaşçı cadı.”

Shen elini kayalıklara bastırıp bacaklarını havaya savurdu, topuklarını birbirine vurdu.

Rose haykırdı. “Shen!”

Shen kayalıklara zarafetle inip gösterişli bir reverans yaptı. Siyah saçlarından bir tutamı çözülüp gözünün önüne düştü. “Hizmetindeyim,” dedi Shen, saçlarını gözünün önünde çekti.

Rose küt küt atan kalbini sakinleştirmek için elini göğsüne bastırdı. Kalbinin göğsünden fırlayıp gideceğinden emindi. “Bunu *sakın* bir daha yapma.”

Shen sırtınca yüzünde bir gamze belirdi. “Etkilenmedin mi?”

“Hayır,” diye yalan söyledi Rose.

Önlerindeki kısık bir uğultu kovanlara yaklaştıklarını gösteriyordu. Rose gözlerini ayaklarından, merakım Shen’den ayırmadı. “Tilda bana siz ikinizin Eana’daki son savaşçı cadılar olduğunuzu anlattı.”

“Ben mükemmel bir öğretmen olduğum için çok şanslı.” Shen’in gülümsemesi ânında sönüp gitmiş, bakışları yine uzaklara dalmıştı. Rose onun gözlerine yayılan üzüntü dolu gölgeyi açıkça görebiliyordu. “Bir zamanlar sayımız daha fazlaydı.”

Rose, Shen’in bu boşluğu doldurmasını umut ederek sessizliğin uzayıp gitmesine izin verdi.

“Halkımın pek çoğu savaşçıydı,” diye devam etti Shen. “Ganyeve Çölü’nün kalbinde, Günbusesi Krallığı’nda yaşıydık.”

Rose, Shen’in ona Altın Mağaralar’da anlattığı hikâyeyi, çölün yuttuğu krallığı anımsadı. O anda bu ona bir peri masalı gibi gelmişti... veya çok eski, uydurma bir efsane. “Bu yeri kendi gözlerinle gördüm mü diyorsun yani?”

“Ben orada doğdum Prenses.” Shen öyle hızla hareket etti ki, çizmesinden hançerini çıkarıncaya dek Rose onun ne yaptığını an-

layamadı. Shen hançeri elinde çevirdi, kesici ağzını bileğine dayadı. Hançerin kabzası saf altındandı, üstüne bir sıra narin yakut işlenmişti. "On sekiz yıl önceki Lillith Savaşı'ndan sonra Banba beni cölde bir başıma dolaşırken buldu. O zamanlar çocuktum, ellerimdeki bu hançerden başka hiçbir şeyim yoktu."

"Yalnız başına mıydın?" diye sordu Rose, dehşete düşmüştü. "Bir hançerle?"

Shen yüzünde ciddi bir ifadeyle başını yukarı aşağı salladı. "Günbusesi Krallığı'na dair çok az şey hatırlıyorum ama oranın var olduğunu bilmeye yetecek kadar anım var. Veya eskiden var olduğunu. Parıldayan altından büyük salonlar hatırlıyorum: Bütün sarayı ışığa boğacak kadar yüksek ve parlak bir güneş kubbesi. Bir kum böceği şeklinde inşa edilmiş, güçlü kısıkaçları ve kocaman yakutlardan gözleri olan bir taht vardı." Sesi yumuşadı. "Beni ninnilerle uyutan uzun siyah saçlı bir kadın hatırlıyorum. Kumlarda peşimden koşturan küçük bir kız. Hırıltılı kahkahalarla gülen yaşlı bir kadının pişirdiği şeker kaplı armutların tatlı kokusu." Bunu duyabiliyormuşçasına gözlerini kapattı. "Gözlerinin içi gülen uzun boylu bir adam bana ata binmeyi ve kendime zarar vermeden bir atın üstünden atlamayı öğretmişti. Sanırım babamdı. Bir oğlan çocuğu da vardı. Benden büyüktü, çok daha gevezeydi. Sanırım o da bir savaşçıydı. Bana ilk dövüşçü duruşumu öğretmişti. Sonra..." Shen gözlerini açtı, sesi kesildi. "Hepsi gitti. Ben de yalnız kaldım."

Rose'un kalbi, evini ve ailesini kaybeden çocuk için, önünde duran ve ona böylece içini açan genç adam için sızlıyordu.

Onun elini tuttu. "Çocukken yalnız başına olmanın nasıl bir his olduğunu bilirim."

Shen onun avucunun içindeki eline baktı. "Banba beni bulduğu için şanslıydım. Beni Ortha'ya götürdü, orada beni hoş karşıladılar. Burada hiçbir şeye muhtaç olmadım. Onlar geçmişimin insanları değil ama artık benim ailem." Rose'a alışılmadık ciddiyette bir bakış attı. "Senin ailen de olabilirler Rose."

Rose buna cevap vermedi.

Kovanlar bir sonraki kayalıklara giden yolun yarısında, doğal bir oyugun içinde yer alıyordu. Yaklaşırlarken vızıltılar iyice şiddetlendi. Bir avuç bal arısı etraflarında uçuyordu ancak Rose ürküp uçurumdan düşmeden Shen şarkı söylemeye başladı. Titreşen, yabancı bir dildi bu ve notalar üstünden akıp giderken Rose tuhaf bir şekilde sakinleştiğini hissetti. Arılar sanki uyuyakalıyorlarmış gibi tembelce vızıldadılar.

Shen onu oyuga çekti.

Önlerinde, her biri binlerce bal arısıyla dolup taşan düzinelerce kovan kayalıklardan sarkıyordu. Dar bir yerdi burası, Rose vücudunu Shen'e bastırıldığını fark etti. Kollarının birbirine dokunduğu yeri, bacağının onunkine nasıl sürtündüğünü aniden açıkça hissedebiliyordu. Burada denizden gelen bir esinti yoktu, yoğun bal kokulu bir hava vardı sadece. Shen şarkı söylemeyi sürdürerek bir kovana uzandı, bir bal peteğinden ustaca bir parça kopardı.

Peteği onun dudaklarına doğru uzatırken Rose'un gözleri kocaman açıldı. Bir ısırık alırken sanki hipnotize edilmiş gibi hissediyordu. Bal ağzından süzülüp Shen'in parmaklarına damladı. Shen gözlerini ondan ayırmayarak parmaklarını yalayıp temizledi. Rose baldan yemekle kalmıyor, içinde yüzüyormuş gibi hissediyordu. Kollarıyla bacaklarına hoş bir ağırlık yayılmıştı. Bir arı omzuna konunca irkilmedi bile.

Konuşarak Shen'in ona yapmış olabileceği herhangi bir büyüyü bozmak istemiyordu. Çünkü sebebi bu olmalıydı. Böyle hissetmesine neden olan, aralarındaki ufacık boşluğu kapatıp ağzını onun ağzının üstüne kapatarak dudaklarındaki balın tadını almayı istemesine yol açan şey hiç şüphesiz bir büyüydü.

Ah, bunu öylesine istiyordu ki. Başı dönüyor, kalbi göğsünde bir kuş gibi çırpınıyordu. Ona neler oluyordu? Bu tuhaf özlem... yeni ve ürkütücü bir histi bu. Ansel'e karşı hiç böyle bir şey hissetmiş miydi?

Ansell Ah, yıldızlar!

Rose, Shen'den uzaklaşıp kayalıklara döndü. Kovanlardan ve balın tatlı kokusundan, bacağına bastıran bacağının dokunuşundan, onu içip tüketen koyu renk gözlerinden uzaklaştı.

Dünyanın geri kalanı hızla geri döndü. Öfkeyle çarpan dalgalar, bir martının tiz çığlığı. Rose yanakları alev alev yanarak kendine geldi. Biraz evvel onun elinden mi yemişti gerçekten? Bir sincap gibi?

"Rose? İyi misin?" Shen onun peşinden geldi ve *ah hayır*, Rose bu yaptıklarından sonra onun yüzüne bakamıyordu.

Omzunun üstünden, "İyiyim!" diye seslendi, uçurumlara giden yolda hızla ilerledi. Kumsala, gerçeklere dönüyordu. "Şimdi aklıma geldi, Banba'ya yardım edeceğime söz vermiştim... eee... yemek pişirmek için!" Daha da hızla yürümeye koyuldu, keskin bir dönemeçi aşarken az kalsın ayakları birbirine dolanıp yere kapaklanacaktı.

"Merhaba hain."

Rowena aniden önüne çıkmıştı.

Rose donakaldı.

Rowena'nın gözleri parladı. "Seni ne zaman tek başına yakalayacağımı merak ediyordum."

"Yalnız değilim," dedi Rose hemen. "Shen hemen arkamda."

"Öyle tabii. Sana abayı yaktığı açık. Gerçi bunun sebebini bilmiyorum." Rowena, Rose'un omzunun üstünden bakmak için başını öne eğdi. "Ama şu anda burada yok, değil mi?"

Elini ağzına götürünce Rose bir an için Rowena'nın ona bir öpücük attığını düşündü. Sonra ani bir esinti hissetti, rüzgâr onu tam göğsünden vurdu.

Rose düşüyor olduğunu fark etmeden önce haykıracak zaman bile bulamadı. Havada hızla ilerliyor, kükreyen denize doğru aşağı, aşağı, aşağı düşüyordu. Buz gibi soğuk dalgalar onu yuttu, Rose karanlıkta bir taş gibi batarken ciğerlerinden nefesini söküp aldı.

Yaz güneşi Eshlinn Ormanları'nın tepesinde parıldıyor, altın rengi ışıltılar ağaçlardan döne döne süzülüyordu. Wren, ormanın derinliklerine uzanan çok eski bir yoldan giderken kendi kendine bir şarkı mırıldanıyordu. Altındaki eyer sertti ve şangırdayan üzengilere henüz alışmamıştı ama düzenli toynak sesleri hızla atan nabzını sakinleştirmeye yardımcı oluyordu. Saçlarını örmüş ve kendine yumuşak sarı bir elbise seçmişti, hançerini dikkatle çizmesine gizlemiş olsa da onu o sabah gören herkesin gözünde tamamen masum bir prenses gibi görünüyordu.

Atını dürterek tırısı kaldırdı, bir süre sonra Eshlinn Ormanları at nalı şeklinde gümüşü mavi bir göle yol verdi. Celeste'in yaşlı bir meşe ağacına bağlanmış sevgili benekli atı Leydi'yi burada görmüştü.

Wren atından inerken elleri terliyordu, büyülenmiş adımları sessizdi. Gerginlikten midesi büzülmüştü. Yapması gerekeni düşünerek iki gece boyunca gözüne uyku girmemişti, ama şafak sökerken kararını vermişti artık. Saldırıya geçmekten başka yolu yoktu.

Celeste onu sarayın hamamında maskesini düşürmekle tehdit ettiğinden beri iki gün geçmişti. Wren o zamandan beri ondan özenle uzak duruyordu ama süresinin tükendiğinin de farkındaydı. Tutamayacağı bir söz vermişti. Celeste yarın Rose'u görmeyi bekli-

yordu ve prenses Anadawn'ın orta yerinde belirmeyince tehdidine sadık kalarak Wren'i muhafızlara teslim edecekti.

Hayır, Celeste Wren'in tahta çıkmasına asla izin vermezdi. Bir engeldi artık, Wren'in onu ortadan kaldırmaktan başka çaresi yoktu. Onun ve Eana'nın tüm cadılarının hayatı, Wren'in Kraliçe olmasına bağlıydı. Sonuçta onlara bir söz vermişti ve sözünü tutacaktı, kanlı ve acı bir sona varıncaya dek.

Celeste gölün kenarında bağdaş kurmuş oturuyor, kitap okuyordu. Bir gün ışığı huzmesi onu aydınlatmıştı, sıcak esinti eteğini dalgalandırıyordu.

Wren ellerini elbisesine silip çizmesindeki hançeri çıkardı. Avına ağır ağır yaklaşan vahşi bir kedi gibi arkadan ağır ağır Celeste'e yaklaştı.

Ağaçların arasında ani bir esinti dolaştı.

Kafasının içinde Banba'nın sesi, "*O tahtı ele geçirmek için ne gerekiyorsa yap, küçük kuş,*" diye fısıldadı.

Celeste kitabında okuduğu bir şeye kıkırdayarak gülüp hevesle sayfayı çevirdi.

Wren elinde olmayarak gülümsedi. Sonra da yüzü asıldı. Bıçağı tutan parmakları titredi.

Celeste, Rose'un en iyi arkadaşıydı.

Onun *Shen'iydi*.

Wren'in avuç içleri sırlıslıklamdı, nefesi boğazında kabarıyordu âdeta. Tahtı kız kardeşinden alabilirdi ama onun tek ailesini, Anadawn'da Rose için savaşmayı isteyecek tek kişiyi onun elinden alabilir miydi? Celeste, onun Rose için uygun bir talip olduğundan emin olmak için Ansel'i sorguya çekmişti. Akşam yemeğinde onu savunmak için Kralnefes'i'nin gazabını bile göze almıştı.

Banba'nın sesi kafasının içinde onu, "*Eana seni affedecek,*" diye dürttü. "*Ben seni affedeceğim.*"

Wren bir adım daha attı ve bocaladı.

Ben kendimi nasıl affedeceğim?

Kararının gerçekliğinin farkına varan Wren, bununla yüzleş-

miyordu. Kötü bir adamı öldürmekte bir şey yoktu fakat tek suçu zekâsıyla sadakati olan Celeste'i katletmek tamamen farklı bir şeydi. Bu Wren'in ellerini değil, ruhunu da lekelerdi. Rose bunu öğrendiği zaman...

Hayır, bu daha riskli olsa da Wren'in başka bir yol bulması gerekiyordu. Bunu kız kardeşine borçluydu. Ondan pek farklı olmayan Celeste'e de bunu borçluydu. Rose'un en iyi arkadaşını öldüremezdi, bu da onu büyülemeye çalışmaktan başka seçeneği olmadığı anlamına geliyordu.

Wren parmaklarını toprağa daldırdı, doğru sözcükleri ararken zihni hızla çalışıyordu. Daha önce hiç bu kadar karmaşık bir hafıza tılsımı yapmamıştı. Büyü çok geniş kapsamlı olursa tutmazdı. Kapsamı çok dar olursa da yeterli olmazdı.

Ayakta dururken etekleri hışırdadı, Celeste başını kitabından kaldırdı. Kaşlarını çatı. "Sen ne..." derken Wren'in elindeki hançeri fark etti. Gözleri kocaman açıldı. "*Sakin. Sakin yapma.*" Ondan uzaklaşmaya çalıştı ama Wren onun tepesine dikilmişti.

"Topraktan tozlara, kurtul kuşkularından. Bana karşı bütün şüphelerin çıksın hatırından."

Wren bir avuç dolusu toprağı savururken Celeste olduğu yerde büzüldü fakat tozlar yere düşmedi. Celeste'in etrafındaki hava titreşti ve kız tamamen hareketsiz kaldı.

Wren hançerini sırtında tutuyor, nefesi içinde giderek birikiyordu.

Celeste ona bakıp gözlerini kırıştırdı. Kendinden pek emin olamayan bir sesle, "Rose?" dedi. "Buraya ne zaman geldin?"

Wren nefesini bıraktı. "Şimdi. Sabah vakti at sürerken ağaçların orada Leydi'yi gördüm."

Celeste kucağına baktı. "Ben... kitap okuyordum... sanırım."

"Öyleydi." Wren, Celeste'in kitabını almak için eğilirken hançerini gizlice çizmesine yerleştirdi. "Kaldığın yeri kaybettin galiba."

Celeste kitabı şöyle bir karıştırıp bir kez daha ona baktı. Kaşları birleşti. "Kalıyor musun?"

“Ne yazık ki kalamam,” dedi Wren üzüntüyle. “Biraz hava almak için çıkmıştım sadece. Şimdi geri dönmeli ve sevgili Willem’e bir bakmalıyım.”

Rathborne’un ismi geçtiğinde Celeste’in gözleri parladı. “Evet... bu doğru... Willem hasta.”

Wren’in yanakları bir rahatlamayla gevşemişti. Geçen hafta olup bitenleri Celeste’in zihninden tamamen söküp atmamış, sadece onu suçlayan kısımları çıkarmıştı. Şimdilik işler yolundaydı. “Durumu berbat. Yüce Koruyucu onu gözetsin.”

Celeste boş bir ifadeyle kafa salladı. Bir şey söylemek için ağzını açtı, sonra da söyleyeceği şeyi unuttu.

“Seni kitabınla baş başa bırakayım. İyi okumalar Celeste...” Wren avludan çıkarken ona doğru parmaklarını salladı, Rose’un hayrete düşmüş arkadaşını daldığı şaşkınlık bulutunda tek başına bıraktı.

Wren atına bindiğinde parmakları hâlâ titriyordu. Bu işi bu şekilde halletmek riskliydi. Büyüsü tutmuştu ama bunun ne kadar süreceği hakkında en ufak bir fikri yoktu.

Yine de bıçağını kullanmaktan iyiydi. Banba’nın kaşları çatık suratı zihninde dolaşırken Wren kendi kendine bunu söyledi. Şans Wren’in yanındaysa, büyükannesi bunu asla öğrenmezdi.

Ahırlara döndüğünde Tor’un Ansel’in muhteşem kar küheylanını eyerliyor olduğunu görmek onu şaşırttı. Wren’in son iki günde sakındığı tek kişi Celeste değildi. Bir felakete dönüşen akşam yemeği partisinden beri Gevralıları görmemişti. Rathborne’un hastalığına duyduğu endişeyi —ve bu endişenin getirdiği berbat mide bulantısını— prensi görmekten kaçınmak için bir bahane olarak kullanmıştı.

Onun ayak seslerini duyan Tor başını kaldırdı. Sanki eski dostlarmış gibi, “Yolumuzun bir daha ne zaman kesişeceğini merak ediyordum,” dedi.

Baş döndürücü bir neşe Wren’in içinden geçip gitse de bunu göstermemeyi başardı. “Anadawn’ın salonları gece yarısı bensiz çok mu ıssız oluyor, asker?”

Tor bakışlarını Wren'in gözlerinden ayırmıyordu. "Sanırım El-ske sizi özledi."

"Ben de onu." Wren, Tor'a doğru eğildi, kızaran yanaklarını gör-menin keyfini çıkardı. Utangaç bir tavırla etrafına bakındı. "Sevgili Prens Ansel bu sabah nerede?"

"Prens sabah uykusunda." Tor, Wren'in ani yakınlığını yok say-mak için elinden geleni yapıyordu ama Wren ne onun yutkunmaya başladığını ne de omuzlarındaki kasların nasıl gerildiğini gözün-den kaçırmıştı. "Yolculuğumuzdan önce atları eyerlemek için bu-
raya geldim."

"Her zamanki gibi görev başında," diye mırıldandı Wren.

Tor'un bakışları aniden Wren'in sol omzuna kaydı. "Kimildama-yın Ekselansları," dedi kısık sesle. "Korkacak bir şey yok. Size zarar vermeyecek."

Wren yanına doğru bir bakış atınca omzundaki kahverengi ne-hir örümceğini gördü. Ormandaki bir ağaçtan üstüne düşmüş ol-malıydı. "Sinir bozucu küçük şey," dedi ve omzunu silkeleyip örüm-ceği üstünden attı.

Tor örümceğin koşturup gözden kaybolmasını izledi. "Örümcek korkunuzla başa çıkabilmiş olduğunuzu görmekten memnunum."

Başını kaldırıp ona bakınca Wren bir hata yaptığının çok geç farkına vardı. Dudağını ısırdı. "Cesaretin bana bulaşıyor olmalı."

Tor kaşlarını çatınca Wren o eski, tanıdık kuşkunun bir kez daha onu sardığını hissetti. Aralarında kaynamaya başlayan sıcak-lık çabucak buhar olup uçtu. Tor bir kez daha kusursuz bir askere dönüşmüştü, Gevra'ya duyduğu sadakat bakışlarının fırtınasında parlıyordu. Bu bakışla Wren'i olduğu yere sabitledi. "Bu sabah kar-şılaştığımız için çok memnunum, Ekselansları. Önceki gece akşam yemeğinde olanlarla ilgili sizinle konuşmak istiyordum."

"Ah, o korkunç geceyi bir kez daha ziyaret etmesek," dedi Wren kasvetle.

"Kralnefes'i'nin zehirlenmiş olabileceğine dair bir söylenti duy-dum. Bu konu hakkındaki düşüncelerinizi bilmek isterim." Ona

doğru bir adım atınca Wren telaşa kapıldı ve geriye doğru sarsılıp dizginleri hızla çekti. Atı şaha kalktı, Wren dengesini kaybederken haykırdı. Bir yanına doğru eğildi, eyere tutunurken ayağı üzengiye dolandı. "İMDATI"

Tor ânında harekete geçti, dizginleri tutup dişlerini takırdattı. At sakinleşip dört toynağı da yere iner inmez Tor onun burnuna elini usulca dayadı. "Sakin ol kızım," diye mırıldandı, burnunu atın burnuna yasladı. "Her şey yolunda."

Kısarak tamamen hareketsiz kaldı. Wren kendini toparlayabilmiş olsa da tir tir titriyordu. Hiç durmamış olabilirdi. Kaderi —ve cadıların kaderi— etkisi belirsiz bir hafıza büyüsüyle bir Gevra askerinin içgüdülerine bağlıydı artık. Aniden dünyasının tepetaklak olduğunu ve her şeyin kontrolünden çıkmaya başladığını hissetti; dikkatle kurguladığı plan, iple çektiği taç giyme töreni, halkının hayatı. Banba ona çok ağır bir kader vermiş, sonra da bu ağırlığı kaldırması için onu bir başına bırakmıştı.

Tor onu bakışlarıyla taradı. "İyi misiniz? Titriyorsunuz."

Yüzündeki endişe o kadar içtendi ki Wren hazırlıksız yakalanmıştı. Tor her şeye rağmen onu önemsiyordu ve bundan birdenbire emin oluşu saklamakta olduğu bir yanına dokunmuştu, ruhunun yumuşak karnına. Her günün her ânında korkudan titreyen, düşlerine kâbuslar ören ve boğazına çığlıklar gömen parçasına. Wren tehlikeli bir an için gözyaşlarına boğulmaktan korktu. Ona *hayır, iyi değilim* demek istiyordu. *Bir başımayım ve korkudan ödüm patlıyor.*

Ama bu sözcükler, tıpkı göz yaşları gibi, onun sonunu getirirdi. Banba'nın sesi aklının içinde, "*İnsanlar sadece iki sebepten ağlar, küçük kuş,*" diye yankılandı. "*Suçluluk ve zayıflık.*" Wren burnundan nefes alıp gözlerini kırptırdı. Konuşmaya başladığında sesi titriyordu. "Beni indirebilir misin? Düşmekten korkuyorum."

Tor bir an bile tereddüt etmeden onun için kollarını açtı. Wren bacağına eyerin üstünden aşırıp attan indi.

Tor onu kolayca yakaladı, onu saran kolları güçlü ve sağlam-

dı. Wren bacaklarını onun beline dolayıp ona tutundu. Kalbi öyle şiddetle çarpıyordu ki kalp atışlarını Tor'un duyduğuna yemin edebilirdi. Tor onu indirmede. Sanki o anda buna ne kadar ihtiyacı olduğunu hissedebiliyormuş gibi ona sarıldı.

Wren yüzünü onun boynuna gömdü.

Tor başını ona çevirdi, burnu onun kulağına sürtünüyordu. "Güvendesin," diye fısıldadı.

Wren olduğu yerde titredi. Tor güçlü ellerini onun sırtında gezdirip kendi sıcaklığını onun cildine dağıtıyor. Bir an için, kusursuz bir uyumla alıp verdikleri nefesin sesinden başka bir ses duyulmadı.

Wren alnını onunkine yasladı, bekliyordu, istiyordu.

Tor'un bakışları onun dudaklarına kaydı, fırtınalı gözlerinde korku ve arzu savaş hâlindeydi. Dudakları aralanırken omuzları gevşedi ve sonra...

Yakınlarda ayak sesleri duyuldu.

Tor onun altında kaskatı kesildi.

Wren bunun doğru olup olmadığına aldırış etmeden, "Seyis sadece," dedi. Bir arzuda kaybolmuştu, dudaklarının onun dudaklarına bastırmasını, damarlarında dolaşan tüm o ateşi salıvermeyi istiyordu. Öyle yakınlardı, *o kadar yaklaşmışlardı ki...*

Ama Tor'un duruşu değişmişti bile. O bir kez daha sadık bir Gevra askeri, Wren de yasak prenses olmuştu yine.

"Özür dilerim. Bana kendimi kaybettiriyorsunuz," dedi Tor, Wren'in beline dolanmış bacaklarını ustaca çözdü.

Onu sanki camdan yapılmış gibi son derece usulca yere indirdi. Wren kırılgan ve narin olmadığını, yakalanmaktan korkmadığını, Tor'un onu dilediği her şekilde öpebileceğini göstermek için yumruklarını onun göğsüne indirmek istedi.

Ceketinin yakalarını kavradı. Onu kendine çekerek, "Sen bir Gevralısın," dedi. "Tehlikeden hoşlanmaz mısın?"

"Sizi tehlikeye atıyorsa hayır, Ekselansları," dedi Tor, Wren'in parmaklarını usulca üstünden çekti. Wren buna nasıl bir karşılık vereceğini çözemedi ahırın kapıları savrulup açıldı ve sabah uy-

kusunu almış Prens Ansel dinç adımlarla içeri girdi. Tor, Wren'den uzaklaşıp atlarla ilgilenmeye koyuldu.

"Rose, çiçeğim, seni bu sabah burada görmeyi beklemiyordum!" Prens Ansel onunla buluşmak için koşarak geldi, parlak sarı saçları gözlerine dökülüyordu. "Ne harika bir sürpriz."

Elske onun ardından ağır ağır ilerliyor, beyaz kurt gözlerini sorumlu olduğu insandan ayırmıyordu.

Wren dünyadan haberi olmayan prene bakıp gülümsedi. "Sürprizlerle dolu bir sabah oluyor! Daha demin Tor'a rastladım. İkinizin çok geçmeden yola çıkacağınızı söylüyor."

"Doğru. Bugün Eshlinn sınırına gidiyoruz. Orada, somon balıklarının havaya zıplamalarını seyredebileceğin bir ırmak olduğunu duydum. Akşam yemeğimizi yakalayacağız! Ne komik, değil mi?" Prens Ansel onun elini tutunca Wren içindeki arzusun ânında kaybolup gittiğini şaşkınlıkla fark etti. Kanı damarlarında soğumuş, o anda aklı başına gelmişti. Fırtına geçmişti ama Wren onun arkasındaki mavi gökle kesinlikle ilgilenmiyordu. "Bize katılmalısın tatlım. Bize eşlik edersen çok daha iyi olur."

Wren, bir üzeniyi inceliyormuş gibi yapan Tor'a baktı. Bakışları onun kaslı omuzlarını taradı, onların ellerinin altında nasıl hareket edeceklerini hayal etmemeye... bu imkânı bulursa onu nasıl inletebileceğini düşünmemeye çalıştı. "Ah, burnumu sokmak istediğimden emin değilim."

"Saçmalama." Ansel bu fikri bir kenara savurdu. "Tor, sorun etmezsin, değil mi?"

"Hayır Ekselansları." Tor onlara döndü. Wren'e gözlerinde öyle apaçık bir arzuyla bakıyordu ki onun nefesini kesiyordu. "Bizimle gelin."

Wren bu sözlerin altında onun gerçekten söylemek istediklerini duydu.

Benimle gel.

Bunu o kadar istiyor olması onu şaşırtmıştı.

"Pekâlâ," dedi, çenesini kaldırdı. "Anlaştık."

“Mükemmel Chapman’a hemen haber yollayacağım.” Ansel’in yüzü parlıyordu ama Wren’in kanını asıl kaynatan Tor’un gülümsemesiydi.

Dünya karanlık, soğuk ve vahşiydi. Rose'un ciğerleri öyle sıkışmıştı ki patlayacak gibiydi. Okyanus onu buz gibi kollarına alıp sarılırken Rose'un kollarıyla bacakları kurşun gibi ağırdı, batıyordu da batıyordu. Aklının içi şeytani düşüncelerle doluydu. Bu düşünceler ona ağzını açmasını, suları içine almayı, gelgitin onu sürüklemesine izin vermesini söylüyordu. Her şey biterdi o zaman, tüm bu acı, bu ağırlık...

Tam da pes edip kendini denize bırakacağı anda bir kol beline sarıldı. Yukarıya doğru çekildi, yukarı, yukarı, su yüzeyine doğru. Işığa doğru.

Hava.

Rose havayı kana kana içine çekti, ciğerleri açılırken öğürüp öksürdü.

Dalgaların içinde tanıdık bir ses, "Yavaş ol Prenses," dedi. "Derin nefes al. Güvendesin." Shen onu sırtüstü çevirdi, bir elini omurgasının dibine yaslamıştı, diğer eli Rose'un elini tutuyordu.

Rose öksürüp ağız dolusu deniz suyu tükürdü. Burnunun içi yanıyordu, kızarmış boğazı ağrıyordu. Hırıltılı bir sesle, "Kendimi hiç de güvende hissetmiyorum," dedi.

Shen, Rose'un ıslak saçlarını gözlerinin önünden çekti. "Kıyı-

ya doğru yüzebilmemiz için omuzlarıma tutunmana ihtiyacım var. Burada sonsuza dek yüzemem."

"Ne savaşçı cadısın ama," dedi Rose, ona doğru büküldü. Shen'in sırtına tırmanmaya çalıştı, omuzlarına bastırınca Shen olduğu gibi sulara gömüldü.

Shen öksürüp tükürerek su yüzüne çıktı. "Bu arada beni de boğmal"

"Kazaydıl" diye bağırdı Rose, hâlâ can havliyle Shen'in omuzlarına tutunuyordu. "Ben yüzme bilmiyorum!"

Shen onun kollarını boynuna doladı, sonra da vücudu tamamen sırtına yaslanacak, başıysa omuz kıvrımına dayanacak şekilde onu yukarı kaldırdı. "Şimdi, bacaklarını bana dola."

Rose'un yanakları alev alev yanıyordu. Kıpırdanıp duruşunu düzelterek, "Böyle mi?" diye sordu.

"Aynen öyle."

Shen onu kıyıya çıkarırken dalgalar etraflarında kabarıyordu, su hizası onun çenesinin hemen altındaydı. Sırlıslıkla olmuş bir hâlde tökezleyerek kıyıya çıktıklarında sahilde bir cadı kalabalığı toplanmıştı.

Thea onlara doğru koştu, Rose'u o sanki küçük bir çocukmuş gibi göğsüne bastırdı. "Ah, Rose. Güvende olmana öyle sevindim ki." Sırtını daireler çizerek ovuşturunca Rose ciğerlerinin gevşediğini, kaslarındaki ağrının yavaşça dindiğini hissetti. "Endişelenme tatlım. Seni o ıslak giysilerden çıkarıp çıturdayan bir ateşin önüne koyacağız." Thea onu bırakıp öfkeli gözlerle Shen'e baktı. "Ne oldu?"

"Rowena oldu." Shen sırlıslıkla gömleğini çıkardı, göğsünün esmer teniyle boynundan sarkan yüzük ortaya çıktı. Cildi pürüzsüz ve kaslıydı, ve... Rose ona bakakaldığını fark etti. Hızla gözlerini kaçırıp kumsalda ona doğru koşan Tilda'ya baktı.

"Rose! Rose! Banba geliyor!"

Banba öfke dolu, korkunç bir yüzle genç cadının arkasından geliyordu. Kalabalık onun önünde aralandı. Rose'u tepeden turnağa tararken Banba'nın yüz ifadesi sertleşti. "İyi misin?"

Rose yutkunarak sesindeki titremeyi bastırmaya çalıştı. "İyi sayılırım."

Banba pelerinini çıkarıp onun boynuna sardı. "Isın kızım. Bununla ben ilgileneceğim."

Olduğu yerde dönerek kalabalığı taradı. "Rowena Glasstide, çık ortaya!"

Rowena kalabalığın önüne itildi. Banba cadıya bir bakış atıp elinin tersiyle yüzüne bir tokat indirdi. "Sen ne cüretle halkından birine saldırırsın? Kendini Ortha kanunlarının, *benim* üstünde mi görüyorsun?"

Rowena kumlara kan tükürdü. Sonra da çenesini kaldırıp Banba'nın gözlerinin içine baktı. "Bu lanet yerde ona hak ettiğini verecek kadar cesur tek cadı olmam benim suçum değil. Rose cadılardan nefret eden bir hain. Elinde olsa her birimizi teker teker öldüreceğini hepimiz biliyoruz!"

"Saçmalık bu," dedi Thea sakince. "Rose bir katil değil. Şifacılık sanatıyla kutsandı. O *bizden biri*."

"Asla bizden biri olmayacak!"

"Onu öldürürsen olmaz tabii!" diye bağırdı Shen. "Ona bir şans ver!"

"Prens ne işimize yarar ki?" diye meydan okudu Cathal. "Değişim yapıldı bile!"

Banba yumruklarını kaldırdı ve kumsalda bir kasırga koptu. Cadılar sessizliğe gömüldüler. Rowena çenesini sımsıkı kapatmıştı ama Rose onun titrediğini görebiliyordu.

"Burada adaleti sen sağlamıyorsun, Rowena Glasstide." Banba'nın sesi rüzgârla her yere taşınıyor, aynı anda her yerden duyulabiliyordu. "Hareketlerinle atalarını utandırıyor. Yeteneğini utandırıyor. Kendini utandırıyor. Ellerini indirince rüzgâr bir uğultuyla kesildi. Ani sessizlik daha da ölümcüldü. "Seni yaptıkların için cezalandırıyorum. Bana karşı geldiğin için cezalandırıyorum. Dahası, seni cadı kız kardeşlerinden birini öldürmeye teşebbüs ettiğin için cezalandırıyorum."

Rose kendine engel olamadan "Ve prensesini!" diye haykırdı.

"Sen asla prensesim olmayacaksın," diye tısladı Rowena.

"SESSİZLİK" Banba ellerini kaldırıncı sadece cadıları değil, kıyıya vuran dalgalarla çığlık çığlığa öten martıları da susturdu. Sadece kendi sesi duyuluncaya dek. Öfkeli gözlerle Rowena'ya baktı. "Yarın gün doğana dek uçuıumlarda bileklerinden asılacaksınız."

Rowena hemen oradan uzaklaştırıldı. İtiraz etmedi, ırpınmadı. Kaderine razı bir hâlde yürüyüp gitti, Rose onu izlerken korkuyla büzüldüğünü hissetti.

Banba diğer cadılara öfkeyle baktı. "Bunu hepinize bir uyarı olarak alın. Rose benim torunum. Benim kanım. Bunu unutmayın. Onun yaşamasına hüküm verdim ve yaşayacak."

Rose kulübeye geri döndüğünde ocağın önünde titriyor, ısınmaya çalışıyordu.

Thea ona dumanı tüten bir bardak zencefil ayı getirdi. "Şunu iç tatlım. Şoku adlatmana yardımcı olur."

Tahtalar gıcırdadı ve Banba eşikte belirdi. "Thea, karanlıktaki ışığım, torunumla yalnız konuşmak istiyorum."

"Elbette gökyüzüm." Thea yanından geçip giderken Banba'nın yanağına bir öpücük kondurdu. "Bir saate dönerim."

Rose büyükannesiyile yalnız kalma fikrinden pek hoşlanmamıştı ama ateşin başından ayrılamayacak kadar üşüyordu.

Banba sallanan sandalyesine yerleşirken yorgun argın iç çekti. "Benim bir canavar olduğumu mu düşünüyorsunuz?"

"Hayır..." Rose kelimelerini dikkatle seçiyordu. "Ama böylesi bir cezanın canavarca olabileceğini düşünüyorum."

Banba kısa, sert bir kahkaha patlattı. "Güçlü bir hükümdarın bazen zalimce davranması gerekebileceğini bilmelisin. İnsanların seni kullanmalarına izin veremezsin Rose." İskemlesi öne arkaya sallanırken gıcırdıyordu. "Rowena ölmeni istiyordu. Bunu isteyen tek kişi o değil. Bugünü ucuz atlattı. Ortha'nın lideri ve büyükannen olarak onu boğabilirdim. Belki de Ortha'da hiç kimsenin bana

karşı gelmeyeceğinden, kimsenin sana zarar vermeyeceğinden emin olmak için bunu yapmalıydım.”

Rose sinirlerini gevşetmek için çayından bir yudum aldı. “Nasıl bu kadar güçlendin?”

“Altmış yıllık talim ve intikam.” Banba gülümsedi, dişleri ateşin ışığında sapsan parlıyordu. “Cadılar hakkında gerçekten hiçbir şey bilmiyorsun, değil mi Rose? Hikâyelerimizin sarayda sana bir şekilde ulaşacağını düşünmüştüm, bunu *umut etmişim*.”

Rose çay bardağını bırakıp Banba’nın gözlerinin içine baktı. “Willem Rathborne’u hafife alıyorsun. O bütün sarayı, Eshlinn’in tamamını, cadılara dair bütün gerçeklerden temizledi.”

Banba iç çekti. “Belki de haklısın. Kralnefesi’ni en son hafife aldığımda kızımı öldürdü.”

Rose annesinden bahsedildiğini duyunca, yaşlı kadının gözlerindeki acıyı gördüğünde hareketsiz kaldı. “Thea bana annemin öleceğini bildiğini, bunu ona bir kâhinin anlattığını söyledi.”

Banba, Rose’un söylediklerini başıyla onaylayarak, “Kâhin, kız kardeşim Glenna’ydı,” dedi. “Savaştan önce güneydeki Amarach Kuleleri’nde yaşıyordu. O göklerde Lillith’in kaderini gördü. Ama o görü zaman içinde netleşmedi. Kız kardeşim iş isten geçinceye kadar hançeri kullanan adamın kim olduğunu göremedi.” Banba gözlerini kapattı, bu hatıra onu yaşlandırırken yüzünün çizgileri derinleşti. “Glenna ne Lillith’i ne de kendini kurtarabildi. Pek çoğumuz gibi kız kardeşim de bunu takip eden katliamda öldürüldü.”

“Ah,” dedi Rose sessizce. Aralarındaki boşluğu dolduran, bir fırtına bulutu gibi kapkara, ağır kederi delip geçebilecek sözler aklına gelmiyordu.

Banba gözlerini aniden açtı. “Benim güçlü olduğumu düşünüyorsun Rose. Biz cadıların eskiden ne kudretli olduğumuzu bir bilsen.”

Ateşler sanki ona katılıyormuşçasına çıtırdadı. Rose’un içinde bir merak zerresi uyandı. Banba’ya yanaşarak, “Anlat bana,” dedi.

Banba elini kaldırıncaya odaya serin bir esinti yayıldı. Ateş olduğu

verde çırpınmaya başladı. Ateşin gölgesi duvara yayıldı, Rose bu gölgelerde taç giyen bir kadının silüetini gördü.

“Bin yıl önce, Eana son gerçek cadı kraliçe Ortha Starcrest’in hükümdarlığı altında büyüyüp serpildi. O zamanlar gücümüzün zirvesindeydik, büyüünün tek bir dalına bağlı değildik. Yetenekler birbirinden ayrılmamıştı. Savaşçılar, şifacılar, kasırgalar, tılsımcılar ve kâhinler yoktu. Cadılar gücün tüm dallarını ellerinde tutuyordu, her şey onlarındı. Onlar her şeydi.”

Rose böylesi bir gücü hayal bile edemiyordu. Bu ona neredeyse... dünya dışı geliyordu.

Gölgeler dans ediyordu, içlerinde birincinin yanında ikinci bir kadın belirdi. Onun da başında bir taç vardı. Ama Rose gözlerini kırıştırdığında kadın ortadan kayboldu. Bu ikinci silüeti hayal edip etmediğinden emin olamadı.

“Ortha Starcrest iyi bir kraliçeydi, adil ve bilgeydi,” diye devam etti Banba. “Ama bu, onun gücünden korkan ve uzun yıllar boyunca cadılara karşı planlar kuran Koruyucu ve müritlerini sakinleştirmeye yetmedi. Ortha’yı lanetlemenin ve büyüsunü beş farklı dala bölerek ona sadece bir dal bırakmanın bir yolunu buldular.”

Rose gölgelerin içinde beş köşeli bir yıldızın paramparça olduğunu gördü. Bir kraliçe dizleri üstüne çökerken tacını kafasından söker gibi şiddetle çıkardı. “Onu zayıf düşürdüler.” Rose çölün ortasında bir başına yükselen Ana Ağaç’ı görünce birden ağlamak istedi. “Sonra da onu öldürdüler.”

“Kraliçemizi çaldılar, tahtımızı çaldılar, sonra da krallığımızı çaldılar.” Banba’nın yüzüyle sesine bir karanlık çöktü. “Büyümüz kırıldı, sonsuza dek beş farklı yeteneğe bölündü. Bir zamanlar sahip olduğu kudretin bir yankısından ibaret kaldı. Kendi ülkemizden sürüldük, Eana’nın soğuktan donan köşelerinde yaşamaya zorlandık. Isınmak için, dövüşmeyi sürdürmek için bir zamanlar sahip olduğumuz gücün hatırasından başka bir şeyimiz yoktu.”

Banba elini kapatınca gölgeler ortadan kayboldu.

Yeşil gözleri parıldadı. “Tahtı yeniden ele geçirmek, gücümüzün

tamamını ele geçirmemizin ilk adımı. Cadılar eski kudretine dönecek, Eana'nın ırmakları yolumuza çıkmaya çalışanların kanlarıyla kıpkırmızı kesilecek."

Rose, Banba'nın bakışlarının şiddetinden gözlerini kaçırdı. "Kulağa sanki tahta geçmeyi düşleyen senmişsin gibi geliyor."

Banba kıkırdadı ama ona karşı çıkmadı.

Rose rahatsız rahatsız kıkırdandı. Kafasına takılan bir şey daha vardı. Ateşe gözünü dikip baktı, daha önce gördüğü şeyi bulmaya çalıştı. "Biraz önce Ortha'nın yanında başka bir gölge gördüğüme yemin edebilirim. Başka bir kadın."

O anda gözlerini kaçırın Banba oldu. "Ortha Starcrest'in de bir ikiz kardeşi vardı. Ama onun adını anmayız."

Ay yükselip Banba'nın horultuları küçük kulübede yankılanırken Rose gizlice geceye karıştı. O kurnaz yaşlı cadı ona güçlü bir hükümdarın bazen zalimce davranması gerektiğini söylemişti fakat Rose merhametin de en az bunun kadar kuvvetli olduğunu biliyordu. O adil bir kraliçe olmaya, iyi bir kraliçe olmaya niyetliydi.

Rowena'yı bulması uzun sürmedi. Altın saçları karanlıkta bir mum ışığı gibiydi. Uçurumların orta yüksekliğinde bir yerden asılmıştı. Bilekleri başının üstündeki kayaya bağlanmıştı, ayakları köpüren denizin üstünde öylece sallanıyordu.

Rose'un ona doğru ağır ağır geldiğini fark ettiğinde başı bir yana devrildi. "İşimi bitirmeye mi geldin, Valhart?"

Rose, Thea'nın saldırı bıçağını tuniğinden çıkardı. "Belki."

Bir anlığına Rowena'nın yüzünü kaplayan dehşetin, bunun kendisine verdiği gücün tadını çıkardı. Sonra eğildi ve Rowena'nın kolunu tutup, bileklerine bağlanmış ipli kestti. Bağlar düşerken Rowena'ya sımsıkı tutundu, sonra da onu uçurumdan yukarıya taşıdı. Rowena yola tırmandı. Berelenmiş bileklerini ovaladı, gözlerinde vahşi bir ifadeyle Rose'a baktı. "Seni yine uçurumdan atabilirim, biliyorsun."

"Bunu yapabilirsin," dedi Rose dikkatle. "Ama yapacağını sanmıyorum."

"Ben Wren'e bağlıyım."

"Senden seçim yapmanı istemiyorum."

Rowena tökezleyerek ayağa kalktı. "Bana neden yardım ediyorsun?"

"Çünkü iyi bir hükümdar zalimlikle değil, merhametle hükmeder. Büyükannem bu kumların sahibi olabilir ama Eana bana ait." Rowena'ya öfkeli bir bakış attı. "Bunu unutmasan iyi edersin."

Rose kumsala geri dönerken kendi kendine gülümsedi. Kanı içinde sımsıcak akıyordu ve elleri karıncalanıyordu fakat adımlarına bu yeni zindeliği getiren şey büyü değildi. Güçtü. Rowena'ya tepeden bakarken gücünü ellerinde sımsıkı tutmuş ve öfkesine rağmen doğru şekilde kullanmıştı. Merhamet ve adaletle.

Rose hayatında ilk kez dünyanın bir ucundaki bu harabe küçük kumsalda, saçlarına kumlar, dişlerine tuz bulaşmış bir hâlde kendini bir kraliçe gibi hissetti.

Önüne çıkan herkesle ve her şeyle yüzleşmeye hazır bir kraliçe.

Kulübeye geri döndüğünde Banba sallanan sandalyesinde oturuyordu. "Ne yaptığını biliyorum."

Rose başını gururla kaldırdı. "Doğrusu buydu."

Banba güldü. "Bana karşı geldiğin için seni uçurumlardan asmalıyım."

"Yap gitsin."

Yaşlı cadı, iç çekip başını iki yana salladı. "Annen de böyle iyi kalpliydi. Bu da ölümüne sebep oldu." Üstüne bir üzüntü çökmüştü, Rose dehşet verici bir an için büyükannesinin ağlamaya başlayacağını düşündü. Ona doğru bir adım attı ama sonra yaşlı kadının içinde bir şeyler değişti. Bakışları ve sesi sertleşti. "Bunun sana olmasına izin vermeyeceğim."

Sonraki sabah erken saatlerde bir cızırtı Rose'u herkesten önce uyandırdı. Rose parmak uçlarında kapıya gidip açtı, karşısında Til-da'yı görmeyi bekliyordu.

Onun yerine yıldız göğüslü bir kuş ona parlak, boncuk gözleriyle baktı. Sol bacağına bir mektup bağlanmıştı. Rose kendi kurdelelerinden birini tanıdı ve bu mektubu kimin gönderdiğini o anda anladı. Titreyen parmaklarıyla mektubu aldı, kuş şafağa doğru kanat çırparken üstüne çiziktirilmiş ismi okudu.

Bauba.

Rose, büyükannesinin hâlâ horulduyor olduğundan emin olmak için omzunun üstünden baktı. Sonra deniz havasına çıktı, kumsala inip mektubu açtı.

*Düğünü durduramıyorum.
Gevralılar geliyor.
Kaç.*

Anadawn'da günler gergin geçiyordu. Kralnefesi, Hector Pegasi'nin gözetiminde günlerini uyku ve uyanıklık arasında geçirirken Wren sınırdan tırnaklarını yiyor, yorgunluktan tükenene dek volta atıyordu. Rathborne'un durumu iyileşmemiş ama kötüye de gitmemişti. Wren her sabah korkuyla uyanıyor, avluda her zamanki gibi iyi durumda yanından geçip gideceğinden veya kapıyı açtığında muhafızların onu tutuklamak için bekliyor olduklarını görmekten korkuyordu.

Hafıza büyüünün bozulacağından ve aklının başına, şüphelerinin de aklına geri geleceğinden korktuğu için Celeste'le görüşmekten kaçınıyordu. Neyse ki Chapman'ın programı onu yeterince meşgul ediyordu, Wren'in Prens Ansel'e ayırdığı zaman ona Rose'un en iyi arkadaşından sakınmak için mükemmel bir bahane sunarken Tor'a yakın olmak için de bir bahanesi oluyordu. Eshlinn sınırına at üstünde yolculuk yaparlarken Wren nehir kıyısında uzanıp dinlenmiş, prens ve askeri çıplak elleriyle somon yakalamak için birbirleriyle yarışırken kahkahalarla gülmüştü.

Bundan sonra Ansel'le öğle yemekleri için üç kez daha, ormanda sıkıcı bir yürüyüş içinse bir kez daha buluşmuştu. Prens bu yürüyüşte birkaç kez onun elini tutmaya çalışıp başarısız olmuş, dikkatini göldeki ördeklere yem vermeye çevirmişti. Wren bu bu-

luşmaları Tor'la birbirlerine kaçamak bakışlar atarak geçiriyor, onu karanlık bir köşeye çekip aklı başından gidene dek öpmekten başka bir şey istemiyordu.

Bazen, sırf şüpheleri üstüne çekmeden ona yaşayabilmek için Elske'yi sevip okşar gibi yapıyordu. Tehlikeli bir oyundu bu ama kendini tutamıyordu, Gevralı asker fazlaca profesyonel duruşunu bozmasa da –kurdunun dibinden ayrılmıyor, dimdik duruyor ve mesafesini koruyordu– bazen onu katıksız bir arzuyla kendisini izlerken yakalıyor, heyecanla dolup taşıyordu.

Düğünden bir hafta önce, ay neredeyse dolunaya girerken Wren uzaklardan gelen boru seslerine uyandı. Korkuyla yataktan fırlayıp üstüne bir elbise geçirdi. Ne Agnes ne de kahvaltısı ortada yoktu. Wren doğu kulesinden indiğinde az kalsın telaşla oradan oraya koşturan Chapman'a çarpıyordu.

Onu kolundan yakaladı. "Bu ses ne? Neler oluyor?"

"Gevralıları!" diye haykırdı Chapman. "Gümüşdil'i yarılادıları!"

Wren donakaldı. "*Buradalar mı?*"

"Hem de planlanan tarihten öncel!" Chapman telaşla parşömen rulosunu sallıyordu. "Kralnefesi hastayken bir karşılama hazırlamaya vaktimiz olmadı. Derhal bir şeref kıtası hazırlamalıyım. Ve prens! Ah!" Aceleyle fırlayıp gitti. "Birinin prene haber vermesi gerekl"

Chapman ortadan kaybolur kaybolmaz Wren eteklerini toplayıp doğu kulesinin altındaki geçide yöneldi. Telaşlı ayak sesleri nemli sessizlikte yankılanıyor, öleli yıllar geçmiş cadıların sonsuz şıkları nehre giden yolu aydınlatıyordu. Fırtına giderinden çıktığında etekleri çamura bulanmıştı.

Gümüşdil Irmağı'nın kenarında, Eshlinn halkı değirmenin etrafında toplanmıştı. Bazıları köprüye çıkmış, gemileri iyice görebilmek için boyunlarını bükmüştü. Wren gölgelerden ayrılmayarak gizlice nehir kenarına doğru ilerledi. Suların üstüne eğilmiş yaşlı bir ağaca vardığında kollarını sıyırıp tırmanmaya başladı. Elbisesi kaburgalarını sıkar ve etekleri ayak bileklerine dolanırken yapmak daha zordu ama Wren buna alışıp ağacın gövdesine bir sincap gibi tırmandı.

Boru sesleri yeniden yükselince Wren gözlerini devirdi. Gevralılar, Eshlinn'de yaşayan tüm erkek, kadın ve çocukları uyandırmaya niyetliydi.

Çok geçmeden ilk geminin keskin burnunu görebilecek kadar yükseğe çıkmıştı. Geminin vahşi bir güzelliği vardı. İnce ve kara gövdesi hızla ve zarafetle ilerliyordu, şişmiş yelkenleri ışıldayan koyu gri renkteydi. Kükreyen bir buz ayısı şeklindeki Gevra arması parlak gümüşle yelkenlere işlenmişti, bu gururlu geminin veya gemide bulunanların kim olduğunu anlamamak imkânsızdı. Wren güvertedeki insanları daha yakından seçebilmek için sarkan bir dala yanaştı. Ağaç nehre doğru eğilirken bir gıcırtı yükseldi ama Wren sıkıca tutundu, ağacın gövdesine yapışmış parmak eklemleri bembeyaz kesilmişti.

Yüzlerini görebiliyordu artık. Asker yüzleriydi bunlar. Erkekler ve kadınlar aynı Tor gibi gece mavisi üniformalar, ağır siyah çizmeler ve parlak gümüş düğmelerle iliklenmiş redingotlar giymişti. En az onun kadar uzun boylu ve yapılı görünüyorlardı. Devlerden oluşmuş bir ulus gibiydiler. Her biri sessizce dimdik duruyordu, geniş omuzlarını geriye çekmişler, köşeli çenelerini sanki orası bir istikamet değil, hedefmiş gibi Anadawn Sarayı'na çevirmişlerdi. Wren'in içinde bir tedirginlik dalgası dolaşmaya başladı.

Daha yüksek bir dala tırmandı. Kafilenin bir sonraki gemisini görebilene kadar giderek yukarı, yukarı, daha yukarı tırmanıp yaprak örtüsünü aşarken bacakları titriyordu.

"Tıslayan yosunlar." İkinci gemi vahşi hayvanlarla doluydu. Devasa buz ayıları, korkunç kar kaplanları ve gümüş dişli kurtların arasında dolaşıyordu ve hiçbiri zincirlenmemişti.

Tor'un çoban ailesi onları iyi eğitmişti.

Bu korkunç yaratıkların düğünün ardından Ortha cadılarının üstüne çullandığını hayal ederken Wren'in içinden bir titreme geçti. Zaman boynunu sıkan bir darağacının ilmeği gibiydi. Rathborne'un aldığı her nefesle, cadıların sonunu getirecek bir ittifaka bir adım daha yaklaşıyorlardı. O ölmüş olsa bile Gevralılar, Eshlinn'e girmişlerdi, onları *nasıl* geri gönderecekti?

Banba'nın mektubunu almış olduğunu, cadıları güvenli bir yere taşıdığını umut edebiliyordu sadece.

Gümüşdil Köprüsü kentlilerle dolup taşıyordu. Wren omzunun üstünden şöyle bir bakınca saraydan bir elçinin gönderilmiş olduğunu gördü. Tor önden yürüyor, kahverengi saçları sabah güneşinde parlıyordu. Ansel hemen arkasındaydı, üstüne uzun bir gümüş rengi tüy takılmış büyük, gri bir şapkası vardı. Kıpırmızı kesilmiş Chapman ve iki saray muhafızı onları çevrelemişti.

Wren adamların ona doğru geldiklerini fark edince küfretti. Kendini gizleme çabasıyla dala iyice sarındı ama ne soluk pembe elbisesini —*neden* pembe elbiseyi seçmişti ki?— ne de geri kalanını gizleyecek kadar yaprak yoktu. O anda tek yapabileceği yanağın ağacın kabuğuna bastırıp dua etmekte.

Üçüncü gemi bir kuğu gibi süzülerek sislerden çıktı. Öndeki gemilerden daha küçük ve daha zarifti, ince yelkenleri parlak gümüş-beyaz renkteydi. Güvertesinde soylular gösterişli şallar, şatafatlı şapkalar ve yerleri süpüren kürk paltolarla dolanıyorlardı. Pruva da topluca bir kız sanki sulara atlamak üzereymiş gibi duruyordu. Uzun saçları kıpkırmızıydı, yüzü bir hayalet kadar solgundu. Kollarında küçük, beyaz bir tilki vardı.

Prenses Anika Felsing.

Wren uzaklardan bile bu Gevralı prenseste vahşi bir güzellik, çenesini tutma şeklinde bir meydan okuma hissedebiliyordu. Prenses Anadawn'ın beyaz kulelerine avını mideye indirmeden önce göz gezdiren vahşi bir hayvan edasıyla bakıyordu. Anika buradaysa bu Alarik'in de yakınlarında olduğu anlamına geliyordu ama Gevra Kralı'ndan henüz iz yoktu. Wren daha yakından görebilmek için dalda kıpırdanınca ağaçtan müthiş bir gıcırta yükseldi.

"Prenses Rose? Bu siz misiniz?" Chapman'ın sesi telaşla çınladı. "Yüce Koruyucu aşkına! Burada refakatçiniz olmadan ne yapıyorsunuz?"

Wren gözlerini sımsıkı kapattı. *Çürüyen sazanlar.*

"Daha da önemlisi, o ağaçta ne yapıyorsunuz?" diye ekledi Prens Ansel, çok endişeli bir sesle.

Wren büküm büküm dalların arasından bakınca prensin gözlerini ona diktiğini gördü, şapkasındaki tüy esintide oradan oraya sallanıyordu. Yanında Chapman kalp krizi geçirmek üzereymiş gibi görünüyordu.

Onlara doğru parmaklarını salladı. "Ben sadece... eee... gemileri daha yakından görmeye çalışıyordum."

Tam da bir esinti ağacı sarsarken Tor görüş alanına girdi. Wren geriye doğru kımıldamaya çalıştı ama etekleri bir budağa takıldı ve ağırlığı aniden yer değiştirdiğinde dal orta yerinden çatırdadı. Ucu sulara doğru eğilirken Wren küçük bir çığlık koyuverdi. "Ah hayır, ah hayır, ah hayır."

Chapman haykırdı.

"Kımıldamal" diye bağırdı Tor fakat çok geç kalmıştı. Gevra boruları bir kez daha çınlarken dal ağacın gövdesinden tamamen koptu ve beraberinde Wren'i de götürdü. Wren çırpınarak, boğuk bir çığlık kopararak Gümüşdil Nehri'ne battı.

Sular onu yuttu âdeta. *Buz* gibi soğuktu ancak Wren okyanusun soğuşuna alışkındı. Bedenini düzetti, üşüme hissinin geçmesini beklerken etekleri etrafında bir denizanası gibi yüzüyordu. Su yüzüne çıktığında sırtüstü uzanıp kollarını açtı.

Nehrin kenarında kıyamet kopmuştu.

Chapman avazı çıktığı kadar bağıırıyordu. "Prenses yüzmeye bilmiyor! Boğulacak! Biri hemen suya girsin!"

Muhafızlardan biri, "Ben yüzmeye bilmiyorum, Gilly!" diye bağırdı.

"Eh, bana bakma Ralph. Ben de bilmiyorum!"

Wren, Rose'un boğuluyor olması gerektiğinin biraz geç farkına vardı.

Ellerini savurup suyun içinde çırpındı. "İmdat! Boğuluyorum! Yüzme bilmiyorum! Ah, yardım edin! Ahhh! Öleceğim!"

"Tor, Grinstad aşkına! BİR ŞEY YAP!" diye haykırdı Ansel.

Tor çizmelerini söküp atar ve paltosunu çıkarırken Wren suların imdat çığlıklarını boğmasına izin verdi. Dibe batmadan önce gördüğü son şey, Gevralı askerin nehrin kenarından kendini suya atmasıydı. Nehirde öylece hareketsiz kaldı, Tor ona doğru yüzerken saçları yüzünün etrafında ürkütücü bir şekilde asılı kalmıştı.

Gevralı iyi bir yüzücüydü.

Ama Wren, onun kendisi kadar iyi bir yüzücü olmadığını ve kesinlikle onun kadar zarafetle yüzmediğini fark etmekten memnun olmuştu.

Tor ona saniyeler içinde ulaştı, onu suyun yüzeyine taşıırken kolu Wren'in beline sıkıca dolandı. Wren etkileyici bir şekilde nefesini tutarak su yüzüne çıktı, sonra da tükürüp çırpınmaya koyuldu. Tor onu kendine çekti, Wren'in başı onun omzuna yaslandı.

Onun kollarında yatarken, "Teşekkür ederim," dedi Wren nefes nefese. "Beni kurtardın."

Asker boştaki koluyla yüzerek ikisini birden nehrin kıyısına getirdi. "Rol yapmayı bırakabilirsin. Yüzme bildiğini biliyorum."

Wren kirpiklerini kırıştırdı. "Ne demek istediğini anlamadım."

"Eğer yalnız kalmak istiyorsan bunu yapmanın daha iyi yolları var." Wren'in kulağına bastıran dudakları soğuktu. "İlk başta su yüzünde kaldığını gördüm. Hoşuna gidiyormuş gibi görünüyordun."

"Şok geçirmiştin," dedi Wren sakince. "Herkes sudan nasıl korktuğumu bilir."

Tor, Wren'e bakmak için döndü. Su damlaları kirpiklerinden boncuklar gibi sarkıyordu, gözlerinin grisi kusursuz bir fırtına bulutu rengindeydi. "Yalancı," diye fısıldadı.

Arzusuna ve pervasızlığa yenik düşen Wren yüzünü çevirip onu boynundan öptü.

Tor'un içinden bir titreme gelip geçti, Wren onun sertleştiğini hissetti.

Başını geriye çevirip gözlerini kapattı, Tor onu yeniden nehir kenarına taşıırken hafifçe sırtıttı. İkisi de oldukça utangaç görünen

saray muhafızlarınca sudan çıkarıldı. "İyiym. Yaşıyorum," dedi onlara. "Nefes alabilirsiniz."

Ansel insanları ite kaka onun yanına geldi. Wren'in yüzünü ellerinin arasına aldı, yanaklarını tutan avuçları sıcak ve nemliydi. "İy misin çiçeğim? Dudakların masmavi kesilmiş."

Wren takırdayan dişlerinin arasından, "Askerin balık gibi yüz düğü için şanslıyım," dedi.

Gerisinde Tor ıslak bir köpek gibi silkiniyordu. Sırılsıklam saçları alnına yapışmış, beyaz gömleği olduğu gibi şeffaflaşmıştı. *Ah, yıldızlar.* Kendini kurularken Wren onun pazılarına gözünü dikip bakmamaya çalıştı. Tor onu, kendisini izlerken yakaladı. Tor'un bakışları Wren'in boynuna, oradan da bedeninin geri kalanına kaydı, sıırılsıklam elbisesi hatlarını biraz fazla sıkıca gösteriyordu.

Yutkundu. Sonra da redingotunu yerden alıp ona uzattı. "Örtünmeniz için, Prenses."

"Eh, Yüce Koruyucu'ya şükürler olsun!" Chapman saray muhafızlarına döndü. "Siz iki salaktan herhangi biriniz merak etmişse söyleyeyim, *yetenekli* bir asker böyle görünür."

Muhafızlar redingotlarını telaşla çıkardılar. "Benimkini alın Ek-selansları!"

"Hayır, benimkini alın! Düğmelerini daha bu sabah cilaladım!"

"Bir tanesi yeter, teşekkürler," dedi Wren. Tor'un paltosu kocamandı, dizlerinin üstüne kadar geliyordu ama kokusu —dağ ve macera kokuyordu— burnunu hoşça gıdıklıyordu. Paltonun yakasını kendine çekti.

Ansel şapkasına takılı tüyle oynuyor, yaklaşan gemileri heyecanla izliyordu. "Halkım varmak üzere."

Chapman, Wren'e döndü. "Derhal saraya dönmelisiniz. Gevra Kralı, Eana Prensesi'ne protokole uygun şekilde tanıştırılmalıdır. En iyi elbiselerinizi giymeniz ve en güzel hâlinizle bulunmanız gerektiğini söylemiyorum bile." Dilini şaklattı. "Şu anda olduğunuz gibi, tir tir titreyen bir nehir sıçanı gibi değil."

Wren, Chapman'ı nehre atma dürtüsünü bastırdı. "Elbette," dedi uysalca. "Hemen gidiyorum."

"Çok geç," dedi Tor, diğerlerinden çok daha uzun boylu olduğu için çok daha uzakları görebiliyordu. Gevra askerleriyle dolu ilk gemiye değil, hemen arkasında süzülen ikincisine bakıyordu. Vahşi hayvanlarla dolu gemiye.

Wren kaşlarını çattı. "Bu şey mi...?"

Ansel ve Tor aynı anda, "Evet," dediler.

Kral Alarik geminin pruvasında tek başına duruyor, hayvanlar etrafında serbestçe geziniyordu. Uzun boylu ve zayıftı, kürkle bezenmiş, gümüş işlemeli muhteşem bir beyaz palto giymişti. Cildi kar kadar solgundu, koyu tek bir şeridin içinden yıldırım gibi geçtiği saçları yaz buğdayı rengindeydi. Saçları ince işlemeli, dallı budaklı gümüş bir taçla yüzünden çekilmişti, bu şekilde gururlu bir geyiği andırıyordu.

Arkasında devasa bir buz ayısı iki ayak üstüne kalkıp toprağı sarsacak kadar şiddetle kükredi.

Alarik Felsing yerinden bile kıınıldamadı.

"Kral hayvanlarıyla birlikte mi yolculuk yapıyor?" Wren gözlerini ondan ayıramıyordu. Alarik'te korkutucu bir güzellik –vahşi doğasını gizleyen bir zarafet– vardı, nehirdeki beklenmedik varlığıyla içine buz gibi bir korkunun filizi ekilmişti.

"Onlara adamlarından daha fazla güvenir," dedi Tor.

Ansel olduğu yerde rahatsız rahatsız kıpırdandı.

"Eh, bu... tedirgin edici," diye mırıldandı Wren.

Alarik sanki onu duymuş gibi başını eğdi. Bakışları nehir kenarındaki sıırsıklam kalabalığın üstünde durdu. Anlık bir şaşkınlık oldu, durumu anlarken kaşları birbirine yakınlaştı, sonra da dudaklarını araladı, tırpan kadar keskin gülümsemesiyle sivri köpek dişleri ortaya çıktı.

Wren buz kadar soğuk ve amansız bu gülümseyişi omurgasının dibine kadar hissetti.

Rose kararını vermişti, bu gece Ortha'dan ayrılacaktı.

Willem Rathborne'un zihnini zehirlemesine yeterince izin vermişti. Cadıların kökünü kazıma planına izin vermekle kalmamış, buna yataklık da yapmıştı. Bazıları onu hâlâ tedirgin etse de Gevralılar, Ortha'nın üstüne çullanırsa kendini asla affedemezdi. Yaklaşan ittifak, diplomasi ve dikkatli münazaralar gerektiren çok nazik bir olaydı ve kız kardeşinin panik hâlinde Banba'ya yazdığı nota bakılacak olursa, paçavralar ve yosunlar içinde büyüyen Wren bu işin altından *kesinlikle* kalkamazdı. Değişimi tersine çevirme zamanı gelmişti.

Rose bu gece oradan ayrılırsa, şansı yaver giderse Karşılama Balosu'na veya belki de sonraki gece Gevra Şöleni'ne yetişebilirdi. Bu önemli etkinliklerden birinde kaderinin yolunu ve ülkesinin kaderini değiştirmeye niyetliydi.

Kumsalda, Rowena'ya dün gece yardımcı olduğu kulaktan kulağa hızla yayılmıştı.

Rose, önceden onu yok sayan cadıların takdirle kafa sallamalarını gözden kaçırmadı. Grady bile ona temkinli bir tavırla gülümsedi, yanından geçip giderken Cathal rahatsız rahatsız yere baktı.

En şaşırtıcı değişimse elinde bir sepet dolusu parlak mor yemişle kahvaltıdan sonra Rose'u arayan Bryony'den geldi.

"Sana önyargılı davrandım Rose Greenrock." Sepeti ona uzattı. "Bunun için özür dilemek istiyorum."

Rose sepeti almaya yanaşmadı. Bu bir numara olabilirdi.

Bryony olduğu yerde kıpırdandı. "Rowena'yı kendim çözmek istiyordum ama..."

"Kimse Banba'ya karşı gelemes mi?" dedi Rose. "Eh. Kimse bana da karşı gelemes."

"Sanırım bu ikinizin ortak noktası." Bryony, Rose dışında her yere bakarak boğazını temizledi. "Rowena'nın seni uçurumdan atacağını bilmiyordum. Gerçekten. Ona bunu yapmamasını söyledim. Buradaki ilk gecende sana yaptıklarımızın kabaca olduğunu biliyorum ama senin *gerçekten* ölmeni hiç istemedim."

Rose tek kaşını kaldırdı.

"Peki, *tamam*, seninle tanışmadan önce ölmeni istemiş olabilirim," diye itiraf etti Bryony utangaç bir sesle. "Ama sen, Wren'in yüzünü bir maske gibi takan, uzaklarda yaşayan kötü bir prenses-tin; ben de günlerini kocaman, gösterişli bir kulede bizi öldürmek için planlar kurarak geçirdiğini düşünüyordum."

Rose'un yanakları utançla yanıyordu. Bryony'nin tasviri, bir zamanlar olduğu kişiden pek de uzak sayılmazdı. Veya istediklerinden.

"Seni zehirlemeye de çalışmıyorum. Sana ispatlayayım." Bryony sepetten mor bir yemiş alıp ağzına attı. Çiğnerken meyvenin suyu dudaklarına bulaştı. "Gördün mü?"

"Ayyemişil Ama Cadılar Bayramı'na daha çok var!" Tilda ikisinin arasına balıklama dalıp elini sepete daldırdı. "Bir tane alabilir miyim?"

Bryony onun eline bir tokat indirdi. "Çek elini, Tilda! Bunlar Rose için bir hediye, onu gizlice zehirlemeye çalışmadığıma inandığında bence hoşuna gidecek."

Tilda, Rose'a bakıp gözlerini kırptırdı. "Anadawn Sarayı'nda ayyemişi yok mu?"

Rose, böylesine parlak bir meyveyle Cam'ın yaratabileceği şehirleri düşündü. "Sahip olmadığımız az sayıda şeyden biri olmalı."

"Bu meyveler sadece dolunayın ışığı altında yetişirler, yediğinde gökteki tüm yıldızların sevgisini hissedersin." Tilda, havaya sarılmaya çalışıyormuş gibi kollarını açtı. "Bunları sadece Cadılar Bayramı'nda yememizin sebebi de bu! Tadına bak!"

"Anadawn'da Cadılar Bayramı'nı da kutlamayız," dedi Rose, sepetten bir yemiş aldı. Hafifçe ısırınca ağzı mayhoş bir meyve suyu patlamasıyla doldu. Dudakları karıncalanmaya başladı, içinde neşe dolu bir kıvılcımın parlamaya başladığını hissetti. "Ah!"

"Gördün mü?" Bryony'nin yüzünde kocaman bir gülümseme vardı. "Artık gerçekten bizden birisin."

Rose da ona sıırttı, ayyemişleriyle ilgisi bile olmayan farklı bir neşe tepeden tırnağa onu sardı.

Gün batımından çok sonra, Ortha cadıları yataklarına çekildiklerinde Rose kaçış planını uygulamaya koydu. Anadawn'a tek parça hâlinde dönmek istiyorsa bir ata ihtiyacı olacaktı. Şanslıydı ki özellikle göz koyduğu bir at vardı.

Suçluluk hissi içinde fokurdasa da bunu bastırdı, Shen'i ararken taca —*kendi* tacına— odaklandı. Shen'in kulübesi körfezin bir ucunda, toprağın denize uzandığı bir yerdeydi. Onu bulduğunda kayaların üstünde oturmuş, bir tahta parçasını sıvırtıyordu.

"Bugün seni aradım," dedi Shen, Rose'a bakmak için başını geriye attı. "Olup bitenlerin ardından kendini iyi hissettiğinden emin olmak istiyordum. Ama seni her gördüğümde bir başkasıyla birlikteydin. Gülümsüyordun. Bunu görmek güzeldi." Sırıunca yanığında bir gamze belirliyordu. Rose, bu gecenin ardından bunu bir daha asla göremeyebileceğini, yapmak üzere olduğu şey yüzünden Shen'in ondan sonsuza dek nefret edebileceğini aniden düşünerek üzüldü.

Mavi tuniğinin ucunu çekiştirdi. Wren'in eşyaları arasında bu-

labildiği en güzel elbise buydu. Her şeye rağmen bu gece güzel görünmek istiyordu. Shen'in, onun güzel görüldüğünü düşünmesini istiyordu. "Sürekli bana göz kulak olman gerekmiyor. Buradaki herkesin zannettiği kadar beceriksiz değilim."

Shen'in koyu renk gözleri iri iri açıldı. "Hiç de beceriksiz olduğumu düşünmüyorum Prenses. Tam tersine."

"Yine de beni kurtardığın için sana doğru düzgün teşekkür edemedim." Rose, Wren'in yatağının altında bulduğu kehribar rengi şişeyi uzatırken dudaklarını ısırdı. "Benimle yürüyüşe çıkmak ister misin diye merak ediyordum. Biraz bundan içebiliriz."

Shen kaşlarını kaldırdı. "Rom mu bu?"

"Evet," dedi Rose özgüvenli bir tavırla, gerçi şişenin içinde ne olduğuna dair en ufak bir fikri yoktu. Bir şenlik ateşinin dumanı gibi koktuğunu biliyordu sadece.

"Eh, roma asla hayır demem." Shen ayağa kalkarken gözlerini ondan ayırmadı. "Dürüst olmak gerekirse Prenses, sanırım sana da hayır demekte çok zorlanırım."

Gece serindi ama Shen'in sözleriyle Rose'un içine nefis bir sıcaklık yayılmıştı. "Güzel," dedi Rose. "Bana hak ettiğim saygıyı gösterme zamanın geldi."

Shen başını geriye atıp güldü, kahkahası ikisinin etrafında dans eden ateşböcekleri gibiydi. Kumsalda yan yana yürüyüp parmakları neredeyse birbirine değerken Rose bunun keyfini çıkardı. Ay ışığında onun hatlarını daha iyi inceleyebiliyordu; güçlü çenesi, gururlu alnı, dudaklarında sürekli gülümsüyormuş gibi görünmesine neden olan yumuşak kavis. Shen, Rose'un ona baktığını hissetmiş olmalıydı, aniden dönüp delici bakışlarla onu süzdü. Gözleri gecenin gökyüzünden kopup düşmüş parçalar gibiydi. "Ne oldu?"

Rose söyleyecek bir şeyler düşündü. "Tilda senin Ortha'da nadiren haftalar boyunca kaldığını söylüyor. Genellikle, her fırsatını bulduğunda çöle kaçtığını söylüyor bana."

Shen omuz silkti. "Ortha benim evim ama çöl hâlâ beni çağırıyor."

"Bu kez burada bu kadar uzun kalmanın özel bir... nedeni var mı?"

Shen dişlerini göstererek gülümsedi. "Birinin seni canlı tutması lazım."

"Eh, sanırım bundan sonrasını ben halledebilirim." Rose, Shen'in sesindeki suçluluğu duyamamasını umut ederek ayaklarına bakıyordu.

"Bundan şüphem yok Prenses." Shen ona bir adım yaklaşıncı Rose'un nefesi kesildi. "Yine de sana Ortha'da iyi bir arkadaş olabilirim."

Ah.

Bir arkadaş.

Rose, Shen'in onun hakkındaki düşüncelerinin bir anlamı olmadığını söyledi kendine. Kararını çoktan vermişti. Bu gece buradan ayrılacaktı. Nişanlı olduğunu söylemeye gerek bile yoktu! Ama yine de... her nedense o kelime —*arkadaş*— canını acıtmıştı. Shen'e dair hissettikleri ona arkadaşlık gibi gelmiyordu. Daha fazlası gibiydi, mümkün olabileceğini hayal bile edemediği bir şey.

"Ne düşünüyorsun?" diye sordu Shen. "Yüzünde çok tuhaf bir ifade var."

Rose'un tüm nefesi ciğerlerinden çekildi. "Ben... zincirini merak ediyordum sadece." Onun boynunun etrafındaki altın pırltasına işaret etti.

"Ah." Shen zinciri çekip ucunda sallanan yüzüğü ortaya çıkarırken kaşlarını çattı. Rose yakından baktığında yüzüğe bir güneşin oyulduğunu, ortasında küçük bir yakutun parladığını görebiliyordu.

"Sen... bu..." Sarsakça söyleyecek kelimeler aradı. "Nişanlı mısın?"

"Ben mi? Hayır. Bu... hayır." Shen gülümsedi. "Nişanlı değilim Prenses."

Rose rahatlamış gibi görünmemeye çalışıyordu. "Sadece düşündüm de... eh, muhteşem bir yüzük."

Shen yüzüğü elinde çevirdi. "Banba beni bulduğu gün bunu ta-

kıyordum.” Kolyeyi yeniden gömleğinin içine sokarken sesi alçaldı.
“Anneme ait olduğunu hayal etmeyi seviyorum.”

Rose çok fazla düşünmeden Shen’in elini ellerine alıp sıktı.

Shen onu bırakmadı.

Köyden ve kulübelerin ışığından çok uzaklaşmışlardı, ayın uçurumları gümüşü bir ışığa boğduğu, dalgaların kıyıya şiddetle çarptığı bir yerdeydiler.

“Burası biraz rom içmek için güzel bir yer gibi görünüyor.” Rose, Shen’in elini istemeye istemeye bırakıp kumların üstüne oturdu. Şişeyi dudaklarına götürüp temkinli bir yudum aldı. İçki değdiği yeri dağladı, sonra da midesinin çukuruna bir kıvılcım gibi yerleşti.
“Mmm...”

“Yavaş ol korsan,” dedi Shen, yanına oturdu. “Kendini hasta etmek istemezsin.”

Rose şişeyi ona verdi. “Bana nasıl yapılmış göster o zaman.”

Shen şişeden derin bir yudum alırken sırıttı.

İçmesini izlerken Rose’un midesi suçlulukla büzülmüştü. Ona yavaş olmasını söylemedi.

“Hiç de beklediğim gibi biri değilsin,” dedi Shen, şişeyi ona uzattı. “Soğuk biri olacağını sanmıştım.”

“Beni Gevralı bir prensesle karıştırıyor olmalısın.” Kelimeler ağzından çıkar çıkmaz Rose bundan pişman olmuştu. Bu gece Gevra’yı düşünmek istemiyordu. Şişeden minicik bir yudum daha alıp Shen’e verdi.

Shen bu kez daha büyük bir yudum alırken âdemelmasının yukarı aşağı oynamasını izledi.

“Wren ve ben senelerdir dostuz. Seni sadece birkaç haftadır tanıyorum ve yine de...” Shen, aradığı kelimeleri dalgalarda bulmaya çalışıyormuş gibi denize baktı. “Yine de şimdiden seni sanki onun kadar iyi tanıyormuş gibi hissediyorum.” Kaşlarını çatarak Rose’a döndü. “Bu tuhaf mı?”

“Belki de onu bu kadar iyi tanıdığın için beni tanıyormuş gibi hissediyorsun.”

Shen'in dudaklarından bir kahkaha yükseldi. "İkiniz çok farklısınız, güven bana. Ama bence iyi anlaşırdınız. Demek istediğim, *anlaşacaksınız*. Eninde sonunda onunla tanışman gerekecek, değil mi?"

"Eninde sonunda." Rose rom şişesini ona uzattı, sonra da başını göğe çevirdi. "Anadawn'da yıldızları hiç seyretmezdim. Bu kadar çok sayıda olduklarını bilmiyordum."

"Sarayı özlüyor musun?"

"Hem evet hem hayır." Dürüstlüğü Rose'u şaşırtmıştı. Belki de rom onun üstünde de etkisini göstermeye başlamıştı. Belki de vedasının yakınlığı onu cesaretlendiriyordu. "En iyi arkadaşım Celeste'i özlüyorum. Bir de yemekleri, elbette." Güldü. "Ve banyoları. Adam akıllı bir banyo. Baloncuk dağları, esanslı sabunlar..." Sesi sönüp gitti, Shen'in ona baktığını fark ederek dudağı ısırdı. Shen öksürdü, bunu romdan büyük bir yudum alarak bastırmaya çalıştı.

"Ama bir bakıma, tüm bunlardan önceki hayatım sanki bir rüyadan ibaretmiş gibi hissediyorum," diye devam etti Rose. "Artık uyandığım için her şeyi hiç olmadığı kadar net görüyorum. Buna kendim de dahil. Sanki... her şey netleşmiş gibi. Eskiden olduğum kişiye bir daha asla geri dönemeyeceğim. Sanırım bu iyi bir şey." Dudaklarını yakmaya yetecek bir yudum aldı. "Gecenin bir yarısında kaçırılmamayı tercih ederdim tabii."

Shen elinin tersiyle ağzını sildi. "Bunun için senden doğru dürüst özür dilemiş miydim?"

"Sürekli geçmişe dair özürler diliyormuşsun veya geleceğe dair sözler veriyormuşsun gibi geliyor," diye takıldı ona Rose. "Artık Banba'yı tanıdığım için, maruz kaldığın baskıyı anlıyorum."

Shen hafifçe güldü. "Çok şeyden korkmam ben. Ama büyükan-nen kesinlikle onlardan biri."

"Bu ortak noktamız." Rose da gülmekte olduğunu fark etti. Şişeyi kumların üstüne bıraktı. "Olan bitenden memnun olduğumu söylesem tuhaf mı olur? Çöldeki harikaları gördüğüm için. Ana Ağaç'a bakıp cadıların hikâyeleri öğrendiğim için. Beni buraya,

Ortha'ya getirdiğin için. Ve..." Shen ona yanaşmıştı şimdi, siyah saçlarından bir bukle gözlerinin üstüne düşüyordu. Rose bunun söyledikleri yüzünden mi yoksa içtikleri rom yüzünden mi olduğunu bilmiyordu ama öylesine yakınlardı ki burunları neredeyse birbirine değecekti. Shen deniz havası gibi kokuyordu, taze, vahşi, evcilleştirilmesi imkânsız. Yutkundu. "Şu anda burada seninle olduğum için memnunum."

Shen kalın, kara kirpiklerinin altından onu izliyordu, Rose onun kalbinin isyankâr atışlarını dinlediğinden emindi. "Ben de öyle Prenses."

Yanakları karıncalanmaya başlamıştı. "Bana Rose demeni tercih ederim."

"Rose." Shen'in sesi kısıktı, Rose bu sesi kemiklerine kadar hissetti.

Shen'in bakışları dudaklarına kaydı.

"Rose," diye fısıldadı yine.

Yaklaşırken Rose'un nefesi kesilmeye başladı.

Buraya neden geldiğini hatırla.

Nelerin tehlikede olduğunu hatırla.

Şişeyi alıp ikisinin arasında tuttu. "Biraz daha rom ister misin?"

Shen gözlerini kırptırdı. Şişeyi alırken omuzları düşmüştü. "Teşekkürler."

Rose doğrulup oturdu. "Neyi düşündüğümde daha çok özledim, biliyor musun? Yoksa *kimi* mi demeliydim?" Sesini neşeli tutmaya çalışıyordu. "Kasırğa. Ortha'da ona daha sık rastlarım diye düşünüyordum."

"Kasırğa için endişelenme, uçurumların tepesinde otlanmaktan gayet memnun," dedi Shen, şişeden yudumlar alarak. "Sabahları gidip onu ziyaret ediyorum."

"Bence o at senin gerçek aşkın."

"Ganyeve Çölü onu bana daha bir tayken verdi. Bir gün, dalgalanan kumların arasından bir gölge gibi çıkıp doğrudan bana doğru koştu. Bir ışık oyunu sandım ama Kasırğa bana çölün bir

hediyesiydi. Bundan eminim." Shen bu hatırayı düşünüp gülümse-
di. "O andan beri benim sadık dostum."

Rose bir sonraki sözlerini dikkatle seçerek "Sana hayranlık duy-
duğu kesin," dedi. "Bir at, bir insana ne kadar hayran olabilirse.
Ona yön veriyormuş gibi de durmuyorsun."

Shen kumlara yayılıp dirsekleri üstüne yaslandı. "Onunla nasıl
konuşacağımı biliyorum sadece, hepsi bu."

"Atları ve kadınları tatlı sözlerle ikna etmeye yeteneğin olduğu-
nu duydum."

Shen tek kaşını kaldırdı. "Bunu sana kim söyledi?"

"İkimizin de tanıdığı ufak tefek, geveze bir arkadaş."

Shen başını iki yana salladı. "Tilda'nın sana tüm sırlarımı anlata-
cağını bilmeliydim." Tembelce bir yudum daha aldı. "Kasırğa'yı et-
kilemenin sırrının küçük bir fısıltıda gizli olduğunu bilmiyor ama."

"Neymiş o?"

Shen bir parmağını muzipçe dudağına bastırdı.

"Dene," dedi Rose. "Belki benim üstümde de işe yarar."

Shen gülünce bembeyaz dişleri parıldadı. "Pekâla, Prenses."
Ona yanaştı, nefesi Rose'un yanağını gıcıklıyordu. "Şşş, şşş, koş."

Rose bir kahkaha attı. "Şşş, şşş, koş mu? Aptalca bir büyü mü
bu?"

"İyi biniciliğe büyü dersin. Yıllar boyu talimden başka bir şey
değil. Kasırğa bu sözleri duyduğunda gitme zamanı olduğunu bi-
lir."

"Sana çok güveniyor olmalı."

"Bana güvenmemesi için hiç sebep vermedim."

"Ah, o zaman benimle Kasırğa arasındaki farkı bulduk."

"Aklıma birkaç fark daha geliyor." Shen parmağını Rose'un ya-
nağına götürdü. "Ortha seni çillendirmiş Prenses."

Rose kuvvetle yutkundu. "En son ne zaman bir aynaya baktığı-
mı hatırlamıyorum."

"Çok güzeller," dedi Shen, parmağını yavaşça o çillerde gezdirdi.
"Bir takımyıldız gibiler."

Rose onun dokunuşunun altında eriyip gideceğini hissetti. "Onlarda geleceğimi görebiliyor musun?"

"Ben kâhin değilim," dedi Shen, geri çekildi. "Ama umarım burada çok geçmeden kendini evinde hissedersin. Ve bilirsin ki..." Sesi sönüp gitti.

Rose ona bakıyordu. "Arkadaşların arasındayım?"

Shen kederli bir kahkaha attı. "Eğer istediğin buysa."

"Bu... bu bana arkadaşlık gibi gelmiyor," dedi Rose cesurca.

Shen bir elini saçlarından geçirdi. "Hayır. Galiba gelmiyordur... sanırım daha önce demek istediğim, senin yanında olmak istiyorum. Nasıl olmamı istersen."

Ah. Rose'un içinden, romla hiç alakası olmayan kıpırtılar geçip gidiyordu.

Shen'in yarın sabaha ondan nasıl nefret edeceğini, neleri geride bırakmak üzere olduğunu düşünmemeye çalıştı. Burada hep hayalini kurduğu şekilde, maceranın aşka karıştığı ve özgürlüğün —*gerçek* özgürlüğün— denizden yükselip her sabah onun yanaklarından öptüğü bir hayat ihtimali vardı. Boğazını temizledi. "En sonunda sadık bir kul gibi konuştun."

"Eğer böyle demek istiyorsan." Shen ona yanaştı. "Bana sonsuza dek kızgın olmamaya karar verdiğin için seviniyorum sadece." Kelimeleri birbirine dolanmaya başlamıştı, rom onun duyularını yavaşça ele geçiriyordu.

Rose başını onunkine yasladı. Sırf bu gece buradan ayrılacağı için kendine bu ânı yaşama iznini vermişti. "Bugün sadece ara verdim Shen."

Shen kısık bir kahkaha attı, Rose bu gülüşün gümbürtüsünü kemiklerinde hissetti. "Arayı dün verdiğini söyledin sanıyordum."

"Öyleydi. Sonsuzluk yarın yeniden başlayacak."

"Yarına kadar o zaman," dedi Shen, kocaman bir yudum aldı. "Ve ondan sonraki bütün günlerde."

Şişe boşaldığında ve göz kapakları ağırlaştığında, Rose pelerini onun etrafına sardı ve kumlara uzanmasına yardım etti. Uykuya

dalana dek onunla kaldı, sonra da Wren'in mektubunu boş rom şişesinin ucuna sıkıştırıp onun gözden kaçıramayacağı bir yere bıraktı.

Fısıltıyel Uçurumları'nı tırmanmaya başladığında Rose asla geriye dönüp bakmadı. Saatler boyunca çalıştıktan sonra ayakları nereye gideceğini biliyordu ve Rose daha hızlıydı artık, daha cesurdu. Neredeyse Shen'in onu görebilmesini dileyecekti. Zirveye ulaştığında kendini çimlerin üstüne çekti ve Shen'le birlikte izlediği yıldızlara baktı. Kaderinin ipliklerinin onu çekeştirerek Anadawn'a götürdüklerini hissedebiliyordu.

Wren'in yanına.

Fazla zamanının olmadığını biliyordu ama uçurumları yenmişti ve önüne ne çıkarsa çıksın durdurulamayacaktı. Ayağa kalkmadan önce, "*Ben Eana'yım, Eana da ben,*" diye fısıldadı.

Kasırğa onu gördüğü için sevinmiş gibiydi. Onu ahırlardan çıkarırken burnunu Rose'un avucuna bastırdı. Rose gecenin serinliğinde atın sırtına tırmandı. "Beni evime, Anadawn'a götür Kasırğa." Parmaklarını atın yelesine doladı, "Şşş, şşş, *koş,*" diye fısıldarken can havliyle tutundu.

Kasırğa yıldırım gibi koşmaya başlayarak Rose'u geceye taşıdı.

Eshlinn'de akşam havası alışılmadık derecede serindi. Sanki Gevralılar, Güneşsiz Deniz'in öte yakasından buz gibi bir kışı da beraberinde getirmişlerdi. Wren gül bahçesindeki bir banka gömülürken bu soğuk onun yanaklarını ısıyor, gümüşü ay gökte parılıyordu. Neredeyse dolunay zamanıydı. Kral Alarik'in dün sabah varışı sarayı birbirine katmıştı, uşaklar misafirhane kanadının koridorlarında oradan oraya koşturuyor, aşçılar gece boyunca çalışıyorlardı.

Chapman öyle bir panik hâlindeydi ki Rose'un çizelgesi unutulup gitmişti. Wren, dün gece ona bir nehir faresi diye hitap ederek kulesine yolladığından beri onu görmemişti. Ona söylenenlere harfiyen uymuş ve yatak odasından çıkmamıştı, kendi paniğine gidecek daha da kapılıyordu.

Willem Rathborne hâlâ hayata tutunuyordu ve şimdi Kral Alarik de Anadawn Sarayı'ndaydı. Wren, Gevra'nın korkunç ağzının etrafında açlıktan kıvranan bir buz ayısı misali kapandığını hissedebiliyordu. Bu baskıyla, korkusunun kasırgası içinde başka bir plan üretebilme umuduyla biraz temiz hava alabilmek için bahçelere kaçmıştı. Ama soğuk kemiklerine kadar işliyordu ve kız kardeşinin gül çalılıklarının çelimsiz iskeletleriyle yakınlardaki bir

çardağın üstüne tünemiş tek bir yıldız göğüslü kuşun acıklı bakışları altında Wren kendini hiç olmadığı kadar çaresiz hissediyordu.

Gevralılar buradaydı ve düğün üç gün içinde tamamlanırsa askerler cadıların peşine düşecek, cadılar Wren'in başarısızlığı için ne kadar üzgün olduğunu hiç bilemeden çılgık çılgıca öleceklerdi. Banba ve Thea'nın rüzgârların kasıp kavurduğu o kumsalda can vermesini düşünmeye bile katlanamıyordu. Başını elleri arasına alarak gözlerini sımsıkı kapattı fakat içinde bir gelgit dalgası gibi yükselen korku ve öfkeyle gözlerine aniden hücum eden gözyaşlarına engel olamadı.

Hıçkırıklar arasında "Bunu daha fazla yapabileceğimi sanmıyorum Banba," diye fısıldadı. "Üzgünüm. Çok üzgünüm."

Uzunca bir süre boyunca, kesik kesik alıp verdiği nefesiyle gözyaşlarının tuzlu ıslaklığından başka bir şey hissetmedi. Sonra rüzgâr çok hafifçe yön değiştirdi ve Wren, yumuşak ve sıcak bir şeyin bacaklarına sürtündüğünü hissetti. Ellerini indirince Elske'nin başını endişeli bir ifadeyle yana eğmiş bir hâlde ayaklarının dibinde oturduğunu fark etti.

"Merhaba tatlım," dedi Wren burnunu çekerek. "Burada ne yapıyorsun?"

Elske cevap olarak başını Wren'in kucağına yatırıp eteklerini kokladı. Wren kurdun kulaklarının arkasını kaşıdı, onun kar beyazı postuyla o iri, solgun gözlerinde kendini kaybetti. Gözyaşları yavaşça, ağır ağır kurudu. Wren önceki sabah o korkunç gemilerin Gümüşdil üzerinde kayarak geldiklerini gördüğü andan bu yana ilk kez nefes alabildiğini hissetti. "Keşke bütün Gevralılar senin kadar harika olsaydı," diye mırıldandı.

Başını kaldırıp baktığında, çalılıkların ve Koruyucu'nun iğrenç mermer heykelinin ötesinde Tor'un gül bahçesinin kenarında beklediğini gördü. Ellerini sırtına kenetlemişti, gözleri cilasında kendi yansımasını görebiliyormuş gibi çizmelerinin üstündeydi. Gümüş gibi parlayan ay ışığında bir askerden çok bir tanrıya benziyordu. Uzun boyluydu, yapılıydı, giyim kuşamı kusursuzdu, çenesinin

köşeleri mükemmele yakındı. Sevgili kurdu da Wren'in kucağına sokulmuştu, sarayın insanı gözleyen pencerelerinin altında kendisinin veremediği rahatlamayı Wren'e sunuyordu.

Wren'in kemiklerindeki soğukluk ağır ağır sönüp gitti. "Erken bir düğün hediyesi mi bu?" diye seslendi Wren. "Buna gerçekten hiç gerek yoktu Tor."

Asker kıkırdadı. "Cömertliğimi gözünde büyütüyorsun."

Wren dikkatini Elske'ye çevirdi. Gevralı'nın onu en zayıf ânında, gül bahçesinde tek başına ağlarken görmesi üzerine pek kafa yormamaya çalıştı. "Onu bana vermek için ikna edilemez misin?" diye sordu, sohbeti hafifletmeye çalışıyordu. "Sana Eana'daki her geyiği veririm. On yıl boyunca krallar gibi yersin. Kafalarını duvarlarına yerleştirir, boynuzlarıyla dişlerini karıştırıp temizlersin."

"Geyik cesetleriyle dolu bir ev kulağa her ne kadar çekici gelse de ne yazık ki Elske'yi asla bırakmam," dedi Tor, yaklaşırken gülümsemesi ışıldıyordu. "Bu kendi kalbimi kesip atmak gibi olur."

"Ne kadar da dramatik," dedi Wren ama o da gülümsüyordu.

Tor heykelin yanında durdu, Wren'in yüzündeki gözyaşı izlerini incelerken ellerini ceplerine daldırmıştı.

Wren ellerine baktı, utanmıştı. Çocukluğundan beri kimsenin önünde ağlamamıştı, geçen yaz Shen'le talim yaparken bir kayalıkta yuvarlanıp ayak bileğini kırdığı zaman bile bunu yapmamıştı. Topallayarak sahile dönerlerken acısını dişlerini sıkarak bastırmış, Thea kemiklerini teker teker onarıırken bir yastığı dişleyerek çığlıklarını boğmuştu.

"Kral Alarik sadece düşmanlarına dehşet saçar." Tor'un sesi onu hatıralarından uyandırdı. Daha yakınındaydı şimdi, bedeninden yayılan sıcaklık aralarındaki havayı usulca ısıtıyordu. "Ondan korkman gerekmiyor. Kral için ailesinden daha önemli bir şey yoktur, sen de çok yakında onun ailesinden biri olacaksın."

Wren, Gevralı askere baktı. Acısını yanlış anlamış ama üstüne varmak yerine onu iyi hissettirmeye çalışmıştı. Önce kurduyla, sonra da kelimeleriyle.

“Kralından korkmuyorum.” Wren bunun tam mânâsıyla doğru olup olmadığını bilmiyor olsa da içinde kabaran telaş dalgasıyla ilgisi olmadığını farkındaydı. Durum, Tor’un düşünebileceğinden çok daha ciddiydi, çok daha büyüktü. “Ayrıca onun ailesinden biri *değilim*.” Tor, Wren’in Alarik Felsing’e dair katıksız bir tiksintiden başka bir şey hissedebileceğini düşünmüşse onu hiç tanıyamamış demekti.

Tor kaşlarını kaldırdı. “Sandım ki bu yüzden...” Wren’in yüzünü buruşturduğunu gördüğünde sözleri sönüp gitti. “Affet beni. Sadece içini rahatlatmak istedim.”

“Ne yazık ki çaban boşuna.”

“Kralnefesi için endişelenmenin sebebi bu mu?” diye sordu Tor şüpheyle. “Burada Gevralı şifacılar var. Eminim ki yardımcı olabilirler...”

“Lütfen dur,” dedi Wren. Rathborne’un adım adım ölüme değil, yaşama yaklaşması, Gevralıların onun kaderini kurtarıp kendisininkini mühürlemek için tam zamanında gelmiş olması tam da duymaya ihtiyacı olmadığı şeydi. Düğün hâlâ son hızla üstüne doğru yaklaşıyordu, yabancı bir ülkede yeni, tahtsız bir hayat da onunla birlikte geliyordu. Halkının olmadığı bir hayat. “Bu konu hakkında konuşmak istemiyorum. Hiçbir şey hakkında konuşmak istemiyorum.” Yüzünü Elske’nin kürküne bastırıp, dağların muhteşem kokusunu kokladı. “Kurduna sarılmak istiyorum sadece.”

Tor geriye doğru dikkatli bir adım attı. “Nasıl istersen,” diye mırıldandı.

Sessizlik etraflarında bir baloncuk gibi gerildi, serin bir esinti gül çalılıklarını kımıldatırken yıldız göğüslü kuş kulesine döndü. Wren pelerinine sarındı ama soğuktan dişleri takırdıyordu.

“Gevra’da kışın dokunmadığı bir yer var,” dedi Tor sessizce. Wren bir kez daha ona baktı. “Kuzeydeki tepelerde, medeniyetten bir günlük yürüme mesafesinde ama her adımına değer. Turcah Vadisi nadir güzellikte bir yerdir. Oradaki topraklar gözlerin kadar derin, gözlerin kadar yeşil.” Kuvvetle yutkundu. Bakışlarındaki fir-

tına ay ışığının aydınlattığı bir gümüşe dönüşmüştü ve Wren bu gözlerin ışığında parıldadığını hissetti. Yanakları kızardı. Tor kendinden emin bir sesle, "Orayı seveceksin," dedi. "Evini her özlediğinde güneş üstüne parlayacak."

Wren kederle gülümsedi. "Çok basitmiş gibi söylüyorsun."

Tor'un sesinde bir yalvarış vardı. "Öyle olabilir."

Wren başını iki yana salladı. İçinde bulunduğu keşmekeşi çözebilmek için bir vadiden daha fazlasına ihtiyacı olacaktı ama bunu ne kadar istese de ona anlatamazdı. Bunun yerine "Prens Ansel'le geçecek bir hayata karşı ilacın ne peki?" diye sordu.

Tor burnundan nefesini bıraktı, Wren'in itirafını —Ansel'e bağlılığının duyguları yüzünden değil, görevi icabı olduğunu— duyunca yüzüne bir rahatlama yerleşmişti. "Prens Ansel sana iyi gelecek."

"Ya ben iyilik istemiyorsam? Ya tutku istiyorsam? Ya özgürlük istiyorsam? Ya..." Wren cümlesini tamamlamadı.

Eana, diyordu kalbinde. *Eana*, diye haykırıyordu. Wren sadece *Eana*'yı istemişti. Nefesi göğsünde sıkışırken, aralarındaki hava çıtırdamaya başlıyormuş gibi hissediyorken kendi kendine bunları söyledi. Ellerine baktı, dünyanın öbür ucundaki, Wren'in ona söz verdiği hayatı bekleyen Banba'yı düşündü. "Bu yeterli değil Tor."

Tor ona uzanmaya davrandı, sonra durup elini yumruk yaptı ve yanına sabitledi. Boğuk bir sesle, "Elske, Grinstad'da olacak," dedi.

Wren onun ne demek istediğini anlamıştı. *Elske* nerede dolaşırsa efendisi de orada olurdu. Tor ona tutunacak bir dal, o koridorda yürüyüp kendini Ansel'e bağlaması için başka bir neden sunuyordu. Ama taç Wren'in kaderiydi. Bunu istemediği zamanlarda bile. Geçen birkaç haftanın sessiz karanlığında, daha güvenli bir yerde, büyükannesinin parmağının onu tahta doğru itelemediği daha basit bir hayatın özlemiyle yanıp tutuşsa bile.

Cevap vermeyince Tor ona, "Bilinmeyenle yüzleşmek büyük cesaret ister," dedi. "Ve sizi tanıdığım kadarıyla Ekselansları, bundan sizde çok var."

Cesaret. Bu kelime fırtınanın ortasında bir can simidi gibiydi.

Tor haklıydı. Wren, Anadawn'a tüm cadıların cesaretiyle gelmişti. O, şimdiye dek tanıdığı en ateşli cadı olan, ona –ve sadece ona– cadıların geleceğini emanet eden Banba Greenrock'un torunuydu. Banba, Wren'i ilk tehlike belirtisinde olduğu yere büzülecek, bir plan aniden değiştiğinde pes edecek şekilde büyütmemişti.

Wren çenesini kaldırıp Tor'un gözlerinin akkor gümüşüne baktı ve şimdiye dek ona söylediği en dürüstçe sözleri sundu. "Haklısın asker. Bir korkağın hayatını yaşamaktan daha kötü bir şey düşünemiyorum."

Önüne kim veya ne çıkarsa çıksın, ele geçirmek için buraya geldiği taç bu yüzden onun olacaktı.

Kasırğa, Rose'un hatırladığından daha hızlıydı, toynakları yere değmiyormuş gibiydi. Gece boyunca koşarken etraflarında uçuşan toz bulutlarını görmese, uçuyor olduklarını zannedebilirdi. Can havliyle ata tutundu, rüzgâr etraflarında şiddetle eserken yelesi yüzüne çarpıyordu.

Ağlayan Orman'a vardıklarında Kasırğa yavaşlayıp saygıyla başını eğdi. Rose uyluklarıyla atın gövdesine bastırarak ilerlemesini işaret etti ama Kasırğa'nın adımları temkinli ve yavaştı, sislerin içinde bir şey onu durduruyormuş gibiydi.

Veya birisi.

İşildayan tohumlar çok geçmeden ormanda Rose'u buldu, birincisi yanağına indi. Yeni bir hatıraydı bu ama ötekiler kadar şiddet doluydu. Kuzgun karası saçlı bir fırtına, Koruyucu'nun yaklaşan ordusuna rüzgârlar fırlatıyor, onları atlarından uçurarak havaya savuruyordu. İri yarı askerleri fırtınada bez bebekler gibi oradan oraya atarken cadılar kahkahalarla gülüyorlardı. Ama sonra ölümcül bir isabetle fırlatılmış bir hançer havada uçarak cadıyı tam boğazından vurdu. Cadı yere yıkılırken ağzından kan fışkırdı, hırıldayarak son nefesini verirken parmak uçlarında şimşekler çaktı.

Rose kendi boğazını tutarak hatıradan uyandı, hançerin ucunu

cildinde hissettiğinden emindi. Ama ormanın bir numarasıydı bu, ruhlar üstüne yağmur damlaları gibi yağarken anılar ve gerçekler birbirine karışıyordu. Anıdan Shen'e, yanındaki sarsılmaz varlığına, beline sarılmış ellerinin verdiği rahatlığa müthiş bir özlem duydu. Yanında sadece cesareti vardı, o yüzden sesini yükseltti ve bunu bir kalkan olarak kullandı.

Ormana, ulu ağaçlara ve havada uçuşan tohumlara, cadıların sislere asılı kalmış ruhlarına "Ben sizden biriyim," diye seslendi. "Hikâyelerinizi gördüm, acınızı kendi acım gibi hissettim. Cadılara zarar vermeyeceğim. Ne bugün ne herhangi bir gün. Lütfen geçme me izin verin."

Orman sanki onu dinliyormuş gibi hareketsiz kaldı. Kasırğa yavaşça, sessizce ilerledi ve tohumlar bu kez etraflarında ateşböcekleri misali asılı kaldılar. Rose gevşeyerek nefesini bıraktı. Hayaletlerle dolu bu yeri daha önce buranın düşmanırken canlı atlatmıştı. Şimdi bir dost olarak da buradan canlı çıkabilirdi.

Ona bir ömür kadar uzun gelen bir süre sonra ormanın diğer ucuna, kudretli, zamanın boyun eğdiremediği Ana Ağaç'ın göklere uzandığı yere vardılar. Ağacın ötesinde güneş Ganyeve Çölü'nün üzerinde yükseliyordu. Ulu ağacın yanından geçerlerken Rose avucunu ağaca bastırmak ve Eana'nın son cadı kraliçesi Ortha Starcrest'e saygılarını sunmak için ani bir istek duydu. Bir cadının çok geçmeden tahtına oturacağını, bu ülkeyi onun anısına yöneteceğini ona söylemek istedi.

Rose, Kasırğa'yı Ana Ağaç'a doğru sürdü, elini ağacın gövdesine yaslarken başını eğdi. Ağacın sanki bir nefes alıp onu içine çekiyormuşçasına hareket ettiğini hissettiğine yemin edebilirdi. Hava ısındı, hafif bir esinti kulaklarını gıdıkladı. Rose başını kaldırıp ağacın dalları arasından baktı ve nefesini tuttu. Şimdiye dek gördüğü en ırl tohum yaprak örtüsünden ona doğru süzülüyordu, Ortha Starcrest'in ruhu bir yıldız gibi parlaktı, ışıldıyordu.

Rose hiç düşünmeden elini uzatıp tohumu yakaladı. Başka bir hatıraya daha sivrulmayı bekledi ama hiçbir şey değişmedi. Hâlâ

ormanın bir ucunda, Kasırğa'nın üstündeydi. Rüzgâr ağaçların arasında ısıklık çalıyor, kehribar rengi ve pembelere bulanmış şafak söküyordu.

Elini açıp ruhu serbest bırakmak üzereyken bir haykırış havayı ikiye yarıdı. Gümüş zırlı bir adam, Ana Ağaç'ın öte yanından çıkagelip ona doğru koşmaya başladı. Uzun boylu ve yapılıydı, iri bir çenesi ve çıkık bir alnı vardı. Rose bu adamın gözlerinin öfkeli parıltısını hiç görmese de portrelerden onu ânında tanımıştı.

Yüce Koruyucu.

"ÖL, CADİ!" Üstüne atılırken adamın ağzından salyalar saçıldı. "SENİ NEFRET DOLU, İĞRENÇ YARATIKI!" Rose, adamın savurduğu kılıcı bir anda anımsadı, Anadawn'da kilit altında tutulan kutlu Sanguis Bellum. Bunu görmek şüphelerini doğruladı. Geriye doğru savrulurken haykırdı, attan düşüp toprağa devrildi.

Rose hayatı boyunca taptığı adamdan uzaklaştı. Adam ona doğru yaklaşırken kana susamış yüzü öfkeyle çarpılmıştı.

Ormanın ruhlarına, "Lütfen!" diye haykırdı. "Biri bana yardım etsin!"

Ama onu duyabilecek canlı kimse yoktu. Kasırğa bile ortadan kaybolmuştu, Koruyucu'nun kocaman gölgesinin ötesinde Ana Ağaç'ı da göremiyordu. Adam onun tepesine dikilmişti şimdi, kılıcını kaldırırken kelimelerinden nefret damlıyordu. "Sonun geldi Ortha Starcrest. Ruhun ve tüm cadıların ruhu seninle birlikte ölsün."

Kılıcını indirirken Rose irkildi. Kılıç havayı yarıdı, sol kulağının yanından süzülüp gitti. Eti, kemiği ve kanı yarıp geçen çeliğin korkunç sesi duyuldu, Rose'un yanında yeni bir ses haykırdı.

Rose başını hızla çevirdi. Rose'un yüzünü takınmış bir kadın yanında yere çivilenmişti, Sanguis Bellum göğsüne gömülmüştü. Bedeninin etrafında bir kan gölü vardı, vücudundan boşanırken hızla toprağa gömülüyordu.

Zümrüt yeşili bakışları Rose'un içinden geçip gitti, hâlâ tepesinde duran adamı buldu. "Ruhlarımız asla ölmeyecek." Son sözleri hafif bir hırıltıdan ibaretti ama Rose o konuşurken yerin titrediğine

yemin edebilirdi. “Cadılar bir gün yeniden ayaklanacak, Eana’nın nehirleri kanınla kıpkırmızı akacak.”

Koruyucu başını geriye atıp gülünce Rose kendini tutamadan adamın üstüne atıldı, bu sesi onun boğazından söküp almaya hazırды. Elleri havadan başka bir şeyi tutmadı, yere yuvarlanırken dizleri acıyla çınılıyordu. Başını kaldırdığında kötü bir adamın gözlerine değil, ulu ve ağlayan bir ağacın gövdesine baktı. Geri döndüğünde Ortha Starcrest’in bedeni de ortadan kaybolmuş, Rose bir kez daha yalnız kalmıştı.

Rose feci bir rahatlamayla bunun *gerçekten* de bir hatıra olduğunu fark etti. Şimdiye kadarki en kötüsü. Ana Ağaç’ın dibine yıkılıp ağlamaya başladı. Ortha Starcrest ve annesi için, durum farklı ve daha adil olsa hayatta kalabilecek cadılar için.

Tüm bu zaman boyunca etrafından ayrılmayan Kasırğa, Rose’un yanına döndü ve *bitti* demek istiyormuşçasına omzunu usulca dürttü.

Rose ayağa kalkarken tir tir titriyordu. Alnını ağacın gövdesine yaslayıp Ortha Starcrest’in ruhuna bir söz verdi. “Eve döndüğümde Eana’daki her şeyi değiştireceğim,” diye fısıldadı. “Ve Kraliçe olduğumda tüm cadılar adına, mirasının sancağı altında hükmedeceğim.”

Kollarıyla bacakları titreyerek Kasırğa’ya bindi, kalbi ona tapınmasının öğretildiği adama duyduğu nefretle yanıyordu. O bir kahraman değildi. Asla sahibi olamayacağı bir güç için acımadan, durmak bilmeden cana kıyan kötü yürekli, nefret dolu bir rezilden başka bir şey değildi.

Rose, Ganyeve Çölü’nün dalgalanan kum tepelerine doğru yol alırken Koruyucu’ya dair bütün düşüncelerini geride bırakmaya niyetliydi ama ne Ortha Starcrest’in yüzünün hatırasını ne de kendilerinin bu kadar benzeyen o iri, zümrüt yeşili gözlerde gördüğü dehşeti kalbinden atamıyordu.

Çöle müthiş bir sessizlik hakimdi, Rose buna minnettar kalmıştı. Yolu bulması için Kasırğa'ya güveniyordu ama yakıcı güneşin altında saatlerce at sürdükten sonra bile Shen'in onu dinlenmesi için götürdüğü altın dağlardan iz yoktu.

Susuzluktan kurumuş, panikle gerilmiş boğazıyla mümkün olabildiği kadar hükmedici bir tavırla, "Mağaralara Kasırğa," dedi. "Güneşten korunmalıyız!"

At onu duymuşsa bile buna dair bir işaret vermedi. Dosdoğru önüne, altından boşluğa doğru dörtlüye gitti. Rose'un sırtından ter boşanıyor, koltuk altlarına birikiyordu. Fena hâlde sıcak basmıştı ve güneş hâlâ gökyüzünde yükseliyordu. Çok geçmeden bir korunağa ulaşamazlarsa sıcaktan tükenecekti.

Sonra orayı gördü. Önündeki kumulun hemen ötesinde parılayan bir ağaçlık. Kumların önünde bir rahatlama imkânı sunuyor, koyu yeşil yaprakları onu çağırıyordu. Akan suyun sesini duyduğuna, yapraklardan süzülen damlaları gördüğüne yemin edebilirdi.

"Kasırgal Bu taraftan!" dedi hırıltılı bir sesle, atı ağaçlara doğru yönlendirdi. "Çabuk!"

Kasırğa başını yana atıp tam tersi yöne gitti.

"Şşş, şşş, koş!" diye tısladı Rose, öne doğru işaret etti. "Görmüyor musun?"

At toynaklarını kumlara gömüp yürümeyi kesti.

Rose onun yanına hafifçe vurdu. "Neyin var senin? YÜRÜ!"

Ama at bir heykel kadar hareketsizdi, kahverengi gözleri Rose'u izliyordu.

"İyi," diye öfledi Rose. "Burada kalabilirsin. Ben gölgede biraz uyuyacağım."

Rose sırtından inerken at telaşla kışnıdı. Sonra da onu engellemek istiyormuşçasına önüne çıktı.

"Ah hayır, olmaz! Burası çok sıcak ve benim dinlenmem gerek. Senin del" Rose atı itip geçti. Vahaya doğru yürürken, "Sahibin kadar inatçısın, yemin ederim," diye mırıldandı. Ama attığı her adımda orası daha da uzaklaşıyordu sanki.

Garip.

Rose yürümeyi sürdürdü, çaresizlik adımlarını hızlandırmıyordu. Ağaçlar oldukları yerde sallanmaya başladılar, bu daha da garipti. Çölde rüzgâr yoktu, bu boğucu sıcakın ardı arkası kesilmiyordu.

“Ah, hayır.” Olup biteni fark ettiğinde içi ezildi âdeta. Bir seraba aldanmıştı. Burada bir vaha yoktu, kendi gözleri ona oyun oynamıştı. Ne aptaldıl Kendi kendini azarlamakla öylesine meşguldü ki ayaklarının dibinde titremeye başlayan kumların farkına varmadı. Dengesini kaybetti, boğuk bir çığlıkla yere düştü. Yeniden ayağa kalkmaya çalıştığında dengesini bulamadı. Kum tepeleri dalgalanmakla kalmıyor, oldukları yerde *dönüyorlardı*. Dönüp duruyor, giderek hızlanıp derinleşiyorlardı. Aniden onu aşağı, aşağı, daha da aşağı çekmeye başladılar...

Rose’un haykırmak için açtığı ağzı kumlarla doldu. Kollarını sallayıp yüzeye çıkmaya çalıştı ama çölün gelgiti onu yakalamıştı, kum tepesi bir anafordu âdeta. Onu yutmaya kararlıydı.

Kumlar burnuna dolarken Rose öğürdü, enerjisinin son zerrelere de hızla tükeniyordu. Çaresizce elini uzattı, tam da çöl onu yutmak üzereyken katı bir şeye sürtündü. Rose buna tutundu, parmakları tanıdık, siyah bir yeleye dolandı.

Kasırğa kararlı bir kişnemeyle onu Ganyeve Çölü’nün çenelerinin arasından çekip aldı. Toynakları dalgalanan kumlara sertçe basıyordu, Rose’u güvenli bir yere çekerken adımları sağlamdı. Rose kum tepelerine çıktığında ciğerlerindeki kumu öksürüp tükürdü, son gücüyle de atın sırtına tırmandı. Uzaklarda yükselen altın bir dağa doğru dörtnala giderlerken kollarını Kasırğa’nın boynuna doladı, hayatını kurtaran çöl atına duyduğu minnetle ağlamaya başladı.

Wren, resmî Karşılama Balosu için altın rengi bir elbise giydi. Bu balo üç kutlamadan birincisiydi ve törenler Prens Ansel'le evlenmesiyle son bulacaktı. O törende –veya ondan önceki gece düzenlenecek Gevra Şöleni'nde– bulunma gibi bir niyeti olmasa da bu gece mümkün olabildiğince güzel görünmek istiyordu.

Sonuçta o, Eana'nın veliaht prensesiydi. Öyle sayılırdı.

Tılsımını o akşamüstü dikkatle yenilemiş, Agnes elbisesini giymesine yardımcı olmak için oraya gelmeden önce burnunun üstüne yayılmış çilleri ve saçlarındaki bal rengi şeritleri yok etmişti. Elbise gerçekten muhteşemdi, dar korsesi narin siyah ve altın rengi dantel işlemeliydi; etekleri, etrafında erimiş gün ışığı misali dökülüyordu. Çok geçmeden Wren'in her santimi iyice bağlanıp rahatsızca toparlanmıştı, göğüsleri o kadar yukardaydı ki çenesini üstüne yaslayabilirdi. Agnes, koyu renk saçlarını sırtına zarafetle dökülecek gevşek bukleler hâlinde düzenlemişti. Yanakları hafif bir allıkla pembeleştirilerek dudaklarıyla aynı renge bürünmüştü, göz kapaklarına parıldayan tunc rengi bir far çekilerek yeşil gözlerinin daha da parlaması sağlanmıştı. Allanıp pullanmış bir hâlde aynanın önünde dururken kendisini neredeyse tanıyamayacaktı.

Kendini... eh, *büyüleyici* hissediyordu. Toprak dolu keseyle bir-

likte gizlice beline başladığı hançeriyle kendini ölümcül hissediyordu, o anda Wren'in yüzüne bir gülümseme yayılmasının sebebi de buydu. Tor'la dün gece gül bahçelerinde yaptığı sohbetten sonra, kaderinin kontrolünü kendi ellerine almayı kafasına koymuştu. Bu gece, Eana soyluları Gevralılar'la tanışıp kaynaşırken oradan gizlice sıvışacak, Rathborne'u hızla ve sessizce öldürecek.

Sevgili Kralnefesi'nin yasını tutan bir ulusun iki gün içinde bir düğün sevinci yaşaması mümkün değildi. Düğünün yerini cenaze alacak, Alarik Felsing'in en iyi planları suya düşerken Wren ona borçlu oldukları taç giyme törenini düzenleyerek Eana'nın kontrolünü ele alacaktı. Kraliçe olup kendi ve Eana'nın kaderini avucunda tuttuğunda ittifak falan olmayacaktı. Gevralılar'ı, vahşî kralları ve korkunç hayvanlarıyla birlikte güneşsiz topraklarına geri yollayacaktı.

Agnes ona bakmak için geri çekildi. "Ah, Prenses Rose, gerçekleri de ulusumuzun mücevherisiniz," diye şakıdı. "Kral Alarik bu gece sizi gördüğünde kardeşine gıpta edecek."

"Ben bile onu kıskanıyorum sayılır." Wren eteklerini sağa sola salladı. "*Muhteşemim.*"

Alarik'in onu bir nehir sıçanı gibi tır tır titrerken, sırlıslam gördüğü önceki sabaha kıyasla bugün kesinlikle bir ilerleme sayılırdı. Wren o berbat ilk izlenimi düzeltmek için Rose'un en şatafatlı elbisesini seçmişti. Chapman onu güneş gibi parlarken görüp rahatladığında ve o buz gibi Gevra Kralı akşamın şölenlerinde kendini kaybettiğinde oradan gizlice ayrılacak ve Rathborne'un yatak odasına varacaktı.

Her şey yolunda giderse, baloya vals zamanında dönebilirdi.

Anadawn Sarayı'nın balo salonu duyular için bir ziyafetti. Sarayın merkezinde kocaman bir odaydı, kemerli pencereleri tüm Eshlinn'in en güzel bahçelerine bakıyordu. Duvarlar güzel resimlerle kaplıydı, yaldızlı çerçeveler gecenin gökyüzünü olduğu gibi göste-

ren cam kubbeli bir tavana doğru yükseliyordu. O gece yıldızlar zemine gümüşi ışıktan çarkıfelekler saçıyordu, içeride yakılmış şamdanlar odaya rüya gibi bir ışıltı yayıyordu. Uşaklar oraya toplanmaya başlayan soyluların etrafında dolaşıyordu, ellerinde ekmek, peynir ve ustalıkla dilimlenmiş et dolu tabaklar, yoğun şarap dolu sürahiler, buzbadesiyle fokurdayan kadehler taşıyorlardı.

Wren oraya vardığında ozanlar balkonda çalmaya başlamışlardı. Anadawn'ın saraylıları en iyi giysilerini kuşanmışlardı, onu karşılamak için önünde eğildiler. Yerleri süpüren mavi bir elbise giymiş Celeste seke seke yanına vardı. Kıvrıcık saçları narin altın firketelerle tutturulmuştu, dudakları parlak kırmızıya boyanmıştı.

"Rose! Buradasın!" dedi nefes nefese. "Benden saklanıyor muydun? Seni yıllardır görmedim sanki!"

Wren elinde olmadan gerildi. Onu göl kenarında büyülediği günden bu yana Celeste'e bu kadar yakın olmamıştı. Şimdi tek bir yanlış kelimenin büyüyü bozabilecek kadar şüphe uyandırmasından korkuyordu. Çabucak gülümsedi. "Çok özür dilerim Celeste. Korkarım Ansel beni meşgul ediyor," dedi neşeyle. "Gerçek aşk o kadar zaman alabiliyor ki."

Celeste bakımlı kaşını kaldırdı. "Haline bak! Ona şimdiden âşık olmadın, değil mi? Tanışalı sadece birkaç hafta oldu."

"Ne diyebilirim? Bunu anladığın zaman *anlıyorsun* işte."

Celeste'in gülümsemesi sönüp gitti. Wren'i biraz daha yakından inceledi. Wren'den çok kendi kendine konuşur gibi bir tavırla, "Anlayınca anlıyorsun," diye tekrarladı.

Wren dikkatle bir adım geri gitti. Celeste başka bir şey söylemek için ağzını açsa da neyse ki sözü ince işlemeli yeşil bir frak giymiş Chapman tarafından kesildi. "Siz iki laf değirmeni burada kendi başınıza ne yapıyorsunuz?" Parşömen rulosunu sallarken yüzü seğirdi. "Tanrı aşkına, gidip *kaynaşın* biraz."

Celeste'i dans pistinin etrafında kahkahalarla gülen bir Gevralı soylu kadınlar kalabalığına doğru itti. "*Kaynaş!*"

Sonra Wren'e döndü, tüy kaleminin ona doğru sallarken kale-

min ucu Wren'in burnunu gıdıklıyordu. "Bu gece iyi bir izlenim yaratmak zorundasın Rose. Kralnefesi senden bunu bekliyor!"

Wren dişlerini göstererek gülümsedi. "Unutulmayacak bir gece olacak."

O anda balo salonunun kapıları savrulup açıldı ve bir yığın yeni yüz odaya girdi. Gevralı askerler hayvanlarıyla, boz kurtlarla, beyaz leoparlarla ve demir zincirlere bağlı kar kaplanlarıyla içeri girdiler. Dikkatli bakışlarını kalabalığa çevirdiler, köpek dişleri mum ışığında parıldıyordu. Eana soyluları nefeslerini tutup korkuyla büzüldüler, bazı ödle saraylılar kadehlerini bırakıp odadan sıvıştı.

Bıyığı titremeye başlayan Chapman, "Yüce Koruyucu aşkına!" diye fısıldadı.

Wren ona yan yan baktı. "Ne oldu, Chapman? Hayvanları sen davet etmedin mi?"

Chapman'ın rengi atmıştı. "Bu etkinliğin doğası gereği burada olmalarının yasak olduğu *ima edilmiştir* diye düşündüm," dedi zorlukla.

Wren güldü. "O zaman Gevra hakkında çok az şey biliyor olmalısın."

Chapman ona kötü kötü baktı.

"Ah, neşelen biraz," dedi Wren. "Belki de hayvanlar dans etmeyi biliyorlardır."

Bu karmaşa Wren'i içten içe memnun etmişti. Herkes —özellikle de Celeste— ona ne kadar az odaklanırsa o kadar iyiydi. Dikkat çekmeden balodan ayrılmak için bir kurdun tehditkâr hırlaması veya bir kar kaplanının kulakları sağır eden kükremesi gerekiyorsa öyle olsundu.

Gevra askerleri sebep oldukları telaşın farkında değillermiş gibi görünüyorlardı veya belki de bunu umursamamışlardı. Kalabalığın içinde kararlı adımlarla ilerlerken yüzleri ciddiydi, kıpır kıpır müziği veya aralarından geçen yiyecek tepsilerini yok sayıyorlardı. Duvarların dibine yerleştiler, her birinin bir eli hayvanının başının üstündeydi, diğeriyse kılıçlarının parıldayan kabzalarına dayanmıştı.

Tor, balo salonuna girdiğinde bakışları neredeyse ânında Wren'in bakışlarıyla kesişti. Elbisesini süzerken çenesi gerildi. Bir an için aklıktan kıvranıyormuş gibi göründü. Wren ayak parmaklarından başlayarak kızardığını hissetti. Aniden o da acıkmaya başlamıştı.

"Müzik," diye mırıldandı Chapman, topukları üstünde döndü. "Koruyucu bizi esirgesin! Lanet olasıca müzik neden sustu?" Ozanlara doğru ilerledi ama Wren, Gevralı askere gözünü dikmekle öylesine meşguldü ki bunu umursamadı. Tor bakışlarını kaçırınca Wren sanki güneş ona sırt çevirmiş gibi hissetti. Parmaklarını saçlarından geçirdi. "Bir içkiye ihtiyacım var," diye mırıldandı.

"İyi fikir." Celeste yanında belirdi, ellerinde iki kadeh buzbadesi vardı. "Chapman da bunlardan birkaç kadeh içebilir. Sanki bu geceyi en iyi arkadaşım yerine Gevra dedikodularıyla geçirecekmişim gibi."

Wren kadehini ağzına götürüp gülümsedi, bu kez göz teması kurmamaya dikkat ediyordu. İçkisini bir dikişte bitirdi, Celeste'i de bunu yapması için sessizce teşvik etti. Yanından geçen bir tepsi-den ikinci bir kadehe uzanacakken balo salonunun kapıları bir kez daha açıldı.

Gevra'nın veliaht prensesi Anika Felsing, bir kar leoparının tüm zarafetiyle odaya süzüldü. Celeste'in ağzı açık kalmıştı. "Rose, Yüce Koruyucu bu gece bizi kutsamış olmalı."

Anika sanki yıldızlardan örülmüş gibi duran gümüş rengi, ağır bir elbise giymişti. Elbise kıvrımlı vücuduna iyice yapışıyor ve yüzünden dalga dalga geriye çekilmiş kırmızı saçlarıyla Anika herkesin dikkatini üstüne çekiyordu. Omuzlarında beyaz bir şal vardı, kollarında minicik bir kar tilkisi bir bebek gibi uyuyordu.

Wren hafifçe ıslık çaldı. "Ne elbise ama."

"Ne *giriş* ama," diye mırıldandı Celeste, gözlerini kocaman açmış, hülyalı hülyalı Anika'ya bakıyordu. Bu kez bakışlarının Wren'in tılsımıyla ilgisi bile yoktu.

Tıpkı kardeşi Ansel gibi Anika'nın da küçük, narın bir burnu

vardı ve gözleri buz kadar solgundu. Bu gözler uzun, koyu renk kir-piklerle çevriliydi, etrafı silip süpüren bakışları çok daha çarpıcı bir hal alıyordu. Odada süzülürken, sanki Eana'nın misafirperverliği beklentilerinin çok altında kalmış gibi bir tavırla burnunu kınıştırdı ve Wren neredeyse hiç tanımadığı bu yeri beklenmedik bir şekilde aniden savunma dürtüsüne kapıldı.

"Ondan hoşlandığımı sanmıyorum," dedi.

"Onu daha *tanımıyorsun*." Celeste büyülenmiş gibi Gevralı prensese doğru yürümeye başladı.

Wren onu kolundan yakaladı. "Ne yaptığını sanıyorsun?"

"Onu hoş karşılıyorum." Celeste sırtıttı. "Bu gecenin anlamı bu değil mi?" Wren'in omzunun üstünde bir yere doğru parmaklarını salladı. "Nişanlın sana el sallıyor. Gidip onunla ilgilenmelisin. Salyaları akıyor olabilir."

Wren kendini zorlayarak gülümsedi ama Ansel'i bulmak için döndüğünde kendini Kral Alarik'in bakışlarının kapanına kısılmış buldu.

Tıslayan yosunlar.

Bir buz fırtınasına yakalanmak gibiydi.

Gevra Kralı balo salonuna gururlu bir geyik gibi girdi ve sanki dondurucu bir rüzgâra karşı uyarılmışçasma salondaki herkes ona bakmak için döndü. Kral Wren'e doğru kararlı adımlarla yaklaşırken ozanlar müziği yavaşlattılar. Yakın mesafede daha uzun boyluydu, mermerden yapılmış kusursuz bir heykele benziyordu. Ustaca şekil verilmiş saçları titreşen ışıktaki altın bir ışıltı yayıyordu, ortasından bir yıldırım gibi geçip giden şerit, güzel siyah paltosuyla aynı renkti.

Wren adamın solgun mavi gözlerinde bir meydan okuma sezdi ve bu meydan okumayı doğrudan karşılamaya karar verdi.

Gevra Kralı insanlarda korku uyandırmaya alışmış olabilirdi ama Wren bir korkak değildi. Sonuçta onu Banba Greenrock büyültmüştü, Ortha'nın amansız uçurumlarında talim yapmış, uluyan rüzgârlar ve köpüren denizler onu uyutmuştu. Evet, Alarik bir kraldı ama hâlâ sadece bir adamdı.

Reverans yaparken en büyüleyici gülümsemesini sundu. "Majesteleri, sizi ve halkınızı burada, Anadawn'da ağırlamaktan şeref duyuyorum. Hoş geldiniz."

Gevra Kralı, "Bu şeref bana ait Prenses Rose," diye mırıldandı. Wren'in önünde eğilince arkasında tedirgin tedirgin bekleyen Prens Ansel'in daha cılız vücudu ortaya çıktı. Ansel hevesle Wren'e el salladı, sonra yeniden gözden kayboldu. "Kardeşim gerçekten de şanslı bir adam."

Yanından geçip giden bir kar kaplanı kuyruğunu eteklerine sürterken Wren itiraz etmemeye çalıştı. "Hayvanlarınızın da buraya alıştığını görmek beni mutlu ediyor."

Alarik dişlerini göstererek gülümsedi. "Onlardan korkmanıza gerek yok. Bu gece zincirlerini çözmeyeceğiz."

"Onlardan korkmuyorum," dedi Wren. "Aslında onlar beni büyülüyor."

Alarik kaşlarını kaldırdı. "Burada, Eana'da çok hayvan var mı?"

"Ah, bir bilseniz şaşırırsınız."

Alarik'in dudakları kıvrıldı. "Gerçekten şaşırır mıyım?"

Takırdayan topuk sesleri, ağabeyinin önüne çıkan Prenses Anika'nın gelişini haber verdi. "Ansel'in utangaç gelini *bu* mu?" Hiç utanıp sıkılmadan Wren'i tepeden tırnağa inceledi. "İlginç."

Wren hafifçe gülümsedi. "Anadawn'a hoş geldiniz, Prenses Anika. Umarım burayı seversiniz."

Anika homurdandı. "Sarayınızın boyutları gerçekten etkileyici, gerçi tasarımının bir kısmı biraz... demode." İmalî bakışlarla Wren'in elbisesini süzdü.

"Evcil kar tilkiniz hoşuma gitti," dedi Wren tatlı bir sesle. "Omuzlarınıza sardığınız onun ağabeyi mi?"

Anika'nın gözleri parladı, vahşi bir ifadenin hayaleti yüzünden geçip gitti.

Gevra Prensesi ters bir cevap yapıştıramadan Celeste zarafetle, "Tilkiniz *gerçekten de* çok tatlı," diye araya girdi. Anika'ya şarap dolu bir kadeh uzattı. "Hep böyle uslu mudur?"

Anika kadehi alırken gözleri ışıldıyordu. "Pek sayılmaz. Oldukça asabidir."

"Kız kardeşim abartıyor," dedi Alarik. "Tilkisi, tüm hayvanlarımız gibi evcilleştirilmiştir. Sahiplerine itaat etmeyi bilirler."

Wren'in gözleri odanın öbür ucunda Tor'un gözlerini buldu. Çenesi gerilmiş, omuzları sıkıydı. "Belki de bazı hayvanlar hiç evcilleştirilmemeli."

"Boyun eğdirilemeyecek bir hayvanla daha önce hiç karşılaşmadım. Aslında aynısı insanlar için de geçerli." Alarik'in kahkahası bir kış rüzgârı kadar soğuktu, Wren kemiklerine kadar titrediğini hissetti. "Cadılarınız bunu yakında öğrenecek."

"Ah, sen ve şu takıntıların Alarik. Bir gece olsun eğlenemez miyiz?" Anika dudağını büzdü. "Dans etmek istiyorum! Kim bana katılacak?" Celeste'e bakınca aniden gözleri parladı. "Sen kesinlikle dans pistinde işini bilen biri gibi giyinmişsin."

Celeste sırttı. "İyi yakaladın." Hiç şüphesiz düşman hatlarına girmediğinden emin olmak isteyerek Wren'e bir bakış attı. Wren ona göz kırptı, dikkati dağılmış bir Anika Felsing'in, konuşmalarına henüz dalmış bir Anika Felsing'e kıyasla daha tercih edilebilir olduğuna çabucak karar vermişti. Hem biraz dikkat dağınıklığı Celeste'e de iyi gelebilirdi.

Celeste kadehindeki şarabı bitirip kolunu Gevra Prensesi'ne uzattı. Anika onun koluna girdi, iki kız salına salına uzaklaşırken kıkırdıyorlardı.

Onların yakınında tedirgin tedirgin bekleyen Ansel, ağabeyinin arkasından çıkageldi. "Hazır danstan bahsetmişken, *bana* katılmak ister misin çiçeğim?"

"Memnuniyetle." Wren hiç düşünmeden onun elini tuttu, hiç dans edecek havada olmasa da Kral Alarik ve cadı muhabbetinden çekilip alındığı için memnun olmuştu.

Prens Ansel'in berbat bir dansçı olduğu ortaya çıktı. Thea ona yıllar boyunca dans etmeyi öğretmek için elinden geleni yapsa da Wren de öyleydi. Dans pistinin etrafında sarsak hareketlerle dans

ettiler, birbirlerinin ayağına bastıkları her seferde çocuklar gibi kırdadılar. Ansel utangaç bir tavırla, "Biraz daha zarif olacağımızı düşünmüştüm," diye itiraf etti.

Wren nefes nefese bir kahkaha attı. "Ama o zaman bu kadar eğlenceli olmazdı!"

"Gerçekten del" dedi Ansel, Wren'in serçe parmağına üçüncü kez basarak. Wren, Ansel'in omzunun üstünden onları izleyen Tor'u görebiliyordu. Tor gülümsüyordu şimdi, dudakları çok hafifçe kıvrılmıştı.

Ansel onun bakışlarını takip ederek, "Ah Tor, benim sadık gölgem," dedi. "Bunca yıldan sonra hayatımı onsuz hayal edebileceğimden emin değilim."

"O yanında olduğu için şanslısın," dedi Wren, bu sözünde ciddiydi. Ansel yerine askerle dans etmenin nasıl bir şey olacağını düşünmeden edemiyordu. Onu saracak kollarının gücü, onu nasıl da sımsıkı tutacağı, nefesinin boynunda nasıl titreşeceği ve...

"Aranıza girebilir miyim?" Alarik kardeşinin önüne çıkıp elini Wren'e uzattı. "Kendimi dışlanmış hissettim de."

"Ah." Prens Ansel bir an için hayal kırıklığına uğramış gibi görünse de bunu bir gülümsemeyle ustaca gizledi ve aralarından çıkıp gitti. Wren, Alarik bunu bir istekmiş gibi sorsa da işin aslının böyle olmadığını anladı.

Kralın elini tutarken tiksintisini yutkunarak bastırdı. "Sizi uyarmalıyım, ben pek iyi bir dansçı değilim."

"Fark ettim." Alarik burnunun ucundan Wren'e bakıyordu. "Belki de sadece doğru partnere ihtiyacınız vardır."

Celeste'in çınlayan kahkahası Wren'in dikkatini dağıtmıştı. O ve Anika dans pistinin etrafında dolanıyor, kadehler dolusu buzbadesini sanki suymuş gibi kafalarına dikiyorlardı.

"Dikkatinizi çekecek kadar ilginç değil miyim Prenses Rose?"

Wren gözlerini kırptırarak Alarik'e baktı. "Pardon?"

Alarik kaşlarını daha da çatınca yakışıklılığına vahşi bir yüz ifadesi eklendi. "Benim dışımda her yere bakıyorsunuz."

“Dansı yönetmenizi bekliyorum sadece.”

Alarik’in parmakları onunkileri sıkınca Wren yüzünü buruşturmamaya çalıştı. Alarik onu olduğu yerde döndürdü, öyle hızlı hareket ediyordu ki Wren’in ayakları az kalsın dans pistinden havalanacaktı. Tam nefeslenecekken Alarik onu bir kez daha döndürdü. Oda bulanmaya başlamadan önce Tor’u şöyle bir gördü.

Başı dönmeye başlamıştı. “Ne yapıyorsunuz?” diye sordu zorlukla.

“Yönetiyorum.” Alarik onu sertçe kendine çekti, eli Wren’in sırtına bastırıyordu. “İstedığınız gibi.”

Oda Wren’in etrafında bir daha, tekrar tekrar dönmeye başladı. Wren, Tor’un duvarın dibinde dimdik durduğunu, Celeste’in başını geriye atarak güldüğünü gördü. Onun dikkatini çekmeye çalıştı ama Anika bütün dikkatleri son damlasına kadar üstüne çekiyordu ve Wren çok geçmeden kendini müzikten çok daha hızlı ilerleyen bir dansın içinde tuzağa düşmüş olarak buldu.

Alarik’ten uzaklaşmaya çalışarak, “Biraz başım dönüyor,” dedi.

Alarik onu duymamış gibi yaptı. Onu bir topaç gibi döndürüyordu, Tor’un ve Ansel’in yüzleri birbirine karışıyordu. Celeste ve Anika, mavi ve gri bulanık şekillerle kahkahalar atıyorlardı ve pencerelere doğru yansırlarken Wren bahçelerde bir şeyin gözüne çarptığını sandı. Karanlıkta ilerleyen bir silüet.

Ama... hayır.

Hayal gördüğünden emin olarak dönüp uzaklaştı. Sürekli dönüp durmak aklıyla oynuyordu. Fena hâlde başı dönüyordu şimdi ve bu yüzden sanrılar görmeye başlamıştı.

Ama sonra onu bir kez daha gördü.

Wren gözlerini kırpıştırarak o yüze odaklanmaya çalıştı. Ona bakan kendi yansıması mıydı? Bir ışık oyunu muydu, yoksa buz badesi aklıyla oyun mu oynuyordu? Dünya bir kez daha dönerken midesi kalktı, çok uzak bir telaş hissi adım adım boğazına doğru yükselmeye başladı.

“Dur,” dedi, topuklarını yere bastırdı. “Kusacağım.”

“Lütfen de bana.”

Wren ayakkabısının topuğunu Alarik’in ayağına indirdi.

Kral onu bırakırken küfretti.

“Aman.” Alarik onu bir kez daha yakalayamadan Wren geriye doğru sıçradı. “Sakar bir dansçı olduğumu söylemiştim.”

Wren kalabalığın içinde kaybolup gitti, dans pistinin en uzağındaki tatlı masasına doğru ilerledi. Küçük pastalardan yapılmış bir kulenin yanında bir iskemleye yığıldı ve şakaklarını ovuşturarak duyularına yeniden hâkim olmaya çalıştı.

‘Dışındaki dünyanın tamamen hareketsiz olduğu pencerelere bakıp iç çekti. “Hayal gördüğümü biliyordum.” Kendi saçmalığına gülmeye başladı...

Ve o yüzü bir kez daha gördü.

Wren’in kahkahası boğazında hızla boğulup gitti.

Bu kez bundan emindi, dışardaki çalılıklarda kımıldayan biri vardı.

“Hayır,” dedi Wren, ayağa kalktı. “Bu imkânsız.”

Hızla harekete geçti, gezinen panterlerle hırıldayan kurtların arasından geçip giderken eteklerini avuçlarına tıkaştırmıştı. Arkasına dönüp bakmadan telaşla balo salonundan çıkıp gitti.

Koridordaki muhafızlar onu merakla takip ediyordu. “Her şey yolunda mı Prenses Rose?”

“Çok fazla vals yaptım,” dedi Wren kendini yelpazeleyerek. “Biraz temiz havaya ihtiyacım var sadece.”

Avluya çıktığında karanlığı taradı. “Burada olduğunu biliyorum!” diye tısladı. “İkimizi de öldürtmeden çık ortaya!”

Uzayıp giden bir sessizlik oldu, bunu hafif bir hışırtı izledi.

Rose bir ortanca çalılığının gerisinden çıkarken Wren dehşet içinde onu izledi.

Çenesini kaldırdı, ay ışığının aydınlattığı karanlıkta kız kardeşine öfkeyle baktı. Wren de ona aynı bakışlarla karşılık verdi, birbirinin eşi zümrüt yeşili gözler birbirlerini delip geçtiler. Rose’un neredeyse bir ay önceki prenses hâlinde eser yoktu. Eski püskü bir

tunik giyyordu, çizmeleri yırtık pırtıktı. Yüzü toz toprakla, kumla ve güneşin yol açtığı çillerle kaplıydı, aralarında altın rengi şeritler belirmiş saçları kuş yuvası gibi darmadağın ıktı.

Sessizliğı paramparça eden Wren oldu. "Burada ne yaptığını sanıyorsun sen?" diye sordu.

Rose yumruklarını sıktı, yüzü katıksız, saf bir öfkeyle parlıyordu. "Sana da aynı soruyu sorabilirim."

Ve Wren'in üstüne atladı.

Rose, Wren'i balo salonunun pencerelerinin ışıltısından uzaklarda bir duvara yapıştırdı. Kayıp ikizini inceledi. Bir aynaya bakıp hayatının sadece birkaç hafta önceki yansımasını görmek gibiydi. Ama onu şaşırtan sırf bu benzerlik değildi. Rose, içinde hissettiği tuhaf çekim yüzünden allak bullak olmuştu. İçinde bir parçası Wren'i tanımış, ona cevap vermeye çalışıyormuş gibiydi. Kanı kaynıyor, nabızı çılgınlar gibi atıyordu ve bir an için kalbi patlayacakmış gibi hissetti.

Kız kardeşi sessizdi. Gözlerini bile kırpmıyordu.

Rose minicik bir fark görmek için onun yüzünü inceledi —bir ben, belki, veya kaşında fazladan bir kıl— ama hiçbir fark göremedi. “*Tıpkı benim gibi görünüyorsun.*”

Wren'in dudakları büküldü. “*Sen de cehennemden çıkmış görünüyorsun.*”

O anda sessizliğin büyüsü —bu tuhaf hürmet— bozuldu.

Rose kız kardeşinin üstünden geri çekildi, eve dönüş yolculuğunun tüm gerginliğiyle yorgunluğu bir öfke dalgasıyla kabardı. “*Cehenneme girip çıktım zaten,*” diye tısladı. “*Önce o terk edilmiş uçurumları tırmanmak zorunda kaldım. Sonra da tüm o hayaletler bana saldırmaya çalışıp beni bizzat Koruyucu'ya ait hayallerle la-*

netlerken Ağlayan Orman'ı aşmak zorunda kaldım, *yemin ederim ki adam beni kılıcıyla neredeyse şişleyecekti!*" Ortha Starcrest'in ölümünü düşünerek titredi, sonra da karmakarışık saçlarından küçük bir dal çıkarıp kız kardeşine fırlattı.

Wren dalı kolayca yakaladı.

Rose sözlerini bitirmemişti. "*Sonra da Dalgalı Kumlar'ın arasında at sürmek zorunda kaldım, bu arada orası sürekli dalgalanıyor. Tam en kötüsünü atlattığımı düşündüğümde de çöl beni yutmaya çalıştı. Görünüşe göre bunu yapabiliyor!*"

Wren kaşlarını kaldırdı.

Rose kız kardeşini hedef alarak tuniğini silkeleyince bir kum sağanağı yere boşandı. "Bir gün ve gece boyunca üstümde sadece bu... bu... *berbat* tunikle at sürdüm. Susadım. Acıktım. Leş gibiyim. Ve yorgunluktan ölüyorum." Suçlayıcı parmağını Wren'e, elbiselelerini kuşanarak Rose olabileceğini düşünen bu sahtekâra uzattı. "*Bu benim en iyi elbisem! Ve koluna buzbadesi dökmüşsün!*"

Wren kolunda farkına vardığı minicik lekeyi ilgisizce izledi. "Eh. Pek sayılmaz."

Rose öfkeden patlayacakmış gibi hissediyordu. Daha kötüsü de Wren dudaklarının kenarını kıvrıran, içten içe kaynayan bir sabırsızlık dışında hiçbir duygu belirtisi göstermiyormuş gibiydi.

"Şu anda endişelenecek daha önemli meseleler var Rose," dedi sertçe. "Senin saçma ölçüde kocaman ve *hakikaten* gereksiz rahatsız elbise koleksiyonun bunlardan biri değil. Burada ne arıyorsun? Senin Ortha'da olman gerekiyor."

"Hayır, *senin* Ortha'da olman gerekiyor. Prenses *benim*."

Wren'in gözleri parladı. "Her şeyi mahvedeceksin."

İkizler uzun bir an boyunca birbirlerine kötü kötü baktılar, göğüsleri eş zamanlı inip kalkıyordu. Söyleyecek çok şey vardı ve tüm bunlar nasıl olduysa Rose'un dilinin ucunda birikiyormuş gibiydi. Öfkesi şaşkınlığıyla, eski acıları yeni bir özlemle savaş hâlindeydi, tüm bunlar şaşkınlık ve öfkeye bulanmıştı.

Sonra yaklaşan ayak seslerinin şüphe götürmez patırtısı duyuldu.

Wren bir şey söylemek için ağzını açınca Rose elini onun ağzının üstüne kapatarak kelimeleri içine tıktırdı. “Şşş. Birileri geliyor.”

Kız kardeşini çekip uzaklaştırdı, avluda hızla yürümeye koyuldu.

“Buradan gitmelisin. *Hemen*,” diye tısladı Wren.

“Hayır, gitmesi gereken *sensin*.” Rose, kız kardeşini kütüphaneye açılan yan kapıdan geçirdi. Kapı arkalarından bir homurtuyla kapandı ve binlerce deri kaplı kitap yığınının arasında birbirlerini öfkeli bakışlarla süzen Rose Valhart ve Wren Greenrock dışında her şey sessizliğe büründü. Ay ışığı pencerelerden süzülüyor, mobilyalara gümüş rengi ışık demetleri vuruyordu. Rose, Wren’in boynundaki inci kolyeye öfkeyle baktı. *Kendi* kolyesine. “Ne bu hayat ne de Eana tahtı sana ait değil!”

Wren kollarını kavuşturdu. “Taht senin için o kadar önemliyse, onu vermekte neden bu kadar acele ediyorsun? Özgürlüğünle cadıların kaderini *Ansel*’le geçireceğin bir hayatla mı takas ettin? *Aklın nerededir senin?*”

“Gerçi bu seni hiç ilgilendirmez ama ondan iyi bir eş olur diye düşünüyordum,” dedi Rose ekşi ekşi. Buraya kendini bu prenses bozuntusuna karşı savunmak için gelmemişti. “Bu krallığı tamamen tek başıma yönetmek istemeyebilirim diye düşünüyordum.”

“Eh, şimdi hiç yönetemeyeceksin!” diye patladı Wren. Rose ona korkuyla bakınca başını iki yana salladı. “Düğün bittiği anda Gevra’ya gönderileceğini, artık taç giyme töreni olmayacağını gerçekten bilmiyor muydun?”

Rose kız kardeşinin sözlerini duyunca irkilip geri çekildi. Kendi içinde bir cevap ararken içinden bir şok dalgası geçti ama başı dönüyordu. Sanki tüm dünyanın ekseni yer değiştirmişçesine, zemin ayaklarının altında sarsılıyordu.

Boğuk bir sesle, “Yalan söylüyorsun,” dedi. Bir blöftü bu hiç şüphesiz, Rose’u Anadawn’dan kaçırmanın ve Wren’i onun hayatını çalmak için serbest bırakmanın bir yoluydu.

Ama sonra kız kardeşi dudaklarını kıvırdı ve Rose onun gözle-
rinde alev alev yanan öfkede gerçeği gördü. "Rathborne'un senin
tacını bir Gevra duvağıyla değiş tokuş etmesine izin verdin," dedi
Wren. "Kraliçe olmayı hak etmiyorsun."

Rose sanki suratına bir tokat yemiş gibi hissetti. Kendi öfkesi
—vahşi ve acı— fokurdayarak yüzeye çıktı. "Ama sen ediyorsun, öyle
mi? Hadi canımı! Aptal küçük büyüler yapıp ufak, pis kokulu tekne-
lerde balığa çıkmaktan başka bir şey için uygun değilsin! Bir ulusun
nasıl yönetileceğine dair en ufak bir fikrin yok!"

Wren parmağını Rose'a doğrulttu. "Ellerine kan bulaşmasını
istemiyorsan kana susamış bir kralla ittifak yapılmayacağını bili-
yorum."

"Kralnefesi'nin casusları, cadıların Anadawn'a karşı planlar yap-
tıklarını söyledi," diye bağırdı Rose. Birini tokatlamayı hayatı bo-
yunca hiç bu kadar istememişti. "Ve *dahası*, sen *gerçekten de* bana
karşı planlar kuruyordun!"

Öfkeden sessizce köpürdüler, gerginlik öylesine yoğundu ki
Rose neredeyse tadını alabiliyordu. Bir an durup kendini topladı.
Wren'in seviyesine inip sesini yükseltmemeliydi. Bu hiç de kraliçe-
lere layık bir davranış değildi. "Ama bu işe yaramadı," dedi sessiz-
ce. "Geri döndüm ve Kraliçe *olacağım*. Sen, cadıların veya Willem
Rathborne arkamdan kuyumu kazmaya ne kadar çalışsanız da."

"Ya Gevra ne olacak?" diye meydan okudu Wren. "Düğünü iptal
etmezsen hiçbir şeyin kraliçesi olmayacaksın." Dudakları kıvrıldı.
"Bu arada bunu söylemesi kolay."

"Yapmaya niyetli olduğum tam da bu," dedi Rose kararlılıkla.

Wren güldü. "Önden buyur Rose. Maalesef Rathborne bu gece
baloda olmayacak. Ufak bir zehirlenme talihsizliği yaşadı, kendini
pek iyi hissetmiyor," dedi keyifle. "Ama bu talihsiz ittifakın madde-
lerini Kral Alarık'le tartışırken sana iyi şanslar." Wren ifadesiz bir
yüzle gülümsedi. "Çok tatlı biri."

"Her şeyin icabına bu akşam bakacağım." Rose, kız kardeşinin
meydan okuması karşısında pes etmeyi reddediyordu. "Gerçek bir

prensesin işleri nasıl hallettiğini göreceksin.” Beklenti dolu bir tavırla elini ona çevirdi. “Elbiseme ihtiyacım olacak.”

“Neden sana bir elbise yapmak için *aptal küçük büyülerimden* birini kullanmıyorum ki?” Wren ona doğru eğilip tuniğinin cebine uzanırken Rose irkildi. Wren bir avuç dolusu kum çıkarıp kum tanelerini parmaklarının arasında ovuşturdu. “Kıpırdama, sevgili kız kardeşim.”

Rose rahatsız rahatsız kııldandı. “Sakin beni bir keçiye çevireyim deme.”

“Şşş. Odaklanıyorum.” Wren gözlerini kapatıp bir büyü mırıldandı, sonra da kumları Rose’un başından aşağı serpiştirdi. Kum taneleri yere hiç inmediler.

Kız kardeşinin kaşları arasındaki boşluk derinleşirken Rose’un cildi ürpermeye başladı. Tuniği şekil değiştirdi ve Rose loş ışıktaki aşağıya baktığında parıldadığını fark etti. Eski püskü kumaş yavaşça, kusursuzca kendini muhteşem bir altın rengi, Wren’in giydiği gibi ikizi bir elbiseye çevirmişti. “Ah, yıldızlar!”

Elbise hatlarının üstüne yerleşir ve belinin etrafında sıkılaştıkça Rose’un önce yüzü, sonra da görünmez bir el fırçalıyormuş gibi duran saçları karıncalanmaya başladı. Tuhaf ısıltı yerini hafif bir parlaltıya bıraktı ve ortadan kayboldu.

Wren gözlerini açtı, gülümsemesi öylesine genişti ki Rose onun bütün dişlerini görebiliyordu.

Aniden Rose da gülümsemeye başlamıştı.

Wren saçlarının bakımlı bir buklesini Rose’un kulağının arkasına tıktırdı. “*Vay canına, çok iyiyim.*”

“Hakkını teslim etmeliyim, *gerçekten de* muhteşem görünüyorum.” Rose neşeyle kendini inceledi. “Gerçi önemli bir detayı unuttun.” İnci kolyeyi kız kardeşinin boynundan çekip alarak kendi boynuna taktı. “Şimdi burada kal, neden olduğundan daha fazla belaya da yol açma.”

Wren dişlerini göstererek sırıttı. “Uslu duracağım.”

Rose hızla kütüphaneden çıkıp Anadawn Sarayı’nın avlusuna

na doğru salına salına ilerledi, en iyi elbisesini giyip bir kez daha kendini güzel hissettiği için rahatlamıştı. Bunda bir doğruluk hissi, dünyanın tam da olması gerektiği gibi etrafında düzene girmesinin verdiği bir mutluluk vardı. İlerde devasa bir şekil karanlıkta telaşla ona doğru geliyor, çizmesinin tokaları adımlarıyla uyumlu olarak şangırdıyordu.

“İşte buradasın. Endişelenmeye başlamıştım.” Ay ışığı yön değiştirdi ve Ansel’in şahsi muhafızı Rose’un önünde belirdi. Onun eline uzandı, sonra aniden durdu. Kendinden pek emin değilmiş gibi bir sesle “Rose?” dedi.

Rose adamın elini tokatladı. “Ne yaptığını sanıyorsun sen? Ne cüretle bana dokunursun!”

Asker olduğu yerde gerildi. “Affedin Ekselansları. Burası öyle karanlık ki.” Onu incelerken kaşları daha da çatıldı. “Düşünmüşüm de belki... hayır, aklımdan neler geçti bilmiyorum. Özür dilerim.”

“Önemli değil,” dedi Rose, yanından geçip gitti. “İlgilenmem gereken daha önemli meseleler olduğu için şanslısın.”

Ve bu sözlerle saraya girip hayatına yeniden başladı.

Wren kütüphanenin ortasında duruyor, kız kardeşinin uzaklaşan ayak seslerini dinliyordu. Rose güvenle balo salonuna girdiğinde buradan sıvışacaktı. İnatçılığı şimdiden Wren'e avantaj sağlamıştı. Kız kardeşinin Kral Alarik için harcayacağı çaba boşuna olacaksa da Rose, Karşılama Balosu'nda kendini göstererek elinde olmadan ona mükemmel bir bahane sunuyor, Wren'i Kralnefes'i'ni odasında ziyaret etmesine olanak sağlıyordu.

Wren halen karıncalanan parmaklarını beline bağladığı hançerde gezdirdi.

Büyüsü kanında sıcaktı, kalbi sihrinin başarısıyla küt küt atıyordu. Tılsımcı olarak geçirdiği yıllar boyunca Wren kendini hiç bu kadar güçlü hissetmemişti. Daha önce Rose'un elbisesi kadar güzel bir şeyi, hele de yırtık pırtık bir tunikten hiç yaratmamıştı! Elbise mükemmeldi, her kıvrımına varıncaya kadar Wren'in giydiği elbisenin tıpatıp aynısıydı.

Rose, Wren'in bu büyüünün bu kadar iyi gitmesini beklemediğini bilmiyordu. Wren'in büyüünün etkileyici olmasını bekliyordu sadece. Wren odada dolaşırken bu düşünce onu güldürdü. Belki de büyüünü güçlendiren, Ortha kumuyla Rose'un tuniğindeki çöl kumlarının karışımıydı. Sonuçta büyüü yerlerden alınan topraklar

daha güçlü tılsımlar yaratırdı. Ama bunu kesin olarak bilmenin tek bir yolu vardı. Pencerenin kenarında duran bir masanın üstünde, solan güllerle dolu bir vazo buldu. Vazonun önünde durup düşmüş yaprakları eline aldı. Yarı yarıya toza dönüşmüşlerdi bile.

Yaprakları güllerin üstünde ezip parçaladı. *“Topraktan tozlara, eskiden diriler, yeniden büyüyüp serpilsinler.”*

Vazo patladı. Çiçeklerin boyu iki katına, sonra bir kez daha iki katına çıkar ve obur sarmaşıklar gibi duvarlara tırmanırken Wren nefesini tuttu. İki çiçek daha pencereye doğru fırladı, odaya yayılmış ay ışığını boğuncaya dek büyüyüp büküldüler. Wren geriye doğru tökezledi, ayağı elbisesine takılıp yere düştü. *“Hayır, hayır, hayır. Büyümeyi bırak. Lütfen.”* Telaşla bir büyü daha yaptı.

Güller tırmanmayı bıraktılar, ama pencereden bir homurtu yükseldi ve bir cam yağmuru hâlinde tuzla buz oldu. Kırık camlar üstüne yağarken Wren olduğu yerde siper aldı. Düşen cam kırıklarının patırtısı çok geçmeden son bulunca Wren’in nefesi göğsünde gevşedi. Başını en sonunda kaldırıp baktığında Tor eşikte duruyordu.

Wren yüzünü örttü. *“Lütfen bana bunu görmediğini söyle.”*

Kapı arkasından bir homurtuyla kapandı. Tor büküm büküm dallarla şişmiş güllerin kırık camlar arasında birbirlerine karıştığı zemine baktı. *“Sende tuhaf bir şeyler olduğunu biliyordum,”* dedi usulca. *“İçimdeki sesi dinlemeliydim.”*

Wren ayağa kalktı, Tor’un yüzündeki ihanete uğramış ifadeyi yok saymaya çalıştı. Aralarında uyanmış bağlantıya sarındı. *“İyi bir Gevra kurdu gibi kokumu aldın,”* dedi muzipçe. *“Belki de seni ödüllendirmeliyim.”*

Tor ona yaklaşırken parke zeminden bir gıcırta yükseldi. Bu odaya çıkıp şu aptal, parıltılı elbiseyi yırtıp atabilmeyi diledi. Daha da daralmış gibiydi, her nefeste ciğerlerindeki bütün hava sökülüp atılıyormuş gibi hissediyordu.

Tor hafif bir hırıltıyla, *“Konuş,”* dedi.

Wren içinden küfretti. *“Düşünüyorum.”*

“İyi bir yalan mı?”

Wren bir masaya yığıldı. Söyleyecek bir şey yoktu. Bundan saklanamazdı, ikisi de bunun farkındaydı. "O patlamaya açıklama getirecek kadar iyi bir yalan yok bence. Olsa bile, sen buna inanacak kadar aptal değilsin."

"Bir konuda anlaştığımıza sevindim." Tor ondan birkaç adım ötede durdu. "Hazır bana bir şeyler açıklıyorken, neden bana avluda tıpatıp sana benzeyen birinin yanından geçip gittiğimi anlatmıyorsun?"

Çürüyen sazanlar. Tor, Rose'u da görmüştü.

"Dur. Onun ben olmadığını nasıl anladın?"

Tor onu bakışlarıyla olduğu yere çiviledi. "Çünkü sana dikkat ediyorum."

Wren hızla başını çevirdi. Askerin yakınlığı onu korkutmuyordu ama önünde böyle durması, gizli ikiz kız kardeş bir yana, patlamayı rapor etmek için içeri koşmak yerine onun yol açtığı bu karmaşadan kendini kurtarmasını beklemesi onu farklı bir şekilde tedirgin etmişti. Hak ettiğinden fazlasıydı bu.

Bir an için büyü yapmayı düşündü. Ama ya ona zarar verirse? Veya daha kötüsü onu öldürürse? Yeteneği o anda pek de sağlam sayılmazdı.

"Sanırım doğruları sana borçluyum." Wren kirpiklerinin altından ona baktı. "Peki sana güvenebilir miyim?"

Tor onu izlerken bakışlarına bir anlam vermek imkânsızdı. "Duruma göre değişir."

"Kimseye söyleyemezsin. Ne Ansel'e ne o berbat kralına, hatta ne de sevgili kurduna. Eğer söylersen Koruyucu Mahzeni'ne asılırım, kargalar gelip gözlerimi oyar. Sanırım bunu istemezsin..."

Tor'un çenesinde bir kas seğirdi. "Hayır."

Wren ona doğruları anlattığında geriye dönüş olmayacağını biliyordu ama yarı yola gelmişlerdi zaten. Etraflarındaki o saçma patlama için bir açıklama getirebilirdi belki fakat kız kardeşini açıklayamazdı. Tor çok fazla şeye tanık olmuştu ve Wren'in küçük, per-

vasız bir parçası Tor'un onu tanımasını istiyordu, Rose kılığında değil, kendi hâlinde.

Nefesini bıraktı. "İşte sana doğrular Tor. İsmim Wren. Rose benim ikiz kız kardeşim ve Eana Prensesi o. Ben değilim." Tor'un ceketindeki gümüş düğmelere gözlerini dikti, endişe ve rahatlama karışımı bir duygu onu sarmıştı. İşte. Olan olmuştu, sözlerini geri alamazdı.

"Wren." Tor bu ismi sanki tadına bakarmış gibi telaffuz etti. "Kuş ismi gibi."

Wren ona bakmak için başını çevirdi. "Uçup giden kuş."

Tor onu fazlaca yakından izleyerek, "Kırlangıçlar küçük yaratıklardır," dedi. "Ama sesleri epeyce gür çıkar. Ve hayatta kalma içgüdüleridir."

Wren zorlukla kahkaha attı. "Görünüşe göre o kadar da iyi sayılmaz."

"O zaman Prens Ansel'le nişanlı değilsin."

Wren başını iki yana salladı. Tor'un omuzlarındaki gerilimin gevşediğine, onun da biraz rahatlamış görüldüğüne yemin edebirdi. "Nerelisin Wren?"

"Uzaklarda bir yerden geliyorum." Banba'nın yüzü zihninde belirince Wren ürperdi. Babaannesi o anda onu bir Gevralı'ya sırlarını dökerken görebilse onu saçlarından tuttuğu gibi Ortha'ya sürüklerdi. Eşiğe göz gezdirdi, sorusunun geri kalanını cevaplamayıp kaçmaya karar verse onun ne yapacağını merak ediyordu.

Tor sanki onun düşüncelerini okumuş gibi öne eğilip kollarını onun iki yanına dayadı. "Neden buradasın Wren?"

"Biraz hava değişimi istedim."

"Yalan," diye fısıldadı Tor.

"İyi," dedi Wren, ellerini kenetledi. "Willem Rathborne'la tanışmak istedim. Annemle babamı tanıyordu."

Tor gözlerini kıstı. "Bu sadece kısmen doğru."

Wren adamın içgüdülerinden etkilenmişti. "İyisin."

"Beni oyalıyorsun."

Wren masadan inerken onu iterek geçti. Tor, Wren'in kitaplıklara doğru gitmesine izin verdi ve Wren, tozlarla kaplı bir kitabın sırtında parmağını gezdirdi.

"Prens Ansel'e zarar vermek niyetinde misin?"

"Tabii ki hayır. Bu bir köpek yavrusunu tekmelemek gibi olur." Tor bakışlarındaki doğruluğu görebilsin diye omzunun üstünden ona baktı.

"Ya kral?"

"Kralın zararlı biri." Wren danslarını, Alarik'in sırtına bastırduğu parmaklarını, cadılardan bahsederken kolayca ortaya döktüğü zalimliğini düşününce yüzünü buruşturdu. "Tüylerimi diken diken ediyor."

Tor'un bakışları kararsa da bir şey söylemedi.

"Sen bir hayvandan farksız mısın?" diye meydan okudu Wren. "Efendine karşı konuşamaz mısın?"

"Ben Gevra ordusunda bir askerim. Şerefim ve sadakatimle bağlıyım," dedi Tor ciddiyetle. Wren belki de hayal görüyordu ama üniformasının düğmeleri ay ışığında biraz daha parlamaya başlamış gibiydi. Tor bir elini kılıcının kabzasına dayadı. "Ben buraya ülkenin hizmetinde geldim. Prensimi, kralımı ve Gevra'yı görünmez tehditlerden, *senin* gibi sahtekârlardan korumak için."

Wren kollarını kavuşturdu. "Eh, o zaman işinde pek iyi değilsin."

"Beni kullandın." Tor başını iki yana salladı, aniden öylesine yıkılmış görünüyordu ki Wren başını çevirmek zorunda kaldı. "Bana düşündürdün ki..." Sözleri sönüp gitti, içinden küfretti.

"Ansel'e ihanet etmenin buna degeceğini mi?" diye sordu Wren. "Prensin senin için gerçekten önemli olsa benden uzak dururdun."

"Durmalıydım," dedi Tor pişmanlıkla. "Sen bir yalancıdan başka bir şey değilsin."

Wren, bu kelimenin onun canını böylesine acıtmasından nefret etmişti. Ama daha da çok nefret ettiği şeyler ve insanlar vardı.

"Yalancı olan *sensin* Tor. Buraya sadece Ansel için gelmedin. Sen

ve askerlerinin geri kalanı Eana'ya masum insanları katletmek için geldiniz," dedi öfkeden titreyerek. "Anadawn'a kana susamış bir orduyu getiren *ben* değilim. Buraya ailevi bir meseleyi halletmek için *tek başıma* geldim. Burada tehlikeli olan kralın. Ben değilim."

"Ama sen bir cadısın," dedi Tor.

Wren ona öfkeyle baktı. "Bunun önemi yok."

Asker duygusuz bir kahkaha attı. "Wren." Odayı dört adımda aştı. "Bahse girerim ki hakkında en önemli şey bu."

Wren kendi aptallığına lanet okuyordu. "Neden gidip o aptal tılsımı yaptım ki?"

"Bu gecedен çok önce senden şüpheleniyordum."

"Yalancı," dedi Wren yine. "Senin gibi bir Gevralı cadılar hakkında *ne bilebilir* ki?"

"Büyüyü bilirim ben." Tor aralarındaki boşluğu kapattığında Wren bu kez yerinden kıınıldamadı. Tor kitaplığa yaslandı, burnunu onun boynuna sürttü. "Üstünde kokusunu alabiliyorum."

Wren'in her yanı kaskatı kesilirken gözlerini kapattı. "*Lütfen*," diye fısıldadı ama ne istediğini bilmiyordu.

"Alarik senin bir cadı olduğunu öğrenirse, seni yeni oyuncacı yapar," dedi Tor nefes nefese.

Wren gözlerini aniden açtı. "Senin canını acıtabilirim..."

"Bununla mı?" Tor elini indirdi, Wren'in eteklerinin altındaki hançeri buldu ve hafifçe beline bastırdı. "Denesene."

Wren'in yanakları yanmaya başladı. "Cephanemde başka silahlar da var."

Tor geri çekilip ondan uzaklaştı. "Senden korkmuyorum cadı."

"Ben de *senden* korkmuyorum çoban." Tor'un bakışlarındaki fırtınayı karşılamak için çenesini yana eğdi. "Beni şans eseri yakaladın, becerinle değil."

"Dikkatimi sürekli dağıtmasan seni çok daha önce yakalardım."

Wren ona bakıp güldü. "Öff, hadi ama. Bu hoşuna gitti. Bunu istiyordun. Şu anda bile istiyorsun." Üstüne yüklendi. "Bunu *hissedebiliyorum*."

Tor her ne söylemek istediye yutkunarak bastırđı.

Wren harekete geçmedi. İlk hareket ondan gelmeliydi. "Eğer istiyorsan, al. Yeterince açık konuştum..."

Tor bir hırıltıyla Wren'in yüzünü ellerinin arasına alıp onu öptü. Bir fırtınaya yakalanmak gibiydi. Wren bir anlığına duyularının kontrolünü tamamen kaybetti. Gevralı'nın onu yutmasına izin verdi, dili onun dilini havai fişeklerin patlaması gibi bir hisle buldu. Tor, Wren'i kitaplığa bastırırken kolları belini sıkıca sardı. Wren parmaklarını onun saçlarında geçirdi, ona sürtünürken alt dudasını hafifçe dişledi. Tor'dan yükselen zevk dolu homurtuyu son damlasına kadar içti.

Neyi tartıştıklarını unutmuştu, *bunu* yapabilecekken birbirlerine laf atarak çok değerli zamanlarını boşa harcadıklarını biliyordu sadece. Başından beri bunu yapmalılardı. Öpücük daha da derine indi, ikisi de nefes nefese kalıncaya dek hızlandı. Wren onun palto-suyla gömleğini çıkarıp attı, ellerini göğsünün sert hatlarında gezdirdi. Tor onu boynundan öptü, elbisesinin bağlarını gevşetirken dilini ustalıkla onun kulağında gezdirdi.

Wren onun dudaklarının tenine her sürtünüşüne açtı, aralarındaki sıcaklık giderek alev almaya başlamıştı, bu ateşte yanıp tüke-neceğinden emindi.

Üstüne yaslandığı kitaplık titrese de bunun farkına bile varmadı. Tor parmaklarını onun saçlarına doladı ve onu büyük bir açlıkla öptü ama bu kez bedenini ona yasladığında kitaplık tamamen yan yattı. Kitaplar üstlerine yağmaya başladı. Birinci kitap şiddetle Wren'in omzuna çarptı, kitaplık olduğu gibi çökmeden önce Tor onu belinden tuttuğu gibi güvenli bir yere çekti. Yere bir çatırtıyla düşen kitaplar her yere dağılırken Wren haykırdı.

Toz bulutu en sonunda dağıldığında bir tarih yığınının içinde duruyorlardı, nefes nefeseydiler.

Wren bir elini şişmiş dudaklarına bastırđı. "Tüh."

"Bunu... beklemiyordum," dedi Tor boğuk bir sesle.

Wren onun çıplak göğsüne bakıyordu. "Hangi kısmını?"

Tor ellerini darmadağınık saçlarından geçirdi. "Bu büyü müydü şimdi? Büyü böyle bir şey mi?"

"Hayır," dedi Wren. "Bu büyü değildi."

Tor'un yüzünde üzgün bir ifade vardı. Wren onun gözlerinde pişmanlığın mı yoksa özlemin mi savaşa tutuştuğunu bilmiyordu, tek bildiği Tor ona böyle bakmaya devam ederse üstüne atlayıp burayı olduğu gibi yerle bir edecekti.

Onun yerine odadaki karmaşayı inceledi. Kitaplar her yere saçılmış, raflar yere çarptıkları yerde kırılıp çatlamıştı. Her şey tamir edilemeyecek haldeydi. Ona neler olmuştu böyle?

Tor ona doğru dikkatli bir adım atarken bir kitabın deri cildi çattırdadı. "Ben... baloya dönmeliyim. Prens Ansel beni arıyor olmalı."

Wren olduğu yerde döndü, kaybolmuştu sanki. Akşamı onun etrafında çözülüp açılıyor gibiydi ve bunu durduramıyordu. "Benim de gitmem gereken bir yer var..."

Tor bir adım daha attı. "Yardıma ihtiyacın var mı, şeyle...?"

"Elbisem mi?" Wren elbisenin çözölmüş bağcıklarına baktı. "Sanırım ben halledebilirim."

Bir adım daha.

Wren sessizlikte onun kesik nefes alıp verişini duyuyordu. Tor'un dudakları, bir şey söylemek istiyormuşçasına aralandı.

"Ne oldu?" diye usulca sordu Wren.

Ama Tor söyleyecek kelime bulamıyordu. Ona uzandı, Wren de ona doğru gitti.

Yeniden öpüşmeye başladılar.

Bu defa durmadılar.

Rose balo salonuna doğru sert adımlarla ilerlerken başını dik tuttu. Kapının önünde bir an durup cesaretini topladı. Sonra da içeri girip dosdoğru Kral Alarik'e çarptı.

Rose bu vahşi Gevra Kralı'yla henüz tanışmamış olsa da başındaki tacı ve soluk mavi gözlerini tanımıştı. Ansel'in gözleriydi bunlar ama kralın bakışları her nedense daha keskin, daha zalimdi. Bu bakışlardan kaçınmak için kralın önünde reverans yaptı.

Masumane bir tavırla, "Kral Alarik," dedi. "Affedin, sizi görmedim."

Kral soğuk parmağını onun çenesinin altına dayayıp başını kaldırdı. Tehlikeli ölçüde alçak sesle, "Görgüsüzlüğünüz için özür dilemelisiniz," dedi. "Öncelikle ayağıma bastığınız, sonra da dansımızın ortasında ortadan kaybolduğunuz için."

Rose gözlerini kırptırdı.

Kız kardeşi onu en azından Gevra Kralı'yla dans ediyor olduğu ve onu şimdiden fena hâlde gücendirmeyi başardığı için uyarabilirdi!

"Beni affetmelisiniz. Kendimde değildim," dedi Rose. "Korsemler çok sıkıydı ama biraz hava aldım ve şimdi kendimi çok daha iyi hissediyorum. Gerçekten."

"Eh, o zaman bitirecek bir dansımız var." Alarik kolunu onun

beline dolayıp dans pistine sürükledi, Rose az kalsın Gevralı bir askerin ayakları dibine uzanıp yatmış bir kar kaplanına takılıp düşecekti. Çılgılığını bastırdı.

Odaya doluşmuş hayvanlar dikkatini öyle dağıtmıştı ki Alarik onu fazla hızlı döndürdüğünde az kalsın dengesini kaybedecekti. Ama prenses tecrübeli bir dansçıydı ve kendi balo salonunda bir topaç gibi döndürülmeyi reddediyordu. Parmaklarını Alarik'in omzuna gömdü, kendini sağlama almak için diğer eliyle onun elini sımsıkı tuttu. Alarik onu bir kez daha döndürürken köpek dişlerini gösterip gülümsedi.

Sakin ol, dedi Rose kendine. *Odaklan*. Havayı düzeltmek için bir dans edip sonra düğünü konuşabilirlerdi. Wren gizlilik ve büyü-ler konusunda daha becerikli olabilirdi ama Rose'un bildiği bir şey varsa o da diplomasiydi. Adımlarını toparlayıp suratsız bir Gevra Kralı tarafından dans pistinde bir bez bebek gibi oradan oraya savrulmak onun için mükemmel bir akşamın sözlük anlamıymış gibi davranırken yüzüne hoş bir ifade yerleştirip gülümsedi.

Balo salonunun ortasına vardıklarında ozanlar geleneksel bir Eana valsi çalmaya başladılar. Rose, Alarik'in adımlarını yavaşlattığını görüp rahatladı, birbirlerinin adımlarına uyum sağladılar. Rose onlara gözünü dikip bakanların farkında olsa da gözlerini kraldan ayırmamaya kararlıydı. Alarik'in onun dikkatini başkalarıyla paylaşmaktan pek hoşlanmayacağını sezmişti.

Alarik ona kaşlarını çatarak baktı. "Yüz ifaden neden bu kadar değişti? Adımların da. Dans etmeyi bilir mi oldun birden?"

"Söylediğim gibi..." Rose zarafetle Alarik'in kollarından döne döne uzaklaşıp geri döndü, omuzları dansın gerektirdiği gibi sıkıydı, boynunu uzatmıştı. "Korsemi gevşetmem gerekiyordu sadece."

"Anlıyorum." Alarik onu bir kez daha, bu sefer daha usulca döndürürken onun beline bir bakış attı.

Rose kralın kollarındayken kendini Gevralı askerlerden oluşmuş bir denizin ortasında buldu, hayvanları onlara giderek yaklaşıyordu. Celeste'in tatlı masasının yanında durduğunu gördü, en

iyi arkadaşını görünce içinden bir rahatlama boşandı. Ona her şeyi anlatmak için sabırsızlanıyordu. Ama onu bu kadar güldüren bu kadın da kimdi? Rose onun Prenses Anika olduğunu görüp şaşırdı. Omuzlarına dökülen kızıl saçları ve toplu vücudu onu Gevra'nın meşhur güzelliği olarak herkesten ayırıyordu.

Alarik onun bakışlarını takip etti. "Kız kardeşim hayvanları kadar vahşi diye her Gevralı kadının aynı şekilde davranmasına izin verildiğini zannetme," dedi. "Saraylı kadınlarımız inatçı olabilirler ama efendilerine itaat ederler."

Rose, Wren'in kralın huzurunda onun ayağına basmadan neden uzun süre kalamadığını aniden anlamıştı.

Alarik bir parmağını kaldırarak Rose'un çenesinde gezdirdi. "Narin bir yüze narin bir isim. Bu kadar güzel bir gül Gevra kışını atlatabilecek mi, göreceğiz."

Rose fırsat kolluyordu, o ânı bulduğunda da iki eliyle sarıldı. "Aklıma gelmişken, sizinle konuşmak istediğim bir şey var."

"Ya?" Alarik eğleniyormuş gibiydi.

Rose kendini toparladı. "Bu anlaşılmaya biraz fazla hızlıca girmiş olabileceğimizden korkuyorum. Kardeşiniz harikulade bir adam gerçekten, prenslerin prensi. Ama ne yazık ki birlikte aramızdaki uyumu tam olarak sınayabilecek kadar zaman geçirmedi, o yüzden birlikteliğimizi tamamlamak için taç giyme törenimden *sonrasını* beklesek daha mı iyi olur diye düşünüyordum..." Alarik'in yüz ifadesini görünce Rose'un sesi sönüp gitti. Alarik ağzını açıp onun kafasını koparacakmış gibi görünüyordu.

Dans etmeyi kesti. "Düğünü ertelemek mi istiyorsun?"

Rose olduğu yerde büzüldü. "Eh... evet."

Gevra Kralı başını geriye atıp güldü. Ve güldü, güldü. Ve güldü.

Kahkahası Rose'un midesini bulandırmıştı. Alarik'in kollarında kapana kısılmıştı, yüzlerce göz aniden delip geçen bakışlarla onu izliyordu.

Alarik tedirgin edici bir şekilde gülmeyi aniden kesti, kahkahası boğazında silinip gitti. "Hayır."

Rose gözlerini kırptırdı. "Hayır mı?"

"Hayır," diye hırladı Alarik. "Bu birleşmenin şerefine ayaklarımı öpmen gerekir."

"Saygısızlık etmek istemedim, Majesteleri," dedi Rose telaşla. "Sadece düşündüm de Prens Ansel öyle gözde biri ki, belki de düşünmek için biraz daha zamana..."

"Yeter." Alarik tırnaklarını Rose'un bileğine geçirdi. "Kimin Ansel için en uygun eş olduğuna karar vermek bana düşer. Bu birleşme yaşanmadan koleksiyonuma eklenecek cadıları elde edemem..." Durup dilini dişlerinde gezdirdi. "Ve onları *istiyorum*."

Rose'un zihninde, kükreyen bir şenlik ateşinin önünde el ele tutuşan Banba ve Thea'mn bir resmi belirdi. Aniden, onlar ve tüm Ortha için duyduğu korku kulaklarında bir martının çığlığı gibi cınladı. "Maalesef cadılar artık anlaşmanın bir parçası değil."

Alarik, Rose'un çenesini kavradı, burunları birbirine değinceye dek onu kendine çekti. "Yerinde olsaydım Prenses Rose, bu sözlerimi geri alırdım. Bir Gevralı'yla yaptığın anlaşmadan dönersen neler olacağını görmek istemezsin." Elini indirdi. "Evimizde cadılar bir uyku öncesi masalından ibaret. Gençlerimizi korkutmaya yönelik bir hikâye ama ben hep bu öykülerde yatan doğruları merak etmişimdir. Ne güç ama..."

Vals sona erdi ve Alarik onu bıraktı, Rose'un önünde beline kadar eğilip soğuk dudaklarını onun eline sürttü. "Dans ve eğlence için teşekkürler. Uzun zamandır böyle gülmemiştim. Yarın görüşürüz Prenses."

Yürüyüp gitti, Rose onun arkasından öyle bir nefretle bakıyordu ki yanakları pespembe kesilmişti.

Sonra Ansel ortaya çıktı. "Çiçeğim! Ağabeyimle çok uzun süre vals yaptın. Benim sıram gelmiştir herhalde? Dans etme becerinin çok geliştiğini söylemeliyim." Kralın giderek ufalan silüetine doğru tedirgin bir bakış attı. "Alarik bu konuda oldukça iyidir. Gelişmeye teşvik etmekte."

“Tutuşu gerçekten kuvvetli,” diye mırıldandı Rose, çenesini ovuşturdu.

“Ben çocukken dişlerinden korktuğum için saraydaki buz ayısına binmeyi reddederdim ama Alarik beni bir akşam boyunca kafamı ayının açık ağzında tutmaya zorladıktan sonra o yaratıktan hiç de korkmadığımı fark ettim!” Ansel tedirgin bir kahkaha attı. “Alarik iyi bir kraldır. Güçlü bir kraldır. Ayrıca iyi bir ağabeydir! Tabii kral olmak iyi bir ağabey olmaktan daha önemli.”

Rose önünde geveleyip duran prene gözünü dikti, ona neden âşık olduğunu düşündüğünü hatırlamaya çalıştı. Bir yabancı gibi geliyordu artık. Belki hep bir yabancıydı ve Rose aşka —sıradışılığa— öylesine açtı ki zihninde bir eskiz çizmiş ve onu tamamen başka birine dönüştürmüştü. Sevebileceğini düşündüğü birine. Ama Shen’le birlikte çöl havasının tadını aldıktan ve Shen ona bakarken gözlerinde dans eden yıldızları izledikten sonra Ansel’i hiçbir zaman sevmediğini anlamıştı. Onunla kesinlikle evlenemezdi. Bundan emindi.

Alarik gibi birinin gölgesinde büyümüş zavallı Ansel’e karşı bir acıma hissi onu sardı. Onun elini tuttu. Bu hareket hâlâ gevezelik eden prensi susturdu, Ansel sessiz bir şaşkınlıkla ikisinin ellerine baktı. Yanakları kızardı.

“Alarik senin gibi bir kardeşi olduğu için şanslı Ansel.”

Ansel altın saçlarını yüzünden çekti, mavi gözleri mutlulukla parlıyordu. “Şanslı olan benim. Alarik ne iyi bir ağabey ki beni Eana’nın en güzel ve kendine özgü kadınıyla evlendiriyor. Gevra’da sana bayılacaklar Rose. Göreceksin. Halkımızın sevgisi uzun kış aylarında seni sıcak tutacak.”

Rose belli belirsiz gülümsedi. Bunun gerçekten Eana için en iyisi olduğunu inansa kendini düğün için hazırlayabilirdi. Krallığını korumak ve halkının hak ettiği refahla barışı sağlamak için ne gerekirse yapardı. Ama bu birliktelik çözüm değildi.

Rose, bunun hiçbir zaman çözüm olmadığını şimdi anlıyordu.

Ansel onu dans pistine doğru çekiştirdi. “Dans edelim mi, gün ışığım?”

“Ne yazık ki şu anda dans edemem.” Rose ondan uzaklaşırken balo salonunun kapıları açıldı. Willem Rathborne ona musallat olmak için gelmiş bir hayalet gibi görünerek içeri girerken nefesini tuttu. *Ah, hayırlı* Aniden her şey ters gitmeye başlamıştı.

Wren, Kralnefesî’nin ölümüne ne kadar yakın olduğu konusunda yanılmış olsa da Rose uzaktan bile onun pek iyi görünmediğini görebiliyordu. Avurtları çökmüş yüzü ve solgun cildi, Rose’un kalbinde hiçbir merhamet uyandırmamıştı. Onun nasıl bir canavar olduğunu görebiliyordu artık. Hep olduğu canavar. “Kralnefesî’yle konuşmalıyım.” Ansel’e en çarpıcı gülümsemesini sundu. “Geri döndüğümde senle ben ulu topraklarımızın geleceği için kadeh kaldıracağız.”

Ve onların nasıl asla birleşmeyeceğine, diye düşündü, cesaretiyle eteklerini topladı ve Kralnefesî’ne doğru yürümeye başladı.

Rose yaklaşırken Willem kaşlarını çatarak ona baktı, hoşnutsuzluğunu görmek Rose’un kendini bir kez daha bir çocuk gibi hissetmesine yol açtı. İçgüdüsel olarak onun önünde reverans yaptı. “İyileşmiş olduğunu gördüğüme çok sevindim, Willem.”

“Dilini tut,” diye tısladı Willem. “Gevralıların hastalığım hakkında bir kelime daha duymasını istemiyorum. Gümüşdil’e varışlarını kaçırmam yeterince kötü oldu. Chapman’a ben yokken işlerin yolunda gitmesini sağlamasını söyledim, bu arada sen *neden* prensinle vals yapmak için orada değilsin?”

Rose başını kaldırıp annesiyle babasını öldüren adamın gözlerinin içine baktı. Onu büyüten, sevmiş gibi davranan, Eana için değil, kendisi için hayatı boyunca eğilip bükülmeyi öğreten adam.

Kalbine saplayacak bir bıçak diledi.

Dikkatli ol, diye hatırlattı kendine. Willem hakkında öğrendiklerini de ikiz kız kardeşinin varlığını da ortaya dökmenin henüz anlamı yoktu. Wren’in ihanetine rağmen düşmanları ortaktı. O kız kardeşinden fazlasıydı. Wren onun müttefikiydi.

Kral Alarik’in kahkahası kafasının içinde yankılanmayı sürdürür, Kralnefesî önünde durup beklerken Rose son bir kez daha on-

dan medet ummaya karar verdi. "Prens Ansel'le ne bir daha dans etmeye ne de onunla bir hayat kurmaya niyetim var," dedi. "İyice düşünüp taşındıktan sonra, Gevra'yla ittifaka girmenin Eana için en iyisi olduğuna artık inanmıyorum. Alarik buna katılmıyormuş gibi göründü ama belki ikimiz birden onunla konuşursak..."

"Seninle bu konuyu bir kez daha tartışmayacağım Rose." Willem'in gözleri tehditkâr bir ışıkla parladı. "Prens Ansel'le evleneceksin, o kadar."

Rose direniyordu. "Kraliçe olmak ve zamanı geldiğinde kendime uygun eşi kendim bulmak istiyorum. Benim ve krallığım için iyi birini."

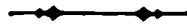
"Rose, canım," dedi Willem dişlerinin arasından. "Düğün öncesi sinirlerin bozulmuş senin. Güzel bir gelin olacaksın, beni ve ülkeni gururlandıracaksın. Daha da önemlisi, sevgili annenle babanı gururlandıracaksın. Pekâlâ. Bu konuyu bir daha açmayacağız. Anlaşıldı mı?"

Rose ellerini yumruk yaptı, tırnakları avuçlarında yarım ay şeklinde oyuklar açıyordu. Kendini savunmuş ama bu yeterli olmamıştı. Başka ne yapabilirdi? Giderek artan bir çaresizlikle, kendi hayatına dair kontrolün kendisinde olmadığını fark etti. O bir prenses değil, bir kuklaydı. Willem Rathborne, onun iplerini kesmek yerine onu Gevra'ya postalamayı tercih ediyordu.

"Rose? Anlaşıldı mı?"

Rose başını yukarı aşağı salladı, gözlerine yaşlar doldu.

"Aferin kızıma. Şimdi koş, nişanına katıl. Dans pistinin orada seni bekliyor."

Rose, Ansel'in yanına dönmedi. Willem ona sırtını dönene dek bekleyip balo salonundan çıktı.

Avluya vardığında, kütüphaneye varıncaya dek gölgelerin arasında koşturdu. Panik hâlinde içeriye daldı. "Wren? Hâlâ burada mısın? İşe yaramadı. Çok ciddi bir— *yanan yıldızlar!*"

Ansel'in şahsi muhafızı kız kardeşini duvara yapıştırmıştı.

Kız kardeşi de bundan fena hâlde hoşlanıyormuş gibi görünüyordu.

Avluda ona bu kadar laubali davranmasının sebebi buydu demek! Rose daha önce hiç kimsenin böyle öpüştüğünü görmemişti, birbirlerinin ağzına girmeye çalışıyormuş gibi görünüyorlardı. Adam *gömleksizdi*. Ve *her yere* kitaplar saçılmıştı. Ve cam kırıklar. Tahta parçaları. Ve yerlerde sürünen kocaman güller!

Rose kütüphane kapısını çarparak kapattı.

Durmadılar.

Bir kitap alıp Gevralı'ya fırlattı. "WREN!"

Asker olduğu yerde döndü, kocaman açılmış gözleri sağı solu taradı.

"Ah, iyi," dedi Wren, buruş buruş olmuş elbisesini düzeltti. "Senmişsin sadece."

"Ben olduğum için şanslısın!" dedi Rose öfkeyle. "Ya buraya başkası girseydi! Senin... senin ben olduğunu düşüneceklerdi! *Onunla* öpüşürken!" Parmağını Gevralı'ya doğrulttu. Adam ceketini yerden almış, düğmeleriyle oynuyordu. "İtibarımı düşün!" Rose'un yanakları kıpkırmızı parlıyor, alev alev yanıyordu. "Onunla öpüşerek ne yapıyordun sen?"

Wren dudağını ısırdı. "Kendimi birazcık kaptırmış olabilirim."

Asker frak ceketini yerden alıp üstüne geçirdi. "Gitmeliyim." Rose'u başıyla selamladı, kütüphaneden çıkıp giderken gözleri Wren'in üstündeydi.

Rose kız kardeşine döndü. "Seni on dakika yalnız bırakıyorum, sonra bir bakıyorum ki düşmanı soyuyorsun!"

"Eh. Sadece üst kısmını," dedi Wren. "Ve Tor düşman değil."

"Kim bilir *Tor* şu anda içeri girip Alarik'e iki kişi olduğumuzu söylüyordur! O korkunç kral bizim cadı olduğumuzu anlarsa ikimiz de ilk gemiyle Gevra yolcusu oluruz!"

"Tor tek kelime etmeyecek," dedi Wren.

“Bunu nereden biliyorsun?” Rose duraksadı. “Dur. Onu büyüledin mi?”

Wren iç çekti. “Ona güveniyorum Rose.”

Rose ellerini havaya savurdu. “Ah, iyi, o zaman *hiçbir şey için* endişelenmemize gerek yok.”

“Gevralı askeri bana bırak,” dedi Wren sakince. “Pekâlâ. Düğünü iptal etmeyi başarabildin mi?”

Rose boğazını temizledi. “Maalesef Alarik’in beni hayvanlarından birine yem etme ihtimali, düğünü iptal etme ihtimalinden daha yüksek.”

Wren içi tıka basa doldurulmuş bir koltuğa yığıldı. “Yani başarısız oldun. Tahmin ettiğim gibi.”

“Eh, sen de öyle,” dedi Rose, kendini tutamamıştı. “Willem Rathborne sağ salım hayatta. Baloda.”

Wren dehşet içinde ona baktı. “Ne?”

Rose koltuğun eşi bir iskemleye gömülürken homurdandı. “Şimdi ne yapacağız?”

Wren yüzünü ellerine gömdü. “Hiçbir fikrim yok.”

Wren korkunç bir karanlıkta ayakta duruyor, kafesinin parmaklıklarını şangırdatıyordu. Haykırdı ama ağzından ses çıkmadı. Gölge-ler şekil değiştirdi ve Rose önünde belirdi. Gülümseyişi geniş ve alaycıydı fakat Banba'nın sesiyle konuşuyordu. "*Başarısız oldun, küçük kuş.*" Wren'in kafesinin parmaklıkları arasından uzanıp tacını başından çekip aldı. Kendi başına yerleştirdi, altın karanlıkta parlıyordu. "*Hep başarısız olacaktın.*"

Sonra Banba'nın sesi Alarik'in sesine dönüştü, kahkahası öyle soğuktu ki Wren'in dişleri takırdıyordu. Karanlıkta cadılar ayak bileklerine tutundu. Hayvanlar yoktu artık, sadece ölüm vardı. Aralarında Banba'nın cesedi yan yatıyordu.

Wren kız kardeşinin üstüne atladı, parmaklıklar arasından ona tutundu. İçinde bir şey kopup gitti ve aralarında bir büyü kıvılcımı patladı. Gürül gürül, vahşi bir ateşe dönüştü, alevler her şeyi yutup tükettiler; korkuyla karanlığı, Banba'nın cansız bedeniyle ayakları dibinde sürünen cadıları ve en sonunda, şükürler olsun ki kâbusun geri kalanını.

Wren aniden uyanıp nefesini tuttu. Loş ışıktaki gözlerini kırıştırdı, nerede olduğunu ve vücudunun neden ağrıdığını anlamaya çalıştı. Dün gecenin hatıraları üstüne çullanırken yüzünü buruş-

turdu. Rose, Anadawn'a dönmüştü, her şey kontrolden çıkıyordu. Wren yerde yatıyordu şimdi, tozla kaplıydı, gıcırdayan tahta sütunlara gözlerini kırıştırıp bakıyordu.

Burnu gıdıklanınca hapşırdı.

Rose yukarıdan, "Şşş!" diye tısladı. "Biri duyacak!"

Wren kız kardeşinin yatağının altından çıktığında ona tanıdık gelen zümrüt yeşili gözlerin ona kötü kötü baktığını gördü. Sabahın ışığında ikizlerin benzerlikleri daha da hayret uyandırıcıydı. Rose'un Ortha'da geçirdiği zaman burnunu çillerle bezemiş, çöl güneşi kestane rengi saçlarına bal rengi şeritler katmıştı.

Wren ayağa kalkarken homurdandı. Ortak düşmanları Kralnefesi sayesinde ateşkes yaptıktan sonra kızlar gecenin geç saatlerine dek uyanık kalmışlar, Rathborne artık yatağına bağlı olmadığı için onunla nasıl başa çıkacaklarını çözmeye çalışmışlardı. Rose, Anadawn Sarayı'nın orta yerinde cinayet işleme fikrinden hiç hoşlanmamış, başka bir fikir de bulunamayınca Wren, kız kardeşinin ürkekliğine giderek öfkelenmişti. Düğün ikizlerin on sekizinci doğum gününden sadece bir gün önce, yarın yapılacaktı ve Rathborne, Rose'u Gevra'ya bu tarihten önce göndermeye her zamankinden daha kararlıyken duraksayacak zaman yoktu.

Konuşmaları zaman geçtikçe bezgin bir didişmeye dönüştüğünde Rose dışarı fırlamış, mutfaklardan kendine bir fincan papatya çayı almaya gitmişti. Wren, Gevra hayvanlarının uzaklardan gelen kükremelerini dinleyerek uykuya dalmış ve Rose'un yatağının altındaki karanlıkta, kendi başarısızlıklarını tekrar tekrar düşlemişti.

Saçlarını gözlerinin önünden çekti. "Hizmetçilerinden birini görürsen onlara arada bir yatağının altını süpürmelerini söyle. Günler boyunca öksüreceğim."

Rose kız kardeşi için kendini kötü hissetmişse de bunu göstermiyordu. "Tozdan bahsedeceğim," dedi, yeniden yastıklarına gömüldü.

"Sırtım da ağrıyor." Wren kız kardeşinin eline uzandı. "İyileştirir misin?"

Rose, Wren'in elini tokatladı. "Dün geceki bütün dinlenmemi boşa mı çıkarayım yani?" diye fısıldadı. "Kesinlikle olmaz."

"Bu seni kötü ikiz kardeş yapıyor o zaman." Rose'un iyileştirme yeteneği, Wren için bir sürpriz olmuştu. Annesinin büyüünün neden sadece kendisinde ortaya çıktığını merak ederek büyümüşü ama Rose'un farklı bir tür cadı olabileceğini hiç düşünmemişti.

Wren sabahın kuvvetli ışığında kız kardeşine baktı. Yüksek yakalı pembe bir gecelik giymiş, kaz tüyü yastık yığınlarıyla çevrelenmişti, oyuncak bir bebeğe benziyordu. Rose'da, Wren'in asla sahip olmadığı bir narinlik vardı. Rose, Valhart'ların asil uysallığını miras almıştı ama Eana'nın bir cadı kraliçeye, kararlı ve cesur, Anadawn Sarayı'nın karanlık kalbine inip içindeki zehri akıtmaktan korkmayacak birine ihtiyacı vardı.

Wren'e ihtiyacı vardı.

"Neden kaşlarını böyle çatıyorsun?" Rose, kız kardeşinin düşüncelerini böldü. "Yüzün kıışacak."

"Küçük bir tılsımın düzeltemeyeceği bir şey değil," dedi Wren, havadan sudan konuşur gibi. "Bilmen gerekiyorsa diye söylüyorum, kaşlarımı çatıyorum çünkü senin şu kocaman yatağını neden paylaşamayacağımızı anlamıyorum!" Yatağa atlayıp üstünde zıplamaya başladı. "Bu şilte fazlasıyla büyük, gece vakti ziyaretçin falan da yok."

"Seninle Shen dışında yani. Hazır sözünü etmişken, bu beni kışdırdığın için." Rose yastığıyla Wren'e vurdu, bir avuç tüy havaya fırladı. "Ve lütfen kısık sesle konuş!"

Wren yastığı kız kardeşinden çekip almaya çalıştı. "Saray muhafızlarının senin kendi kendine konuştuğunu düşüneceklerinden mi korkuyorsun?"

"İtibarım senin için bir şey ifade etmeyebilir ancak benim için önemli," dedi Rose, yastığı bırakmayı reddederek. "Cidden, Wren. Bunca haftadır beni taklit ediyorsun, hâlâ görgü kurallarından haberin yok."

"Sen de gevşeyip rahatlamayı öğrenemedin." Wren yastığı çekip aldı, kız kardeşine çok daha şiddetli bir darbe indirdi. Rose'un ser-

semlemiş yüz ifadesini görünce dudaklarından bir kahkaha koptu, irkilerek eğlendiğini fark etti. Bu, bir kız kardeşinin olması, şımarık, inatçı bir prenses olsa bile... eh, oldukça güzeldi.

Rose karmakarışık saçlarını yüzünden üfleyerek çekti. "Agnes kahvaltıyla buraya geldiğinde saklanmak zorundasın."

"Sen neden saklanamıyorsun? Açlıktan ölüyorum."

Rose ona öfkeli bir bakış attı. "Çünkü prenses *benim*. Teknik açıdan konuşursak, *sen* bir suçlusun."

"Teknik açıdan *ikimiz* de suçluyuz," dedi Wren.

"Şakası bile hoş değil!" Rose yataktan fırlayıp şifonyere doğru gitti, aynanın önüne oturup bir fırçayı saçlarından sertçe geçirdi. "Benim adıma Gevralı bir sevgili edindiğine hâlâ *inanamıyorum*."

Uzaklarda bir yerde bir kurt uludu.

Wren bağcıklı kesesini yatağın altından alıp tuvalet masasına doğru ilerledi. "Aslında kendi adımı kullandım. Ve sen, Tor'a kur yapmayı benden önce düşünmediğin için beni kıskanıyorsun." Saç fırçasını kız kardeşinin ellerinden alıp bir kenara fırlattı. "Sana yardım edeyim."

İki büyü sonra, Wren ve Rose birbirinin eşi bir çift güzel ve bakımlı prensese benziyordu. Gül yapraklarının azalan gücüne rağmen, Wren'in büyüleri nasıl oluyorsa her zamankinden daha kuvvetliydi. Burnunda tek bir çil bile yoktu ve saçları kız kardeşiyle tamamen aynı renk ve boyda, kusursuz gevşek buklelere dönüşmüştü.

Düşündüğümden daha iyi bir tılsımcı olmalıyım, dedi Wren kendine, omurgasından aşağı inen tedirginlik hissini yok saydı.

Rose aynanın karşısında kendini hayran hayran süzüyordu. "Belki de burada şahsi yardımcım olarak kalmanı sağlayacak bir yol bulmalıyız."

"Paran yetmez," dedi Wren kupkuru bir sesle.

Rose gülümsedi. "Servetimi hafife alıyorsun."

"*Servetimizi*." Wren seke seke gardıroba gitti. "Ee, bugün hangimiz Rose olacak?"

Rose ona öfke dolu bir bakış attı. "Komik *değil*."

Wren gardırobu açıp elbiseleri teker teker incelemeye koyuldu. "Unutma Rose, hâlâ yapacak işimiz var," dedi, üç elbiseyi birden çıkardı. Parıldayan mor bir entariyi boynuna tuttu. "İş derken, hızla ve vahşice kurtulmaktan bahsediyorum..."

Yatak odasının kapısı savrulup açılırken Wren'in cümlesi sönüp gitti. Elbiseleri göğsüne bastırmış bir hâlde donakaldı. Celeste oda-ya girdi, sabah güneşinin ışığında çok güzeldi, öfkeden köpürüyordu. Kapıyı arkasından çarparak kapattı, ikizlere şöyle bir bakıp Wren'e döndü. Suçlar gibi bir tavırla "Sen!" diye tısladı. "Hafızamla oynadın!"

Wren, Rose'a baktı, sesini alçak tutmakta zorlanıyordu. "Ona söyledin mi?"

Rose kollarını kavuşturdu. "Tabii ki söyledim. O benim en iyi arkadaşım."

"Ne zaman?" diye patladı Wren ama sonra Rose'un gece yarısı mutfaklara yaptığı ziyareti hatırladı. Celeste'i görmeye gittiği açıktı. "Bir de benim umursamaz biri olduğumu düşünüyorsun!"

"Öylesin!" dedi Celeste, Wren'in üstüne yürüdü.

Wren kendini cezalandırılmak üzere olan yaramaz bir çocuk gibi hissediyordu. "Hadi ama Celeste, açıklayabilirim." Onu uzak tutmak için üstüne menekşe rengi bir elbise fırlattı. "Mesele çıkaramayız."

Celeste elbiseyi bir kenara attı. "Benden sadece bir tane var, Wren. Ne istersem yapabilirim." Ayakkabısını çıkarıp ona fırlattı. Wren son saniyede eğildi, ayakkabı bir takırtıyla duvara çarparken o telaşla bir elbiseyi daha yere düşürdü.

"Şşş!" dedi Rose, kollarını çılgınca sallıyordu. "Yakalanacağız!"

Celeste öbür ayakkabısını da çıkardı. "Muhafızın ihtiyaç molasında."

Wren geri çekilirken, "Ses yine de yayılır!" dedi.

"Eh, ayakkabım da öyle." Celeste ayakkabıyı fırlatıp bu kez Wren'i doğrudan omzundan vurdu.

Wren yatağa tırmanırken elindeki son elbiseyi Rose'a attı. "En iyi arkadaşına beni kovalamayı bırakmasını söyle!"

“Sen en iyi arkadaşına beni kaçırmamasını söyledikten sonra,” dedi Rose, elbiseyi alıp kırııklarını düzeltti. “Ah, bir saniye, çok geç artık.”

Celeste yatağa tırmanırken güldü. Wren’i yere devirmek istiyor-muşçasına kollarını açtı. “Sen yaptıkların için özür diledikten sonra seni kovalamayı bırakırım.”

“Fazla zekiysin. Beni ele verecektin,” dedi Wren, kendini savun-mak için bir yastığı tutup havaya kaldırdı. “Ne yapacaktım, pes mi edecektim yani?”

Celeste’in gözleri parladı. “Özür dilediğini duyamadım.”

Wren yataktan atlayıp Rose’un gerisine saklandı. Kız kardeşi-nin omzu üzerinden “Yapmam gerekeni yaptım,” dedi. “O anıları silmek istemiyordum ama cidden Celeste, seni öldürmemi mi tercih ederdin?”

Rose kendini Wren’in kollarından kurtardı. “Aklını mı kaçırdın sen?”

“Benim en iyi arkadaşına büyü yaptın sen,” dedi Wren.

“Evet! Hayatını kurtarmak için!” diye terslendi Rose. “Bir şey değil, bu arada.”

Gururu bocalarken Wren hareketsiz kaldı. Kendini adamakıllı ilk kez duydu, hatalı olduğunu bildiği bir şeyi savunuyordu. Rose çölde Shen’in hayatını kurtarmıştı, Wren ise ormanda az kalsın Celeste’in canını alacaktı. Shen o anda burada olsa ondan utanç duyardı.

Celeste yatakta Wren’in tepesine dikilmişti, gün ışığı omuzların-dan süzülüyor, elbisesinin kehribar tonlarını vurguluyordu. Yüzün-deki öfkenin gerisinde Wren şaşkınlığı ve gücenikliği, kendi sebep olduğu acıyı da görebiliyordu.

Utançla başını eğdi. “Özür dilerim Celeste,” dedi içtenlikle. “O gün ormanda çaresizdim ama bunu yapmamalıydım.”

Celeste pes etmiyordu. “Beni bir daha büyülemeyeceğine dair bana söz ver.”

“Söz veriyorum,” dedi Wren, bu sözünde de ciddiydi.

Celeste yataktan indi. “Şimdi aynı sözü kız kardeşine de ver.”

Wren gözlerini kırıştırdı ona baktı. “Pardon?”

Celeste çenesiyle, bu istek en az Wren kadar onu da şaşırtmış gibi görünen Rose’u işaret etti. “Kız kardeşinin üstünde de büyü kullanmayacağına dair söz ver.”

Wren’in dudakları büzüldü. Ciddi bir istekti bu. Sonuçta Rathborne ortadan kalktığında ve Gevralılar evlerine gönderildiklerinde, Rose tahta giden yoldaki tek büyük engel olacaktı. Celeste’in Wren’in gözlerinin içine bakış şekli, onun da bu çıkarıma çoktan vardığını gösteriyordu. Celeste, Wren’in bunu hâlâ ne kadar istediğini, Rose’la —öz kız kardeşiyle— tanışmanın hedefini değiştirmedığını biliyordu.

Rose ona bakmak için döndü. “Wren? Neden duraksıyorsun?”

“Söz veriyorum,” dedi Wren bir an sonra. “Tabii ki söz veriyorum.”

Celeste nefesini bıraktı, bakışlarının ateşi söndü. Şimdilik. “Güzel. Şimdi bana her şeyi anlatın.”

Anlattılar. Ve üçü birden hep birlikte planlar kurmaya başladılar.

Wren, Rose’un yatağının baş ucuna yaslanırken “Onu neden yatağında öldürüp işi bitirmediğimizi hâlâ anlamıyorum,” dedi.

“Çünkü bu umursamazca bir düşünce,” dedi Rose sabırsızlıkla. “Willem onu zehirlemeye çalıştığından beri şahsi muhafızlarını iki katına çıkardı, odasının içinde kaç muhafız daha olduğunu kim bilir? Tümünü birden büyüleyemezsin, yakalanırsan da işin biter.”

Wren gözlerini kapattı. Bunu itiraf etmek acı verse de kız kardeşi haklıydı. “Peki. Yatak odasında infaz yok.”

“Bana sorarsanız işin cinayet kısmına çok fazla takılıyorsunuz,” diye araya girdi Celeste.

Wren ona bakmak için başını çevirdi. “Başka ne kısımlar var, Celeste?”

“Neden önce Kralnefes’ini ifşa etmeye çalışmıyorsunuz?” diye

sordu Celeste. “Ülke onun gerçekte nasıl biri olduğunu, bir yalancı ve gaspçı olduğunu gördüğünde o zaman intikamınızı alabilirsiniz. İsterseniz onu Koruyucu Mahzeni’nden asarsınız.”

Wren oturduğu yerde doğruldu. “Devam et.”

Celeste gülümsedi. “Bence bunu yarınki düğünde yapmalısınız, böylece Eana’nın bütün yetkilileriyle soyluları, onun yalanlarını yüzüne çarptığınız ana tanık olabilir. Bunu yapmanın Willem Rathborne’la meclisin geri kalanını seninle tanıştırmaktan daha iyi bir yolu var mı, Wren? Prensesin kaçıp kurtulan ikizi.”

Rose başını yukarı aşağı sallamaya başlamıştı. “Ortha cadılarının koruduğu ikiz.” Wren’e baktı, gözleri zafer kazanmış gibi bir havayla parladı. “Eana’nın cadılara dair düşüncelerini değiştirebiliriz, onların on sekiz yıl önce Willem tarafından haksızlığa uğratıldığı gösterilebilir.”

Wren bu fikri hâlâ sindirmeye çalışıyordu ama tadı kesinlikle hoşuna gitmişti. Willem Rathborne’u toplum önünde ifşa etmek, cadıların başkentteki kötü şöhretini onarma ve kendi hükümdarlığı öncesinde değişim tohumlarını atma adına büyük bir adım olurdu. Ama bu Banba’yı tatmin etmeye yeter miydi? Yoksa Banba, Lillith Savaşı’nın intikamı olarak Anadawn’ı yerle bir etmek ve Eana nehirlerini bu savaşı destekleyenlerin kanlarıyla doldurmakta ısrarcı olmayı sürdürür müydü?

Bir yandan da Gevralılar vardı. Düğün olmadan ittifak da olmazdı ama Wren, Kral Alarik cadılar için buraya kadar geldikten sonra onun sessizce gideceğini hiç sanmıyordu.

Bu düşünceyi çabucak kafasından attı. Bunu düğün iptal olduktan sonra düşünebilirlerdi. Öncelikle Rathborne’un icabına bakmaları gerekiyordu. “Sonra onu öldürebiliriz, değil mi?”

“Rathborne ifşa olduktan sonra onu dilediğiniz gibi cezalandırabilirsiniz,” dedi Celeste. “Bunu Eana kanunlarınca onaylandığı gibi, gün ortası yapabilirsiniz. Gerçek bir adalet olur.”

“Bunu sevdim,” dedi Wren usulca. Aslında buna bayılmıştı.

“Bu dahice, Celeste,” dedi Rose. “Wren’in tek yapması gereken,

yarındaki düğüne dek gizli kalmak. Willem ne olduğunu anlayamayacak. Çok geç olana dek..."

TAKI TAKI TAKI

Rose dışardan gelen sesi duyduğunda donakaldı. Kızlar başlarını çevirip bakınca pervazda tek bir yıldız göğüslü kuşun tünemiş olduğunu gördüler. Gagasını cama vuruyor, onları parlak boncuk gözleriyle izliyordu.

Wren'in omurgasından aşağı bir tedirginlik dalgası ağır ağır ilerledi. Ayağa kalkıp pencereye doğru gitti. Kuş havalandı, havada bir çember çizip Anadawn'ın batı kulesine doğru süzüldü. Wren kuşun gitmesini izledi, bu kez penceredeki yüzü görünce nefesini tuttu.

Rose ânında ayağa fırlamıştı. "Ne oldu?"

"Batı kulesinde bir kadın var." Wren pencereden sarkarak o kadını daha yakından görmeye çalıştı. Yüzü solgun ve cılızdı, uçuşan beyaz saçlarla çevrelenmişti. Kadın bir kez daha ortadan kayboldu.

"O beni uyarmıştı... alevler içimde... yanıyor... ah..." Rathborne'un sözleri Wren'in kafasının içinde yankılandı, zehirlendikten sonra acı içinde iki büklüm olduğunu hatırladı.

"Onu uyardı," diye mınıldandı Wren. Rathborne'un sayıklamalarının geri kalanını zihninden çekip çıkarırken içinde yeni bir dehşet uyandı. "Düşmanın iki yüzü var... Onlar bizim peşimize düşmeden biz cadılarla yüzleşmeliyiz... ve geliyorlar."

"Neden bahsediyorsun?" diye sordu Rose, giderek artan bir telaşla.

"Ah, hayır." Gerisinde Celeste olayı şimdiden çözmüştü. Pencereye yanaşıp Wren'in düşüncelerini seslendirdi. "Willem'in bir kâhini var."

"Hiçbir zaman kuşlardan ibaret değildi," dedi Wren, kendi aptallığına lanet okudu. Kralnefesi nasıl olduysa imkânsız başarılmış, lanet olasıca bir kâhini eline geçirmişti. "Birisi ona gelecekte olacakları fısıldıyor."

Onu uyarıyor, diye düşündü Wren öfkeyle. "Bu kadar ürkek olmasına şaşmamalı."

Pencereden uzaklaştı. "Bir kâhinin görüşü zaman içinde keskinleşir. Bir kehanetin zamanı yaklaştığında her zaman bilecek daha çok şey vardır. Görecek daha çok şey," dedi telaşla. "Rathborne Anadawn'da gerçekten bir cadı saklıyorsa ondan çok uzun süre saklı kalamayız. Hele de sen buraya geri dönmüşken, Rose." Sesindeki suçlayıcı tona engel olamamıştı.

"Kâhin foyamızı ortaya çıkarmadan önce onu buradan göndermeliyiz," dedi Rose.

Celeste ofladı. "Çok geç kalmış olabiliriz. Dün gece balodan sonra onu ziyaret etti. Muhafızlarını batı kulesinin dışında gördüm."

Üçü birden aynı anda kapıya baktılar, Kralnefesî'nin içeri dalıp onları tutuklamasını bekliyormuş gibilerdi. Güne uyanan hizmetçilerin uğultusuyla avluda dolaşan Gevra hayvanlarının uzaklardan gelen hırıltıları dışında ses yoktu.

Wren dişlerini gıcırdatarak düşünüyordu. "Dün gece olmadıysa bu gece."

Rose ve Celeste endişeli bakışlarla birbirlerine baktılar. "Onu bu geceden önce serbest bırakabiliriz," dedi Rose.

"Ve neler bildiğini öğrenebiliriz," diye ekledi Celeste. "Willem'e neler anlattığını öğrenebiliriz."

Rose başını yukarı aşağı salladı. "Gevra Şölenni günbatımında başlayacak. Willem katılmak zorunda. Bu bize biraz zaman kazandırır."

"Bu gece gözlerini senden ayırmayacak," diye uyardı onu Celeste. "Muhafızlar her hareketini izleyecek."

Wren çok yavaşça gülümsedi. Kaderin gelgitlerinin etrafında dalgalandığını hissedebiliyor, bu dalgalarda bir planın yüzdüğünü görebiliyordu. "Ama kimse *beni* izlemeyecek." Büyüsünün yardımıyla batı kulesine kolaylıkla ulaşabilirdi. Dikkat çekmeden kulenin içine girebilmenin bir yolunu bulması gerekiyordu sadece. "Kulenin anahtarına ihtiyacım olacak. Boynuna taktığı anahtar."

"Şölende o anahtarı ondan çalabilirim," dedi Rose, cesaretini toplarken yumruklarını sıktı.

Celeste, Wren'e baktı. "Anahtarı sana getirebilirim."

Wren başını sallayarak onayladı. "Kaybettiğini fark etmeden geri getiririm." Rose'a döndü. "Şölene katılan bütün Gevralılar'la dans ettiğinden emin ol yeter. Neşeli ve canlı görün. Kimse hiçbir şeyden şüphelenmez."

"Dalavereye neden hemen şimdi başlamıyoruz?" diye sordu Celeste, odayı bir uçtan bir uca aştı. Mor elbiseyi tuvalet masasının yanındaki taburenin üstünden alıp Rose'a fırlattı. "Avluda sabah yürüyüşüne çıkalım. Bugün normal davrandığını ne kadar çok kişi görürse o kadar iyi."

"Ben ne olacağım?" diye sordu Wren. "*Ben* ne yapacağım?"

Celeste hafifçe gülümsedi. "Sen bir süreliğine var olmamaya geri dönebilirsin."

Birkaç dakika içinde iki kız da ortadan kayboldu ve Wren bir kez daha yalnız kaldı. Pencereye döndü, dirseklerini pervaza yasladı. Dışarda Eana bayrağı yaz rüzgârıyla dalgalanıyordu.

Kraliçe olduğunda o bayrağı söküp atacak, ilk cadı kraliçe Eana'yı yeniden ülkenin armasına yerleştirecekti. Bu ülke onun soyundan gelen biri tarafından yönetilecek, Anadawn'ın koridorları bir kez daha büyülerle çınlayacaktı. Özgürlük en sonunda geliyordu ve bunu Ortha kumlarında doğup büyütülmüş bir Greenrock cadısı sağlayacaktı. Kendi büyüünü bile zor zapt edebilen şımarık bir Valhart değil. Wren'in planları Rose'un dönüşüyle değişime uğramış olsa da görevi değişmemiştir.

Rüzgârlara, "*Çok yaklaştım, Banba,*" diye fısıldadı. "*Başarısız olmayacağım.*"

Gözlerini kapattı, kendini etrafına cadılar toplanmış bir hâlde Eana tahtında otururken hayal etti. Gözlerini yeniden açtığı anda Wren batı kulesine baktı ve kâhinin de aynı geleceği görüp görmediğini merak etti.

Avluda kol kola yürürlerken, "Ona güvenmiyorum," dedi Celeste. "Tetikte olmalısın."

"Wren için endişelenmene gerek yok." Rose kar panterini yürüyüşe çıkarmış bir Gevra askerinin etrafından zarafetle geçti, yakınındaki bir çalılığa sürtünen gümüşü bir tilkiye gülümsedi. "O bizim safımızda." Dört askerin nöbet beklediği altın kapılara işaret etti, altı asker daha yakındaki bahçelerde devriye geziyordu. "Etrafına bak Celeste, bize *ihtiyacı var*."

Gül bahçesine girerlerken Celeste'in kaşları çatıldı. "Şu anda bizim safımızda olabilir ama bu her zaman öyle olacağı anlamına gelmiyor."

Koruyucu'nun cıfcaflı heykelinin altından geçtiler. Rose heykelin mermer yüzüne kötü kötü baktı, onun Ortha Starcrest'i avlamanın hatırası içinden korkunç bir titreme gibi geçip gitti. Aniden başka bir yola saptı, Celeste'i de çekiştirip yanına aldı. İçinde kaynayan bir güvenle, "Wren bana ihanet etmeyecek. Şu anda ikimiz de aynı şeyi isterken bunu yapmaz," dedi. "Sonuçta ben onun sadece kız kardeşi değilim. Ben de bir cadıyım. Wren, ben Krallıçe olduğumda onlar için, hepimiz için en iyisini yapacağımı biliyor."

"Bunu onunla konuştun mu?" diye sordu Celeste.

“Aşağı yukarı.” Rose bu soruyu elini şöyle bir sallayarak savuşturdu. “Detayları bu gecedен sonra hallederiz.”

Celeste ona duyduklarına inanamıyormuş gibi bir yüz ifadesiyle bakıyordu. “Senin bir cadı olduğuna hâlâ inanamıyorum, Rose Valhart.”

“Hem de bir şifacı,” dedi Rose gururla. “Bir cadı olacaksan bu açıkça en iyisi.” Gül çalılıklarının arasında en son yürüdüğü zamandan bu yana ne çok şeyin değiştiğine inanamıyordu. Bir ay önce, içinde büyüünün yaşadığı fikri onu tiksindirirdi. Ama şimdi, gücüne önem veriyordu. İnsanlara yardım etmek, onları iyi hissettirmek hoşuna gitmişti. Kendinden daha büyük bir şeye ait olduğunu hissettirmişti. Bir krallığa değil, bir amaca. “Şifa barış ve mutluluk getirir. Benim büyüm Wren’inki gibi karmaşık değil. Büyükannemizinki gibi korkunç da değil. İyileştiriyor.”

Celeste onunla aynı fikirdeymiş gibi mırıldandı, ona karşı hissettiği sevgi Rose’u sarıp sarmaladı. Döndüğü günden bu yana ilk kez hissettiği bir duygu değildi bu. Gece yarısı ziyaretinde Celeste’e her şeyi anlatmıştı ve Celeste tüm olup biteni şaşırtıcı bir sükunetle karşılamıştı, sanki içinde bir yanı bunları bekliyormuş, bunun için *kendini hazırlıyormuş* gibiydi. Rose açık yürekliliği için ona minnettardı, büyüsunü açığa vurmanın Celeste’i bir zerre olsun korkutmadığını görmek de onu rahatlatmıştı. Arkadaşının tepkisi içini geleceğe dair umutla doldurmuştu. Rose’un şansı yaver giderse, Eana halkı da yeteneğine karşı en az onun kadar hoşgörölü olacaktı. Eninde sonunda.

“Ya bana dün gece bahsettiğin o yakışıklı haydut?” diye takıldı ona Celeste. “O bir savaşçı cadı. Dövüşmek için doğmuş. Bu bir şifacının tam tersi değil mi?”

Rose’un yüzü kızardı. “Shen yeteneğini sadece iyilik içi kullanıyor. İnsanları korumak için. Beni korumak için.” Muzipçe gülümse-di. “Ah Celeste, onun nasıl hareket ettiğini keşke görebilseydin. Bir gölge gibi, bir rüzgâr gibi hızlı ve sessiz. Çöldeki ilk günde, beni o

berbat kanböceğinden kurtardığı zaman bile gözlerimi ondan almadım.”

Celeste güldü. “Çölün seni değiştirmediyi gördüğüme sevindim. Hâlâ iflah olmaz bir romantiksin.” Rose’un kaburgalarını usulca dürttü. “Daha geçen ay Prens Ansel’e vurgun değil miydin sen? Bir değil *iki* Rose onu reddettiğinde kalbi paramparça olacak.”

“O farklıydı,” dedi Rose, gerçekleri suçluluk dalgasında bulmuştu. “Shen’e karşı hislerimin, Ansel’e karşı hissettiğimi düşündüğüm duygularla alakası bile yok.” Bahçenin derinliklerine girdiler, kopanla kopanla harap olmuş kırmızı güllerin yanından geçtiler. Rose kimsenin kulak misafiri olmadığından emin olmak için etrafına bakındı. “Ansel’e karşı hislerim o zamanda mümkün olabildiğince gerçektir. Ama bir resim gibiydiler... ah, ne bileyim, bir meyve sepeti resmi gibi. Sahip olması hoş ama asla *tatmin* etmeyen bir şey. Bir de Shen.” Rose elinde olmadan gülümsedi. “Eh, Shen’e karşı hislerim *gerçek* bir meyve gibi. Bir dolu taze meyveler Elmalar, yemişler, armutlar, muzlar...”

“Muzlar mı?” Celeste tek kaşını kaldırdı. “Erkeklerin muzları hakkında ne biliyorsun, Rose?”

Rose bir kıkırdama krizine girdi. “İçin fesat, Celeste Pegasil” dedi, onun koluna vurdu. “Shen’e dair hislerimin gerçek olduğunu söylemek istedim sadece. *Gerçekten gerçek.*”

“Belli ki çok nefis.”

“Fırsatını bulduğumda onu öpebilseydim keşke.” Rose parmaklarını dudaklarına bastırdı, bunun nasıl bir his olacağını hayal etmeye çalıştı; hayatında ilk defa öpülmenin, gece esen bir rüzgâr gibi hareket eden, bir şarkı gibi gülen bir adamın, Shen’in onu öpmesinin.

“Eh, belki bir gün fırsatını bulursun,” dedi Celeste teşvik edici bir şekilde.

“Ah evet, düğünümü iptal eder, Kralnefesi’nin foyasını ortaya çıkarır, Eana’yı cadılara yeniden açar ve Kraliçe olurken, Ortha’ya bir kaçamak yapıp Shen’i öpecek zaman bulacağımdan eminim.”

Rose başını iki yana salladı, onunla geçirdiği son anları düşündü. "Ona yaptıklarından sonra beni bir daha görmek isteyeceğinden şüpheliyim." Shen'in sevgili atını çalıp Eshlinn Ormanları'nda salıvermesi yeterince kötüydü. Kasırğa'nın eve sağ salim dönüp dönmediğini bilmesine imkân yoktu.

"Wren'in seve seve yerine geçeceğinden eminim, kaçıp gitmek ve... *özür dilemek* istersen," Celeste son kelimeleri üstüne basa basa söylemişti, Rose onun yüzündeki sırıtıştan, basit bir özürden çok daha fazlasını kastettiğini görebiliyordu. "Sinsi kız kardeşinden söz açmışken, sen Kraliçe olduğunda o ne yapmayı planlıyor?"

Rose parmağını zarar görmemiş bir çiçeğin taçyapraklarında gezdirdi. "Ne isterse sanırım. Ortha'ya geri dönebilir. Veya ona sarayda yapacak bir şeyler bulabilirim. Eli tılsımlara çok yatkın," dedi sakince. Doğrusunu söylemek gerekirse, taç giyme töreninin ardından Wren'in ne yapacağına pek kafa yormamıştı. Surat asmak dışında, muhtemelen.

"Rose." Celeste onun kolundan tutup dikkatini çiçeklerden uzaklaştırdı. "Wren'in hâlâ tahtı ele geçirmek istediğini göremiyor musun?"

"Eh, tahtı alamaz." Rose kollarını kavuşturdu. "Ben artık buradayım ve tahtın *gerçek* varisi olduğum çok açık. O yüzden, beni bir kez daha kaçırmayı planlamıyorsa..."

"Bunu yapabilir."

"Ona güvenmemiz gerek, Celeste. Başka ne seçeneğimiz var? Onun Rathborne'u ifşa etmesine ihtiyacımız var. Düğünü durdurmanın tek yolu bu." Rose'un yüzü aydınlandı. "Ayrıca unutma ki yanımda sen de varsın. Tanıdığım en zeki insansın."

"Görünüşe göre fazla zekiyim," diye mırıldandı Celeste. "Asıl *sen* unutma ki zekâm az kalsın ölümüne yol açacaktı."

"Wren bunu yapabilecek biri değil. Bunu biliyorum."

"Yarından sonra seni sırtından bıçaklamayacağını bildiğin gibi mi?"

Rose, Celeste'in koluna girerken iç çekti. "Kendini daha iyi hissetmeni sağlayacaksa onunla konuşacağım."

Saat kulesinin çanları çalmaya başladı. Yeni bir günün şafağı söküyordu ve yapacak çok şey vardı. "Geri dönmeliyiz," dedi Celeste, kocaman esnedi. "Biraz uykuya çok ihtiyacım var. Dün gece çok geç saate kadar ayakta kaldık, şölenle en güzel halimle görünmek istiyorum."

"Her zaman olduğun gibi güzelliğinle ışıldayacaksın."

"Prenses Anika fark ettiği sürece," dedi Celeste, gözlerinde bir parıltıyla. "O gemiler gittiğinde özleyeceğim tek Gevralı o."

"Umutsuz romantik kim şimdi?" diye takıldı ona Rose.

"Sensin hâlâ," dedi Celeste, saraya döndüler. "Hep sensin."

Koridorda ayrılırlarken güldüler, iki kız Gevra Şöleni'ne hazırlanmak için zıt kanatlara doğru yol aldılar.

Rose doğu kulesine doğru ilerledi, yine Wren'i düşünüyordu. Kız kardeşinin hâlâ Kraliçe olabileceğini düşünmesi, buna uygun olabildiğini düşünebilmesi bile saçmalıktı. Wren fazlaca fevri biriydi, ağzı fena hâlde bozuktu ve yol yordam bilmiyordu. Ülkeyi yönetmek şöyle dursun tacı giydiğini düşünmek bile Rose'un kendi kendine gülmesine yol açtı.

Merdiven boşluğuna varıp karanlık bir silüet onu kısıvrak yakaladığında hâlâ gülüyordu.

Wren kız kardeşini tuttuğu gibi gölgelere çekti, haykırmasına engel olmak için elini onun ağzının üstüne bastırmıştı. Rose çırpınırken, “Benim, Wren,” diye fısıldadı. “Benimle gel. Sana bir şey göstermek istiyorum.”

Loş ışıktaki, Rose’un kocaman açılmış gözleri korkuyla bakıyordu. Wren’e bakınca debelenmeyi kesti. Omuzlarını gevşetti ve Wren elini onun ağzının üstünden çekti.

“Canına mı susadın sen?” diye tısladı Rose. “Burada ne yapıyorsun? Yatak odamda saklanıyor olman gerekiyor!”

“Sıkıldım,” dedi Wren.

Rose ona kötü kötü baktı. “Az kalsın haykırıyordum.”

“Neyse ki senden hızlıyım.” Wren belindeki keseye hafif hafif vururken göz kırptı. “Kuledeki muhafızlar uyuyordu zaten.” Wren muhafızların ikisini birden kolaylıkla büyüleyip merdiven boşluğuna inmiş, orada sabırsızlıkla kız kardeşinin dönüşünü beklemişti.

“İkisini de beceriksizlikleri yüzünden kovmak istiyorum,” diye mırıldandı Rose.

“Gerçek bir korunma istiyorsan cadılara sormalısın,” dedi Wren. “Ortha’da bunu öğrenmedin mi?”

Rose’un dudakları büzüldü. “Cadı arkadaşlarından biri üstüm-

de son kez büyü kullandığında beni korumak için yapmadı. Öldürmek için yaptı." O ânı hatırlayınca titredi ve Wren'i ani, vahşi bir sahiplenme duygusu sardı.

Ellerini yumruk yaptı. "Seni kim öldürmeye çalıştı?"

"Rowena," dedi Rose sessizce. "Beni Fısıltıyel Uçurumları'ndan attı."

"Dün gece bunu bana neden söylemedin?"

Rose omuz silkti. "Umurunda olur muydu?"

Wren korkuyla kız kardeşine baktı. Rose gerçekten de Wren için bu kadar önemsiz olduğunu mu düşünüyordu? Tek kız kardeşi *ölürse* umursamayacak kadar kalpsiz olduğunu mu zannediordu? "Tabii ki umurumda olurdu," dedi Wren, savurmak üzere olduğu küfrü bastırdı. "Rowena'yı bir daha gördüğümde onu boğazlayacağım. Zarar görmeyeceğine dair *açıkça* talimat verdim."

Şaşıрма sırası Rose'daydı.

"Gel benimle." Wren kız kardeşinin elinden tutup onu döne döne inen merdivenlerden indirdi, gölgeler onları yutmak için dalgalar misali yükseldiler.

Rose, Wren'in parmaklarını sımsıkı tutuyordu. "Bu toz içinde, eski mahzende ne yapıyoruz?"

"Göreceksin." Wren, eski süpürge dolabına varıncaya dek kız kardeşini mahzenin iyice içine doğru çekti. Dolabın içinde cadı sembolleri karanlıkta birbirinin eşi yıldızlar gibi ışıldıyordu. Rose nefesini tuttu, içgüdüsel olarak Wren'in arkasına saklandı. Onu tehlikeden uzak tutmak istiyormuşçasına parmaklarını elbisesinin arka kısmına doladı.

Wren, kız kardeşinin dehşete düşmüş yüz ifadesini görünce kırdadı. "Korkmana gerek yok," dedi ona. "Burası gizli bir hediye. *Bizim* gizli hediyemiz."

Elini taşa bastırınca avucunda tanıdık bir sıcaklığın titreştiğini hissetti. Duvar bir iniltiyle ikiye ayrıldı, geçit ortaya çıkarken Rose korkuyla inledi. Geçidin karanlığı, sonsuzışıkların uzaklardan gelen ışıltısıyla titreşiyordu.

“Ee?” dedi Wren omzunun üstünden. “Geliyor musun?”

Rose’un yeşil gözleri merakla ışıldıyordu. Omuzlarını geriye çekip çenesini kaldırdı. Wren’in arkasından çıkarken “Eh, burası benim sarayım,” dedi. “Tabii ki geliyorum.”

Korkusu aniden merakına yenilen Rose geriye dönüp bakmadan geçitten geçti. Wren kız kardeşinin peşinden koridora girdi, yürürlerken ayak sesleri etraflarında yankılanıyordu.

Rose ilk sonsuzışığa doğru ilerledi, elini mor ateşin üstünden geçirdi. “Bunlar ne?” diye sordu, tünel boyunca titreşen diğer ateşlere bakıyordu.

“Onlara sonsuzşık denir.” Wren, Rose’a bu ateşlerin nasıl yakıldıklarını, ne zamandır yandıklarını anlattı. “Bir zamanlar burada yaşayan cadıların yadigârları.”

Rose uzunca bir süre sessiz kaldı, içinde geçmişten bir fısıltı görebiliyormuşçasına mor ateşlere bakıyordu. “Hâlâ buradalar,” diye mırıldandı. “Bunca zaman sonra.”

Wren ona yan yan baktı. “Büyüyü yok edemezsin, Rose. Evinin yolunu her zaman bulur.”

Benim bulduğum gibi.

Rose başını kaldırıp bakınca Wren onun yüzündeki üzüntüyü görüp şaşırdı. O da içinde aynı hüznü hissediyordu, kollarını kız kardeşine dolayıp bu üzüntüyü yok etme duygusu onu sarmıştı. Rose, “Onlardan neler alıp götürdüğümüzü hiç bilmiyordum,” dedi, sesi çatlıyordu. “Yemin ederim ki bunların hiçbirini bilmiyordum.”

“Nasıl bilebilirdin ki?” diye sordu Wren usulca. “Rathborne’un sana öğrettiklerini bildin sadece.” Hiç düşünmeden kız kardeşinin elini tutup sıktı.

Rose’un alt dudağı titremeye başladı.

Wren onun parmaklarını hafifçe sıktı. “Bu senin suçun değil.”

“Mesele bu değil,” dedi Rose, yüzünü buruşturdu. “Sadece... Wren, sen benim kız kardeşimsin.”

Wren’in boğazı gerildi. “Sakın ağlama, Rose.”

Gözleri yaşlarla dolarken Rose titrek bir nefes aldı. "B-ben a-ağ-lamıyorum."

"Kes şunu," dedi Wren, kendi gözleri de yanmaya başlamıştı. "Ciddiyim, Rose."

Sıcak gözyaşları Rose'un yanaklarından süzülüyordu. "Benden bunca yıldır haberdar olup beni nasıl burada bırakabildin? *Onun-la.*" Sesi çatlıyordu yine. "Benimle görüşmek istemedin mi? Beni *tanımak* istemedin mi?"

"Tabii ki seninle görüşmek istedim," dedi Wren, kendi gözyaş-ları düşmeye başladığında gözlerini sildi, Wren bu yaşlarla birlikte gelen kötü hisleri de silip atabilmeyi diledi. Suçluluk ve yoksunluk, işler farklı olsa beraber geçirebilecekleri hayata karşı duyduğu bu yeni özlem. İşler *keşke* farklı olabilseydi. "Hayatımın her gününde seni düşündüm, Rose. Sen benim kız kardeşimsin. Ben sadece..."

"Önce tahtımı mı çalmak istiyordun?" dedi Rose, burnunu sildi. Wren yaşlı gözlerle gülümsedi. "Kişisel alma."

Rose bir kez daha burnunu çekti ve Wren tam da kız kardeşinin onu azarlayacağını düşünürken kollarını onun boynuna doladı, yü-zünü omzuna gömdü. "Benim bir *kız kardeşim* var!"

Wren gerildi, sonra da yavaşça Rose'a sarıldı. Güzel bir histi bu. *Doğru* bir histi. Göğsü ısınıp gözyaşları kurudu, sonra da birbir-lerinden ayrıldıklarında iki kızın yüzünde birbirinin eşi, zarif bir umuttan doğmuş gülümsemeler vardı.

Ateşlerin yanından geçip giderek ilerlediler.

"Burada büyümenin nasıl bir şey olacağını hep merak ettim," dedi Wren bir süre sonra. "Ben küçükken Thea'nın en sevdiği masa örtüsünü etrafıma bir elbise gibi sarar, akşamüstleri uçurumlarda Shen'e çay yaptırırdım. Çayı çatlak kupalardan soğuk soğuk içerdik, serçe parmaklarımızı havaya kaldırır, Anadawn'ın avlusunda krallığımızı izliyormuş gibi yapardık."

"Bunu gözümün önüne getirebiliyorum," dedi Rose kıkırdaya-rak. "Ben küçükken uzaklarda okyanusa uzanan uçurumlar düşlerdim, rüzgârlar saçlarımı uçururken oralarda parmak ucunda do-

laşmanın nasıl bir şey olduğunu hayal ederdim. Agnes düşlerimde maceralar gördüğümde bunu hep anlayabildiğini söylerdi, çünkü yüzümde bir gülümsemeyle uyanırdım.”

Wren kız kardeşinin itirafını duyunca sırtıttı. “O uçurumları kendi gözlerinle gördün, rüyalarındaki kadar güzel miydiler?”

Rose dudağını ısırıldı. “Doğrusunu söylemek gerekirse ödümü patlattılar. Ürkek bir sincap gibi Shen’e tutundum.” Wren kız kardeşinin yanaklarının kızardığını gördüğüne yemin edebilirdi ama belki de sonsuzışıklar ona oyun oynuyordu.

Neşeyle güldü. “O uçurumları kendi başıma tırmanabilmek on yılımı aldı.”

Rose gururla, “Yalnız başıma tekrar tırmandım,” dedi.

Wren, Rose’dan etkilenmeden edememişti. Rose, Anadawn’a tek başına dönmüş, uluyan ormanla dalgalı çölü aşmış, ona ait olmayan bir atla Eana’nın düzlüklerini yılmak bilmeden geçmiş, tüm bunları da henüz ona ait olmayan, asla ona ait olamayacak ülkeyi kurtarmak için yapmıştı.

Ama Wren bu düşünceyi bir kenara itti. Yarının ötesinde yatanlar yüzünden mükemmel bir sabahı neden berbat edecekti ki? İhanele dair bütün düşüncelerini şimdilik Rathborne’a saklayabilirdi.

Geçidin sonuna vardılar, iki kız da eski fırtına giderinin arasında gökyüzünü görebilmek için boynunu büktü.

“Bu tünelin yıllardır burnumun dibinde olduğun inanamıyorum,” dedi Rose, parmak uçlarında yükseldi. “Daha kötüsü de sen buraya geldikten *günler sonra* burayı keşfettiğine inanamıyorum.”

“Meraklı olmanın faydaları,” dedi Wren omuz silkerek. “Ayrıca unutma, büyü nasıl bulunur hep biliyordum. Muhtemelen tüm Anadawn’da bunu bilen tek kişiyim.” Celeste’in tekinsiz içgüdülerini düşündü ama şüphelerini dile getirmemeye karar verdi. O kız Wren’e karşı yeterince doluydu zaten. Parmaklarını mazgalın köşesine doladı, sarsıp gevşetti ve bir kenara kaydırıldı. “Bir şeylerin ters gltmesi ihtimaline karşı bu yeri sana bu geceden önce göstermek

istedim. İkimiz birden burada olduğumuz için gerçekten tehlike altındayız. Olur da Rathborne'un kâhini bizi..."

"Wren." Rose elini usulca onun koluna koydu. "Her şey yoluna girecek."

"Bunu bilemezsin."

"Bir planımız var."

Wren sinirle öfledi. "Planlar bir anda değişebilir, Rose." Anadawn'a geldiğinden beri bunu yeterince iyi öğrenmişti. Bir hesap hatası daha yapamazdı. "Bu geceki ziyafette ben olmayacağım. O yüzden lütfen bana söz ver, bir şey ters giderse, Rathborne bir şeyden şüphelenmeye başlarsa veya ben kulede tuzağa düşersem kaçacaksın. Kendini kurtaracaksın."

"Pekâlâ," dedi Rose sakince. "Sen de aynısını söyleyebildiğin sürece."

Wren başını yukarı aşağı salladı. "Bu yer bizim sırrımız, Rose. Sadece senle benim."

"Sadece senle ben," diye söz verdi Rose. "Benimle paylaştığın için teşekkür ederim."

Wren mazgalı indirdi, omuzları gevşedi. Kız kardeşine kötü bir şeyler olma düşüncesi son derece tedirgin ediciydi. Bu geceden sonra ne olursa olsun, Rose'un güvende olmasını istiyordu. Her zaman.

Bu kez, dehlizden dönerlerken önden giden Rose oldu, onu bir kez daha dönemeçlerle dolu geçitten Anadawn Sarayı'nın orta yerine getirdi. Geçip giderlerken sonsuzışıklar daha parlak bir ateşle yanıyordu, mor alevler taşlara dokunabilecek kadar yüksekti. Wren büyüünün yakınlığının damarlarındaki kanda vızıldadığını hissedebiliyor, Rose'un da bunu hissedip hissetmediğini merak ediyordu.

Duvara vardıklarında, önlerinde parıldayan cadı sembollerinin önünde Rose, Wren'e döndü. "Tanıştığımız için o kadar mutluyum ki. Yıllar boyu aile özlemi çektikten sonra dileğimin gerçeğe dönüşmesi harika bir şey. Bir kız kardeş buldum. Seni buldum." Gülümsemesi güneş kadar parlaktı. "Bu gece, yarın, haftalar ve yıllar sonra ne olursa olsun sen hep kız kardeşim olacaksın. Benim kanım. Şu

andan itibaren cadılar için savaşıcağımı bilmeni istiyorum. Onları eve getireceğim.” Gülümseyişi titredi, sesi sertleşti. “Ama ayrıca bilmeni istiyorum ki düğünün iptalinden sonraki gün, on sekiz yaşına bastığımızda Eana Kraliçesi olarak taç giyen ben olacağım, sen değil. Bu konuda bir karışıklık yaşanamaz.”

Wren kız kardeşine gözünü dikip baktı, sadece cesareti değil, sesindeki özgüven de onu şaşırtmıştı. Verecek bir cevap düşünmeden Rose avucunu cadı sembollerine bastırıp duvarı açtı. Boşluktan geçip gitti, Wren kız kardeşinin yüzünü göremese de sesindeki tatminkâr tonu duyabiliyordu. “Konuştuğumuz için *o kadar* mutluyum ki Wren. Kendimi artık çok daha iyi hissediyorum.”

O akşamüstü, iki kız da güvenle Rose’un yatak odasına dönüp Gevra Şöleni için uygun olabilecek elbiseleri karıştırırken biri kapıya vurup ikisini de ürküttü.

“Saklan!” diye tısladı Rose ama Wren yatağın altına girmişti bile.

Agnes elinde çay tepsisiyle odaya dalmıştı. “Tünaydın, Prenses. Mutfaklar şölenin öncesinde biraz çorba ve birkaç sandviç gönderdi. Dans için enerjiye ihtiyacınız olacak!”

“Ah, muhteşemsin Agnes. Bu gece için gerçekten sabırsızlanıyorum,” diye şakıdı Rose. Kız kardeşinin yatağının altında, tozların içinde yatan Wren kendi kendine sırıttı.

“Evet, Gevralılar buraya hiç şüphesiz heyecan kattılar. Ama o korkunç kar kaplanları topuklarını kapmasa da olur! Onlardan biri koridorda daha demin tepsinize saldırmaya kalktı.” Tepsiyi çarparak masaya indirdi. “Hazır Gevralılardan söz açılmışken, bu daha bu akşamüstü size geldi. Kral Alarik bizzat göndermiş.”

Wren kız kardeşinin, “*Bu da ne?*” dediğini duydu.

Agnes boğazını temizledi. “Eh, sanırım bu tür bir elbise Grinstad’da çok popüler.”

“Ama burada bir kürk parçasından başka bir şey yok gibi! Aslında... bu gerçekten de bir kürk parçası!”

“Şunlar da var, Prenses,” dedi Agnes tedirginlikle. “Ne... ilginç bir çift toka. Ve şuna bakın! Aaahl Harika bir broş, gümüşten.”

“Üstünde hırlayan bir buz ayısı var!” diye haykırdı Rose. “O korkunç Gevra armasını takmak istemiyorum.”

“Eh, korkarım ki bu... elbiseyi bir arada tutmak için *bir şeye* ihtiyacınız olacak.”

Wren, kız kardeşinin yatağının altında saklanırken meraktan öleceğini düşündü. Hayatı boyunca bir elbiseye hiç bu kadar ilgi duymamıştı. Halının üstünde sürünerek elbiseye daha yakından bakmaya çalıştı ama bir kurdun kuyruğu gibi görünen bir şeyin ucundan başka bir şey göremedi.

Rose üstüne yığılırken tuvalet masasından bir gıcırta yükseldi. “Bu şeyi *giyemem!*”

Sonraki birkaç dakika sonsuza dek sürüp gitti sanki fakat Agnes en sonunda odadan çıktığında Wren yatağın altından öyle hızla fırladı ki derisi sıyrıldı.

Ayağa fırlayıp, “Nerede?” diye sordu. “Elbiseyi göster banal!”

Rose elbiseyi yatağa atmıştı. Gerçekten de fazlaca iri bir kurdun kuyruğuna benziyordu. Sıcak ve yumuşaktı, siyah, gri ve gümüş tüyler akşamüstü güneşinin ışığında birbirlerine karışıyordu. Wren’in hayatı boyunca gördüğü en ufak giysiydi bu —çamaşırları bile daha çok şey kapatıyordu— ve hafif bir kan kokusu yayıyordu.

Wren elbiseyi yataktan aldı, odada dolaşırken boynuna bir şal gibi sardı. “Cidden ama Rose. Öyle çok yönlü bir elbise ki! Hareket ederken çok fazla fıkırdamamaya çalış yeter.”

Rose sapsarı kesilmişti. “Ah Wren, hayatım boyunca ilk kez *senin* yerinde olmak istiyor olabilirim.”

Wren kötü kötü kıkırdadı. “Ben de *kendi* hayatım boyunca ilk kez, *senin* yerinde olmadığım için gerçekten rahatlamış olabilirim.” Kürkü elbiseyi Rose’a fırlattı. “Bu *senin*. Gerçekten de sadece *senin* gibi bir prensese layık.”

Anadawn Sarayı'nın avlusu, Gevra Şöleni için baştan aşağı yeniden düzenlenmişti.

Buzdan devasa heykeller giriş yolunda sıralanmış, herkese tepeden bakıyorlardı. Ortada, solgun taşın fıskiyesinin üstünde bu heykellerin en etkileyici olanı duruyordu: dişleri parıldaayan muazzam bir buz ayısı. Ona yüzlerinde donmuş bir dehşet ifadesiyle bakan bir adamla kadının tepesine dikilmişti. Her köşeye yerleştirilmiş kafeslerde, uzun Gevra kışlarına bir saygı ifadesiyle gürül gürül ateşler yanıyordu.

Ateşler kafeslerde tutulmuş olsa da hayvanlar serbest bırakılmıştı. Bu gece tasmalı bile değildiler. Beyaz kurtlar Gevra askerlerinin yanında dolanıyor, asil görünümlü üç kar kaplanıysa bir kürsünün üzerine yayılmış, kutlamaları izliyordu. Kış tilkileri bir masadan diğerine atlayıp duruyor, şarap kadehlerini devirecek gibi oluyor, Anadawn Sarayı'nın birkaç soylusunu ürkütüyorlardı. Alarik'in buz ayısı bile öylece dolanıyordu, boynu yakutlarla bezeli bir tasmayla süslenmişti. Kürklere sarınmış bir rahibe ayının yanında geziniyor, rahatlatıcı elini devasa pençesinin üstünde tutuyordu.

Masalar bu akşamın şerefine taze kesilmiş et tabaklarıyla doluydu. Muazzam Eana geyiği dilimleri, derisi yüzülmüş tavşanlar,

kuzu butları ve bütün sülünler ateşin ışığında parılıyordu. Kendi başına bir masada da bir Gevra klasığı vardı: Dokunaçları masanın kenarından taşacak kadar büyük bir mürekkepbalığı. Güneşsiz Deniz'i aşarken Gevra armadası tarafından yakalanmış, akşamüstü boyunca açık bir ateşte kızartılmıştı.

Rose avlunun bir köşesinde duruyor, Gevra davullarının gök gürültüsünü andıran gümbürtüsünü dinliyordu. Davul seslerinin ayaklarına vurduğunu, onu içeri davet ettiğini hissedebiliyordu. Örtünmek için bir pelerini olmasını çok istiyordu.

Üstüne giydiği bu şeye kim "elbise" adını vermişse çok ilginç bir mizah anlayışı vardı. Saatler boyunca süslenip püslenmenin ardından bile bu şeyi doğru düzgün giydiğinden emin değildi. İki gümüşü kürk parçası gövdesinden çapraz geçiyor, göğüslerini zar zor örtüyor, ense kökünde bir düğüm yaparak birleşiyordu. Daha koyu bir kürk parçası belini sarmış ve kalçalarına dökülmüştü, Gevra broşu da bu kürkleri birbirine iliştiriyordu. Elbise dizlerinin birkaç santim yukarısında son buluyordu.

Rose son derece dramatik Gevra danslarından birine teşebbüs etmek şöyle dursun, elbisenin yere düşmesi korkusuyla yürümekte bile zorlanıyordu. Ama bu giysiyi giymeyi reddedip Gevralıları gücendirmeyi göze alamazdı. Bu da kusursuz görünmesi gerektiği anlamına geliyordu. Saçları uzundu, sırtından aşağı iniyordu, bir hayvanın köpek dişlerine fena hâlde benzeyen, kemikten yapılmış tokalarla tutturulup yüzünden çekilmişti.

Bir gece daha pısrık prenses rolü oynadıktan sonra her şey değişecekti. Sonsuza dek. Kendi kaderine karar verebilme, kendi seçimlerini yapabilme düşüncesi Rose'u aniden cesaretlendirdi. Omurgasından bir titreme geçti, Rose bunun yarı çıplak bedenine vuran rüzgârın soğuğu mu yoksa geleceğin heyecanı yüzünden mi olduğunu bilmiyordu ama bu his onu ileriye, şölenin orta yerine doğru dürtmek için yeterli olmuştu.

"He-yool Kış gülümü buldum!"

Rose'un ağzı açık kaldı. "Ah, Ansel."

Prens avlunun ortasında duruyordu, bir buz ayısı postunu bir pelerin gibi omzuna atmıştı. Ayının çeneleri zorlanıp açılmıştı, gözleriyle burnu Ansel'in kafasının üstünde duruyor, onu mideye indirmek üzereymiş gibi görünüyordu. Ansel ona el sallarken postun ağırlığı altında hafifçe sarsıldı. "Canım! Buraya gell! Buz ayısı prensini tanımadın mı?" Ellerini pençe misali kaldırıp ona kükremeye çalıştı.

Rose bunu görebilmek için kız kardeşinin de burada olmasını diledi. Vahşi ve korkusuz Wren hep yanında olsa buradaki hayatı nasıl olurdu? Rathborne bunu ondan almıştı. Annesiyle babasını ve onlarla birlikte asla bilemeyeceği kocaman bir hayatı da ellerinden almıştı. İçinde bir öfke, kafeslerinde cıtırdayan alevler kadar sımsıcak parladı.

Sanki onu yanına çağırılmışçasına, Kralnefesi yanında belirdi. Rose'un aksine geleneksel Eana kıyafetleri giymişti, altın süslemeli, vücut hatlarını saran orman yeşili bir takım.

"Prensin seni çağırıyor. Onu bekletmek yakışık almaz." Rose'u sırtından dürttü. "Davranışlarının mükemmel olmasını bekliyorum, Rose. Dün geceki gibi davranmanı değil."

Rose tiksintisini bastırarak ona en sıcak gülümsemesini sundu. "Dün gece aklımdan neler geçiyordu bilmiyorum. Ama şu anda kendim gibiyim. Umarım yersiz konuşmalarım yüzünden beni affedebilirsin."

"Denileni yaptığın sürece affedildin. Her zaman senin iyiliğini düşündüğümü biliyorsun."

Rose alt dudağını titretti. "Bana bu kadar iyi baktığın için sana nasıl teşekkür edeceğimi bilemiyorum, Willem." Sinirleri bozulmadan önce kollarını onun boynuna doladı.

Kralnefesi olduğu yerde gerildi. Rose geri çekildiğinde anahtar avucundaydı. Wren onun tırnaklarını, Rathborne'un boynundaki sicimi kolaylıkla kesebilecek şekilde büyülemişti. Rose bir an için o tırnakları, Rathborne'un yüzünü parçalamak için kullanabilmeyi diledi.

“Prensime bulmalıyım,” diye mırıldandı ve koşarak uzaklaştı. Avluda ilerlerken Alarik ve Anika’nın yanından geçti. Anika tıpkı Rose gibi göz yaşartıcı derecede dekolte bir elbise giymişti ama elbisesinin kürkü simsiyahtı, koyu kırmızı saçları daha da göz alıcıydı.

Kral neredeyse kız kardeşi kadar çıplaktı. Rose’un önünde solgun cildiyle duruyordu, gömleksizdi, vücuduna oturan deri bir pantolon giymiş, parıldayan gümüş tacını takmıştı.

Yanan yıldızlar! Gevralılar neden gömleklerden nefret ediyor?

Rose bakışlarını kaçırıp hafifçe reverans yaptı.

Alarik onun vücudunu gözleriyle baştan aşağı taradı, sırtı vahşi bir hâl aldı. “Belki de bize düşündüğümden daha iyi uyum sağlayacaksın. Kürklerimiz sana yakışıyor.”

Anika başını geriye atıp güldü. “Alarik, seni kötü kalpli hayvan, Ansel’in geliniyle oyun oynama. Zavalılık korkudan kaskatı kesilmiş.”

Bir kar panteri Gevra Prensisi’nin gerisinden çıkageldi, Rose’un eteğinin kenarını dişleriyle yakaladı.

“Ah, hayır!” Rose ufacık kürkü sımsıkı kavrayıp umutsuzca bir arada tutmaya çalıştı.

“Voldsom! Alarik kadar yaramazsın!” Anika dilini şaklattı. “Bırak!”

Kar panteri ona ânında itaat etti, Rose yanakları alev alev yanarak koşturup uzaklaştı.

Alarik’in kahkahası onu avlu boyunca takip etti.

İnce işlemeli buzdan heykele yaklaşırken Rose, Celeste’in kalabalığın içinde yürüdüğünü gördü. Kalın beyaz kürkle kaplı muhteşem bir mor elbise giymişti, elinde bir kadeh buzbadesi vardı. En iyi arkadaşı yanından salına salına geçip giderken Rose anahtarı onun açık eline bıraktı. Celeste omzunun üstünden Rose’a bakıp göz kırptı, sonra da başıyla buzdan heykeli işaret etti. “Benzerlik inanılmaz. Bazıları onun *ikizin* olduğunu bile düşünebilir.”

Sonra da içki masasına doğru seğirtti, hayatında kafasına tak-

cak hiçbir derdi yokmuş gibi ona doğru bakan herkese gülümsüyordu. Rose arkadaşının kalabalığa karışmasını izlerken Celeste'in büyüye ihtiyacı olmadığını düşündü, onda herkesi büyülemeye yetecek kadar cazibe vardı.

Rose yalnız kalınca başını geriye eğip heykeli daha yakından inceledi. Ah, *yıldızlar*. Bu kadın o muydu? O erkek de... şey miydi?

"İşte buradasın, benim donmuş küçük çiçeğim!" Ansel topallaya topallaya ona doğru yürüdü. Buz ayısı kürkünün altında, Rose'un kendini kürk parçasının içinde hissettiği kadar rahatsız görünüyordu. "Özel sürprizimin farkına vardığını görüyorum! Bu biziz, Rose. Buzdan oyulduk, Gevra tanrısı Yüce Ayı Bernhard'ın altında. Geleceğimiz için bir kutsama."

"Bu... gerçekten... etkileyici," dedi Rose.

"Düşünsene, gelecek yıl kendi yavrularımız etrafta koşturuyor olabilirler." Ansel neşe dolu bir kahkaha attı. "*Yavru* derken, *bebeleri* kastediyorum elbette. Ronsel ismine ne dersin? İkimizin şerefine."

Beklenti dolu gözlerle ona baktı.

"*Ronsel* mi?" diye sordu Rose, çok zayıf bir sesle.

Ansel başını yukarı aşağı salladı, gözleri öyle kocamandı ki deniz suyu dolu havuzlara benziyordu. Rose yarın nişanlarını nasıl atacağını düşününce berbat bir suçluluk duygusu hissetti ama prence bunu o anda söylemek Rathborne'u yargılayabilme şansını çöpe atmak olurdu. Onu ifşa edebilmek için bir düğüne ihtiyaç vardı. Bu düğünü mahvettiği için Ansel'in bir gün onu affedeceğini umabiliyordu sadece.

Elini hafifçe onun koluna koyarken avlunun öte ucunda bir şey dikkatini çekti. "Tatlım, ızgara mürekkep balığımı kesmek üzereler gibi görünüyor. Bu senin işin değil mi?"

Ansel nefesini tuttu. "Ne kadar da haklısın! Mürekkep balığından ilk dilimi kesmek damadın görevidir." Hızla topukları üzerinde dönüp sarsak adımlarla masaya doğru yürüdü.

Rose nefesini bıraktı. Izgara mürekkep balığının ıslak kürk ve çiğ

et kokularıyla karışan yoğun kokusu aniden dayanılamayacak kadar ağırlaşmıştı. Davulların kafatasına vuran gümbürtüsü Rose'un başını ağrıtmaya başlıyordu. Kimsenin onu izlemediğinden emin olmak için omzunun üstünden baktı ve biraz yalnız kalmak için avludan ayrıldı.

Gül bahçesi neyse ki boştu. Rose bahçenin orta yerine varıp en sevdiği banka oturdu. Muhteşem bir an boyunca her şey sessiz, her şey hareketsizdi.

Başının üstünde bir yerlerde ani bir hışırtı duyuldu, bunu şiddetli bir esinti izledi. Güller titreşti.

Bank yeni bir ağırlığın altında gıcırdadı.

Rose başını hızla yana çevirdi.

Ve kendini Shen Lo'nun gece karası gözlerinin içine bakarken buldu. "Merhaba, Prenses. Beni özledin mi?"

Wren bahçede bir ağacın altında oturuyordu, kucağındaki anahtara kaşlarını çatarak bakarken arkasında ayak sesleri duydu. Anahtarı saniyeler önce Celeste'den almış, ortalıkta dolaşan Gevralılar veya hayvanları onu göremesinler diye gölgelikli bahçelerden ve doğu surlarının etrafından dolaşmıştı. Bu Gevralı hariç.

Bu hem onun için hem de şölende rolünü ustalıkla oynayan Rose için çok tehlikeli olsa da Wren gizlice Tor'un bu gece onu bulabilmesini umut ediyordu. İçindeki pervasız bir parçası hâlâ onu özlüyor, dokunuşunu hissetmek için içten içe yanıyordu. Ayak seslerini duyduğunda başını geriye attı, saç örgüleri çimenlere sürtündü. "Kokumu er ya da geç alacağını hissediyordum." Yalnız olduklarından emin olmak için etrafına bakındı. Ama asker dikkatliydi, ondan çok daha dikkatliydi.

Tor taş zeminli giriş yolundan Wren'i izliyordu, bir eli kılıcının kristal kabzasına dayanmıştı. Bu gece tam takım Gevra üniforması giymişti, gece mavisi frak ceketinin yakası kadifemsi gri kürkle kaplıydı. Elske yanındaydı. Gece yarısında, ay ışığı onun beyaz postunu yumuşak, parıldayan bir gümüş rengine çevirmişti. Tor alçak sesle, "Burada tek başına ne yapıyorsun?" diye sordu.

Wren onun kadar alçak sesle, "Nerede olmalıyım?" diye sordu.

İkisi de Anadawn'da Wren'e yer olmadığını biliyordu. Henüz yoktu en azından. "Kız kardeşim ve ben Ansel'le aynı anda dans edemeyiz," dedi, ağacın gövdesinden bir kabuk şeridi daha kopardı. Rathborne'un kucağında yatan altm anahtarının yanında bir gül ağacı şeridi, neredeyse kusursuz bir taklit haline getirilmişti. Benzerdi ama yeterince benzer değildi. "Bu sanırım foyamızı ortaya çıkarabilir."

"Bu gece farklı görünüyorsun," dedi Tor, bakışları onu tarıyordu. Wren eski gömleğiyle dar pantolonunu giymişti, Anadawn'da geçirdiği ilk gece Rose'un odasına gizlediği giysilerdi bunlar. Yüzü makaysızdı, saçları basit bir örgü yapılmıştı. Bu gece güzelliğin onun için önemi yoktu. Hızla, özgürce hareket etmeye ihtiyacı vardı.

"Şimdi gerçek beni keşfettin." Örgüsünü geriye attı, kendi sadeliğini aniden fark etmenin beklenmedik hissini yok saydı. "Gördüklerin hoşuna gitti mi?"

"Her zaman," dedi Tor.

Wren gülümsemesini bastırdı.

"Büyü yapıyorsun yine." Tor bahçeye girerken sesinde bir nebze temkin vardı, kurdu yanında sessizce ilerliyordu. "Göster bana."

"Lütfen de."

Tor, Wren'in yanına çömelince ondan yayılan dağ kokusunun ve bu kokunun çağırdığı hatıranın tazeliği onu sardı. Wren onu kütüphanede gömleksiz, dudaklarını ona bastırır hâlde düşünmeye çalıştı. Tor hafifçe, "Lütfen," diye hırladı.

Bu kelime Wren'in omurgasından aşağı dalga dalga yayıldı. Elske'ye yan yan bakarak, "Kurdun beni yesin istemiyorum," dedi.

Tor kurdun başına hafif hafif vurdu. "Meraklı sadece."

"Sahibi gibi."

"Evet."

"Peki," dedi Wren. "Ama sırf içimden hava atmak geldiği için."

Tor'un dudakları titreşti. "Kendine gelmene sevindim."

"Şşş." Wren gözlerini kapattı, gülümsememeye çalıştı. "Odaklanmam gerek."

Tor öyle hızla sessiz kaldı ki, Elske'nin yanında etrafı kokladığını duyuncaya dek Wren onun havaya karışıp ortadan kaybolduğunu sandı. Ağaç kabuğu parçasını bir elinde, altın anahtarı diğerinde tuttu. Büyüye karşı toprak sunmak başka, bir şeyi *topraktan* yaratmak bambaşka bir şeydi. Daha karmaşık bir tılsım türüydü.

Fısıldamaya başladı, büyü dokunaçlarının avucunun içinde toplanmaya başladığını hissetti. Tılsım işlemeye koyuldu, ağaç kabuğunu bir anahtar şekli alıncaya dek eğip büktü.

Wren aniden gözlerini açtı ve kaşlarını çattı. "*Tıslayan yosunlar.*"

Tor gül ağacından anahtarı onun elinden aldı. Başparmağını anahtarın çentiklerinde gezdirdi. "Girintiler çok zayıf. Şu şekilde olması..."

"Biliyorum," diye homurdandı Wren. "Büyü kusursuz. Büyü gücüm nedense her zamankinden daha kuvvetli ama bu aptal ağaç parçası tılsımı tutmuyor." Altın anahtarı eline alıp avucu ağrıyana dek yumruğunu sıktı. "Neden bu kadar zor olduğunu anlamıyorum."

"Çok yumuşak da ondan." Tor kılıcını düzelterip çimenlere oturdu, bacaklarını uzatırken uyluğu Wren'in dizine sürtündü. Elske etraflarında bir daire çizip başını Tor'un kucağına yasladı. "Kaç kez denediğinin önemi yok. Tahta şeklini koruyamıyor."

Wren kaşlarını çattı. "Eana'nın en sert odunu bu. Evet, koruyacak."

Tor bir ayağını diğerinin üstüne attı. "Korumayacak"

"Her neyse," diye mırıldandı Wren. "Sen ne biliyorsun ki?"

"Tahtayla metal arasındaki farkı biliyorum." Altın anahtarı Wren'in elinden aldı. "Bu anahtarın batı kulesinin kapısını açtığını biliyorum. Kralnefes'i'ne ait olduğunu biliyorum. Boynunda taşıyor."

Wren şaşkınlığını itiraf etmek zorunda kaldı. "Gerçek bir çobansın."

Tor ona bakıp sırtıttı, inci gibi dişlerinin parıltısını, yüzüne yayılan gülümsemeyi hiç beklemeyen Wren az kalsın bir yana devri-
lecekti.

Bir esinti yaprakları titretti, ay ışığı etrafı aydınlattı. Wren ve Tor bu ışığın ortasında duruyor, birbirlerini süzüyordu.

“Tek izlediğin ben değildim yani,” dedi Wren. “Artık kendimi o kadar da özel hissetmiyorum.”

Tor bakışlarını Anadawn’ın beyaz duvarlarına çevirdi. “Alarik beni buraya Ansel’e göz kulak olmam için gönderdi ama en çok çekindiği isim Kralnefesiydi. İletişiminde telaşlı ve çaresiz gibi göründü. Kendine tamamen hâkim olamayan birine güvenilemez.”

“Kralın şaşırtıcı ölçüde gözlemci biri.”

“Bu bir Gevra huyudur.”

“Aynı zamanda tiksinti uyandırıyor,” diye ekledi Wren imalı bir şekilde. “Ortalıkta öylece üstsüz dolaştığını biliyor muydun?”

“Belki bu da bir Gevra huyudur.” Tor’un kahkahası derindi... tehlikeliydi, öpüşmelerinin anısı Wren’i bir kez daha sardı, çıplak göğsüne kayan elleri, Tor’un ismini inleyen dudakları ve... *Kes şunu.* Wren hemen kendini toparladı ama asker sanki düşüncelerini okuyabiliyormuşçasına ona sırtıyordu. Onun burada Wren’in yanında olması bile yeterince riskliyi, Wren bu gece daha ileri gitmelerine izin veremezdi.

Boğazını temizledi. “Yani Eana’ya Rathborne’u izlemeye geldin ama nasıl olduysa *benim* peşime düştün.”

“Yeni bir görev edindim.”

“Beni gizli gizli takip etmek mi?”

“Seni istemek.”

Wren’in yanakları alev aldı. *Kahretsin.* “Bu gece bunu düşünmem.” Ağacın gövdesinden telaşla bir şerit daha kopardı. Sessizlik, Wren bunu parmağıyla patlatabileceğini hissedecek kadar şişip büyüdü. “*Kes şunu,*” diye tısladı. “Bunu düşündüğünü *hissedebiliyorum.*”

“Wren, kendimi tutamıyorum.”

Wren saçlarını geriye attı. “Kendini tutamayan birine güvenilemez, Tor.”

Tor dişlerinin arasından nefes aldı. “Öyle olsun.” Bakışları altın

anahtara düştü, tamamen farklı bir ses tonuyla, "Demek Kralnefsi'nin peşindesin," dedi.

Wren ağaç kabuğunu elinde çevirdi, konuşacak başka bir şey bulduğu için rahatlamıştı. "Öncelikle kafese kapattığı kuşu salacağım," dedi, kulenin penceresinde gördüğü yüzü düşünüyordu. "Kâhininin kurtulmasına yardım ettikten sonra Rathborne gelecekle olan bağlantısını, başına gelebilecekleri gösterecek bütün işaretleri kaybedecek. Sonra da onun kıymetli itibarını ellerinden alacağım." Çentikleri avucuna batana dek anahtarı yumruğunun içinde sıktı. "Sonra da onu dosdoğru cehenneme göndereceğim."

"Ortha cadılarına karşı kurduğu komplo yüzünden mi?"

"Evet." Wren duraksadı. "Ve on sekiz yıl önce annemle babamı öldürdüğü için." Sesi sertleşti, askerin dikkatini aniden üstüne çektiğinin, çenesinin aniden kasıldığının farkına varmıştı. "Eana'nın gerçekleri öğrenmesinin zamanı geldi. Bu ülkeyi onun açgözlü pencelerinden kurtarma zamanı geldi." Avluda hayatı pahasına dans ederken üstüne o saçma sapan kürk parçasını geçirmiş kız kardeşini düşündü. "Rose'u özgür bırakma zamanı da geldi."

"Onun annenle babanı öldürdüğünü bilmiyordum." Tor'un sesi temkinli ve sakindi ama gözlerinde sessiz bir öfke yanmaya başlamıştı, gümüşü çizgiler fırtına bulutlarını delip geçen şimşekler gibiydiler. Elske, Tor'un davranışlarındaki değişimi, içinde kopan fırtınaları hissetmiş gibi başını onun kucağından kaldırdı.

"Yarın bütün Eana öğrenecek." Wren başını kaldırıp ağaçlara baktı, acısının yakınlığını umursamamaya çalıştı. Salınan yaprakların arasından, Anadawn'ın yıldızlara doğru yükselen batı kulesini görebiliyordu. "Ama öncelikle o kuleye girmem gerek."

Tor tahta anahtarı havaya kaldırdı. "Bununla giremezsin."

"*Senin asker, benimse tılsımcı olduğumu sana gerçekten hatırlatmam mı gerekiyor?*" diye sordu Wren sabırsızlıkla.

Tor eğri büğrü anahtarı ağaçların arasına fırlattı. "O zaman büyünü yap, cadı."

Wren de yaptı.

Bir daha.

Ve bir daha.

Ve bir daha.

İş başındayken Tor onu izliyordu, öyle sessiz ve hareketsizdi ki vücudundan yayılan sıcaklık olmasa Wren onun orada olduğunun farkına varamayabilirdi. Altı başarısız çabanın ardından çimenlerin üstüne yığıldı. Gevra davullarının, zamanı tükenmek üzere olan bir saat gibi çaldıklarını, yere vurduklarını hissedebiliyordu.

Tor oturduğu yerden ona baktı. "Yardım etmemi ister misin?"

"Hayır." Wren doğruldu. Saçlarını yüzünden üfleyip çekti. "İyi. Evet."

Tor sırttı. "Lütfen de."

Wren o sırtışı öpmek mi, yoksa Tor'un suratına tokadı yapıştırmak mı istediğine karar veremiyordu. "*Lütfen.*"

Tor frak ceketinin en üst düğmesini kopardı. Wren'in kalbi ters takla atsa da asker sadece iş düşünüyordu. "Bu Gevra demiridir. Çelik kadar güçlüdür ve doğrudan topraktan çıkarılmıştır." Düğmeyi Wren'in avucuna koydu, Wren parmaklarının onun parmakları altında karıncalandığının farkına varmamış gibi yaptı. "Bu kez Kralnefesi'ni düşünme. Nefretin amacını bulandırır."

"Rathborne'un aptal, sırtkan suratını düşündüğümü nasıl anladın?"

"Çünkü seni bir kitap gibi okuyabiliyorum."

"Okuma biliyor musun?"

Tor ona kötü kötü baktı. "Konuşmaktan başka bir şey yaptığın yok, cadı."

"Öyle mi? Şunu izle." Wren düğmeyi avucunda tuttu. Rathborne'un altın anahtarı diğer elindeydi. Nefesini bıraktı, bu kez nabzının ritmine odaklandı, kalp atışlarının Tor'un düğmesini titreştirdiğini hissetti. Cildi karıncalanmaya başladı. Büyü içinden akıp gidiyor, bir elinden ayrılıp diğerinde toplanıyordu. Tor nefesiyle onun nefesini yönlendiriyordu ve Wren bu kez, gözlerini açmaya gerek bile duymadan büyüsünün tuttuğunu anlamıştı.

İki anahtarı ay ışığına tutarken sırttı: Biri gümüş, diğeri altındı.
“Eh, şunlara bak. İkiz gibiler.”

“Bir şey değil,” dedi Tor.

Wren ona bakıp göz kırptı. “Benim büyüm, benim eserim.”

Gevralı kıkırdadı.

“Bu sesi sevdim,” dedi Wren, doğrulup ayağa kalktı. “Daha çok çıkarmalısın.”

Tor da ayağa kalktı. Kötü anahtar kopyalarını tekmeleyip bahçenin her yanına savurdu. “Gülecek bir şeyler bulmaya çalışacağım.” Ellerini ceplerine daldırdı, frak ceketinin ilk düğmesi olmadan üstü başı dağınık görünüyordu. Wren’in ötesinde, kuleye doğru baktı. “Başarılı olduğunu nasıl anlayacağım?”

“Bu merak seni gece boyunca uyanık tutacak mı?” diye takıldı ona Wren.

Tor ciddiyetini bir zerre bile bozmadan, “Evet,” dedi.

“Benim koridorlarda neşeyle hoplayıp zıplama seslerimi dinle yeter.”

Tor’un bakışları karardı. “Ciddi ol, Wren.”

“Peki. Beni yarın Prens Ansel’in düğününde görmezsen fena hâlde başarısız olduğumu ve muhtemelen bir merdiven boşluğunda öldüğümü anlarsın.” Tor’u göğsünden dürttü. “Bu olursa, günlerinin geri kalanını kız kardeşimi hayatın pahasına koruyarak geçirmek zorundasın.”

Wren geri çekilemeden Tor onu belinden yakaladı.

Wren’in bedeni bir sıcaklık dalgasıyla patladı âdeta. Bakışlarını Elske’ye çevirdi. “Seninle kurdunun önünde öpüşmeyeceğim. Kor-
karım burada çizgiyi çekmem gerekiyor.”

“Bir çizgi var yani.”

“Ben de senin kadar şaşkınım.”

Ama Tor’un yüz ifadesi ciddileşmişti. “Bunu konuşmayacak mı-
yız?”

“Neyi konuşmayacak mıyız?”

“Bunu. Bizi.”

"Yapma böyle," dedi Wren dikkatle. "Şey gibi davranma..."

"Sana karşı hislerim varmış gibi mi?" diye sordu Tor.

Wren hızla nefes aldı. Asker, onu dün gece büyü yaparken bastığı âna kıyasla o anda daha da tehlikeli görünüyordu. Ona bakış şekli... bu bakışların içinde yarattığı etki. *Hayır. Hayır.* Wren'in sonu annesiyle babası gibi olmayacaktı. O ikizlerden güçlü olanıydı. Banba onu güçlü biri yapmıştı. Hayatının geri kalanına o kadar yakındı ki. Bu her ne kadar güzel bir his olsa da bu kadar geçici ve anlamsız bir şey uğruna tehlikeye atmayacaktı. Gevralı düşüncelerini ne kadar istila ederse etsin. "Aşka dair hiçbir ilgimin olmadığını bilmelisin."

Tor kaşlarını kaldırdı.

"Aşka inanmıyorum bile," dedi Wren sertçe.

Tor parmaklarını Wren'in bileğinden aşağı gezdirdi, başparmağını nabzının hızla attığı damarlarına hafifçe bastırdı. "Aramızda bir şeylerin geçtiğini düşündüğüm için beni affet, Wren. İniltilerini yanlış anlamış olmalıyım."

Wren kuvvetle yutkundu. "Öyle olmalı."

"Yalancı," diye fısıldadı Tor.

Wren ona kötü kötü baktı. "Eğer duygularından bahsetmek istiyorsan, git karanlık bir köşede şiir yaz. Şu anda bunları düşümem." Tepelerinde bir bulut ayın önünü kesti, onları gölgelere boğdu. Geç olmuştu, batı kulesi onu çağırıyordu. Ayrıca, Rathborne anahtarının kaybolduğunun farkına varmadan önce Rose'un hâlâ onu geri götürmesi gerekiyordu. "Gitmem gereken başka bir yer var."

Tor'un eli bileğini bırakmadı. "O zaman benimle yarın burada buluş. Gün doğarken."

Wren onun gözlerindeki umuda katlanamıyordu. "Tor, sen bir Gevra askerisin. Ben de bir Ortha cadısıyım. Sen bizi yok etmek isteyen krala sadıksın, Rathborne yarınki düğünde ifşa olup kıymetli ittifakı iptal edildiğinde ateşkesimiz sona erecek. Kimin yanında yer alacağını biliyorsun, ben de biliyorum." Wren onun kolların-

dan ayrılıp gözlerini kırıştıtararak gözyaşlarını sildi. "Bu geceden sonra iklimizin bir geleceği yok."

Tor ona uzun uzun baktı. Yüzü karmakarışık, o fırtınalı bakışlarda tutku ve görev bilinci savaş hâlindeydi. Bakışlarını kaçırdığında Wren bu işin bittiğini anladı. Tor ona karşı bir şeyler hissediyor olabilirdi ama onun için kendi halkına karşı savaşmayacaktı.

Wren, Tor'un bunu yapmasını beklemiyordu. Aralarında ciddi bir şey geçmemişti sonuçta; kütüphanede bir akşam kaçamağı, başka bir hayatta yaşanabilecek bir şeylerin fısıltıları. Duyguları onun olsundu. Wren bunları istemiyordu. Onu *isteyemezdi*. Geri çekilirken Wren onun umurunda bile olmadığını söyledi kendine. Kalbi acıyla sıkışsa bile.

Tor'un veda sözleri rüzgârda ona doğru süzüldü. "Dikkatli ol, cadı."

"Hep dikkatliyim ben," diye mırıldandı Wren, saraya doğru ilerledi.

Banba'nın sesi kafasının içinde, "*Çünkü dikkatsiz bir cadı, ölü bir cadıdır,*" dedi.

Rose banktan fırlayıp Shen'in elini tuttu, onu kendine doğru çekti. "Git buradan! Kimse seni görmeden!"

Shen onun peşinden giderken, "Son görüştüğümüzden bu yana epey cüretkâr biri olmuşsun," dedi usulca. Rose onu bahçenin derinliklerine götürdü, çocukluğunda en sevdiği saklanma yerine doğru bir yol çizdi. Güllerle kaplı bir çardağın gerisinde bahçe taş duvarlarla buluşuyormuş gibiydi. Rose sarmaşıkları bir kenara itip Shen'i saklı bir oyuga çekti. Burası dar ve yapraklarla dolu bir yerd, güller tepelerinde yıldızlara ulaşmaya çalışıyorlarmış gibi yukarıya doğru bükölüp kıvrılıyorlardı.

Rose karanlıkta Shen'e baktı. Karalara bürünmüştü, yüzü bir pelerinin ardına gizliydi. Titrek parmaklarıyla pelerinin başlığını geriye çekti. Zaman etraflarında durdu sanki, Rose harika bir an için Gevra Şöleni'ni ve bu geceye bağlı her şeyi unuttu. Sadece Shen vardı, gece karası gözleri, kıvrık dudakları, cildinden yükselen o koku...

"Atımı çaldın."

O an tuzla buz oldu.

Rose yüzünü buruşturdu. "Ödünç aldım aslında."

"Beni kumsalda horul horul uyur, leş gibi rom kokar bir hâlde bıraktıktan sonra," diye ekledi Shen.

"Ah, bu... bir önlemdi sadece."

"Atımı çalabilmeyi garantilemek için." Shen onu azarlar gibi parmağını salladı. "Altın Mağaralar'da Kasırğa'ya rastlayana dek, çok daha basit *başka* bir at sürmek zorunda kaldım."

Rose rahatlayarak iç çekti. "Onun güvenli bir yere ulaşacağını biliyordum."

"Ulaşacak tabii. O benim atım. Çok iyi eğitildi." Duraksadı. "Ama düşündüğüm kadar sadık değil. Onu yanında getirmeyi nasıl başardın?"

Rose cesaretleterek parmak ucunda yükseldi ve Shen'in kulağına, "Şşş, şşş, *koş*," diye fısıldadı.

Shen ona bakakaldı. "Bunu nereden biliyorsun?"

"Bana sen söyledin. Sahilde." Utangaç bir tavırla gülümsedi. "Sarhoştun."

Shen başını iki yana salladı. "Prenses, senin hiç utanman yok mu? Sana hiç güvenmemeliydim." Ses tonu sert sözleriyle çelişiyordu ve Rose onun kara gözlerinde muzip bir ifadenin dans ettiğini gördüğüne yemin edebilirdi.

"Ciddi değilsin."

"Bu doğru, Rose. Sinirden köpürüyorum. Gözyaşlanımı görmüyor musun?"

"Hayır."

"Karanlık da ondan."

Rose bir elini onun yanağına götürünce kuru olduğunu fark etti. Shen onun elini yakaladı, dudakları avucuna değinceye dek kaldırdı. Eline hafif bir öpücük kondurdu.

"Ah." Rose çok hafifçe inledi. Avucunun bu kadar hassas olduğunu hiç bilmiyordu. Shen gülümsedi, avucunu bir kez daha öpüp kendi göğsünün üstüne yerleştirdi. Kalbi Rose'un parmaklarının altında şiddetle çarpıyordu. Rose göğsünde kendi kalbinin isyanını hissetti, arzuyla aniden başı döndü.

"Sana kızgın kalabileceğimi hiç sanmıyorum, Prenses." Gülüm-

semesi yüzüne ağır ağır yayılmıştı, gamzesi ortaya çıkmıştı. "Dürüst olmak gerekirse, tüm bunları başarmadan etkilendim."

Rose boğazını temizledi, sesi düşündüğünden daha boğuk çıkıyordu. "Eh, o zaman beni hafife alman senin suçun."

"Aynı hatayı bir daha yapmayacağım, bana güven." Bakışlarını indirdi, elbisesini baştan aşağı taradı. "İnsanların ısınmak için kürk giydiklerini sanırdım. Artık her neyse... bu şeyin içinde donuyor olmalısın." Rose onun yutkundüğünü gözünden kaçırmamıştı. "Beni yanlış anlama, hoşuma gitti..."

Rose kollarını kendine doladı. "Bilmeni isterim ki bu bir Gevra tören elbisesi."

"Ne tören ama," diye mırıldandı Shen. "Ben de geceliğinin en sevdiğim elbisen olduğunu düşünüyordum."

"Bu gece Gevra Şöleni var." Rose, Shen'in dudaklarını cildinde hissetmek için sabırsızlansa da sohbet etme çabalarını sürdürüyordu. "Tüm bunlar... düğün gününe kadar devam eden şenliklerin bir parçası."

Shen tek kaşını kaldırdı. "Demek istediğin... *senin* düğün günün. Bu arada, sevgili nişanlın nasıl?"

Rose iç çekti. "Ansel'e âşık olmadığımı dair haklı olduğunu itiraf edersem bunu sonsuza dek başıma kakacak mısınız?"

"Elbette."

"Eh. O zaman tek söyleyeceğim... çeşitli nedenlerden ötürü, Wren ve ben bu düğünün hiç var olmamasını sağlayacağız. Ansel artık nişanlım değil."

Shen gülümsemesini gizlemeye çalışmadı bile. "O bunu biliyor mu?"

Rose suçlulukla dudağını ısırdı. "Henüz değil."

"O harika kız kardeşinle tanıştın demek," dedi Shen, Rose bunu kafasına takamadan konuyu değiştirdi. "Bu kavuşmayı keşke görebilseydim."

"Neyse ki bu karşılaşmayı ikimiz de canlı atlattık. Ortha'da işler nasıl?"

"Banba kaçıp gitmeden hiç memnun değil."

Rose ırkılmemeye çalıştı. "Eh, şu anda kafamda büyükannemin değişken ruh hâlinde daha önemli şeyler var."

"Baştan çıkarıcı bir kurt gibi giyinip Gevra buzbadesi içmek gibi mi?"

Rose'un yanakları kızardı. "Baştan çıkarıcı bir kurt gibi giyindim yok!"

Shen onun giysisini bir kez daha süzdü. "Dediğim gibi, hoşuma gitti."

"Öff, takılmayı bırak!"

Shen teslim oluyormuşçasına iki elini havaya kaldırdı. "Prenses, yalan söylemiyorum. Güzel görünüyorsun. Gerçekten." Uzanıp Rose'un saçından bir bukleyi kulağının arkasına sıkıştırdı. Rose hareketsiz kaldı. "Ama Dalgalı Kumlar'da iki günlük yolun ardından da güzel görüldüğünü düşünüyordum."

Rose'un ağzı kurumuştı. "Öyle mi?" Başını iki yana salladı. "O zaman kız kardeşimin de güzel olduğunu düşünüyor olmalısın."

Shen'in kaşları çatıldı. "Bu farklı. *Sen* farklısın."

"Nasıl?" diye sordu Rose.

"Wren benim en yakın arkadaşım. Onu her zaman kollayacağım, onun da benim için aynısını yapacağını biliyorum ama aramızda bir kıvılcım yok. Hiç olmadı. Ama sen, Rose..." Durdu, dosdoğru gözlerinin içine bakması için Rose'un çenesini kaldırdı. "Sen alev alev yakıyorsun beni."

Shen'in sözleriyle Rose'un içinden öyle bir sıcaklık dalgası geçmişti ki o oyukta yanıp kül olabileceğini düşündü.

Akıllı davran, diye hatırlattı kendine. Dikkatli ol.

Sonuçta müstakbel kraliçe güzel sözlerle iltifatlara kanamazdı.

Ama *ah*, keşke müstakbel kralı onu böylece alev alev yakabilseydi. Ansel bunu kesinlikle yapamazdı.

Ansel. Şölen. Anahtar. Kuledeki kâhin. Tüm bunlar hızla Rose'un zihnine döndü. Burada, Shen'le birlikte gül bahçesinde saklı kala-

mazdı. Geri çekildi, göz temasını bozdu. "Anadawn'a neden geldin, Shen?"

"Atımı çaldın diye seni fırçalamak için."

"Gerçek sebebini soruyorum."

Shen'in yüz ifadesi ciddileşti. "Rose, neler yaptığını fark ettiğinde ne kadar endişelendiğimi biliyor musun?"

"Kasırğa'ya daha çok güvenmelisin. O hep iyi olacaktı."

"Atım için endişelenmiyordum. Senin için endişeleniyordum."

Alnını ovuşturdu, açıkça öfkelenmişti. "Bir kanböceğinin sana saldıracağından, asla geri dönemeyeceğinden korktum. Çölde milyonlarca farklı şekilde ölmenden korktum. Veya nasıl olacaksa buraya zamanında döneceğinden, Gevralı prensle evleneceğinden ve seni bir daha göremeyeceğimden korktum." Rose'u kendine çekti. "Buraya seni görmeye geldim, Rose."

"Sana hâlâ kızgıyım," diye hatırlattı Rose ama sesi yumuşacıktı, kollarına girerken kendi de yumuşamıştı. "Sonsuza dek."

"Bu kadar zalimce bir cümleyi nasıl kısaltabilirim?"

Cesur ol, dedi Rose kendine. *Cüretkâr ol*. Sonuçta müstakbel bir kraliçe bir daha böyle bir ânı yaşayamayabilirdi.

Uzanıp kollarını Shen'in boynuna doladı. "Bana çok, çok iyi davranarak."

Shen'in elleri beline ulaştı, çıplak tenine dokunuşuyla Rose'un damarlarında yıldırımlar geçip gitti.

"Ben öpüşmeyi bilmiyorum," dedi Rose aniden, sonra da yüzünü buruşturdu. Ah, demek istediği bu değildi.

"Buna doğuştan yeteneğin olduğunu düşünüyorum." Shen ona yanaştı, dudakları neredeyse birbirine değecek kadar yanaştı, sonra da duraksadı. Rose nefesini tuttu. "İznin olmadan seni öpemem. Sen prensessin, unuttun mu?"

Rose onun dudaklarının dibinde gülümsedi. "O zaman beni öpmeni emrediyorum, Shen."

Shen'in dudakları kıvrıldı. "Zevkle, Prenses Rose." Sonra dudakları onun dudaklarını buldu, kolları belini sımsıkı sardı, öpüşmek

öyle bir şeydi. Rose, Shen'in ağzının içine doğru inledi ve dudakları aniden açıldı, Shen'in dili hafifçe kendi diline sürtündü ve *ah*, Rose yanılmıştı, öpüşmek böyle bir şeydi. Eriyip gittiğini hissetti, sanki Shen'in kolları onu bir arada tutan tek şeymiş gibi.

Zaman yavaşladı, Rose her muhteşem saniyenin tadını çıkardı.

Kusursuz bir sonsuzluğun ardından Shen sessizliğe büründü. Rose'u kendine çekti. "Biri geliyor," diye fısıldadı. Kulağının altına bir öpücük kondurdu. "Bu arada, haklıydım. Gerçekten de doğuştan yeteneklisin."

"Şşş," dedi Rose, yanakları alev alevdi.

Shen çalılıkların arasından baktı, tüm vücudu gerilmişti. Bir an sonra Rose onun gevşediğini gördü. Shen, bir baykuşun ötüşüne benzer, pes bir ıslık çaldı. Bir sessizlik oldu, sonra bu ıslığın bir eşi yankılandı.

Bir dakika sonra da Wren'in başı yaprakların arasından belirdi. "Burada neler oluyor?"

Rose kız kardeşini yakaladı. "Biri seni görmeden gel buraya!"

"Neden o lanet şölende değilsin, Rose? Anahtarı Celeste'e yeni götürdüm, bunu *senin* yapman gerekiyordu!" Wren, Rose'un kıpkırmızı yanaklarıyla dağılmış saçlarını görünce gözlerini kıstı. Shen'e döndü, ismini dişlerinin arasından tısladı. "*Shen*. Kız kardeşime zarar verirsen yemin ederim ki seni bir balık gibi deşerim." Hançerine uzandı ama Shen bıçağı elinden düşürüp sivri ucundan yakaladı.

Hançeri Wren'in burnunun dibinde salladı. "Bununla mı?"

Wren bıçağı geri alırken kaşlarını çattı. "Sana *tam olarak* ne dedim ben? Kız kardeşimi kaybetme *veya* onu baştan çıkarma."

Shen rahatsız rahatsız boğazını temizledi. "Sana bunu söylemekten nefret ediyorum ama o beni baştan çıkardı."

Wren kaşlarını kaldırdı. "Bu durumu daha iyi mi, yoksa daha kötü hâle mi getirir bilmiyorum."

"Kimsenin kimseyi baştan çıkardığı yok," dedi Rose, çabucak kürk eteğini düzelitti. "Tabii ki bana zarar vermeyecek. Yoksa onu zindanlara attırırım."

“Harika,” dedi Shen kinayeli bir sesle. “İkiniz de beni tehdit etmeyi bitirdiniz mi? Aslında ben ikinizin birbirini öldürmediğinden emin olmak için buraya gelmiştim.” İkisine birden baktı. “Bu gece tam olarak ne planlıyorsunuz?”

Wren ona kuledaki kâhini ve kaçış planlarını çabucak anlattı. “Beni köprünün yanında bekleyin,” dedi. “Anadawn’dan kaçtığımızda, Eshlinn’den geçmek için yardımınıza ihtiyacım olabilir. Bu iş bittiğinde başanma içebiliriz.”

Shen ona katılarak, “Sadece içkiler senden olursa,” dedi.

“Gidelim, kız kardeşim.” Wren oyuktan çıktı, Rose’u da yanına aldı. “Şölende olmadığını fark edecekler. Sonuçta sen ana etkinliksin.”

“Rose,” dedi Shen, onun elinden tuttu. “Dikkatli ol.”

“Sen de, Shen.” Rose onun elini sıktı, sonra da kız kardeşinin peşinden çalılıkların arasından çıktı.

Wren karanlığa karışıp batı kulesine doğru yol alırken Gevra davulları havada yankılanıyordu. Avluda dans çoktan başlamıştı, Rose, Ansel’in onu arıyor olacağını biliyordu. Dudaklarında Shen’in öpücüğünün gölgesiyle çenesini kaldırdı ve şölene döndü.

Prences Anika avlunun ortasında tek başına dans ediyor, davulların ritmiyle kalçalarını savuruyordu. On iki beyaz kurt onun etrafında hoplayıp zıplayarak koşturuyor, müziğe uyumlu bir şekilde uluyorlardı.

Rose kalabalığın bir köşesinde duruyor, ağzı bir karış açık hâlde onu izliyordu. Hayatı boyunca böyle bir şey görmemişti ve etkilenmekle tedirgin olmak arasında kalmıştı. Gevralılar onun da *bunu* yapmasını bekliyor olamazlardı, değil mi?

Bunu boş ver şimdi, dedi, kendine. Gerekirse on iki kurtla da dans ederdi ama şimdi ilk olarak Celeste’i bulması gerekiyordu. Rathborne, yarısı yenmiş mürekkepbalığının yanında, dans pistinin kenarında duruyordu. Elini sabırsızlıkla sallayarak Rose’u yanına çağırdı ve Rose ona itaat etti, yürürken gözleri kalabalığı tarıyordu.

Ağız mürekkepbalığıyla dolu bir hâlde, "Nerelerdeydin?" diye sordu. "Prens Ansel her yerde seni arıyor."

Rose tam cevap vermek için ağzını açacakken Celeste kalabalıktan çıkagelip dosdoğru Rathborne'a çarptı. Kralnefesi tökezleyerek bir masaya çarparken altın anahtarı hafif bir çınlamayla yere düşürdü. Rathborne doğrulurken küfretti, pantolonuna saçılmış mürekkepbalığı parçalarını silkeledi.

"Ah, affet beni, Willem!" dedi Celeste peltek sesiyle, boş kadehini ona doğru salladı. "Ayaklarım bu akşam kendi kafalarına göre hareket ediyor!" Sıçrayarak uzaklaşırken kıkırdadı, sanki nasıl yüründüğünü tam olarak hatırlamıyormuş gibi sağa sola yalpalıyordu.

Rathborne onun gerisinde öfkeden köpürüyordu. "Sinir bozucu, *küstah* kız. Babası olmasa onu çok uzun zaman önce Anadawn'dan kovardım."

Rose eğilip altın anahtarı yerden aldı. "Ah. Bunu düşürdün galiba, Willem."

Rathborne anahtarı Rose'un elinden çekip aldı ve kendi avucuna koydu. "Git prensini bul. Bir daha söylemeyeceğim."

Rose daha iki adım atamadan Chapman ona doğru ürkek, terli bir sıçan misali koşturarak yaklaştı.

"Buradasın!" dedi, Rose'u omuzlarından tutarak sarstı. "Biliyordum! *Biliyordum*."

Rathborne onu Rose'un üstünden çekti. "Chapman! Ne yaptığını sanıyorsun sen?"

"Efendim, bir *sahtekâr var!*" dedi Chapman nefes nefese. "Sarayda bir sahtekâr var!"

Rose telaşa kapılmıştı. "Ne?"

Rathborne, Chapman'ı ceketinin yakalarından tuttu. "Yavaş konuş," diye tısladı. "Ortalığı ayağa kaldırmaya mı çalışıyorsun?"

Chapman başını şiddetle iki yana salladı. "Prenses! Tıpkı prensese benziyordu ama kaçıyordu." Nefeslenmeye çalışırken bıyığı titredti. "Batı kulesine doğru koşuyordun! Onu görür görmez buraya geldim!"

Rathborne çenesini hızla kaldırdı, kısıtđı gözleriyle Rose'u olduğu yere çiviledi.

Rose yüz ifadesini bozmamaya özen göstererek sakince, "Sarıml birileri bu gece çok fazla buzbadesi içmiş," dedi. "Belki de Chapman bahçelerde biraz dolaşıp temiz hava almalı."

Ama Rathborne onu dinlemeyi bırakmıştı. Elindeki anahtara bakıyordu. Başını kaldırıp bakmadan "Rose, git Ansel'le dans et. Chapman, muhafızlara haber yolla ve kapıları kontrol ettir," dedi. "Ve Tanrı aşkına, *dikkat çekme*."

Kralnefesi ikisine de başka hiçbir şey söylemeden topukları üzerinde döndü ve yürüyüp gitti.

Chapman onun tam tersi yöne doğru ilerledi, şüphe uyandırmamak için küçük, telaşlı adımlar atıyordu.

İçinde bir panik dalgası yükselen Rose ihtiyatı tamamen elden bırakıp Rathborne'un peşinden koşmaya başladı. Yanında bir silah bulundurması gerektiği, ancak batı kulesinin döne döne yükselen merdivenlerine ulaştığında aklma geldi.

Düzenleme
Ny.ozlem

Wren, Anadawn'ın batı kulesine girip basamaklardan çıktı. Her şey plana uygun şekilde ilerlerse, Rathborne'un kâhiniyle, beraberinde geleceği de avucunun içine alarak saniyeler içinde aynı yoldan geri dönecekti. Bir cadıyı Rathborne'un pençelerinden kurtaracaktı. Basamakların tepesinde durup kulağını kapıya dayadı, kafeslere kapatılmış yıldız göğüslü kuşların hafif hışırtısını dinledi. Demir anahtarı bir kez daha kullandı, kilit hafif bir *tık* sesiyle açıldı.

Berbat bir koku üstüne çullanırken öğürdü, sidik ve kuş pisliğine bulanmış talaş ve kuş tüyü kokusuydu. Kafesler her yerdeydi, tavana kadar dizilmişler, taş duvarlara yerleştirilmişlerdi. Kuşlar kafeslerin içinden ona bakıyor, boncuk gözleri loş ışıktaki parıltıyordu. O anda ürpertici bir sessizliğe bürünmüşlerdi ve Wren, kuşların onun bilmediği bir şey bildikleri hissini üstünden atamıyordu.

Odanın içine doğru dikkatli bir adım attı. Bu oda, Rose'un doğu kulesindeki odanın ikiziydi ama bakımsızlıktan dökülüyor, iğrenç kokuyordu. Odanın içi buz gibi ve tıklım tıklı, yumruğu kadar iri toz topakları havada döne döne uçuyordu. Köhnemiş mobilyalar, güvelerin yediği yağlıboya tablolar ve kırık iskemleler arasına istiflenmişti. Odanın orta yerinde, çürümüş bir gardırop kıyıya vurmuş bir balina misali yan yatmıştı, içinden eski çamaşırlar ve yırtık pır-

tık elbiseler dökölüyordu. En büyük iki kuşhanenin arasına dar bir yatak yerleştirilmişti. Wren o yatağa bakakaldı.

Döşeme tahtalarından biri gıcırdadı.

Wren topukları üstünde dönerek gölgeleri aradı. "Buraya canını yakmaya gelmedim..."

Bir kuş kafesinde kanat çırparak onu ürküttü.

Wren olduğu yerde bir kez daha, bu kez daha yavaşça döndü.

Beyaz bir şekil, kan donduran bir haykırıyla karanlıklardan fırladı. Wren geriye doğru savruldu, kafası şiddetle yere çarptı. Bir çift el boğazına sarıldı, karanlıkta bir yüz, kendi yüzünün birkaç santim uzağında belirdi.

Kâhinin avurtları çökmüştü, yüzü kırıksıklarla doluydu, dudaklarının etrafı ve gözlerinin altındaki gölgeler mora çalıyordu. Bir kurt misali gösterdiği dişleri tek tüktü, uzun beyaz saçları kirli ve darmadağınktı. Wren'in boğazına sarılan sıska parmaklarında şaşırtıcı bir kuvvet vardı.

Wren zorlukla tek bir kelime söylemeyi başardı. "*Lütfen.*"

Kâhin parmaklarını çekti. Wren'i o anda ilk kez görmüş gibi hızla gözlerini kırıştırdı. "Lillith'in kızı," diye hırıldadı. "Prenses olan değil. Çiçek olan değil. *Kuş.* Uçup giden kuş." Tökezleyerek Wren'den uzaklaştı. "Sana sesleniyordum. Seni bulması için yıldız göğüslülerimi gönderiyordum." Dudakları titremeye başladı. "Anadawn'a ölümün gölgesini getirdin sen."

"Beni tanıyor musun?" Wren, Anadawn'a vardığı andan beri onu takip eden kuşları düşündü. "Kimsin sen? Ne zamandır burada kilit altundasın?"

"Sayılamayacak kadar çok yıl geçti. Hatırlayamayacağım kadar çok." Kâhin zorlukla ayağa kalktı. Beyaz geceliği ayak bileklerinin etrafında toplanmıştı, ay ışığında insandan çok hayalete benziyordu. "Ama kim olduğumu hatırlıyorum. İsmim Glenna."

Wren'in kanı buz kesti. *Glenna.* Bu ismi yıllardır duymamıştı, burada, Anadawn'da duyacağını aklının ucundan bile geçiremezdi. "Sen Banba'nın kız kardeşisin," diye fısıldadı. "*Yaşıyorsun.*"

Kâhin şiddetle titredi. "Lillith Savaşı'nda Kralnefesi beni kaçırıp Anadawn'a geri getirdi. Kuşlarım peşimden uçtular ama beni koruyamadılar, beni kaderimden kurtaramadılar. Onun beni öldüreceğini sandım ama beni çok daha kötü bir kader bekliyordu. Beni bir hayvan gibi kafese kapattı, yeteneklerimi kendi halkıma karşı kullanmam için beni zorladı."

Wren'in kalbi sıkıştı. "Ah, Glenna. Bunca zamandır tutsak mıydın?"

Yaşlı kadın başını yukarı aşağı salladı. "Gördüğüm hayalleri kararlarına yön vermek için kullanıyor. Bazılarını ondan saklamaya çalıştım ama diğerleri..." Sesi sönüp gitti, bir kez daha titredi. "Beni konuşturmanın yollarını buldu."

Wren yumruklarını sıktı. Rathborne'dan daha da tiksinden mümkün olduğunu sanmıyordu fakat içinde taze bir öfke uyanmıştı. "Ben buradayım artık, Glenna." Görücüyü ürkütmemek için yavaşça ayağa kalktı. "Seni özgür bırakacağım."

Glenna'nın yüzü karardı. "Benim için bu kulenin ötesinde bir gelecek yok." Kollarını açtı, mavi damarları ay ışığında parladı. "Yıldız göğüslü kuşlar çemberler çizerek uçar, gökyüzümde senin kaderini çizerler. Seni buraya, yıldızlarında gördüğüm lanete karşı uyarmak için çağırdım." Wren'e doğru yürüdü. "Dünya yan yatıyor. Hissedemiyor musun, küçük kuş?"

Wren bir adım geri gitti.

"*Bak,*" dedi Glenna, bakışları Wren'in yüzünde değil, ayaklarındaydı. Wren aşağı bakınca kırılmış bir portreyle göz göze geldi. Portre tozla kaplıydı ve Glenna'nın çıplak ayağı resmin yansını kapatıyordu ama Wren o resimde neler olduğunu gördü. Tıpkı ona benzeyen bir kızdı bu, aynı zümrüt yeşili gözler, aynı kalp şeklinde yüz. Başında Eana'nın yaldızlı tacı vardı.

Glenna onun şüphelerini doğrulayarak, "Bu Ortha Starcrest," dedi. "Eana'nın son cadı kraliçesi."

"Tıpkı bana benziyor," diye fısıldadı Wren. Ortha, ilk cadı Eana'nın soyunun bilinen son gerçek üyesi, Wren'le aynı yüze sahipti.

Glenna'ya baktı, sesi titriyordu. "Anlamıyorum. Bu kaderimin bir parçası mı?"

"Bir daha bak." Glenna ayağını kaldırdı, resmin diğer yarısı ortaya çıktı. Wren'in nefesi kesildi. Ortha'nın yanında bir kız oturuyordu, ama onun yüzü daha inceydi, memnuniyetsiz bir ifadeyle dudaklarını büzmüştü. Onun da başında bir taç vardı.

"İkiz kraliçeler," diye hırıldadı kâhin. Tıpkı Wren ve Rose'a benzeyen kraliçeler. "İkizlerin laneti."

Wren'in omurgasından korkunç verici bir ürperti geçip gitti. "Neden bahsediyorsun?"

"Cadılar batıda yükseliyor, Wren Greenrock. Anadawn'ın ırmakları kan kırmızı akacak ve eski bir lanet, dünyanın kalbinde bir yara kadar derin ve çirkin bir çiçek açacak." Gözleri bembeyaz kesildi, sesi aniden uzaklardan geliyormuş gibiydi. "Kayıp cadı kraliçe Oonagh Starcrest'in lanetinden sakın. Lanet yeni kanda akıyor. Yeni kemiklerde yaşıyor."

Wren gerildi. "Anlamıyorum, Glenna. Bana Oonagh'ın başına gelenleri anlat."

"İyi dinle," dedi kâhin. "Ben de sana musallat olan laneti anlattım."

Sonra Glenna konuştu, Wren onun ağzından çıkan her kelimeyi dinledi.

Konuşma bittiğinde ve Oonagh Starcrest'in öyküsü tüm gerçekliğiyle anlatıldığında Wren sessiz kaldı. Öykünün kanıyla kemiklerine yerleşmesine izin verdi, bir parçasının her nasılsa içinde olduğunu biliyordu. Sonra da dehşetini bir kenara atıp yaşlı kadının elini tuttu. "Laneti sonra düşünürüz. Seni buradan çıkaracağım." Onu kapıya doğru çekti. "Bizi doğrudan ırmağa götürecek gizli bir geçit var. Biri değirmenin yanında bizi bekliyor."

Ama Glenna silkinip ondan kurtuldu. Dolgun dudakları kıvrıldı, sessiz gülümsemesinde Wren, Banba'dan izler gördü. Wren onu durduramadan kafesleri teker teker açmaya başladı.

"Dur!" Wren kafesleri kapatmak için koşturdu ama kuşlar başı-

nın üstünde süzülürken çığlık attılar, ötüşleri giderek şiddetlendi, giderek tizleşti. "Rathborne burada olduğumu bilemez!"

Glenna bir kafesi daha açtı. "Kralnefesi burada olduğunu zaten biliyor, Wren Greenrock. Seni bulmak için geliyor." Bir kafes daha açıldı, bir çift kanat daha Wren'in etrafında çırpmaya başladı. "Bu gece bu kuleye ölüm getirdin."

Wren'in çarparak kapattığı her kafese karşı Glenna üç kafes daha açıyordu. Dakikalar sonra bütün yıldız göğüslü kuşlar serbest kalmıştı, çığlık çığığa ötüşüyorlardı.

"Özgürlüğe uçun! Gidip evinizi bulun!" Glenna pencereye doğru koştu, savurup açtı. Kuşlar başının üstünde uçuşarak kendilerini aya doğru fırlattılar. Son kuş geceye karıştığında kâhin yüzünü yıldızlara çevirdi. Gözleri cam gibi oldu, tam bir sessizliğe büründü.

"Pencereden uzaklaş," diye tısladı Wren. "Saklanmak zorundayız."

Glenna bakışlarını gökyüzünden ayırmıyordu. "Çok uzun zamandır saklandım."

Wren dışarda, merdiven boşluğunda ayak seslerinin yankılandığını duyabiliyordu. Kalbi küt küt atmaya başladı. O şimdiden burada olamazdı. Şölen tüm hızıyla devam ediyordu. Çok erkendi...

Glenna omzunun üstünden ona baktı. "Kaç."

Kulenin kapısı savrulup açıldı ve Willem Rathborne içeri girdi. Rose onun ellerinde inliyordu. Rathborne onu odaya sürükledi, bir eli saçlarına hoyratça dolanmıştı, diğer eliyle de gümüş bir hançeri onun boğazına bastırıyordu.

Wren donakaldı.

"Görünüşe göre yaşlı cadı haklıymış," dedi Rathborne alçak sesle. "Düşmanın gerçekten de iki yüzü var. Ama bana, beni inandırdığından çok daha yakınlarmış."

Rose'un gözleri yaşlarla dolmuştu. "Chapman seni gördü," dedi gılgayarak. "Seni uyarmak istedim ama Willem beni merdiven boşluğunda yakaladı."

"Bu kadar konuştuğun yeter," diye hırladı Rathborne, Rose irkinceye dek saçlarını avucuna doladı.

Wren hançerini eline aldı. "Ortha Starcrest'in mezarı üstüne yemin ederim ki onun canını bir kez daha acıtırsan seni paramparça ederim, seni iğrenç rezil..."

"Demek cadı olan *sensin*," diye araya girdi Rathborne. "Bunun Rose olduğunu sanmıştım ama durumu açıkladığın için teşekkürler." Kapkara bakışlarla Wren'i süzdü. "Ama soru şu ki, sen nereden geldin?"

"Kâbuslarından," dedi Wren, onun üstüne yürüdü. "Görünüşe göre, annemizle babamızı öldürdüğün gece düşündüğün kadar titiz davranmamışsın."

Rathborne ikizleri, hatasını kafasında çözerken burun kanatları açıldı. "O sinsi ebenin peşine düşmeli, onu öldürmeliydim."

"Zamanın doldu, Rathborne," dedi Wren. "Anadawn'da çok uzun süre kaldın."

"Buna rağmen, bu kuleden canlı çıkmayı garantileyen tek kişi benim." Onu izlemek için pencereden uzaklaşan Glenna'ya kötü kötü baktı. "Kehanetler sürekli değişim geçirir, değil mi, cadı? Sanırım bu kehaneti tepetaklak etmek çok hoşuma gidecek."

Wren bir kaçış planı, üçünü birden kurtarmanın bir yolunu düşünürken zihni karmakarışıkta. Ama Rose'u acı çekerken görmek, boynundan süzülen o kan damlası onu sakince düşünmeyi imkânsız hâle getiren, nabız gibi atan bir panikle dolduruyordu.

"Rose'u öldüremezsin. Alarik'in gözüne girmenin tek yolu ondan geçiyor," dedi hemen. "Görünüşe bakılırsa, şimdiden o pis küçük turnaklarınla pamuk ipliğine tutunuyorsun."

Rathborne'un dudakları kıvrıldı. "İkinizden sadece birinin uslu durmasına ihtiyacım olduğunu unutuyorsun."

"Onun *ben* mi olmasını istiyorsun?" Gülümseme sırası Wren'e gelmişti. "Ah, seni acınası, beceriksiz aptal."

Rose'un gözleri onu uyarırcasma parladı.

Rathborne'un alnında bir damar kabarıyordu. "Beni yönlendiremezsin, cadı." Hançeri Rose'un çenesinin altına sürdü, ucuyla onun başını geriye doğru itti.

"HAYIRI" Wren'in paniği içinde akkor hâlde, kör edici bir ışıkla patladı. Rose aynı anda nefesini tuttu.

"Ah!" Rathborne ellerini hızla Rose'un üstünden çekerken küfretti. "Beni yaktın! Sen nasıl..."

Rose dirseğini Rathborne'un midesine gömdü ve sıçrayarak ondan uzaklaştı.

Kâhin odayı bir uçtan bir uca aştı, parmağını öne arkaya sallıyordu. "Ortha ve Oonagh! Oonagh ve Ortha! Starcrest ikizleri bu kuleye musallat oldu!"

"Glenna, geri çekil." Wren kadını güvenli bir yere çekmeye çalıştı ama Rathborne daha hızlıydı. Onu bir kuş kafesine doğru fırlattı, kadın yere devrilirken kemikleri çatırdadı. "Gevelemeni yeterince dinledim, *cadı*." Hançerini tek hamlede yaşlı kadının boğazına sapladı.

Rose, Glenna'ya uzanırken haykırdı ama kâhin ölüyordu, boğazındaki yaradan kan boşanıyordu. Rose ellerini kadının boğazına bastırdı, akan kanı çaresizce durdurmaya çalıştı. "Onu kurtarabileceğimi sanmıyorum! Çok fazla kan kaybettin!"

Rathborne bıçağını bir kez daha kaldırdı fakat Wren o anda üstüne atladı, onu yere devirirken hançeri elinden düşürdü. Rathborne bağırmak için ağzını açtı ancak Wren yumruğunu adamın çenesine gömdü. Rathborne ona kafa atarak karşılık verdi ve Wren geri çekildi, gözlerinin önünde yıldızlar uçtu. Wren'in bileklerini tuttu ve şiddetle kendi göğsüne bastırdı. "Yeter," diye hırladı, onu sımsıkı tutuyordu. "Dövüşmeyi bırak."

Wren onun yüzüne tükürdü.

Glenna'nın son sözleri kanıyla birlikte ağzından boşanıyordu. "Laneti çözmek için buzları kır. İkizlerden birini kurtarmak için diğerini öldür."

Son bir hırıltıyla olduğu yere yıkıldı, bembeyaz kesilmiş gözleri uzaklardaki aya bakıyor ama hiçbir şey görmüyordu.

Rose yırtık pırtık elbisesi içinde, kanın, pisliğin, toz toprağın ve kendi gözyaşlarının arasında Rathborne'a doğru sürünüyordu. "Seni *canavar*."

Rathborne onu, "Dikkatli ol Rose, canım," diye tehdit etti ama iki eli de Wren'in üstündeydi, onu kısıvrak yakalamıştı. "Bu gece başının daha fazla belaya girmesini görmeyi hiç istemem."

Rose hançeri düştüğü yerden aldı. Tökezleyerek ayağa kalktı, gözleri öfke ve şiddetle parladı. Tam o anda da kapı savrulup açıldı ve iki saray muhafızı içeri daldı.

Wren ve Rose'a bakiştılar, gözleri kocaman açıldı. "Ee, Prenses?"

"Muhafızlar! Bu sahtekârı derhal tutuklayın!" Rathborne, Wren'i onlara doğru itti. "Bu cadı, prensesin görünümünü çaldı ve bunu korkunç bir cinayet işlemek için kullandı. Rose ve ben, Koruyucu'nun inayeti sayesinde hayatta kaldık."

Rose çırpınarak Wren'e doğru ilerlemeye çalıştı ama Rathborne onu kollarına çekip başını şiddetle göğsüne bastırdı.

Muhafızlar Wren'in üstüne yürüdüler, kollarını arkasında hoyratça bağladılar. Wren karşı koyunca ağzını paçavralarla tıkadılar, çırpınıp debelenirken aralarında tuttular.

"Hey Gilly, bu amma da hareketli bir cadıymış."

"Onların hep kaygan olduklarını duymuştum. Yılanbalığı gibi."

"Durun! Beni dinleyin!" diye haykırdı Rose.

"Sessiz ol Rose, canım. Bitti artık. Güvendesin." Rathborne ellerini Rose'un kana bulanmış saçlarında gezdirdi, onu bir köpekmiş gibi okşadı. "Bu *cadı* derhal zindanlara gönderilecek, hakkında verilecek kararı orada bekleyecek. Tabii ben buna ferman verirsem onu hemen öldürebiliriz." Muhafızlara imalı bir bakış atınca kılıçlarına davrandılar. Rose onun kollarında şiddetle çırpınarak haykırdı.

"*Ama*," diye devam etti Rathborne, Rose'un sesini bastırdı, "Bence onu düğününe dek canlı tutmak en iyisi olur." Bu kelimelerin anlamını kavramaları için duraksadı. "Yarın her şey yolunda giderse, ki *eminim* gider, belki o zaman bu... zalimin kaderine yönelik daha cömert davranabiliriz. Onu affetmemiz bile mümkün olabilir."

Rose'u bıraktı ama elini sertçe omzuna bastırdı. "Düğünden sonra belki onu hizmetçin olarak Gevra'ya götürebilirsin. Sonuçta Kral Alarik onun türüne karşı daha... *hoşgörülü*."

Wren sessizce öfkeden köpürüyordu. Anlaşma basitti, Gevra itfakı ve bunun Ortha'da yol açacağı katliama karşılık onun hayatı. Yaha fazla itiraz edip çırpınırsa Rathborne bu kulede onu boğazlardı. Eana'da hiç kimse doğruları öğrenemezdi.

Rose'un gözleri Wren'i buldu ve öfkeyle pişmanlık dolu o bakışa aralarında sessiz bir karara vardılar.

Rose nefesini bıraktı, sonra da omuzlarını geri çekti. "Zindanda ona zarar verilmeyecek. Ona yiyecek ve taze su, sıcak tutmak için de bir battaniye getirin."

"Ama dışardan hiçbir şey getirmeyin," diye uyardı onları Rathborne. "Veya doğrudan topraktan yetişmiş hiçbir şey. Bu cadının iğrenç bir tılsımcı olduğunu sanıyorum."

Muhafızlar rahatsız rahatsız kıpırdandılar. "Ya bizi büyülerse?"

Wren gözlerini devirdi.

"Kafese kapatmadan önce üstünü arayın," dedi Rathborne sabırsızlıkla. "Isırmaya kalkarsa da ağızlık takın."

"Onun canını sakın yakmayın." Wren, kız kardeşinin sesini sakin tutmak için çırpındığını biliyordu ama Rose'un yanaklarından yaşlar süzülüyordu, kan lekeli elleri titriyordu. "Bu meseleyle, Prens Ansel'le düğünümünden sonra *şahsen* ilgileneceğim. Anlaşıldı mı?"

Muhafızlar birbirlerine şüpheyile baktılar. "Pekâlâ, Prenses."

Rathborne askerleri başından savdı. "Gidin, şu ucubeyi zindana kapatın." Yerde cansız yatan görücüye baktı, burnu tiksintiyle kınıştı. "Sonra şu cesedi ortadan kaldırın. İsterseniz Gevra hayvanlarına yedirin ama sabah olduğunda buradan gitmesini istiyorum. Kan kokusu midemi bulandırır."

Wren karanlık merdiven boşluğuna taşındı. Kız kardeşini bir kan gölünün ortasında durur hâlde bıraktı, Rose'un bakışlarında öyle bir şiddet vardı ki onu az kalsın tanıyamayacaktı.

Düğün gününün sabahında, Rose şafak sökerken uyandı. Gecenin büyük kısmını yastığına gömülüp hıçkırarak hıçkırarak ağlayarak geçirdikten sonra, sadece bir saat uyuduğundan emindi. Wren zindanlara kapatılmıştı ve Rose'un Prens Ansel'le evlenmekten başka seçeneği yoktu artık. Çizgiyi birazcık bile aşarsa Rathborne kız kardeşini tereddüt etmeden öldürürdü. Bu yeni, korkunç kader üstüne doğru dörtnala geliyordu ve bunu durdurmanın bir yolu yokmuş gibi görünüyordu.

Rose pencereye gitti, ellerini ağzının etrafına dayayıp ısıklık çaldı. Bir ses çıkmadı. Bir kez daha denedi, bu kez başparmağını elinin diğer parmakları arasına sıkıştırdı. Çok hafif, kesik bir ses çıkarmayı başardı ama ıslığı kesinlikle bir baykuşun ötüşünü andırmıyordu. Öfkeyle yatağını tekmeleyip buna ânında pişman oldu. Aklı neredeydi? Shen onu duyabilse bile o anda ne yapabilirdi ki? O güçlü kuvvetli bir savaşçı cadı olabilirdi fakat o bile kuledaki tüm muhafızları tek başına alt edemezdi. Rathborne'un geçen gece avluya yerleştirdiği fazladan muhafızlardan bahsetmeye gerek bile yoktu.

Korkunç bir düşünce daha aklına gelirken Rose elini indirdi. Ya Shen de yakalanmışsa? Hayır. Rose böyle bir şeyin aklına gelmesine izin veremezdi. Bugün yeterince kötüydü zaten.

Pencereden uzaklaştı, iç çekerek aynasının başına geçti. Gözlerinin altında koyu renk daireler vardı, cildi son derece solgundu. Eğer bugün bir gelin olması gerekecekse, en azından mümkün olabildiğince güzel görünmek istiyordu. Rose güzelliğinin farklı bir gücü olduğunu biliyordu, sonrasında pazarlık yapabilmek için bu güce ihtiyacı olacaktı. O yüzden gözlerini parlatmak için yüzünü soğuk suyla yıkadı, saçlarını parlayıncaya dek fırçaladı. Yüzünü merhemle kapladı, kendine utangaç bir gelin görüntüsü vermek için biraz allık sürdü. Kirpiklerini koyulaştırdı, dudaklarını şafak ışığında parıldayıncaya dek boyadı.

Kapı çalındı, Agnes içeri daldı.

“Düğün gününüz kutlu olsun, Prenses!” Rose’a bakıp neşeyle gülümsedi. “Eh, Yüce Koruyucu aşkına! Ne kadar da güzel görünüyorsunuz.”

“Teşekkür ederim, Agnes.” Kapı kapanırken Rose başını yana eğdi. “Bu sabah Celeste’i gördün mü?”

Sanki adı geçtiği anda çağrılmış gibi yatak odasının kapısı bir kez daha savrulup açıldı ve Celeste koşarak içeri girdi, mor saten bir gecelik giymişti ve saçları halen ipek bir uyku başlığının içinde toplanmıştı. “Dün gece sana ne oldu? Chapman erkenden odana çekildiğini söyledi ama seni görmeye geldiğimde muhafızlar beni içeri almadılar.”

“Tüm o davullar başımı ağrıttı,” dedi Rose. Agnes aralarında dururken ve pişmiş kelle gibi sırtırken arkadaşına gerçekleri anlatamazdı, sadece gözlerindeki bitkin bakışları sunabilirdi. “Akşam... çığırından çıktı.”

Celeste onu anlayarak başını yukarı aşağı salladı. “Anlıyorum.”

Agnes neşeyle ellerini çırpı. “Pekâlâ. Sana gelinliğini giydirelim. Bizi meşgul edecek bir sürü bağcıkla düğme var.” Rose’a baktı, neşeli yüz ifadesi titredi. Gözlerine yaşlar doldu. “Keşke sevgili annen de evlendiğini görebilmek için burada olsaydı. Onun düğün gününü dünmüş gibi hatırlıyorum. Öylesine mutluydu ki dünyanın ışığıyla doluydu. Yüzü parlıyordu âdeta.”

Rose gözlerini kırıştırdı. "Annemin düğününde miydin?"

"Tabii ki oradaydım! Onu kim hazırladı sanıyorsun?" Agnes yanaklarını ovuşturup gözyaşlarını silerken burnunu çekti. "Bunca yıl sonra, işte buradayız. Umarım bugün senin için de bu kadar mutlu bir gün olur."

Celeste odanın içinde dolaşırken Agnes'e, "Lillith evlendikten sonra kendi ülkesinde yaşadı," diye hatırlattı. Wren'i bulmak için odayı didik didik aradığı apaçık ortadaydı. "Rose bu kadar şanslı olmayacak."

Agnes iç çekti. "İkinizin birbirinizi çok özleyeceğinizi biliyorum ama onu ziyaret edebileceksin. Zaman geçtikçe Gevra'ya alışacağından eminim, tatlım. İkimiz de alışacağız."

Ah, hiçbir şeyden haberin yok, diye düşündü Rose hüznle. Ama yine de Agnes'in elini tutup sıktı. "Sana minnettarım, Agnes."

"Seninle her yere gelirim, Prenses, bunu biliyorsun. Gevra'nın buzlu dağlarına bile. Yolculuk için çantama birkaç kalın şal ve sıcak çörek sarmam gerekecek, hepsi bu. *Ah!*" Ellerini havaya savurdu. "Cam'ın senin için özel yaptırdığı kahvaltılık çörekleri az kalsın unutuyordum! Hemen getireyim," dedi, odada koşturdu. "Sonra sana o harika elbiseyi giydiririz!"

Agnes odadan çıkar çıkmaz Celeste aramayı bıraktı. "Neler oldu? Wren nerede?"

Rose en iyi arkadaşına her şeyin nasıl da ters gittiğini sessizce, çabucak anlattı. Sözlerini bitirdiğinde bir kez daha gözyaşlarına boğulmak üzereydi.

"Ne korkunç," diye mırıldandı Celeste, ona sarıldı. "Ağlama. Hâlâ işleri yoluna koyacak zamanımız var. Sen Rathborne'u mutlu etmeye odaklan, ben de Wren'i bulmaya çalışırım. Ben kilit altında değilim en azından."

Rose'un bakışları kapıya kaydı. "Henüz değil," dedi gergin bir sesle.

Agnes bir tepsi dolusu kalp şeklinde reçelli çörekle geri döndüğünde Celeste, hizmetçiye ve kuledeki bütün muhafızlara ha-

zırlanmaya gittiğini ilan ederek odadan çıkıp gitti. Rose kendini çöreklerden birini yemeye zorlarken Agnes onun gelinliğini yatağa serdi. Terzinin gönderdiği, her biri birbirinden daha da şatafatlı ve işlemeli üç elbiseden biriydi bu.

Elbise güzeldi, fildişi rengi yumuşacık bir satenden yapılmıştı, ince dantel kaplıydı, narin altın boncuklarla işlenmişti. Elbisenin üst kısmı Rose'un omuzlarından aşağı çok hafif bir eğim yapıyordu, göğüs çizgisi altın işlemeliydi, belinde bir nokta hâlinde son buluyordu. Etekleri fildişi ve solgun altın renginde dantel katmanlarından yapılmıştı, en ufak bir hareketinde bile gösterişli bir şekilde dalgalanıyordu. Giysinin sırt kısmında, Rose'un omurgasının çıkıntısı üzerinde elbise incilerden yapılmış yüzlerce düğmeyle bezenmişti, bu düğmeler bel hizasında uçuşan eteklerine yol veriyordu.

"Muhteşemsin, canım," dedi Agnes, en sonunda ayağa kalkıp geri çekildi. "Kralnefesi seni almak için buraya geldiğinde gözyaşlarını tutamayacak."

Rose da gözyaşlarına boğulmak üzereymiş gibi hissediyordu. Aynada kendine baktığında, şatafatlı bir gelinlik giymiş ürkek bir kukladan başka bir şey göremiyordu.

Rose pencereye yanaşıp avluya baktı. Anadawn'ın altın kapılarının hemen ötesinde, kambur bir tepenin zirvesinde Koruyucu'nun Mahzeni duruyor, gün ışığında bir mücevher gibi parlıyordu. Burası bütün önemli Eana törenlerine ev sahipliği yapardı, bu sabah buna kendi düğünü de dahildi. İçerde Koruyucu'nun Ölümsüz Ateşi, kaidesinin üstünde yanardı. Bu ateş saygın koruyucusunun, ismi Percival Reeve olan ciddi suratlı, yaşlı bir adamın gözetimi altındaydı, Reeve bu ateşi hayatı pahasına korurdu.

Rose şimdi düşünüyordu da tüm bunlar o kadar saçmaydı ki. Ama Eana'da gelenekler her şeydi. İnsanlar rahatlama bulmak için bu geleneklere sarınırdı, ateşini canlı tuttukları sürece Koruyucu'nun onlara göz kulak olacağını düşünürlerdi. Bu ateş yandığı sürece Koruyucu onları karanlığın içinde bulabilirdi. Rose, karanlığın o olduğunu, başından beri o olduğunu biliyordu artık.

Kapıya sertçe vuruldu ve Kralnefesi odaya girdi. Siyah işlemeli bordo bir takım giymişti, kılıcının cilalanmış kabzası belinde parılıyordu.

Takdir dolu bir sesle, "Üstüne düşeni yaptığını gördüğüme sevindim," dedi.

Rose ona kötü kötü baktı. "Kız kardeşim hayatta mı?"

"Şimdilik," dedi Rathborne. "Bunun böyle devam etmesini istiyorsan sana denileni yapmanı öneririm." Kolunu uzattı. "Şimdi gel. Kendi düğününe geç kalman yakışık almaz."

Wren, Anadawn Sarayı'nın zindanlarında oturuyor, tutulmuş boyununu ovuşturup gevşetmeye çalışıyordu. Nemli taş zeminde döne döne uyumaya çalıştığı bir gecenin ardından —ona söz verilen battaniye olmadan, sadece sarayın sıçanları eşliğinde— sabah en sonunda gelmişti. Wren güneşi gördüğüne şaşırmış olsa da şansının daha uzun süre yaver gideceğini düşünecek kadar aptal değildi.

Tepesinde prensesin düğününe hazırlanmak için oradan oraya koşturan uşakların seslerini duyabiliyordu. Şeref kıtası avluda toplanırken Gevralı misafirler kümeler hâlinde sarayı terk ediyor, Koruyucu Mahzeni'ne çıkan tepeye doğru ilerliyorlardı. Rose her an evlenebilirdi, hemen ardından da Grinstad'a giden ilk gemiyle yolcu edilirdi.

Yıldızlar aşkına. Her şey nasıl bu kadar hızla çözülmüştü? Wren buradan *çabucak* çıkmak zorundaydı.

Bir gün ışığı huzmesi, Wren'e hücreesindeki pencereden ulaştı. Pencere çok yüksektydi ve kalın demir parmaklıklarla korunuyordu, oradan kaçmak imkânsızdı. Yine de Wren bütün gece bunu düşlemişti.

Hücresinin kapısının önünde durup bekledi, bir sıçanın koşuturup gitmesini izledi. Nemli taş geçidin ucunda, zindancıbaşı nöbet

yerinde uyukluyordu. *Sonunda*. Wren pencereye dönüp alçak bir ısıklık çaldı. Bir baykuşun ötüşü kadar yumuşak ve derin sesi kafesinin parmaklıklarından süzüldü.

Wren beklerken hücrelerini arşınılıyordu.

Bekledi. Bekledi.

Ve sonra...

Shen'in yüzü pencerede belirdi. "Geçen gece işler yolunda gitmiş demek ki."

"Şşş." Wren omzunun üstünde bir yeri işaret etti. "Yalnız değiliz."

"Bana bir zafer içkisi sözü vermiştin, Greenrock," diye fısıldadı Shen. Şafak sökene dek o lanet değirmenin orada sizi bekledim."

Wren ayağını sabırsızlıkla yere vurdu. "Biraz yardım edebilir misin lütfen?"

Shen parmaklıklar arasından kırmızı bir gül uzattı. "Kız kardeşine benim ne kadar soylu bir kahraman olduğumu söyle yeter. Onunla daha yeni iyi anlaşmaya başladım, öyle kalsın istiyorum."

"Onu kaçırdıktan sonra bunu nasıl becerdin hiç bilmiyorum." Wren gülü koparıp yapraklarını avucunun içinde un ufak etti. Çenesini parmaklıklara yasladı, bir büyü dilinin ucuna gelmeye başlamıştı bile. "Büyüm son zamanlarda pek uslu durmuyor, o yüzden geri çekilmeni tavsiye ederim. Bu çok ters gidebilir."

Shen serin bir esintiyle gözden kayboldu.

Wren yaprakları pencereye attı, parmaklıklar titremeye başlarken takdirle izledi. Demirler gevşedi, Shen tekrar ortaya çıktığında onları aralarında orta boy bir delik açılncaya dek kolaylıkla bükte. "Biraz daha gösterişli bir şey bekliyordum."

"O zaman şunu izle." Wren koşarak duvara doğru sıçradı. Kollarını savururken ayakları taş duvara bastı, Shen onu bileklerinden yakaladı. Onu kendine çekti, Wren parmaklıkların arasından geçmeye çalışırken yüzünü buruşturup küfretti.

Aradaki deliğe sıkıştı.

Shen kaşlarını çatı. "Ne oldu?"

"Cam'ın bademli kurabiyeleeri oldu! Sabah esintisi sanki onunla alay ediyormuşçasına yüzüne üflüyordu. "Belim sıkıştı."

Shen kahkahasını bastırmayı beceremedi.

Wren ona kötü kötü baktı. "Hadi, savaşçı. Tüm gücünle."

Shen onu kollarından tutarken Wren yan döndü, Shen'in yüzü giderek geriliyordu, *geriliyordu*, sonra arkasında bir ses yükseldi.

"Hey, sen! Ne yaptığını sanıyorsun?" Ağır bir el ve bir ikincisi Shen'in omzuna indi, on iki saray muhafızı birden Shen'in etrafını sardı. Shen, Wren'e yardımcı olmaya öyle odaklanmıştı ki onları hissedememişti, artık çok geçti. Bir küfür savurarak Wren'i bıraktı, Wren bir küt sesiyle yere düştü. Başını kaldırıp baktığında Shen'in elleri arkadan bağlanmıştı, onu sürükleyerek götürüyorlardı.

Tıslayan yosunlar.

Saniyeler sonra, Shen onun karşısındaki hücrede oturuyordu.

"Bu çok iyiydi," dedi Wren kupkuru bir sesle. "Şimdi ne olacak?"

Shen alnını parmaklıklara dayadı. "Şimdi bir mucize bekleyeceğiz. Veya erken ölümümüzü. Hangisi önce gelirse."

Rose, Koruyucu Mahzeni'nden hep nefret etmişti. Kıvrık metal kirişleri ve tavanından sarkan avizelerle burası ona yaldızlı bir kafesi andırıyordu. Bugün, mermer zemin öylesine cilalanmıştı ki Rose kendi yansımasını görebiliyordu. Rengarenk ışık huzmeleri, her biri atını kahramanca süren Yüce Koruyucu'yu resmeden renkli camlı pencerelerden sızıyordu. Rose duvağını düzeltirken adamın ciddi suratına kaşlarını çatarak baktı.

Arpçı çalmaya başladı ve zarif bir ezgi Mahzen'i doldurdu.

Sunağın üstünde Ölümsüz Ateş görkemli bir şekilde titreşiyordu. Yanında, Ölümsüz Ateş'in koruyucusu ve törenin yöneticisi Percival Reeve, yüz ifadesini hiç bozmadan ağlayan Ansel'in yanında duruyordu.

Ah, Ansel.

Chapman'ın sesi kulağının dibinde "Boynunu dik tut, çeneni kaldır," diye tısladı. Onu sırtından dürttü. "Veeee yürü."

Rose dimdik durarak, Willem Rathborne'la kol kola girmiş bir hâlde koridordaki yolculuğuna başladı. Nefes alış verişine odaklandı, arpın zarif melodisiyle çıplak omuzlarını ısıtan sabah güneşinin ışığı onu sakinleştiriyordu.

Hiçbir şekilde Ansel'le evlenmeyeceğine dair kendi kendine söz

vermişti ama o anda kız kardeşi için yapmayacağı çok az şey olacağını biliyordu. Wren'i kurtaracaktı, sonra da bir şekilde cadıları kurtarmanın yolunu beraberce bulacaklardı. Rose umudunu henüz kaybedemezdi. Yoksa yere yıkılır, bir daha da kalkamazdı. Bir sıranın yanında uyuklayan bir kar kaplanına baktı. Belki de Gevra hayvanlarından biri işini bitirirdi.

Koruyucu'nun Mahzeni görevliler ve saraylılarla dolup taşıyordu, Eana'nın tüm soyluları bir yerde toplanmıştı. Rose'un onların isimlerini sadece Kralnefesi vasıtasıyla duymuştu, yüzlerini çıkarmıyordu. Willem Rathborne, Rose doğduğu andan beri hayatının her alanında ipleri elinde tutmuştu. Gerçekten yanında olan çok az kişi vardı ve bunu hiçbir zaman bilmemişti. Aptalın tekiydi.

Kral Alarik ve Prenses Anika en ön sırada oturuyordu. Alarik tepeden tırnağa siyah giyinmişti, Anika'nın üstündeyse saçları kadar kıpkırmızı bir elbise vardı, tilkisi kucığına kıvrılmıştı. Tor, Ansel'in sağ yanında duruyordu, çenesini öyle kasmıştı ki fiziksel bir acı çekiyormuş gibi görünüyordu.

Al benden de o kadar.

Rose kalabalıkta en yakın arkadaşım aradı ama Celeste'den iz yoktu. Wren'i bulmaya çalışırken o da yakalanmış mıydı? Celeste'in babası Hector Pegasi, Mahzen'in ortasında oturuyordu, yanından geçip giden Rose'a gülümsedi. Rose ona karşılık veremedi, korku boğazından yükseliyordu, midesi bulanıyordu. Bir adım, bir adım daha. Rose geleceğine doğru santim santim ilerliyor, kendini hiç olmadığı kadar başıboş hissediyordu.

Sunağa vardıklarında Rathborne, Rose'un ellerini Ansel'in kendininkilerden bile daha terli ve soğuk ellerine koydu. Prensin bakışları duvağının üstünde dolaştı. "Sabırsızlıktan patlayabilirim, çiçeğim," diye fısıldadı. "Yüzün görünmeden bile kelimelere dökemeyecek kadar güzelsin."

Rathborne, Rose'a doğru eğildi, tüm misafirlere onu yanağından babacan bir şekilde öpüyormuş gibi görünüyormuş olmalıydı.

Onun kulağına, "Uslu dur," diye tısladı. Sonra da Mahzen'in

girişine kadar yürüdü, orada bir gözcü gibi dikilip tek çıkış yolunu kapattı.

Arpçı parmaklarını tellerden kaldırdı ve müzik sönüp gitti.

Ateşin koruyucusu, tiz ve imalı bir sesle boğazını temizledi. "Bugün özel bir gün. Burada sadece iki insanı değil, iki ülkeyi birleştiriyoruz. Yüce Koruyucu'nun inayetiyle." Bütün Eana'lı misafirlerle birlikte başını eğdi. Gevralılar ve Rose eğilmedi. Rose bunun yerine başını kaldırdı. Bunu yaparken de en tepedeki pencerede titreyen tuhaf bir gölge gördü.

Koruyucu, tören kaldesinin arkasına doğru ilerledi. "Törene Ölümsüz Ateş'in şarkısıyla başlıyoruz. Zira hiçbir gerçek evlilik, bu dua olmadan kutsanamaz..."

Kırılan camın şangırtısı adamın sözlerini kesti ve Wren'in sesi bir çan gibi çınladı. "İTİRAZ EDİYORUM!"

Wren, Koruyucu Mahzeni'nin en üst penceresinden atlayıp havada süzüldü, bir haykırıyla avizeye tutundu.

Altında misafirler başlarını telaşla geri attılar. Biri çığlık attı. Chapman bayıldı. Gevralı ve Eanalı muhafızlar kılıçlarının kabzalarını kavradılar, bu arada Kral Alarik, tavandan beyaz bir kurdele gibi sarkan bu ikinci prenses gelini hayal ediyormuşçasına hızla gözlerini kırptırıyordu. Belki de gelinliği giymek biraz abartılı olmuştu ama Wren'in itibarına dramatik bir ton katıyordu.

Wren bedenini öne arkaya salladı, ivmesinin gücünü sunağa doğru ilerlemek için kullandı. Avizeyi bıraktı, merkez koridorun tam ortasına iniş yapıp diz çökerken giysilerinin katları etrafında dalgalandılar.

Herkes bir ağızdan nefesini tuttu, Wren ayağa kalkıp eteklerini düzeltirken bunu şaşkın bir sessizlik dalgası izledi. Üstündeki gelinlik, Rose'un boncuklu elbisesine kıyasla çok basit kaçıyordu ama sonuçta bu yedek elbiselerden biriydi. Celeste babasının saygın ismini kullanarak zindanlara son anda girdikten sonra bu elbiseyi sanlyeler içinde üstüne geçirmiş, zindancıbaşını bir duvar şamdanıyla bayıltmış ve ikisini birden zindanlardan çıkarmıştı.

Beş yüz şaşkın misafirin ve çok fazla askerin şaşkın bakışları

altında Wren eteklerini toplayıp sunağa doğru hızlı adımlarla yürüdü.

Belki onun ilk itirazını kaçırın birilerinin olabılme ihtimaline karşı, "Bu düğün iptal edilmiştir!" diye seslendi.

Gevralılar oturdukları yerde gerildi. Rose tüm Mahzen'de Wren'i gördüğü için mutlu olan tek kişiymiş gibi görünüyordu, korku ve rahatlama karışımı bir ifadeyle ağzı açık hâlde ona bakakalan Tor dışında.

Ansel söyleyecek söz bulmaya çalışırken ağzı açılıp kapandı. "Kim... o nereden... nasıl... anlamıyorum." Bir kızıdan diğerine baktı, bir daha baktı. Kendinden pek emin görünmeyen bir sesle, "Rose?" diye sordu.

Wren dilini şaklattı. "Gelinin ve gizemli kız kardeşi arasındaki farkı göremiyorsan maalesef ikimizle de evlenmeyi hak etmiyorsun, Ansel."

"YETER!" Rathborne koridorda hızlı adımlarla ilerlerken kılıcını çekti. "Derhal prenesten uzaklaş!"

Wren, Ansel'in kılıcına doğru atladı, prens neler olup bittiğinin farkına bile varamadan kılıcı kınından çekti. Önünde tutarken olduğu yerde döndü, kılıcın ağırlığı yüzünden biraz tökezliyordu. "Yoksa ne olur? Geri zekâlı, muşmula suratlı sıçan seni."

Rathborne güldü. "Kılıç kullanmadaki beceriksizliğinle gözümü korkutmaya çalışıyorsan, şimdiden başarısız oldun."

Wren arkasında çeliğin fısıltısını duyarken Tor öne çıktı. Bir an sonra da kılıcı gözünün ucunda gümüşü bir pırıltı gibi belirdi. Tor kılıcı Rathborne'a doğrulttu.

Kralnefesi kayarak durdu. "Silahını indir, Gevralı. Burada düşman ben değilim."

Tor yerinden kııldamadı.

Rathborne, Alarik'e döndü. "Majesteleri, askerinize derhal geri çekilmesini söyleyin."

Alarik başını yana eğdi, bu sahneyi hayretle izliyordu. "Hayır." İki geline işaret etti. "Bunu açıklamadan önce olmaz."

Rathborne'un gözleri kocaman açıldı. "Açıklayacak ne var? Bu kızın bir *cadı* olduğu ortada! Şuna bakın!" Misafirlerin geri kalanına döndü. "Prensesin yüzünü çaldı. Bugün buraya bize zarar vermek için geldi!"

Misafirler rahatsız rahatsız kıpırdandı. Bazı saraylılar telaşla haykırdı. Gevralı askerler kılıçlarını çekerek emir beklediler, hayvanları ayaklarının dibinde hırıldıyordu. Rose konuşmak için öne çıktı ama Wren kolunu yana uzatarak onu engelledi. Durumu kontrol altına almak için sadece dakikaları, belki de saniyeleri vardı. Kılıcı öne arkaya salladı. "Aslında sadece *sana* zarar vermek için geldim, Rathborne. Diğer herkes gitmekte özgür. İsterseniz izleyebilirsiniz. Ama şu veya bu şekilde, bu soytarılığa son veriyorum."

Anika ellerini çırttı. "Ne tiyatro ama," diye mırladı. "Tam da sıkılmaya başlamıştım."

Onun yanında Alarik ellerini ağzının önünde birbirine kenetlemişti, gözlerini kırpmadan olan biteni izliyordu.

"Muhafızlar!" diye bağırdı Rathborne. "Bu sahtekâr derhal öldürün!"

Mahzen'in gerisinde altı saray muhafızı aniden harekete geçti. Koridorda yürürken kılıçlarını çektiler, dört muhafız daha yan geçitlerin etrafına toplandı.

Tor gözünü bile kırpmadı.

"Başını gövdesinden ayırdığınızdan emin olun!" diye hırladı Rathborne. "Bu cadı, düşüncelerimizi eğip bükmek için gönderilmiş kötü yürekli bir tılsımcıdan başka bir şey değil ve..."

"Yalancıl" Rose duvağını yüzünden çekip attı ve Wren'in yanına geçti. "Bana hayatım boyunca yalan söyledin! Eana'ya on sekiz yıldır yalan söylüyorsun, bugün burada, kıymetli Koruyucu'nun gözleri önünde durmuş bir kez daha yalan söylüyorsun!"

Kalabalık tam bir sessizliğe bürünmüştü, bütün gözler ikizlerin üzerindeydi. Saray muhafızları ne yapacaklarını bilemeyerek oldukları yerde kaldılar. Wren kız kardeşini elinden yakaladı, Rose alev alev yanan cehennem gibi bir öfkeyle Willem Rathborne'un

üstüne yürürken onu tuttu. "On sekiz yıl önce annemizle babamızı *sen* öldürdün. Babamı yatağında *sen* zehirledin, annemi *sen* boğazladın! Cadıları *sen* suçladın, hepimizi savaşa *sen* sürükledin! Sapkın oyunlarında sana katılmaktan bıktım. Her hareketime, her düşünceme hâkim olmana izin vermekten bıktım! Kız kardeşim bir cadı olabilir ama o bir yalancı değil. Benim kadar gerçek, onun varlığı bile *senin* yalanlarının ispatı! Buradaki tek sahtekâr *sen*-sin!"

Mahzen boyunca mırıltılar yükseldi. Gerçek önlerine serilirken korku şaşkınlığa karıştı.

Alarik yüzünde tehditkâr bir ifadeyle ağır ağır gülümsedi. "Belki de prensesin yerine cadıyı almalıyız."

"Belki ikisini birden almalıyız ağabey," dedi Anika.

"Seni aptal, sersem çocuk!" Rathborne, Rose'un sözlerinin doğruluğunu kökünden kesip atmak istercesine kılıcını havada savurdu. Ona değil, odadaki herkese hitap ediyor, güvenlerini kazanmak için debeleniyordu. "Bu kız sinsi bir cadıdan başka bir şey değil! Kafanın içine girmiş, düşüncelerini eğip bükmüş."

"*Hayır!*" diye tısladı Rose, ona doğru bir adım attı. Tor da çok yavaşça öne doğru ilerledi. O anda pervasız bir açmazın içinde olmasalar Wren kılıcını yere atıp onu herkesin içinde öpebilirdi.

Saray muhafızları öylece kalakaldılar, silahlarını nereye doğrultacaklarını bilemiyorlardı.

"Yakalayın onu, geri zekâlıları!" diye haykırdı Rathborne. "Siz Kralnefesi'ne hesap veriyorsunuz!"

"Sizin prensesiniz *benim*, öncelikle benim konuşmama izin vereceksiniz!" Rose yüzünü kalabalığa çevirdi, Eana'nın bütün saraylılarıyla soylularına hitap ederken sesi yükseliyordu. "Henüz taç giymemiş olsam da bugün ortaya çıkan doğruların ışığında Eana Kraliçesi olarak umarım bu ilk eylemimi gerçekleştirmeme izin verirsiniz. Willem Rathborne, Kralnefesi görevinde en kötü şekilde başarısız olmuştur. Annemle babamı öldürüp bunca yıl gerçekleri benden saklayarak bana ihanet etmekle kalmamış, bu ülkeye de

iharet etmiştir. Bu nedenle biz, bir ulus olarak onu derhal görevlerinden azletmeliyiz.”

Topluluk oturduğu yerde gerildi, temkinli bakışlar ikizler arasında sağa sola kaydı ve Wren rüzgârın en sonunda Rathborne aleyhine dönmeye başladığını hissetti.

Rose ona yüzünde hor gören, tiksinti dolu bir ifadeyle bakıyordu. “Willem Rathborne, Eana Kralı Keir ve Kraliçesi Lillith’i öldürdüğün için tutuklanmanı emrediyorum.” Wren’in elini tutup sıktı ama Mahzen’de bulunan hiç kimse onun titrediğini göremiyordu. Yüzü ifadesiz, sesi güçlüydü; Wren onun bir kraliçenin sesiyle konuştuğunu şaşkınlıkla fark etti. “Kendin başlattığın anlamsız bir savaşta binlerce cadıyı katlettiğin için tutuklanmam emrediyorum.”

Rose bir parmağını kaldırdı, elinde öfkesinden başka bir silah olmasa da Mahzen’e bir ölüm sessizliği çöktü. “Şu anda bile Ortha cadılarını yok etme planları yaptığın ve *kendi* kraliçeni rızası dışında kana susamış bir ulusla takasta kullandığın için tutuklanmanı emrediyorum.” Rose’un gözleri öfkeyle yemyeşil parıldadı. “İktidarın sona erdi.”

Derin, titretilen bir nefes alarak içinden son bir gerçekliği daha ortaya döktü. “Son birkaç hafta bana kendime dair, *senin* şimdiye dek öğrettiğinden çok daha fazla şey öğretti. Bir şifacı cadı olduğumu biliyorum artık, bu ülkede *senin* yol açtığın yaraları ve bölünmeyi iyileştireceğime yemin ediyorum.”

Bir sessizlik oldu. Sıralar dolusu şaşkın surat sanki onu o anda ilk defa gerçekten görüyormuşçasına Rose’a baktı. Wren bile söyleyecek söz bulamamıştı. Kız kardeşi cesaretini toplamıştı ve orada o gün taç giyme töreni yapılmamışsa, başına bir taç takmamışsa da herkesin gözleri önünde bir kraliçeye dönüşmüştü.

Rathborne kılıcını yavaşça indirdi. “Bitti mi Rose, tatlım?”

Rose ona öfke dolu gözlerle baktı. “Yere at.”

Kılıç bir şangırtıyla yere düştü.

Wren kılıcını indirmemişti, gülümsemesi kötülük doluydu. “Bu

Mahzen'de asıldığını görmek için sabırsızlanıyorum. Bizim adaletimiz senin hızlı ve acı infazın olacak.”

Rathborne kahkaha atarak onu şaşırttı. İçinden kopup gelen vahşi, manyakça bir sestti. Bileğini oynatınca avucunda bir hançer belirdi.

“Önden buyur, cadı.”

Hançeri dosdoğru Wren'e fırlattı.

Bıçak ona doğru uçarken Wren donakaldı. Zaman yavaşlar gibi oldu, Rose'un dehşete düşmüş çığlığı kulaklarında çınladı. Sonra ona çarpan sert ve sūratli bir şeyin ağırlığını hissetti, Tor onu belinden yakalayıp yana doğru savurdu. Yere devrildiler, bıçak başlarının üstünden süzölüp gitti.

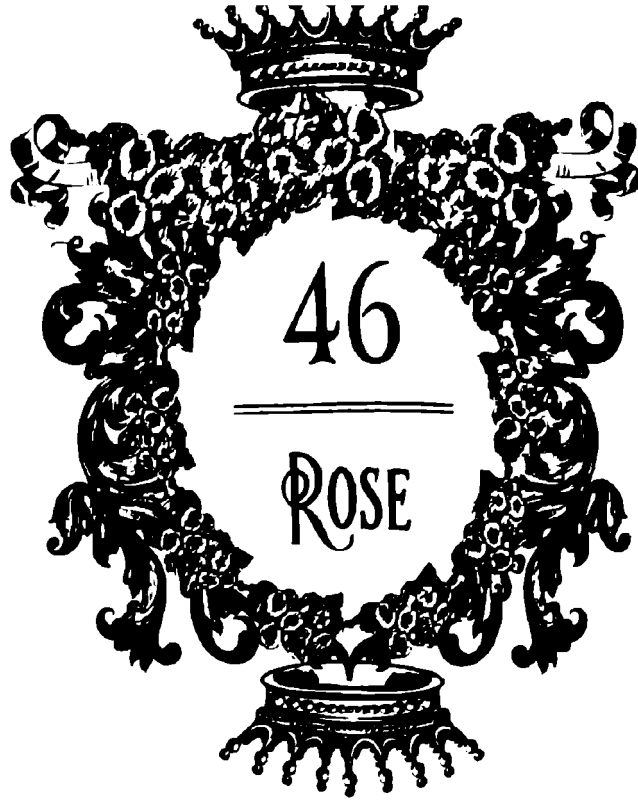
Bir sessizlik oldu.

Hançer Prens Ansel'in kalbine saplanırken kan donduran bir çığlık havayı yardı.

Gevra Prensi dizleri üstüne yıkıldı, fildişi rengi mintanı kan kırmızıya boyanırken elleri hiçliğe tutundu.

Şiddetli bir *kūt* sesiyle yana devrildi.

Sonra aniden öldü.

Rose dehşet içinde Ansel'in cansız bedenine bakıyordu. Elleri şiddetle titriyordu, gelinliğine onun kanı bulaşmıştı. Etrafında yer yerinden oynuyordu ama tüm olup bitenden soyutlanmış gibiydi. Ayaklarının dibinde yatan Ansel vardı sadece, içinde hayata dönen büyüsü. Diz çöküp bir elini onun yanağına koydu. "Buradayım Ansel. Sana yardım edeceğim."

Ansel cansız gözleriyle ona bakıyor ama görmüyordu.

"Her şey yoluna girecek." Rose'un içindeki panik, büyüsünün akımına karıştı. Avuçlarını Ansel'in yanağına bastırdı, nabzını kontrol ederken parmakları bıçağın etrafında birleşti. Saçları ikisinin etrafında bir perde gibi asılıydı, Ansel'in kanı parmaklarının arasından sızıyordu.

"Bize geri dön," diye tekrar tekrar mırıldandı Rose, dua ediyormuş gibi. Parmakları büyüsünün sıcaklığıyla zonkluyordu. İçindeki enerjinin her zerresini prensin bedenine boşaltıyor, onun uyuyan kalbini uyandırmaya çalışıyordu ama bunun işe yarayıp yaramadığını anlayamıyordu. "Lütfen, Ansel. Lütfen geri dön."

Gözlerini sımsıkı kapatıp yoğunlaşmaya çalıştı ama bağırışmaların sesi giderek yükseliyordu. Gevra askerleri sunağa doğru koşarken çızmelerin anı gümbürtüsü duyuldu. Rose zihninin sessizli-

ğinde Ansel'in hayatının ipliğini aradı. Karanlıkta onu buldu, hızla yıpranıp giden incecik, altın bir çizgi. Göğsünden bıçağı çıkarıp kan akışını durdurabilse...

Bir el kolunu kavradı. Tepeden "Çekil kardeşimin üstünden," diye bir hırıltı yükseldi. Kral Alarik tepesine dikilmiş, parlak ve vahşi gözleriyle ona bakıyordu.

Rose silkinerek ondan kurtulmaya çalıştı. "Bırak beni. Ona yardım edebilirim! Onu iyileştirebiliriz!"

Alarik onu ölü prensten uzaklaştırdı, askerleri arkasına toplamıştı.

Tor kalabalığı yarıp geçerek yanlarına vardı. "Bırak yanına git-sin, Alarik! Bırak denesin."

Kral, bir buz fırtınasının dondurucu öfkesiyle askerine döndü. "Sen yeteri kadar zarar verdin, Tor." Tehditkâr bir şekilde dişlerini gösterdi ama sesi üzüntüyle çatlıyordu. "Ansel senin yüzünden öldü."

"Yürüyün, hepiniz! YOLUMDAN ÇEKİLİN!" Prenses Anika, olay yerine toplaşan askerleri ite kaka onun yanına vardı, kardeşinin cesedini gördüğünde haykırarak ağlamaya başladı. Bıçağı onun göğsünden çekip aldı, başının üstünde kaldırırken mermer zemine kan sıçradı.

"Sahtekâr prenses nerede?" diye haykırdı. "Kan istiyorum. *Hemen* istiyorum." Tor'a doğru ilerledi. "O nerede? Kendi prensin pahasına kurtardığın kız?" Bıçağı çılgınca sallıyordu. "Bu hançeri onun kalbine saplayacağım!"

"Hayır!" diye bağırdı Rose. "Bu Wren'in suçu değil! Biz böyle olsun istemedik!"

Anika bıçağı onun boğazına doğrulttu. "Eana, kardeşimizi öldürerek büyük Gevra ulusuna savaş ilan etmiştir. Sözlerime kulak ver Prenses, size diz çöktüreceğiz!"

"Suçlu Rathborne! Nereye gitti? Onu bulmalısınız..."

"*Sessiz ol, yılan!*" Alarik, Rose'u askerlerinden birine itti. "Şunu gemime götür, kollarını bağla. Akıl oyunlarından ve zehirli büyü-

lerden bıktım." Tor'u kendine çekti. "Sen kardeşimin bedenini taşıyabilirsin. Onu canlı hâlimden daha iyi koruduğundan emin ol." Alarik sunağa sırtını dönüp yüzünde ciddi bir ifadeyle geride kalan misafirlere öfkeyle baktı. "Düğün iptal edilmiştir." Gösterişli bir nefes aldı. "Artık savaştayız."

Askerler birbirlerine yaklaşıırken son kalan misafir grubu panik hâlinde dağıldı. Birkaç Gevralı, Rose'un etrafını sardı; onu kollarından kabaca tutup sunaktan indirdiler. "Muhafızlar! Yardım edin! Bir şey yapın!" Rose tekmeleyip haykırdı ama işe yaramıyordu. Adamların tutuşu demir gibiydi, kendi askerleri sayıca çok azdı ve kar kaplanları bacaklarının dibinde hırıldayıp onları kapmaya çalışıyordu.

Wren neredeydi? O kıyamette Rathborne'a ne olmuştu?

Celeste'in onun ismini haykırdığını duyabiliyordu ama Rose bir Gevralı denizinin içinde kaybolmuştu âdeta. Devasa askerlerin arasında hiçbir şey göremiyordu. Hep birlikte hareket ediyorlardı, etrafında canlı bir kafes oluşturmuşlardı. Kaçmayı aklının ucundan bile geçiremeyeceği bir zindan.

Hafif bir rüzgâr esti, bunu çeliğin fısıltısı izledi ve Shen, Korumucu Mahzeni'nin çatı kirişlerinden atlayıp bir Gevralı'nın kılıcını burnunun dibinden çaldı. Dirseğini geri çekip kılıcın kabzasını askerin çenesine indirdi, bir diğer askere çelme takarak ayaklarını yerden kesti. İki asker de bir çatırtıyla yere devrildi, Shen olduğu yerde dönerken ikinci bir kılıç aldı. Kılıcı tutan elini düzelterip bir diğer askerin dizlerinin arkasına sapladı, sonra da asker yere devrilirken burnuna kafa attı.

Bir asker daha Shen'e doğru koştu ama Shen havada döndü ve adamın yüzüne seri bir tekme indirdi, sonra da kılıcının ucunu bir diğer askerin ayağına sapladı. Aynı anda kılıcı çekip çıkardı, asker geriye doğru tökezlerken iniliyordu.

Shen iki eline de birer kılıç alıp onları Rose'u çevreleyen son iki askere doğrulttu.

"Ellerinizi prensesin üstünden çekin." Kılıçları birbirine sürterek biletti. "Yoksa onları ben çekmek zorunda kalırım."

Gevralılar birbirlerine telaşlı bakışlar tarken Kral Alarik kort-dorda geniş adımlarla ilerleyerek ona yaklaştı. "Sen de kimsin?" diye sordu.

"Karanlık bir gecede tek başınayken karşılaşmak istemeyeceğin biri." Shen bir kez daha döndü, Rose'un sağ dirseğini tutan askerin çenesinin tam ortasına bir tekme indirdi. Asker, kralın ayakları dibinde yere yığıldı. "Veya görünüşe göre, tam da burada ve şu anda."

Diğer asker Rose'u bıraktı, geriye doğru dikkatle bir adım attı. Rose, Shen'in göğsüne yığılırken kendi muhafızları en sonunda kalabalığı aşip geldiler.

"Gevralılar! Pes etmeyin!" diye kükredi Alarik. "O tek bir adam!"

Shen ifadesiz bir yüzle gülümsedi. "Aslında ben bir cadıyım." Sonra da kılıçlardan birini doğrudan Alarik'in kafasına fırlattı. Kılıç Alarik'in tacındaki bir dala saplandı, tacı onun kafasından söküp çıkardı. Taç sunak boyunca sürüklendi, kılıç tören kaidesine gömüldü.

Alarik sapsarı kesilmişti. Kafasına çok hafifçe vurarak geri çekildi. "Tor! TOR!"

"Lütfen caka satmayı kes," dedi Rose telaşla. "Savaş çıkaracaksın."

"Sanırım bu konuda endişelenmek için biraz geç oldu." Shen bir kolunu onun beline doladı. "Bu arada, çok güzel görünüyorsun. Gelini öpmek uğursuzluk getirir mi?" Rose'dan gözünü ayırmadan boştaki eliyle ona doğru koşan bir Gevralı'ya yumruk attı. "Tekrar düşündüm de, umurumda değil." Sonra da Rose'u yere doğru eğip onu öptü.

Bir anlığına zaman durmuş gibiydi. Sonra da bir Gevra askeri şiddetle onlara çarparken dünya tüm hızıyla geri döndü. Shen, Rose'u döndürerek güvenli bir yere çekti, sonra da askere çelme takarak onu yere devirdi. Askerler sıraların arasında ve koridorlarda birbirleriyle dövüşürken çelik şakırtılarıyla çarpışmaları Mahzen boyunca yankılanıyordu.

Shen odaya tavandan girerken ön kapıdan içeri dalabilmeyi ba-

şarmış olan Celeste, kalabalığı en sonunda yarıp geçti. Daha yeni ayağa kalkabilmiş olan, sersemlemiş gibi görünen Chapman'a dirsek attı. "Şükürler olsun iyisin!" Rose'u tutup ona sokuldu, Shen'e bir bakış attı. "Çok yakışıklı ama bilmen gerekir ki tüm o savaşçı becerilerine rağmen onunla Wren'i zindanlardan kurtarmak zorunda kalan bendim." Celeste geri çekildi, önünde yükselen mavimsi yeşil insan dalgasını taradı. "Dur. Wren nerede?"

"Başı belada," dedi Shen, kalabalığı taramak için bir sıranın üstüne çıkmıştı. "Hadil"

Shen önden giderken Rose ve Celeste eteklerini toplayıp Mahzen'in gerisine doğru koştular, Ölümsüz Ateş orada her şeye rağmen, kaldesinin üstünde yanmaya devam ediyordu. Shen üç Gevra askerini alt ederken Celeste bir kılıç alıp gümüş dişli bir kurda doğru çılgınca salladı, Rose'un sunağın arkasına geçebilmesi için ona yol açtı.

Kayarak durdu. "Ah!"

Wren, Percival Reeve'le karşı karşıya gelmişti. Ateşin koruyucusu, alev alev yanan bir ocak demirini ona doğru sallıyordu. "Defol, seni rezil cadı!" diye bağırıp Wren'in üstüne atladı. "Koruyucu'muz bizi kollayacak!"

"Rathborne'un geride bir yerlerde olduğunu biliyorum!" Wren. Ansel'in hantal Gevra kılıcını havada tutmakta zorlanıyordu. "Bırakın ona saldırayım! Yaptıklarının bedelini ödemek zorunda!"

Koruyucu, ağzından kuduz bir hayvan gibi köpükler saçarak önüne atlayıncaya dek Rose, Mahzen'in gerisindeki küçük odanın farkına varmamıştı. Reeve bir kez daha ocak demirini salladı, Wren'in omzunu sıyırdı. "Lanetlerin burada işe yaramayacak, cadı!"

Rose ayakkabısını çıkarıp koruyucuya fırlattı. "Al sana, seni buruşuk ihtiyar hödük!"

Wren kız kardeşini görünce gözlerinin önüne inen bir saç buklelesini üfleyerek kenara çekti. "Bir silaha ihtiyacım var, Rose. Kullanabileceğim bir şey!"

Bir Gevra askeri, müthiş bir kükremeyele sunağın gerisine doğru koştu.

Hızla nefes aldı, sonra da kesilmiş bir ağaç gibi yere devrildi.

Shen adamın arkasında ortaya çıktı, ellerini silkeledi. Hançerini askerin sırtından çekip aldı, pelerininde silerek Wren'e fırlattı. "Bu nasıl?"

Wren hançeri havada yakalarken yüzü mutlulukla parlıyordu. "İşte bu yüzden sen benim en iyi arkadaşımsın."

Shen gitmişti bile, sunağa yarı mesafede dört gürbüz Gevralı'yla dövüşüyordu.

Koruyucu ocak demirini savurdu, Wren'in üstüne bir kıvılcım yağmuru saçıldı. "Geri çekil Geri çekil Geri çekil"

Wren onun etrafında bir çember çizdi. "Koru beni, Rose!"

"Nasıl?" diye haykırdı Rose. Ah, *Tanrım*. Bir silah bulmak için olduğu yerde dönerken kendini Kral Alarik'le burun buruna buldu.

"Senin gemimde olman gerekiyor," diye hırladı Alarik.

Onun kollarından tutarken Rose haykırdı. Sunağın öte yanında onun çılgınlığını duyan Shen olduğu yerde döndü. "Rose!"

Gevralılar bu fırsatı kaçırmayıp üstüne atladılar, onu belinden yakalayıp yere devirdiler.

Alarik tekmeleyip debelenen Rose'u sürükleyerek götürürken Willem Rathborne, Mahzen'in gerisindeki odadan çıktı; Koruyucu'nun kılıcı Sanguis Bellum'u sandığından çıkarmıştı. Rose onun kılıcı havaya kaldırdığını gördü, vahşi yüz ifadesi parıldayan çeliktен yansıyordu. Kralnefesi ve ateşin koruyucusu kız kardeşinin etrafını sardılar, Wren sırtını alev alev yanan tören kaidesine dayamıştı, kaçabileceği bir yer yoktu, ona yardım edebilecek kimse yoktu.

Rose kız kardeşine seslendi ama koridorda sürükleniyordu, Alarik'in ağzına kapattığı eli çılgınlıklarını boğuyordu.

Mahzen'in kapıları savrulup açılıp müthiş bir fırtına içeri dolar-ken şimşek çaktı, bunu kulakları sağır eden bir gök gürültüsü izledi.

Sunak patlayıp paramparça oldu, Rose geriye doğru uçup Celeste'e kafa üstü çarptı. Sersemlemiş bir hâlde doğrulurken Ban-

ba'nın Ortha cadılarını Koruyucu Mahzeni'ne getirmiş olduğunu gördü.

Şiddetle esip gürleyen rüzgâr da onlarla birlikteydi.

"Cadılar Anadawn'a döndü ve bu kez gitmeyeceğiz!" diye bağırdı Banba, Eana'nın tüm rüzgârları da onunla kükrediler. "Silahlarınızı bırakıp yana çekilin veya bir sonraki hayatta kıymetli Koruyucu'nuzla buluşmaya hazırlanın." Yaşlı cadının kahkahası havaya yükseldi, rüzgârlar gülüşünü Mahzen'in her köşesine taşıdı.

"Ne giriş ama," dedi Celeste, başı dönüyordu. "Bu da kim?"

"O benim büyükannem," dedi Rose, korku dolu bir sesle. Banba, Anadawn'a gözlerinde ateş, dişlerinde intikamla gelmişti. Hemen bir şey yapmazlarsa etrafındaki herkesi yok edecekti, Anadawn halkı da buna dahildi. Gümüşdil Nehri onların kanlarıyla kıpkırmızı akacaktı.

Kral Alarik, tersyüz olmuş bir sıranın gerisinden ayağa kalktı ve koridorda tökezleyerek ilerledi. "Sonunda. İlgime gerçekten değercek bir cadı."

Banba ona doğru dönüp bakmadı bile.

"Willem Rathborne, çık ortaya!" Bir yıldırım daha yarattı ve bir sırayı müthiş bir çatırtıyla ortadan ikiye böldü. Rowena ve Grady onun gerisinde duruyor, kendi uluyan kasırgalarını ekliyordu. Rose, Bryony ve Thea'nın geride durup katliamı tedirgin bakışlarla izlediklerini gördü. "Bizimle savaşmak istiyorsan kılıcını çek ve bizimle burada, şimdi dövüş. Bizi pusuya düşürmeni beklemeyeceğiz. Savaş hazır olarak geldik!"

"Aynı şey siz Gevralılar için de geçerli!" diye bağırdı Rowena. "Kralınızdan veya vahşi hayvanlarınızdan korkmuyoruz!"

Alarik'in parıldayan gözleri hâlâ Banba'nın üstündeydi. Bu gösteri onu korkutmuşsa, bunu belli etmiyordu. Gerçekten etkilenip heyecanlanmış gibi görünüyordu. "Böylesi bir güç kendinden başka neden korksun ki?" Dönüp kalabalığın arasında askerlerini aradı. "Diğerlerini boş verin! ONU YAKALAYIN!"

Banba ona dönüp bakmadan bileğini oynattı ve Gevra Kralı'nı

bir duvara uçurdu. "Torunlarım nerede?" Ahşap bir çatı kirişi çatırdayıp ikiye ayrıldı, avize başının üstünde tehlikeli bir şekilde sallanıyordu. Fırtınalar gürlemeye devam ediyordu. Odanın gertsinde Chapman zorlukla ayağa kalktı, o anda da bir asker onu bir kez daha bayılttı. "İkisinden birine zarar gelirse bunun bedelini tüm Anadawn öder!"

Saray askerleri cadıları gördükleri anda panikle kaçışırken Gevralılar onlara doğru gelmişlerdi, kasırgaya karşı zorlanıyorlardı. Cadılar onları geri püskürttüler, Mahzen'in iyice içine girerlerken Gevra hayvanlarını bir kenara savurdular.

"WREN! ROSE!"

Rose sunak boyunca sürünüp Wren'i ararken rüzgâr onun arkasından esiyordu. Shen'in baygın vücudunun yanından geçti, ağır ağır ilerlerken gözlerinden yaşlar akıyordu. En sonunda kız kardeşini tören kaidesinin altında sıkışmış buldu. Kaide o kasırgada devrilmiş, koruyucunun kafatasını dümdüz etmiş ve Wren'in bacaklarını kıstırmıştı. Wren'in gözleri kapalıydı, hareket etmiyordu. Devrilmiş Ölümsüz Ateş onun etrafında bir çember şeklinde yanıyordu.

Rathborne o patlamada Sanguis Bellum'u kaybetmiş olsa da ayakta idi, Wren'e doğru ilerliyordu. Rose kız kardeşine tutunmaya çalıştı. "Wren!"

Rathborne, Shen'in kaideye sapladığı kılıcı kavradı. "Koruyucu beni nasıl gözetiyor görün!" Kılıcı çekip çıkarırken çılgınca bir kahkaha attı. "Ölümünü arzuluyor, tıpkı tüm cadıların ölümünü arzuladığı gibi!"

"HAYIR!" Darbeyi bekleyerek bedenini Wren ve Rathborne arasma atarken ateşler Rose'u yaladı.

Kılıç havada ısıklık çalarken Rose'un içinde, derinlerde bir yerlerde bir şimşek çaktı âdeta. Rose korkunç bir an boyunca kılıcın sırtına saplandığını sandı. Ama o kıvılcım alev alev yanan bir ateşe dönüştü ve aniden büyüünün içinde bir yıldız misali patladığını hissetti.

Altında Wren aniden uyandı, onun zümrüt gözlerinde de ikiz bir ateş parlıyordu.

Bir an hiçlik hüküm sürdü, zaman eğilip büküldü, karanlık onları kudretli yumruğunun içine aldı.

Etraflarındaki dünya patladı, Mahzen bir ateş ve cam yağmuru altında yerle bir oldu.

Wren, bir duman bulutunun gerisinden Rathborne'un yerde cansız yattığını gördü, saçlarından çizmelerine varıncaya dek kavrulmuştu.

Kaide paramparça olmuştu, bacaklarını yeniden oynatabildiğini fark ettiğinde rahatladı.

Rose onun üstünden kalktı. "Neler oldu?"

"Sanırım... *biz* olduk." Wren, saniyeler önce Koruyucu'nun Mahzeni olan dumana boğulmuş enkazı inceledi. Her şey alev alev yanıyordu, sunağa cansız bedenler yığılmıştı. Tavan tamamıyla havaya uçmuştu, cam kırıkları hâlâ yağmur damlaları gibi üstlerine yağıyordu. Duvarlardan biri kopup gitmişti ve Wren uzaklarda, tepenin dibinde Gümüşdil'in çağlayan sularını ve Gevra gemilerinin gri yelkenlerini görebiliyordu.

Gevralılar panik hâlinde geri çekilirken Alarik onlara liderlik ediyordu, askerlerle soylular topallayıp tökezleyerek tepeden iniyor, bağıra çağıra büyülerden, zehirden ve lanetlerden yakınıyorlardı.

Koridorlarda ve sıraların arasında kendilerine gelen cadılar inleyip homurdanıyordu. Rose, Shen ve Celeste'e yardım etmeye giderken Wren zorlanarak ayağa kalktı ve Banba'yı aradı. Onu Mahzen'in bir kenarında yan yatarken buldu.

“Banbal” Wren topallayarak büyükannesine doğru gitti. “Banba, uyan!”

İhtiyar cadı homurdandı. “Küçük kuşum,” diye vızıldadı. “Benim küçük...” Sesi sönüp gitti, başı bir kez daha yana düştü.

“Buradayım Banbal Geliyorum!” Wren’in bacakları kurşun gibi ağırdı, her adımda göğsüne bir sancı saplanıyordu. Önünde bir Gevra askeri inilleyen bedenlerin arasından kalkıp Banba’ya doğru ilerledi. Ona Wren’den önce ulaştı, baygın cadıyı kolaylıkla kaldırıp kollarına aldı.

“HAYIRI” Wren ona doğru atıldı ama ayağı kırık bir basamağa takılınca dizleri üstüne devrildi. Ayağa kalktığı anda asker tepeden inmeye başlamıştı bile.

“Durl” Wren tökezleyerek çimenliğe çıktı. Başı hâlâ fena hâlde dönüyor, önünü göremiyordu. “Onu alamazsın! O bizim!”

Asker yürümeyi sürdürdü, yanan Mahzen’i çok gerisinde bırakmıştı.

“Lütfen!” Wren tepeden aşağı fırlarken avazı çıktığı kadar bağıyor, nehre doğru giderek hızlanıyordu.

Onların Banba’yı alıp gitmelerine izin veremezdi. O Wren’in şimdiye kadarki tek ailesiydi, geleceğe ve onun için ölümüne dövüştükleri tahta dair bir planı olan tek kişiydi. Büyükannesi olmadan kaybolup giderdi. Banba, yanında cadılar olmadan kaybolup giderdi.

Onu almalarına izin veremezdi.

Bunu yapamazdı.

Wren tepenin dibine ulaştığında bacakları titriyor, ciğerleri yanıyordu. Banba’yı gözden kaybetmişti, asker onu gemilerden birine götürmüş olmalıydı ve kalan son Gevralılar da basamaklardan çıkarak yelken açmaya hazırlanıyorlardı.

Sonra Wren, ölü prensin bedenini kralın gemisine taşıyan, sırtı dik ve ciddi Tor’u gördü. Elske yanında yorgun adımlarla yürüyordu. Kuyruğu yanmıştı, postunda is lekeleri vardı.

“Tor! Bekle, lütfen!”

Tor durdu. Omzunun üstünden Wren'e gözlerinde öyle bir acıyla baktı ki kalbi ortadan ikiye yarılar gibi oldu.

"*Lütfen*. Büyükanne mi aldılar." Gemiye doğru tökezleyerek ilerlerken gözlerine yaşlar dolmuştu. "Lütfen onu benden almalarına izin verme."

Tor yüzünü buruşturdu. Tam bir şey söylemek için ağzını açarken Prenses Anika güvertede belirdi, hâlâ kardeşinin kanına bulanmıştı. Tor'un yüzünde sert bir ifade belirdi, davranışları ânında değişti. Wren'i tanıımıyormuş gibi "Uzaklaş buradan, cadı," dedi. "Bu gemiyle işin yok senin."

Gözleri parladı ama Wren onun uyarıcı bakışlarını umursamadı. Tor'un onu korumasını değil, büyükannesini geri istiyordu. Topallayarak ilerlemeyi sürdürdü. "Lütfen! Onun yerine beni alın."

"Seninle ne yapacağız peki?" diye sordu Anika, sesi alaycı ve zalimdi.

"Benim de büyüüm var!" dedi Wren çaresizce. "Kralının istediği bu, değil mi? Kendine ait bir cadı?"

Anika'nın dudağı kıvrıldı. "Senin yüzünden yeterince kan döktü." Tor'a baktı. "Sence onun ektiğini biçme zamanı gelmedi mi, asker?"

"Bence bu sahillerde zamanımızla kaynaklarımızı boşa harcamayı durdurma zamanımız geldi." Tor geriye dönüp bakmadan basamakları tırmandı. "Onların lanetli olduğu ortada."

Anika geminin trabzanlarından sarktı. "Eh, bence onlara bir veda hediyesi vermeliyiz."

Tor olduğu yerde gerildi. "Bence buna gerek..."

Anika parmaklarını şıklattı. "Voldsom, saldır."

Devasa bir kar panteri gemiden fırlayıp nehir kenarına inerken Wren haykırdı. Panter ona bir bakış attı ve üstüne atladı.

Wren daha iki adım atmadan panterin pençeleri omzunu del-di, onu yere devirerek çimenlerin üstüne çekti. Pençesiyle onu döndürdü, kükrerken ağızlarından köpükler saçılıyordu. Anika da pan-

terle birlikte kükredi, hayvan dişlerini Wren'in beline gömerken bu ses delice bir kahkahaya dönüştü.

Wren kan donduran bir çığlık kopardı. Teni yırtılıp açılırken gökyüzü bulanıklaştı, panterin dişleri kas ve kemikleri yırtıp geçti. Hayvan onu o anda bıraktı ve Wren boşanan kanının sıcaklığını hissetti. Panther etrafında dolanıp boynunu kokladı. Devasa çenesini açtı... ve beyaz, bulanık bir şekil birdenbire ortaya çıkıp tüm hızıyla ona çarparken inledi.

Elske kar panterine tehditkâr bir şekilde hırladı, sonra da boğazını yırttı. Panther son nefesini verirken korkunç bir çığlık kopardı, Wren çimenlerin üstünde yatarken kendini onun kadar zayıf düşmüş hissediyordu. Kralın gemisi Banba'yı alıp gidiyordu ve güvertede tek bir kişi kalmıştı.

Wren, Tor'un ondan uzaklaşıp gitmesini izledi, bunu görmeye dayanamadığını fark etti. Bu şekilde gidemezlerdi. Elini belindeki yaraya bastırarak çimenin üstünde sürünerek ilerledi, büyükannesine haykırdı. Dünyası kararıyordu ama Wren kendini zorladı, daha da zorladı, onu delip geçen acısını umursamadı.

Uzunca bir süre boyunca, uzaklarda dalgalanan Gevra yelkenlilerinin hışırtısından başka bir şey duyulmadı, dünya giderek kararıp sessizleşti. Sonra tanıdık bir çift kol Wren'e sarılıp onu geri çekti. Elske gelip yanına oturdu, son gemi de sislere karışıp gözden kaybolurken kurt başını geriye atıp uludu.

Son Gevra gemisi de yelken açıp gözden kaybolurken Rose, hıçkırığa hıçkırığa ağlayan Wren'i kollarına aldı.

"Bırak gideyim." Kız kardeşi kollarında hafifçe çırpınıyor ama Wren'in kollarındaki güç giderek tükeniyordu. "Onu... götürmelerine... izin veremem... lütfen... yapamam..."

Rose ona daha da sıkı sarıldı, bakışları Wren'in belinin yanındaki yaranın üstündeydi. Bu yaranın ne kadar ciddi olduğunu anlamak için büyüüne ihtiyacı yoktu. O anda bile yırtılmış gelinlikten kan sızıyor, etraflarındaki çimene yayılıyordu. "Kımıldama, Wren. Yaralısın."

Gücünün son zerresi onu terk etse de Wren debeleniyordu. "Lütfen," dedi, Rose'un kollarında hareketsiz kaldı.

"Banba'yı kurtaracağız," dedi Rose usulca. "Söz veriyorum." Kız kardeşini çimenlere yatırdı. Elleri titriyordu ama onu hâlâ Mahzen'de olan Thea'ya götürecek zamanı yoktu, kendi yeteneklerinden de şüphe duyamazdı. Kız kardeşini kurtarmak, Ansel için yapamadığını Wren için başarabilmek Rose'a düşmüştü. Birbirlerini yeniden bulmak için başlarından geçen bunca şeyin ardından onu kaybedemezdi.

Ellerini Wren'in yarasına bastırdı, büyüü parmaklarında titreş-

ti. Nasıl olduysa daha güçlü, kendinden daha emin gibiydi. Wren'in hayatının ipliğini aradı ve onu buldu, karanlıkta hafifçe parıltıyordu. Yaranın kendini iyileştirmesini dilerken düşüncelerini bu iplikten ayırmadı, parçalanmış kemiklerle harap olmuş kasları onardı. "İyi olacaksın," diye mırıldandı. "Seni yeniden iyi edeceğim."

Çalışırken Rose'un omurgasından aşağı ter boşanıyor, büyüü kendini Wren'e bağlarken midesi gerginlikle fokurduyordu. Bir sürelğine kendinin nerede bittiğini ve kız kardeşinin nerede başladığını anlayamadı. Aralarında bir akımın geçtiğini biliyordu sadece, Wren çok yavaşça, ağır ağır iyileşiyordu. Bu Rose'u da tüketiyordu. Çok geçmeden Rose nefes alıp vermekte zorlanmaya başladı, gözleri kapandı. Wren'in yanaklarına yeniden renk gelirken yorgunluğuna yenik düştü.

Gümüşdil Irmağı'nın kıyılarında Rose kız kardeşinin yanına kıvrıldı. "Küllerimizden doğacağız," diye mırıldanırken uyuyakaldı.

Wren batı kulesinin girişinde duruyor, taşlara bulaşmış kana bakıyordu. Glenna'nın cesedi gitmişti. Bir kan lekesiyle beyaz bir tutam saçtan başka bir şey kalmamıştı. Kuşlar da gitmişti, kafesleri devrilip kırılmışlardı.

"Onu gömmeliydik. En azından bunu hak ediyordu."

Rose odaya girerken bir elini Wren'in omzuna koydu. "Anadawn'da geçirdiğim bunca yıl boyunca onun burada olduğunu bilmiyordum bile. Willem onu benden *gizledi*. Onu dünyadan *gizledi*." Pencereye yanaşıp güneşin akşamın gökyüzünde eriyip gitmesini izlerken sesi titriyordu. "Ah Glenna, çok üzgünüm," diye fısıldadı. "Her şeyi yoluna koyacağız. Söz veriyorum."

Wren eşikte duruyordu, bir elini belindeki hayalet yaraya bastırmıştı. Daha bu sabah nehrin kıyısında ölmeye yatmışken şimdi buradaydı. Ve Banba yoktu. Mahvolmuş gelinliklerini çıkarıp üstlerini değiştirmişler, saçlarına bulaşmış kanı temizlemek için saatler harcamışlardı ama Wren kendini hâlâ kirli, hâlâ suçlu hissediyordu. Büyükannesini hayal kırıklığına uğratmıştı. Banba'yı ölümden çok daha kötü bir kaderle lanetlemişti ve artık cadılar lidersiz kalmıştı.

Rose bir kuş kafesini yoldan çekerek altındaki resmi aldı. Glenna'nın önceki gece Wren'e gösterdiği portreydi bu. Işığa tutup baktı.

Fısıltıdan farksız bir sesle, "Bu Ortha Starcrest," dedi. "Onu daha önce bir kez daha gördüm. Ana Ağaç'ın gösterdiği bir hayalde." Yanında oturan kıza bakarken kaşlarını çatı. "Ama bu da kim?"

Wren pencere kenarında kız kardeşine katıldı. Bakışları diğer kız kardeşin üstünde gezindi. Bir yanı onun ismini söylemek istemiyordu, sanki bu isim çok eski, şeytani bir güce sahipmiş gibi. "Bu Ortha'nın ikiz kız kardeşi, Oonagh."

Rose nefesini tuttu. "İkizler," dedi. "Tıpkı Banba'nın dediği gibi."

Wren kız kardeşine yan yan baktı, midesinde tuhaf bir kasılma hissetti. Banba ona hayatı boyunca Oonagh Starcrest'in varlığına dair tek bir kelime bile etmemişti. Wren o ana dek Glenna'nın kayıp ikizden haberdar olan, hayatta kalmış son cadı olduğuna inanmıştı.

Kız kardeşine "Banba şana ne anlattı?" diye sordu.

"Hiçbir şey. Herhangi bir şey söylemeye korkuyormuş gibiydi." Rose portreye bakıp kaşlarını çatı. "Anlamıyorum. Neden iki taç var?"

Wren önceki gece kâhinin ona bu kulede anlattıklarını hatırladı, ona Oonagh Starcrest'i anlatırken karanlıkta önüne serilen hikâyeyi düşündü. Wren bu öyküyü dinlerken bile korkudan büzülmüştü ama bunun kız kardeşine borçlu olduğu bir gerçek olduğunu da biliyordu. Sonuçta Starcrest kardeşler onların mirasıydı.

"Çünkü ikisi de kraliçeydi," dedi Wren. "En azından, her şey berbat olmadan önce."

Rose tabloyu göğsüne bastırdı, gözleri kocaman açıldı. "Bana olanları anlat."

Wren de anlattı.

"Bin yıl önce, cadı kraliçe Moira ikiz kızlar doğurmuş. Ortha ve Oonagh. El ele doğmuşlar, birbirlerine öyle yakınarmış ki aynı aklı, aynı ruhu paylaştıkları söylenirmiş. Bu ikizler de kuvvetliymiş. Yan yana olduklarında güçleri zirveye çıkarmış."

Rose kaşlarını çatınca Wren onun Mahzen'deki tuhaf patlamayı, birbirlerine sokulduklarında onlardan yayılan kör edici gücü

düşündüğünü anladı. Wren bu olanların iyi mi yoksa kötü mü olduğunu bilmiyordu, onu tedirgin ettiğini biliyordu sadece.

Rose'un da sarsıldığını söyleyebilirdi.

"Ortha sakın yapıda, son derece zeki bir cadıymış. Merhametli bir kalbi ve meraklı bir zihni varmış," diye devam etti. "Oonagh isyankâr ve öfke patlamalarına meyilli biriymiş. Dili sivri, öfkesi daha da şiddetliymiş." Wren özellikle de sonrasında neler olduğunu bildiği için bu benzerliklerin üstünde durmamaya çalıştı. "Ama kızlar birbirlerini sevmiş, birlikte hükmedebileceklerine inanmışlar."

Rose yüzünü buruşturdu. "Yani, öylece... *ikisi birden mi* Kraliçe olmuşlar?"

"Moir'a'nın Kanunu buymuş," dedi Wren, omuz silkti. "Onları birbirinden ayırmak istememiş, o yüzden krallığın kanunlarını yeniden yazmış." Bir duraksamayla "Ama bu bir hataymış," diye ekledi.

"Fakat Ortha iyi bir kraliçeydi. Değil miydi?"

"En iyisiydi."

Sessizlik uzadıkça uzadı.

Rose olduğu yerde kıpırdandı. "Peki... Oonagh?"

"Oonagh her şeyi mahvetti." Wren pencereye döndü. Mahzen tepede kararmış bir enkazdan ibaretti. Muhafızlar halen oradan oraya dolaşıyor, cesetleri topluyorlardı. "Krallığın kız kardeşine duyduğu sevgi giderek çoğalırken Oonagh onu kıskanmış. Takıntılı biri hâline gelmiş." Wren dirseklerini pervaza dayayıp ağaçlara baktı. "Bir gün, ormanlıkta atını sürerken bir geyik yavrusuna çarpıp ezmiş. Bir kazaymış. Ama hayvanın kanı Oonagh'ın parmaklarına bulaştığında her şey değişmiş. Güçlü olmanın, kız kardeşinden daha iyi olmanın yolunu bulmuş." Omzunun üstünden Rose'a baktı. "Kan büyüsüne dönmüş."

Rose giysisinin kollarını kavradı. "*Kan* büyüsü mü? Daha önce hiç böyle bir şey duymadım."

"Cadılar böyle bir şey yokmuş gibi davranmaktan hoşlanırlar. Genç cadıların aklına kötü fikirler sokmamak için..." Wren hafifçe gülümsedi. "Ve daha büyüklerin, sanırım."

Rose burnunu kınıştırdı. "Oonagh güç kazanmak için hayvanları mı öldürüyordu yani?"

Wren başını yukarı aşağı salladı, bu zor gerçeği kabullenmekte hâlâ zorlanıyordu. "İlk başta. Ama kan büyüsü sapkın ve zordur, sana alt olmayan bir şey alırsan kendinden bir parça kaybedersin. Oonagh canlılardan aldıkça insanlığını kaybetmiş. Büyüsü bozulmuş. Ruhu da." Kâhinin sözlerini, bunları söylerken ne kadar korkmuş göründüğünü hatırladığında Wren'in içinden bir titreme geçip gitti.

"Oonagh insan kurban etmeye başlamış."

Rose yutkundu. "Yıldızlar aşkına. Ona ne olmuş?"

"Ortha onu öldürmüş."

Rose dağınık yatağa çöktü, Wren'in her kelimesini tartıyordu. "Öz kız kardeşini mi öldürmüş?"

Wren'in sesi sertleşti. "Kasten değil. Ama Oonagh bir canavardı, Rose. Başka ne yapabilirdi ki? Koruyucu ve adamları yaklaşıyor, Eana'da giderek artan huzursuzluğu kendi çıkarlarına kullanıyordu. Gümüşdil Sahili'nde kız kardeşiyle savaşı başlatan Oonagh'tı. Ortha kendini sadece şans eseri koruyabildi. Kendini korumak isterken kız kardeşine vurdu, Oonagh nehre düşüp boğuldu. Eğer ölmeseydi bu ülke nasıl olacaktı, kim bilir?"

"Oonagh'ın Koruyucu karşısında şansı olacağından şüpheliyim," dedi Rose. "Banba, Valhart'ların Ortha'yı lanetlediğini ve gücünü yok ettiğini söylemişti."

"Ben de öyle düşünmüştüm. Ama Glenna gerçeğin daha karanlık, daha yakın olduğunu söyledi." Wren ikizlerin portresini kaldırıp parmağını Oonagh'ın çatık kaşlarında gezdirdi. "Kız kardeşini lanetleyen Oonagh'tı. Dövüşürlerken öyle güçlü bir kan büyüsü kullandı ki ne olduğunu tahmin bile edemiyoruz. O gün Gümüşdil'e düşerek öldüğünde, büyülerini –ve Eana'daki bütün cadıların büyülerini– beş farklı dala ayırdı. Sonrasında Koruyucu'nun tahtı ele geçirmesi çok kolay oldu. Ortha sadece bir tılsımcıydı, tek bir tılsımcı koca bir isyan karşısında ne yapabilir ki?" Wren resmi bir

kenara attı. “Hikâyenin gerisini biliyoruz. Oonagh ve Ortha’nın ardından, Eana’da hiçbir şey eskisi gibi olmadı.”

Kâhinin sesi Wren’in kafasının içinde *“Kayıp cadı kraliçe Oonagh Starcrest’in lanetinden korkun,”* diye yankılandı. *“Lanet yeni kanda akıyor. Yeni kemiklerde yaşıyor.”*

Bu kehaneti şimdilik kendine sakladı. Olup biten her şeyin ardından Rose’u endişelendirmenin anlamı yoktu. Ama bu uyarıyı yutkunarak bastırsa da ona bunu yaptıranın korku, bu lanetin yeni bir nesilde doğmuş yeni ikizlerde kök salmış olabilme ihtimali olduğunu da biliyordu. Bu karanlık bir gün onun içinde de doğup büyüyebilirdi.

Rose ayağa kalktı. “Glenna ölürken bir lanetten bahsettiğine yemin edebilirim. Buzu kırmakla ilgili bir şey.” Başını iki yana salladı. “Hatırlayamıyorum.”

“Boş ver,” dedi Wren. “Düşüncelerini yarınki taç giyme törenine çevirmelisin.”

Rose şaşkınlıkla ona bakıp gözlerini kırptırdı. “Bunun için benimle savaşmayacak mısın?”

“Artık istemiyorum. Banba olmadan istemiyorum.” Wren bir kez daha Güneşsiz Deniz’in ötesinde nelerin uzandığını düşündü. Gevralıların Grinstad’a ulaşması ne kadar zaman alacaktı, kötü kalpli kralları evine vardığında büyükannesine ne yapacaktı?

Banba bir savaşçıydı. Lillith’in savaşından canlı kurtulmuş, bunu takip eden korkunç yalnızlığı atlatmış, onu unutmaya kararlı bir ülkenin kuytu köşelerinden birinde yaşamıştı. Ama Wren büyükannesine her ne kadar inansa da onun veya herhangi bir cadının Alarik Felsing’den canlı kurtulabileceğinden emin değildi.

Yatağa çöktü, ellerini saçlarından geçirirken yatağın yayları gıcırdadı. Yorgundu, öfkeliydi, kalbi kırıldı ve o anda herhangi bir şeye, hatta kendi duygularına bile hükmetme fikri ona çok ağır geliyordu. “Tacını alabilirsin, Rose. Tahtını da. Hepsini. Bunların artık benim için anlamı yok.”

Rose uzun bir süre sessiz kaldı. Sonra Wren'in onu zorlukla duyabileceği kadar kısık bir sesle, "Biz farklı olabiliriz, Wren," dedi.

Wren başını kaldırıp ona baktı. "Ne?"

Rose'un yüzünde Wren'in daha önce hiç görmediği, hiç bilmediği bir gülümseme vardı ve Wren bu gülümsemenin ardında bir planın gölgesini sezdi. "Ya bu ülkeyi birlikte yönetirsek? Senle ben. Yan yana."

Wren kaşlarını çatı. "Dediklerimin tek kelimesini işitmedin mi? İki kız kardeş en son beraber hükmetmeye çalıştığında neler olduğunu duymadın mı?"

Rose ayağını portreye indirip çerçevesini çatlattı. "Biz onlar değiliz, Wren. Biz lanetli *değiliz*." Sesi her geçen saniyede güvenle doluyordu, gözleri Errinwilde kadar parlak ve yemyeşildi. "Bunu daha önce fark etmeliydim. Bunu beraber yapabiliriz. Hayatımız boyunca ayrı düştük fakat şimdi bu fedaya anlam kazandırabiliriz. Nereden geldiğimize, yolculuğumuz boyunca neler öğrendiğimize bir bak. Biz hem Valhart'ız hem de cadı, birlikte yeni bir çağın başlangıcına..."

"Rose, yapamayız..."

"Evet, yapabiliriz Wren! Aynı vizyona sahibiz artık."

"Bunu gerçeğe dönüştürmek için tam da bu yüzden sadece birimize ihtiyaç var."

Rose başını iki yana salladı. "Bu toprakları hep yanımda kocamla birlikte yöneteceğimi düşünürdüm. Akıllı, güçlü ve korkusuz bir kralla. Bu neden bir kız kardeş olmasın ki? Bu daha önce yapıldıysa, yine yapılabilir. Ama bu kez farklı olacak. Daha iyi olacak."

Wren yavaşça ayağa kalktı. "Nasıl bu kadar emin olabiliyorsun?"

"Bugün Mahzen'de neler olduğunu hissettin. Birlikte daha güçlüyüz. Birlikte gerçek güce sahibiz." Wren'in omuzlarını kavradı. "Savaş yaklaşıyor. Gevralılar geri dönecekler, döndükleri zaman onlarla beraberce yüzleşeceğiz. Bence yan yana durmalı, buzlarına ateşle karşılık vermeliyiz."

Rose, Glenna'nın kanının gölgesinde duruyor, Wren'in onu daha önce hiç görmediği kadar güçlü görünüyordu. Kız kardeşi-

nin haklı olduğunu fark etti. Banba gitmişti. Dünya dönüyordu ve Wren bu toprakları biriyle beraber yönetecekse bu kişinin Rose olmasını istiyordu.

Aniden, sorunun cevabı başından beri buymuş gibi göründü.

Kız kardeşine değil de kendi kendine hitap eder gibi, "Biz bir lanet olmayacağız," dedi. "Bir kutsama olacağız."

Rose elini uzattı, Wren de Ortha ve Oonagh'ın portresinin üstünden geçip o eli tuttu. İçinin derinliklerinde, kemiklerinde bir yerlerde büyüsünün ateşini hissetti.

Rose'a gülümsedi, Rose da ona gülümsedi.

Wren onun da bunu hissedebildiğini biliyordu.

Rose taç giyme törenini hiç böyle hayal etmemişti.

Anadawn'ın doğu kulesinin tepesinde kız kardeşiyle yan yana duruyor, aynadaki yansımalarını izliyorlardı. Rose'un saçları mücevherli tokalarla yüzünden çekilerek gösterişli bukleler hâlinde omuzlarına dökülüyordu. Soluk altın rengi muhteşem bir balo elbisesi giymişti, elbise ince işlemeliydi ve kuyruk kısmı yerleri süpürüyordu. Wren saçlarını çözüp serbest bırakmış, zümrüt yeşili saten bir elbise seçmişti.

Birlikte yeşil ve altın rengi parıltılar saçıyorlardı, bunlar Eana renkleri idi.

Wren yanaklarına alık sürerken, "Neden pantolon giyemeyeceğimi hâlâ anlamıyorum," dedi. "Herhangi bir elbiseden çok daha rahat."

Rose eteklerini düzeltirken burnunu kırıttı. "Çünkü bu bizim taç giyme törenimiz, Wren. Eana halkına görevimizi ciddiye alacağımızı, onları yönetmek için bize güvenebileceklerini gösterme fırsatı. Pantolonun küf bağladığı için oldukça uygunsuz bir izlenim yaratıyor."

Wren dudaklarını sarkıttı. "Bir tören kılıcım olamaz mı en azından?"

“Tacını yaptırana dek sarrafın başını iyice şişirdik zaten,” diye hatırlattı ona Rose. “Zavallı bütün gece uyumadı. Ne yazık ki yeni silahının beklemesi gerekecek.”

Wren ona dil çıkardı.

Rose başını iki yana sallarken iç çekti. Wren *herhangi birini* nasıl kandırıp Rose olduğuna inandırmıştı? Kız kardeşi yol yordam nedir bilmiyordu, en suratsız saray muhafızını bile utandıracak ölçüde *en pis* şakaları yapıyordu. O anda bile, öfke ve hüzün doluyken Wren, Rose’a aynada gülümsüyordu. Sanki gerginliğini hissedebiliyormuş gibi onu rahatlatıyordu.

Elske suratını ikisinin arasına sıkıştırıp aynada kendine bakarken inledi.

Wren kurdun kulaklarının arkasını kaşıdı. “Belki de bu kuledeki en gösteriş budalası kişi sen değilsindir, Rose.”

Rose kurdu temkinli bakışlarla süzdü. “Onu neden *her yere* yanında götürdüğünü hâlâ anlamıyorum.”

“Çünkü o da bir prenses,” dedi Wren gururlu bir sesle. “Ayrıca ona iyi bakmalıyım, ta ki...” Sesi sönüp gitti ama Rose onun aklında o gri yelkenli gemileri, güvertede tek başına duran askeri resmettiğini biliyordu. Kurdu olmadan. O olmadan. Wren şimdiden yarının ötesinde, Güneşsiz Deniz’in ötesinde yatanları düşünüyordu.

Kapıya vuruldu.

Shen içeri girdi, sol ayağı biraz aksıyordu. Rose, patlamadan bu yana ayak bileğini iki kez iyileştirmeyi önermiş olsa da savaşçı onu her seferde reddetmiş, doğal yollarla iyileşmesinin gururu için daha iyi olacağına ısrarcı olmuştu. Rose onun Wren’in yaralarını iyileştirmek için harcadığı enerjiden sonra kendisi için endişelendiğinden şüpheleniyordu ama üstelememişti.

Bakışları aynada onu buldu ve Rose gözlerini kaçırdı. Duygularının bugün görevinin yoluna çıkmasına izin veremezdi. Ortha cadıları, Anadawn sarayının en üst mertebe üyeleriyle aynı törene katılırken dikkati dağılamazdı. Haydut uçuşan beyaz bir gömlek, temiz çizmeler ve koyu renk pantolonla oldukça yakışıklı görünse bile.

“Giysilerin güzelmiş, Shen,” dedi Wren, kız kardeşinin zihnini okumuştı. “Değiş tokuş yapmak ister misin?”

“Yeşilin bana yakıştığından emin değilim,” dedi Shen ama gözleri hâlâ Rose’un üstündeydi. “Güzel görünüyorsun.”

“Teşekkür ederim,” dedi Wren.

“Kız kardeşinle konuşuyordum.”

“Yüzümüz birbirinin aynısı.”

“Ama birbirinizden çok farklısınız.”

Rose ellerine, düşüncelerine yapacak iş bulmak için ayna karşısında saçlarını düzeltti.

Wren güldü. “Ona öyle bakmayı bırak, Shen. Yüzü biraz daha kızarırsa alev alacak.”

Shen boğazını temizledi. “Siz ikiniz hazır mısınız? Daha önce iki kraliçeye taç giyme törenlerinde eşlik edeceğimi hiç düşünmemiştim.” Duraksadı, sonra konuşmayı sürdürdü. “Düşünüyorum da, herhangi bir kraliçeye.”

“Umarım artık bana saygılı davranırsın,” dedi Rose.

Shen gamzesini gösterdi. “Ne kadar isterseniz, Ekselansları.”

Rose’un dudakları titreyip bir gülümseme hâlini aldı ve bunun keyfini çıkardı.

Bir an sonra kapı bir kez daha açıldı ve Celeste içeri girdi, yüksek boyun çizgili, menekşe rengi bir elbise ve bol eteğiyle muhteşem görünüyordu. “Anadawn’ın tüm soyluları burada,” dedi nefes nefese. “Görünüşe göre bütün kentler bir temsilci göndermiş. Errinwilde bile!”

“Bütün kentler değil,” dedi Shen sessizce, Rose onun pencereden Dalgalı Kumlar’a doğru baktığını gözden kaçırmadı.

“Doğrusunu söylemek gerekirse, taht odası ağzına kadar dolu olmazsa gücenirim,” dedi Wren. “Bugünün ne kadar önemli olduğunu bilmiyorlar mı? Burada tarih yazıyoruz.” Duraksadı. “Bir kez daha.” Bir duraksama daha. “Ama daha iyisi.”

“Her girişe muhafız yerleştirildi mi?” diye sordu Rose, tedirgin bir sesle. “Chapman’dan sayılarını iki katına çıkarmalarım istedim

fakat artık eskisi gibi patronluk taslamıyor. Mahzen'de olup biten her şeyin ardından hâlâ sersemlemiş görünüyor."

"Eh, bir an önce kendine gelse iyi olur," diye mırıldandı Wren. "O kıymetli tüy kaleminin hızla şeyine sokulmasını istemiyorsa tabii..."

"Wren!" diye payladı onu Rose. Kız kardeşi tüm bu olanları metanetle karşılıyor olabilirdi ama Rose bazı misafirlerin o gün saraya kötü niyetle gelmiş olabileceğinden korkuyordu. Sonuçta Kralnefesi, Eana boyunca saygı duyulan biriydi ve hilesiyle ölümünün haberleri hâlâ yayılıyordu. Rose, Gevra'yla gerilen ilişkilere dair endişelerin ve Eana'nın uzun zamandır kayıp prensesi Wren'le ilgili soru işaretlerinin olacağını biliyordu.

Şimdi de bu vardı, ikiz kraliçeler.

Cadı kraliçeler.

Açıklayacak çok şey vardı hâlâ.

İspat edecek çok şey vardı.

Rose onlara adilce şans verileceğini umuyordu.

"Bugün güvenliğin için endişelenme," dedi Shen, sessizce onun yanına varmıştı. "Şu anda bile üstümde sekiz farklı silah var."

Rose ona ağzı açık bakakaldı. "Nerede?"

Shen parmağıyla burnunun kenarına hafifçe vurdu. "Savaşçı sırtı."

"Cadularınız da orada olacak," diye ekledi Celeste. "Pek çoğu buraya geldi. Şimdilik uslu duruyorlarmış gibi görünüyor. Gerçi havanın... gergin olduğu söylenebilir."

"Gevra kaplanlarından sonra Eshlinn halkının kolay kolay korkacağını sanmıyorum," dedi Wren.

Rose aynanın önünden çekilirken ellerini birbirine kenetledi. "Eh, umarım bugün olay çıkmaz."

"Öff, neşelen biraz. Bugün doğum günümüz," dedi Wren, Rose bunu neredeyse unutmuş olduğunu fark ederek şaşırdı. "Kimse doğum gününde mutsuz olmamalı."

Dışarda saat kulesinin çanları çalmaya başladı.

Shen'in gülümsemesi kocamandı, parıldıyordu. "İşaretiniz geldi."

Rose, Wren'in koluna girdi. Son birkaç haftada dünyasını tepe-
taklak eden bunca şeye rağmen kız kardeşi yanındayken, gelecekle-
ri önlerine serilmişken mutluydu. Belki de daha önce hiç olmadığı
kadar mutluydu.

Celeste ve Shen yanlarında yürürken Rose ve Wren doğu kule-
sinden ayrılıp Anadawn'ın taht odasına doğru ilerlediler. Ağır meşe
kapıların önünde bir an durdular, saray muhafızları hazır ola geç-
ken taç giyme töreninin misafirleri nefeslerini tuttu.

Rose kız kardeşinin duraksadığını hissetti, Wren'in gözlerinin
gerisinde titreşen bir gölge gördü. Onun Banba'yı düşündüğünü,
peşine düşmek için can attığını biliyordu. Rose bunu istese bile
Wren'i asla durduramayacağını biliyordu ama önce bu ânın tadını
çıkatabilirlerdi.

Her şeyi değiştirecek o ânın.

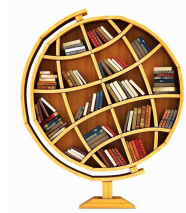
"Hazır mısınız?" diye sordu, kız kardeşinin elini tuttu.

Wren'in çenesi gerildi. "Hazırım, Rose." Bakışları çelik gibi kes-
kindi, dimdik önüne bakıyordu. "Bunun için. Sonra olacak her şey
için."

"O zaman ben de hazırım," dedi Rose.

Muhafızlar kapıları itip açarken "Majesteleri," diye ilan ettiler.
"Tahtınız sizi bekliyor."

Ve ikizler o tahtı birlikte sahiplenmek için öne çıktılar.

Teşekkürler

İkiz Taçlar'ı yazmaya bayıldık, okuyucular Eana dünyasını keşfedeceği için çok mutluyuz. Bu kitabı dünyaya getirmek gerçek bir takım işiydi, sadece ikimiz arasında değil, Atlas Okyanusu'nun her iki yakasında gördüğümüz muhteşem destek sayesinde.

Öncelikle bir yazarın isteyebileceği en iyi kahraman ve menajer olan, RCW'den Claire Wilson'a, namıdiğer Prenses Claire'e teşekkür etmek istiyoruz. Yanımızda olduğun için çok şanslıyız. Ayrıca *İkiz Taçlar'ı* dünyaya tanıttığı için RCW'den Sam Coates'a da teşekkür etmek istiyoruz, şerefe Sör Sam!

ABD'de *İkiz Taçlar'a* önderlik eden, Park&Fine Yayıncı Temsilciliği'nden Pete Knapp'a teşekkür ederiz. Yanımızda olduğun için çok mutluyuz, bizim için hep Prens Pete olacaksın.

Ayrıca *İkiz Taçlar'ı* beyaz perdeye taşımak için çalışan film temsilcilerimize minnettarız. CAA'dan Berni Barta ve Michelle Kroes, ve Artist Partnership'ten Emily Hayward-Whitlock'a teşekkür ederiz.

Daha hevesli ve muhteşem editörler bulamazdık. İngiltere'de Farshore'dan Lindsey Heaven ve Liz Bankes'a, ayrıca ABD'de Balzer&Bray'den Kristin Daly Rens'e kocaman teşekkürler. Kitabı en az bizim kadar sevdiğinizi bilmek muhteşem bir his, bu kitabı olabilecek en iyi şekle getirmemiz adına yanımızda olduğunuz için çok mutluyuz.

Bütün Farshore ekibi, kitap üstündeki müthiş emekleri nedeniyle taç giymeyi hak ediyor; özellikle de pazarlama ekibinden Olivia Carson, Jasveen Bansal ve Bethan Chaplin Dewey'e, ve halkla ilişkiler ekibinden Hannah Penny ve Pippa Poole'a teşekkür ediyoruz. Ayrıca kusursuz editörlük yetenekleri için Catherine Coe'a ve düzeltmeler için Susila Baybars'a teşekkürler.

Teşekkürler

İkiz Taçlar'ı yazmaya bayıldık, okuyucular Eana dünyasını keşfedeceği için çok mutluyuz. Bu kitabı dünyaya getirmek gerçek bir takım işiydi, sadece ikimiz arasında değil, Atlas Okyanusu'nun her iki yakasında gördüğümüz muhteşem destek sayesinde.

Öncelikle bir yazarın isteyebileceği en iyi kahraman ve menajer olan, RCW'den Claire Wilson'a, namıdiğer Prenses Claire'e teşekkür etmek istiyoruz. Yanımızda olduğun için çok şanslıyız. Ayrıca *İkiz Taçlar'ı* dünyaya tanıttığı için RCW'den Sam Coates'a da teşekkür etmek istiyoruz, şerefe Sör Sam!

ABD'de *İkiz Taçlar'a* önderlik eden, Park&Fine Yayıncı Temsilciliği'nden Pete Knapp'a teşekkür ederiz. Yanımızda olduğun için çok mutluyuz, bizim için hep Prens Pete olacaksın.

Ayrıca *İkiz Taçlar'ı* beyaz perdeye taşımak için çalışan film temsilcilerimize minnettarız. CAA'dan Berni Barta ve Michelle Kroes, ve Artist Partnership'ten Emily Hayward-Whitlock'a teşekkür ederiz.

Daha hevesli ve muhteşem editörler bulamazdık. İngiltere'de Farshore'dan Lindsey Heaven ve Liz Bankes'a, ayrıca ABD'de Balzer&Bray'den Kristin Daly Rens'e kocaman teşekkürler. Kitabı en az bizim kadar sevdiğinizi bilmek muhteşem bir his, bu kitabı olabilecek en iyi şekle getirmemiz adına yanımızda olduğunuz için çok mutluyuz.

Bütün Farshore ekibi, kitap üstündeki müthiş emekleri nedeniyle taç giymeyi hak ediyor; özellikle de pazarlama ekibinden Olivia Carson, Jasveen Bansal ve Bethan Chaplin Dewey'e, ve halkla ilişkiler ekibinden Hannah Penny ve Pippa Poole'a teşekkür ediyoruz. Ayrıca kusursuz editörlük yetenekleri için Catherine Coe'a ve düzeltmeler için Susila Baybars'a teşekkürler.

Farshore'dan Ryan Hammond tam bir Tasarım Kralı. Kitabımız üzerinde çalıştığın ve bu kadar güzel hâle getirdiğin için çok şanslıyız! Güzel kapak resmin için Charlie Bowater'a da teşekkürlerimizle.

Şimdiden seriye destek olmaya başlayan bütün kitapçılara, kütüphanecilere, öğretmenlere ve edebi blog yazarlarına teşekkürler.

Muhteşem ve cömert alıntılar için Stephanie Garber, Roshani Chokshi, Louise O'Neill, Kiran Millwood Hargrave, Kendare Blake ve Sarah J Maas'a teşekkürler, hayranlık duyduğumuz yazar arkadaşlarımızın desteğini almak bizim için çok değerli. Ayrıca Alwyn Hamilton, Kate Rundell ve Anna James'e teşekkür ederiz.

Bize destek olup inandıkları için arkadaşlarımızla ailelerimize teşekkür etmek istiyoruz. Cat'in annesiyle babası Grace ve Ciaran Doyle'a ve kardeşleri Colm ve Conor Doyle'a teşekkürler. Webber ailesinden Katie'nin annesiyle babası Virginia ve Rob Webber'a ve bu kitabın ithaf edildiği Jane'e teşekkürler. Katie aynı zamanda Tsang ailesine de teşekkür etmek istiyor, kayınvalidesi ve ilk okurlarından biri olan Louisa Tsang'a özel olarak teşekkür ederiz.

Yayın macerası, köpek yavruları ve bebeklerle güreşme, konu başlıkları bulma, bizi besleyerek hayatta tutma ve ne zaman desteğe ihtiyacımız olduğunda yanımızda olma konusunda bize sonsuz destek veren Jack Webber ve Kevin Tsang'a teşekkürler. Kitabı yazmada bize hiç yardım etmeyen ama mutluluk getiren ve moralimizi yükseltmeyi hiç aksatmayan Evie'ye de teşekkür ederiz!

Birbirimize teşekkür etmek istiyoruz. *İkiz Taçlar* her şeyden önce kardeşliğin büyüyle ilgili bir eser. Birbirimizle tanışıp birlikte tanışarak bu büyüü bulduğumuz için çok şanslı, bunu herkesle paylaşmak için de çok heyecanlıyız.

Son olarak sana teşekkür ederiz okur, bu maceraya bizimle katıldığın için. Bu kitaba bayılacağını umuyoruz.